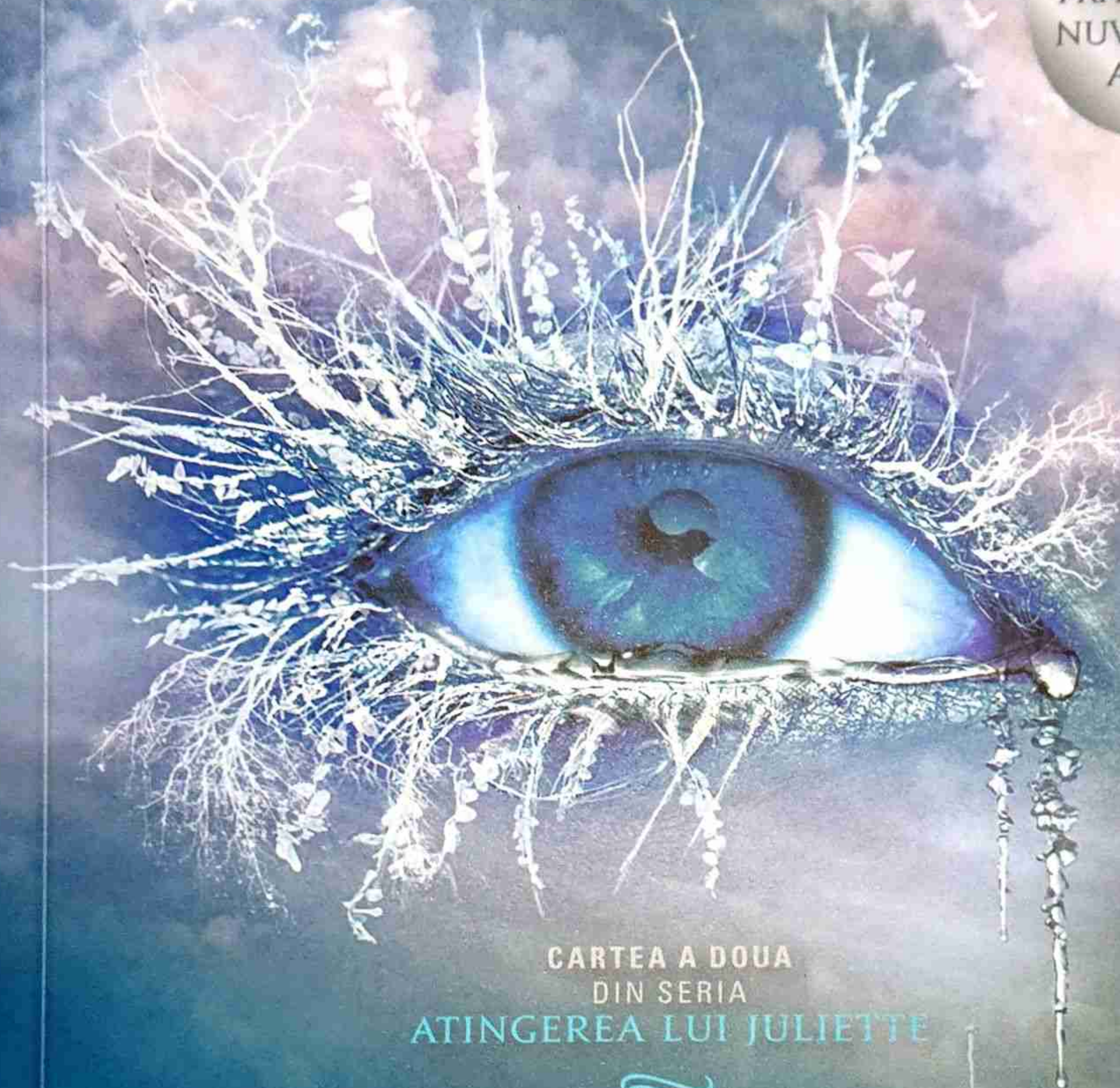
~~VOR SĂ MĂ GĂSEASCĂ.~~
AM SĂ-I GĂSESC EU PRIMA.

INCLUDE
FRÂNGE-MĂ,
NUVELA LUI
ADAM

CARTEA A DOUA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

ELIBEREAZĂ-MĂ

TAHEREH MAFI

LEDA EDGE

„O serie palpitantă, cu mize mari, despre descoperirea sinelui și dragostea interzisă, recomandată tuturor împătimiților de literatură distopică – sau orice fel de literatură!"

RANSOM RIGGS

TIC

TIC

TIC

TIC

TIC

RĂZBOIUL

E PE CALE SĂ ÎNCEAPĂ.

Juliette a ajuns la Punctul Omega. E un loc pentru oameni asemenea ei – oameni înzestrați – și, de asemenea, sediul opoziției, al rebelilor.

A scăpat, în cele din urmă, de cei din Restaurație, dejucându-le planul de a o folosi drept armă, iar acum e liberă să-l iubească pe Adam.

Însă Juliette descoperă că nu va putea scăpa niciodată de atingerea sa letală. Sau de Warner, care o dorește mai mult ca oricând.

Bântuită de trecutul ei și îngrozită de viitorul care o așteaptă, Juliette știe că va fi nevoită să ia hotărâri importante. Hotărâri care ar putea s-o oblige să aleagă între ceea ce-i dictează inima și viața lui Adam.

Partener media:

ISBN: 978-606-793-436-6

www.edituracorint.ro

UNU

Astăzi, lumea ar putea fi un ou prăjit.

Uriaşa bilă galbenă s-ar putea revărsa în nori, lichidă şi densă şi tulbure pe cel mai albastru cer, luminoasă cu speranţe reci şi promisiuni false legate de amintiri dragi, familii adevărate, mese copioase, grămezi de clătite înecate în sirop de arţar, aşezate pe o farfurie într-o lume care nu mai există.

Sau poate că nu e aşa.

Poate că astăzi e întuneric şi umezeală, iar vântul şuierător e atât de aspru, încât bărbaţilor le jupuieşte pielea de pe încheieturile degetelor. Poate că ninge, poate că plouă, nu ştiu, poate că e frig sau plouă cu grindină sau e un uragan care se transformă într-o tornadă şi pământul se despică pentru a face loc greşelilor noastre.

Habar n-am.

Nu mai am fereastră. Nu mai pot vedea exteriorul. În sângele meu sunt minus un milion de grade şi sunt îngropată la 15 metri sub pământ, într-o sală de antrenament care acum a devenit al doilea cămin al meu. Mă zgâiesc în fiecare zi la aceşti patru pereţi şi îmi reamintesc că *nu sunt o prizonieră nu sunt o prizonieră nu sunt o prizonieră*, dar, uneori, temerile din trecut îmi brăzdează pielea şi nu reuşesc să mă eliberez de claustrofobia care mă apucă de gât.

Când am ajuns aici, am făcut o mulţime de promisiuni.

Acum nu mai sunt atât de sigură. Acum sunt îngrijorată. Acum mintea mea e o trădătoare, deoarece gândurile mele se dau jos din pat în fiecare dimineață, cu ochi fulgerători şi palme transpirate şi chicoteli agitate care sălăşluiesc în pieptul meu, cresc în pieptul meu, amenință să explodeze în pieptul meu, iar apăsarea se încordează şi se încordează şi se *încordează*

Viața de-aici nu e ceea ce mă aşteptam să fie.

Noua mea lume e gravată în bronz roşu, pecetluită în argint, înecându-se în mirosurile de piatră şi oțel. Aerul e rece, saltelele sunt portocalii; luminile şi întrerupătoarele bipăie şi pâlpâie, electronice şi electrice, neon orbitor. Aici e mereu agitație, agitația trupurilor, agitația sălilor pline de şoapte şi strigăte, mersuri tropăite şi paşi uşori. Dacă ascult cu atenție, pot auzi sunetele de creiere care lucrează şi frunți care sunt ciupite şi degete ce lovesc bărbiile şi buzele şi sprâncenele încruntate. Ideile sunt cărate în buzunare, gândurile stau pe vârfurile tuturor limbilor; ochii sunt mijiți a concentrare şi plănuiesc cu atenție lucruri de care ar trebui să fiu interesată.

Dar nimic nu funcționează, iar toate părțile mele sunt stricate.

Se presupune c-ar trebui să-mi valorific Energia, a spus Castle. Harurile noastre sunt diferite forme de Energie. Materia nu e niciodată creată sau distrusă, mi-a spus el, iar când lumea noastră s-a schimbat, la fel s-a întâmplat şi cu Energia din ea. Abilitățile noastre sunt luate din univers, din alte materii, din alte Energii. Noi nu suntem nişte anomalii. Noi suntem inevitabilități ale manipulărilor perverse de pe

Pământul nostru. Energia noastră a venit de undeva, a mai spus el. Şi acel undeva se află în haosul care ne înconjoară.

Are logică. Îmi aduc aminte cum arăta lumea când am părăsit-o.

Îmi amintesc cerurile furioase şi succesiunea apusurilor care se prăbuşeau sub lună. Îmi amintesc pământul crăpat şi tufişurile care zgârie şi plantele care erau cândva verzi şi care acum sunt aproape maronii. Mă gândesc la apa pe care n-o putem bea şi la păsările care nu zboară şi cum civilizaţia umană a fost redusă la un simplu şir de forturi întinse peste ceea ce a mai rămas din pământul nostru devastat.

Această planetă este un os rupt care n-a călcat bine, o sută de bucăţi de cristal lipite laolaltă. Am fost spulberaţi şi reconstruiţi, ni s-a spus să facem un efort în fiecare zi şi să ne prefacem că încă funcţionăm cum trebuie. Dar e o minciună, totul e o minciună.

Eu nu funcţionez normal.

Eu nu sunt decât consecinţa catastrofei.

2 săptămâni s-au prăbuşit lângă drum, abandonate, deja uitate. Mă aflu de 2 săptămâni aici, iar în acest timp mi-am stabilit locuinţa într-un pat făcut din coji de ouă, întrebându-mă când se vor strica anumite lucruri, când voi fi eu prima care le va strica, întrebându-mă când se vor face praf şi pulbere. După aceste 2 săptămâni ar fi trebuit să fiu mai fericită, mai sănătoasă, să dorm mai bine şi mai liniştită în acest loc sigur. În schimb, îmi fac griji pentru ceea ce se va întâmpla ~~când~~ dacă nu voi înţelege această situaţie, dacă nu-mi voi da seama cum trebuie să mă antrenez, dacă voi răni pe cineva ~~dinadins~~ din greşeală.

Ne pregătim pentru un război sângeros.

De aceea mă antrenez. Încercăm cu toții să ne pregătim pentru a-l înfrânge pe Warner și pe oamenii lui. Pentru a câștiga bătălie cu bătălie. Pentru a le arăta cetățenilor lumii noastre că încă mai există speranță – că ei nu trebuie să accepte lucrurile impuse de Restaurație și să devină sclavii unui regim care nu vrea decât să-i exploateze pentru putere. Iar eu am acceptat să lupt. Să fiu războinică. Să-mi folosesc puterea, deși nu eram convinsă că e bine. Dar gândul de a atinge pe cineva îmi stârnește o mulțime de amintiri, de sentimente, un val de putere pe care-l experimentez doar când intru în contact cu o piele care nu e imună la a mea. E un iureș al invincibilității; un soi de euforie chinuită; un val de ardoare care îmi inundă fiecare por din trup. Nu știu ce efecte va avea asupra mea. Nu știu dacă pot avea încredere în mine să mă bucur de durerea altei persoane.

Tot ce știu este că ultimele cuvinte ale lui Warner sunt captive în pieptul meu și nu sunt în stare să scot afară răceala sau adevărul care îmi hăcuiește gâtlejul.

Adam nu știe că Warner mă poate atinge.

Nimeni nu știe.

Se presupune că Warner ar fi trebuit să fie mort. Se presupune că Warner ar fi trebuit să fie mort deoarece se presupune că eu l-am împușcat, dar nimeni n-a presupus că eu ar trebui să știu cum se folosește un pistol, iar acum presupun că Warner a venit să mă găsească.

A venit să lupte.

Pentru mine.

DOI

Un ciocănit, şi uşa se deschide.

— Of, domnişoară Ferrars! Nu ştiu ce speri să obţii stând într-un colţ.

Zâmbetul lui Castle intră în sală înaintea lui.

Inspir adânc şi încerc să mă forţez să-l privesc pe Castle, dar nu pot. În schimb, îngaim o scuză şi ascult sunetele cuvintelor mele răsunând în încăperea asta mare. Simt cum degetele mele tremurânde apucă strâns saltelele groase întinse pe podea şi mă gândesc că, de când mă aflu aici, n-am obţinut nimic. E umilitor, extrem de umilitor, să-l dezamăgesc pe unul dintre puţinii oameni care au fost cumsecade cu mine.

Castle stă chiar în faţa mea şi aşteaptă până când în cele din urmă îmi ridic privirea.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, spune el.

Ochii săi căprui şi zâmbetul prietenos mă fac repede să uit că el e conducătorul Punctului Omega. Conducătorul acestei întregi mişcări subterane care luptă împotriva Restauraţiei. Glasul lui e prea blând, prea amabil, iar asta e aproape şi mai rău. ~~Uneori mi-aş dori ca pur şi simplu să zbiere la mine.~~

— Dar, domnişoară Ferrars, continuă el, trebuie să înveţi să-ţi valorifici Energia.

Pauză.

Face un pas.

Mâinile lui stau peste stiva de cărămizi pe care ar fi trebuit să le distrug. El se preface că nu observă cercurile roşii din jurul ochilor mei sau ţevile de metal pe care le-am azvârlit în cealaltă parte a sălii. Privirea lui evită cu grijă petele de sânge de pe scândurile date la o parte; întrebările lui nu cer să ştie de ce pumnii mei sunt încleştaţi atât de strâns sau dacă m-am rănit din nou. Îşi înclină capul în direcţia mea, dar se uită într-un punct din spatele meu, iar vocea îi e blândă când mi se adresează:

— Ştiu că e dificil pentru tine, spune el. Dar trebuie să înveţi. Trebuie. Viaţa ta va depinde de asta.

Încuviinţez din cap, mă reazem din nou de perete şi întâmpin răceala şi durerea cărămizii care mi se înfige în spinare. Îmi ridic genunchii la piept şi simt cum tălpile mele apasă cu putere în saltelele care acoperă podeaua. Sunt atât de aproape de dat frâu liber lacrimilor, încât mi-e teamă c-aş putea să urlu.

— Nu ştiu cum s-o fac, rostesc în cele din urmă. Nu ştiu nimic din toate astea. Nici măcar nu ştiu ce-ar trebui să fac. Mă uit fix spre tavan şi clipesc clipesc clipesc. Simt că ochii-mi sunt strălucitori, umezi. Nu ştiu cum să fac lucrurile să funcţioneze, spun.

— Atunci, trebuie să te gândeşti, îmi răspunde Castle simplu. Ridică o ţeavă de metal aruncată. O cântăreşte în mâini. Trebuie să găseşti legături între evenimentele petrecute. Când ai trecut prin beton în camera de tortură a lui Warner... Când ai trecut prin uşa de oţel ca să-l salvezi pe domnul Kent... Ce s-a întâmplat? De ce în acele două situaţii ai fost în stare să reacţionezi într-o asemenea manieră

ieşită din comun? Se aşază la câţiva metri distanţă de mine. Împinge ţeava în direcţia mea. Trebuie să-ţi analizezi abilităţile, domnişoară Ferrars. Trebuie să te concentrezi.

Concentrare.

Un singur cuvânt, dar suficient pentru a mă face să-mi fie rău. Se pare că toată lumea vrea ca eu să mă concentrez. Mai întâi Warner voia ca eu să mă concentrez, iar acum Castle vrea ca eu să mă concentrez.

Niciodată n-am fost în stare să procedez întocmai.

Oftatul adânc şi trist al lui Castle mă aduce înapoi în prezent. Se ridică în picioare. Îşi netezeşte singurul sacou bleumarin pe care se pare că îl deţine şi văd o parte din simbolul argintiu Omega brodat pe spate. O mână distrată atinge vârful cozii lui de cal; mereu îşi leagă dreadurile la ceafă într-un nod simplu.

— Te împotriveşti ţie însăţi, continuă el, cu toate că foloseşte un ton blând. Poate c-ar trebui să lucrezi cu cineva. Poate că un partener te va ajuta să vezi cum stau lucrurile – să descoperi legătura dintre cele două evenimente.

Umerii mi se încordează, luaţi prin surprindere.

— Credeam că trebuie să lucrez singură.

Mijeşte ochii spre un punct din spatele meu. Cu o mână se scarpină după ureche, iar pe cealaltă o bagă în buzunar.

— De fapt, nu voiam să lucrezi singură, mă corectează el. Dar nu s-a oferit nimeni să te ajute.

Nu ştiu de ce inspir adânc, de ce sunt atât de surprinsă. N-ar trebui să fiu surprinsă. Nu toată lumea e Adam.

Nu toată lumea e în siguranţă cu mine, aşa cum e el. Nimeni, în afară de Adam, nu m-a atins şi s-a şi bucurat de asta. ~~Nimeni, în afară de Warner.~~ Dar în pofida celor mai

bune intenţii ale lui Adam, el nu se poate antrena cu mine. E ocupat cu alte treburi.

Treburi despre care nimeni nu vrea să-mi povestească.

Dar Castle se uită la mine cu o privire optimistă, o privire generoasă, o privire care habar nu are că aceste cuvinte noi pe care mi le-a oferit provoacă şi mai mult rău. Deoarece, chiar dacă ştiu că sunt adevărate, tot mă doare să le aud. Mă doare să-mi aduc aminte că deşi trăiesc într-o bulă caldă cu Adam, restul lumii tot ca pe o ameninţare mă vede. Un monstru. Ceva respingător.

~~Warner avea dreptate. Indiferent unde m-aş afla, nu pot fugi de asta.~~

— Ce s-a schimbat? îl întreb. Cine e dispus să se antreneze cu mine acum? Fac o pauză. Tu?

Castle zâmbeşte.

E tipul acela de zâmbet care aruncă un val de căldură umilitoare în sus pe gâtul meu şi îmi străpunge mândria prin vertebre. Trebuie să rezist nevoii imperioase de a ţâşni pe uşă.

~~Te rog te rog te rog nu mă compătimi, e ceea ce vreau să spun.~~

— Mi-aş dori să am timpul necesar, îmi spune Castle. Dar Kenji e în sfârşit liber – am putut să-i refacem programul – şi a spus că ar fi fericit să lucreze cu tine.

O clipă de şovăire.

— Desigur, dacă n-ai nimic împotrivă.

Kenji.

Îmi vine să râd. Kenji *ar fi* singurul dispus să rişte să lucreze cu mine. L-am rănit o dată. Din greşeală. Dar noi doi nu prea ne-am mai văzut de când el a condus prima

oară expediția noastră la Punctul Omega. A fost ca și când pur și simplu se ocupa de o însărcinare, îndeplinind o misiune; odată finalizată, s-a întors la ale lui. Aparent, Kenji e un personaj important pe-aici. Are un milion de lucruri de făcut. Lucruri de reparat. Oamenii par să-l placă, ba chiar să-l și respecte.

Mă întreb dacă l-au cunoscut vreodată pe acel Kenji enervant, cu gura spurcată, pe care l-am întâlnit eu prima oară.

— Desigur, îi spun lui Castle, încercând să adopt o expresie plăcută pentru prima oară de când a venit aici. Sună minunat!

Castle se ridică. Privirea îi e luminoasă, nerăbdătoare, ușor mulțumită.

— Perfect! Îl voi ruga să vină la tine mâine-dimineață la micul dejun. Puteți mânca împreună și apoi să treceți la treabă.

— Ah, dar eu de obicei...

— Știu, mi-o taie Castle; zâmbetul i-a devenit o linie subțire acum, fruntea îngrijorată. Îți place să mănânci cu domnul Kent. Știu asta. Dar nu prea ai socializat cu ceilalți, domnișoară Ferrars, iar dacă ai de gând să rămâi aici, trebuie să începi să ai încredere în noi. Oamenii de la Punctul Omega se simt apropiați de Kenji. El poate pune o vorbă bună pentru tine. Dacă oamenii o să vă vadă pe voi doi petrecând timp împreună, se vor simți mai puțin intimidați de prezența ta. Asta te va ajuta să te integrezi.

O căldură precum uleiul fierbinte mă împroașcă pe față; mă înfior, îmi simt degetele zvâcnind, încerc să găsesc un

loc spre care să privesc, încerc să pretind că nu simt durerea prinsă în pieptul meu.

— Ei... ei se tem de mine, îi spun, șoptesc, rămân fără cuvinte. Nu vreau... Nu voiam să deranjez pe nimeni. Nu voiam să le stau în cale...

Castle oftează, prelung și sonor. Se uită în jos și în sus, își scarpină zona moale de sub bărbie.

— Ei se tem, îmi explică el într-un târziu, doar fiindcă nu te cunosc. Dacă te-ai strădui un pic mai tare... Dacă ai face un minimum de efort să-i cunoști pe ceilalți... Tace. Se încruntă. Domnișoară Ferrars, te afli aici de două săptămâni și de-abia ai schimbat o vorbă cu colegele tale de cameră.

— Dar asta nu-i... Eu cred că sunt deosebite...

— Și totuși, le ignori? Nu socializezi deloc cu ele? De ce?

~~Fiindcă n-am mai avut niciodată prietene. Fiindcă mi-e teamă c-am să fac ceva greșit, c-am să spun ceva greșit, iar ele probabil mă vor urî, așa cum au făcut-o toate celelalte fete pe care le-am cunoscut. Și-mi place de ele prea mult, ceea ce va face ca inevitabila respingere să fie mult mai dificil de îndurat.~~

Nu spun nimic.

Castle clatină din cap.

— Te-ai descurcat foarte bine în prima zi în care ai ajuns aici. Ai părut aproape *prietenoasă* cu Brendan. Nu știu ce s-a întâmplat, continuă Castle. Credeam că te vei descurca fără probleme.

Brendan. Băiatul subțire cu păr blond platinat și căruia îi curge curent electric prin vene. Îmi amintesc de el. A fost de treabă cu mine.

— Îmi place de Brendan, îi spun lui Castle, mirată. E supărat pe mine?

— *Supărat?* Castle clatină din cap şi râde. Nu-mi răspunde la întrebare. Nu înţeleg, domnişoară Ferrars. Am încercat să fiu răbdător cu tine, am încercat să te las în pace, dar trebuie să recunosc că sunt întrucâtva perplex. Erai atât de diferită când ai sosit aici prima oară – şi entuziasmată că te aflai printre noi! Dar a durat mai puţin de-o săptămână să te retragi complet. Nici măcar nu te uiţi la ceilalţi când treci pe culoare. Ce s-a întâmplat cu conversaţiile? Cu prietenia?

Da.

A durat 1 zi ca să mă acomodez. 1 zi ca să arunc o privire prin jur. 1 zi ca să mă entuziasmez pentru o viaţă diferită şi 1 zi ca toţi să afle cine sunt şi ce-am făcut.

Castle nu spune nimic despre mamele care mă văd umblând pe culoare şi îşi trag copiii din calea mea. Nu menţionează privirile ostile şi cuvintele neprimitoare pe care le-am îndurat de când am ajuns. Nu spune nimic despre copiii care au fost avertizaţi să se ţină foarte, foarte departe şi despre cei câţiva bătrâni care stau cu ochii pe mine. Nu pot decât să-mi imaginez ce au auzit, de unde au făcut rost de poveştile despre mine.

Juliette.

O fată cu o atingere letală, care secătuieşte forţa şi energia fiinţelor umane până ce devin carcase vlăguite şi paralizate, hârcâind pe podea. O fată care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în spitale şi centre de corecţie, o fată care a fost alungată de propriii ei părinţi, etichetată drept

nebună cu acte-n regulă și condamnată la izolare într-un ospiciu unde până și șobolanilor le era frică să trăiască.

O fată.

Atât de însetată de putere, încât a omorât un copilaș. A torturat un bebeluș. A îngenuncheat un bărbat în toată firea, lăsându-l fără suflare. Fata asta nici măcar nu are bunul-simț să se sinucidă.

Totul e adevărat.

Așa că mă uit la Castle cu pete de culoare în obraji și litere nerostite pe buze și ochi care refuză să-și dezvăluie secretele.

El oftează.

Aproape că spune ceva. Încearcă să vorbească, dar mă studiază cu atenție și se răzgândește. Îmi oferă doar o încuviințare rapidă din cap, o respirație adâncă, bate cu degetul în ceas, spune:

— Trei ore până se dă stingerea. Și se întoarce să plece. Se oprește în pragul ușii. Domnișoară Ferrars, spune el brusc, blând, fără să se întoarcă. Ai ales să stai cu noi, să lupți cu noi, să devii un membru al Punctului Omega.

O pauză.

— O să avem nevoie de ajutorul tău. Și mă tem că nu mai avem timp.

Mă uit la el cum pleacă.

Ascult pașii care se îndepărtează și îmi reazem capul de perete. Mă uit în sus și închid ochii. Îi aud vocea, solemnă și fermă, răsunând în urechile mele.

Nu mai avem timp, a spus el.

De parcă timpul era un lucru care se putea termina, de parcă era măsurat în boluri care ni se împărțeau la naștere,

iar dacă mâncam prea mult sau prea repede sau chiar înainte să ne aruncăm în apă, atunci timpul nostru se pierdea, irosit, deja folosit.

Dar timpul e dincolo de înțelegerea noastră finită. E nesfârșit, există în afara noastră; nu putem să rămânem fără el sau să-l pierdem sau să găsim o metodă de a ne ține de el. Timpul trece mai departe, chiar și-atunci când noi n-o facem.

Avem mult timp la dispoziție, e ceea ce Castle ar fi trebuit să spună. Avem tot timpul din lume, e ceea ce-ar fi trebuit să-mi spună. Dar n-a făcut-o, fiindcă ceea ce a vrut să spună *tic tac* e că timpul nostru *tic tac* se schimbă. Se repede înainte, îndreptându-se într-o direcție cu totul nouă, izbindu-se cu fața de altceva și

tic

tic

tic

tic

tic

războiul

e pe cale să înceapă.

TREI

L-aş putea atinge de-aici.

Ochii lui, albastru-închis. Părul lui, şaten-închis. Tricoul lui, prea strâmt în toate locurile potrivite, iar buzele lui, buzele lui se ridică uşor pentru a muta în sus întrerupătorul care luminează focul din inima mea, şi nici măcar nu am timp să clipesc şi să expir înainte să mă prindă în braţe.

Adam.

— Hei, tu, şopteşte el, exact pe gâtul meu.

Îmi reprim un fior în timp ce sângele dă fuga să-mi înroşească obrajii şi, pentru un moment, doar pentru acest moment, îmi scap oasele şi îi îngădui să mă ţină laolaltă.

— Salut!

Zâmbesc, inhalându-i parfumul.

Luxuriant, asta e.

Foarte rar apucăm să ne vedem singuri. Adam stă în camera lui Kenji împreună cu frăţiorul lui, James, iar eu împart camera cu gemenele vindecătoare. Probabil că avem mai puţin de 20 de minute înainte ca fetele să se întoarcă în camera asta, aşa că intenţionez să profit de această ocazie.

Închid ochii.

Braţele lui Adam îmi cuprind talia, trăgându-mă mai aproape, iar plăcerea e atât de mare, încât de-abia mă pot abţine să nu tremur. E ca şi cum pielea şi oasele mele au tânjit după contact, afecţiune caldă, interacţiune umană atât

de mulți ani, încât nu știu cum să mă potolesc. Sunt un copil flămând care încearcă să-și umple stomacul, îndopându-mi simțurile cu decadența acestor momente, de parcă o să mă trezesc dimineață și-o să-mi dau seama că încă mătur cenușa pentru mama mea vitregă.

Dar apoi buzele lui Adam se lipesc de fruntea mea, iar grijile mele își pun o rochie dichisită și pretind că sunt altceva o vreme.

— Ce mai faci? îl întreb, și e atât de stânjenitor, deoarece cuvintele mele sunt deja nesigure chiar dacă el de-abia mă ține; dar nu am curajul să-mi dau drumul.

Râsul îi zguduie forma trupului, blând și bogat și indulgent. Dar nu-mi răspunde la întrebare și știu că n-o va face.

Am încercat de nenumărate ori să ne furișăm pentru a fi împreună, dar am fost prinși și pedepsiți pentru neglijența noastră. Nu avem voie să ieșim din camere după ce se dă stingerea. Odată ce perioada noastră de grație – o îngăduință oferită datorită sosirii noastre foarte bruște – a luat sfârșit, eu și Adam a trebuit să respectăm regulile la fel ca toți ceilalți. Și există o mulțime de reguli de respectat.

Aceste măsuri de siguranță – camere de supraveghere peste tot, la fiecare colț, pe fiecare culoar – există pentru a ne pregăti în cazul unui atac. Paznici patrulează noaptea, căutând zgomote suspecte, activități sau indicii de breșă. Castle și echipa lui sunt vigilenți cu protecția Punctului Omega și nu sunt dispuși să-și asume nici cele mai mici riscuri; dacă intrușii se apropie prea tare de această ascunzătoare, cineva trebuie să facă orice e necesar pentru a-i ține la distanță.

Castle pretinde că vigilenţa lor e cea care i-a ajutat să nu fie descoperiţi atâta vreme şi, dacă e să fiu sinceră, înţeleg motivele pentru care e atât de strict. Însă exact aceste măsuri stricte ne ţin pe mine şi pe Adam la distanţă. Noi doi nu apucăm să ne vedem decât în timpul meselor, când suntem mereu înconjuraţi de alţi oameni, iar timpul liber pe care îl am mi-l petrec încuiată într-o sală de antrenament, unde se presupune că trebuie să-mi „valorific Energia". Adam e la fel de nefericit ca mine în legătură cu această situaţie.

Îi ating obrazul.

El inspiră iute. Se întoarce spre mine. Îmi spune prea multe cu privirea, atât de multe, încât trebuie să privesc în altă parte, deoarece le simt prea acut. Pielea mea e hipersensibilă, în sfârşit în sfârşit în sfârşit trează şi debordând de viaţă, zumzăind de sentimente atât de intense, încât e aproape indecent.

Nici măcar n-o pot ascunde.

El vede ce-mi face, ce mi se întâmplă când degetele lui îmi mângâie pielea, când buzele lui se apropie prea tare de faţa mea, când căldura trupului său lipit de al meu îmi obligă ochii să mi se închidă şi membrele să-mi tremure şi genunchii să mi se îndoaie sub presiune. Văd ce îi face şi lui să ştie că are acest efect asupra mea. Uneori mă torturează, zâmbind în timp ce îi ia prea mult să închidă distanţa dintre noi, desfătându-se cu sunetul inimii mele izbindu-se de piept, cu respiraţiile sacadate pe care mă chinui să le controlez, cu felul în care înghit de o mie de ori chiar înainte ca el să se apropie pentru a mă săruta. Nici măcar nu pot să mă uit la el fără să nu retrăiesc fiecare moment pe care l-am avut împreună, fiecare amintire a buzelor lui, a

atingerii lui, a mirosului lui, a pielii lui. E prea mult pentru mine, prea mult, atât de mult, atât de nou, atât de multe senzaţii extraordinare pe care nu le-am cunoscut niciodată, nu le-am simţit niciodată, la care nici măcar nu am avut acces niciodată.

~~Uneori mă tem că asta o să mă omoare.~~

Mă desprind din braţele lui; sunt fierbinte şi rece şi nu mă simt sigură pe picioare, sperând să mă pot controla, sperând că el va uita cât de uşor mă afectează, şi ştiu că am nevoie de un moment ca să mă adun. Mă împleticesc înapoi; îmi acopăr faţa cu mâinile şi încerc să mă gândesc la ceva de spus, dar totul tremură şi îl prind uitându-se la mine, uitându-se la mine de parcă ar putea să mă inspire cu totul dintr-o singură suflare.

Nu e cuvântul pe care îl aud şoptindu-l.

Tot ce ştiu în continuare sunt braţele lui, inflexiunea disperată din vocea lui când îmi pronunţă numele, iar eu mă eliberez în braţele lui, sunt zdrenţuită şi mă destram şi nu fac niciun efort pentru a controla trepidaţiile din oasele mele şi el e atât de fierbinte pielea lui e atât de fierbinte şi eu nici măcar nu mai ştiu unde mă aflu.

Mâna lui dreaptă alunecă pe spatele meu şi trage de fermoarul care-mi ţine costumul laolaltă până ce ajunge la jumătatea distanţei şi mie nu-mi pasă. Am 17 ani de recuperat şi vreau să simt totul. Nu sunt interesată să aştept şi să risc să fiu acaparată de toate acele cine-ştie şi ce-ar-fi-dacă şi de regrete incomensurabile. Vreau să simt totul, deoarece, dacă mă trezesc într-o zi şi descopăr că acest fenomen a trecut, că data de expirare a sosit, că şansele mele au venit

și-au plecat și nu se vor mai întoarce niciodată? Că aceste mâini nu vor mai simți niciodată această căldură?

Nu pot.

N-am s-o fac.

Nici măcar nu-mi dau seama că m-am lipit de el până ce nu simt fiecare contur al trupului său pe sub bumbacul subțire al hainelor cu care e îmbrăcat. Mâinile mele i se furișează pe sub tricou și îi aud respirația întretăiată; ridic privirea și observ că ochii lui sunt strâns închiși, că trăsăturile lui sunt prinse într-o expresie care seamănă cu un soi de durere, și brusc mâinile lui sunt în părul meu, disperate, buzele lui atât de aproape. Se apleacă și gravitația se dă la o parte din drumul lui și picioarele mele părăsesc podeaua și plutesc, zbor, sunt ancorată doar de acest uragan din plămânii mei și inima asta bate un pic un pic un pic prea repede.

Buzele noastre

se ating

și eu știu c-am să mă destram la cusături. Mă sărută de parcă s-a pierdut în mine și m-a găsit și eu alunec și el n-o să-mi dea drumul niciodată. Uneori vreau să țip, uneori vreau să mă prăbușesc, vreau să mor știind că am aflat cum e să trăiești cu acest sărut, această inimă, această explozie moale moale care mă face să mă simt de parcă am băut o gură din soare, de parcă am mâncat norii 8, 9 și 10.

Asta.

Asta mă face să mă doară peste tot.

Se îndepărtează, respiră sacadat, mâinile i se strecoară pe sub materialul costumului meu și e atât de fierbinte pielea lui e atât de fierbinte și cred c-am spus asta deja dar

nu-mi aduc aminte şi sunt atât de distrasă că atunci când vorbeşte nu prea înţeleg.

Dar e ceva.

Cuvinte, profunde şi răguşite în urechea mea, dar nu prind decât o rostire neinteligibilă, consoane şi vocale şi silabe întrerupte, toate amestecate. Bătăile inimii lui se prăbuşesc prin pieptul lui şi năvălesc în al meu. Degetele lui trasează mesaje secrete pe trupul meu. Mâinile lui alunecă pe materialul neted şi satinat al acestui costum, strecurându-se pe interiorul coapselor mele, în jurul genunchilor mei şi sus sus sus şi mă întreb dacă e posibil să leşini şi să fii conştient în acelaşi timp şi pun pariu că asta înseamnă să hiper, să hiperventilez când el ne trage înapoi. Se izbeşte cu spatele de perete. Mă strânge bine de şolduri. Mă trage cu putere peste trupul său.

Icnesc.

Buzele lui sunt pe gâtul meu. Genele lui îmi gâdilă pielea de sub bărbie, şi el spune ceva, ceva care pare a fi numele meu, şi mă sărută în sus şi-n jos pe claviculă, mă sărută peste arcul umărului, şi buzele lui, buzele lui şi mâinile lui şi buzele lui caută curburile şi pantele trupului meu şi pieptul lui se ridică şi coboară când înjură şi se opreşte şi spune *Doamne e atât de bine să te simt*

şi inima mea a zburat spre lună fără mine.

Ador când îmi spune asta. Ador când îmi spune că îi place felul în care mă simte fiindcă asta e diferit de absolut tot ce am auzit în toată viaţa mea şi mi-aş dori să pot pune cuvintele lui în buzunar doar ca să le ating din când în când şi să-mi aduc aminte că ele există.

— Juliette.

De-abia pot să respir.

De-abia pot să ridic ochii şi să privesc drept şi să văd orice în afară de perfecţiunea absolută a acestui moment, dar nimic din toate astea nu contează, fiindcă el zâmbeşte. Zâmbeşte de parcă cineva i-a agăţat stelele de buze şi se uită la mine, se uită la mine de parcă sunt *totul* şi vreau să plâng.

— Închide ochii, şopteşte el.

Şi am încredere în el.

Aşa că o fac.

Ochii mi se închid şi el îl sărută pe unul, apoi pe celălalt. Apoi bărbia, nasul, fruntea. Obrajii mei. Ambele tâmple.

Fiecare

centimetru

de pe gâtul meu

şi

se trage înapoi atât de repede, încât se izbeşte cu capul de peretele aspru. Câteva cuvinte obscene îi scapă înainte să le poată opri. Sunt înlemnită, uimită şi brusc speriată.

— Ce s-a întâmplat? şoptesc, şi nu ştiu de ce şoptesc. Eşti bine?

Adam se luptă să nu facă o grimasă, dar respiră cu dificultate, se uită în jur şi bâlbâie un:

— S-scuze. Apoi se apucă de ceafă şi continuă: Asta a fost... Vreau să zic, credeam că... Se uită în altă parte. Îşi drege vocea. Eu... Cred... Credeam c-am auzit ceva. Credeam că cineva vrea să intre.

Desigur.

Adam nu are voie aici.

Băieţii şi fetele stau în aripi diferite la Punctul Omega. Castle spune că e doar pentru a se asigura că fetele se simt

în siguranță și confortabil în locuințele lor – mai ales din cauză că avem băile la comun –, așa că, în cea mai mare parte a timpului, nu am o problemă cu asta. E frumos să nu trebuiască să mă spăl alături de bărbați în vârstă. Dar asta face să fie greu ca noi doi să găsim timp de petrecut împreună – și când reușim într-un sfârșit să găsim un răgaz, suntem mereu în alertă.

Adam se reazemă din nou de perete și se înfioară. Ridic mâna și-i ating capul.

El tresare.

Eu înlemnesc.

— Ești bine...?

— Da. Oftează. Doar că... Vreau să zic... Clatină din cap. Nu știu. Își coboară vocea, ochii. Nu știu ce naiba mi se-ntâmplă.

— Hei.

Îmi trec buricele degetelor peste abdomenul lui. Bumbacul tricoului său e în continuare cald de la căldura trupului și trebuie să rezist nevoii de a-mi îngropa fața în el.

— E în regulă, îi spun. Pur și simplu erai precaut.

Îmi oferă un zâmbet ciudat și trist.

— Nu mă refer la capul meu.

Mă uit lung la el.

Deschide gura. O închide. O forțează să se deschidă din nou.

— E... Vreau să zic, *asta*...

Arată de la el la mine.

Nu vrea să termine. Nu vrea să se uite la mine.

— Nu înțeleg...

— Îmi pierd *minţile*, spune el, dar o şopteşte de parcă nici măcar nu e sigur c-o spune cu voce tare.

Mă uit la el. Mă uit şi clipesc şi mă împiedic de cuvinte pe care nu le pot vedea şi nu le pot găsi şi nu le pot rosti.

El clatină din cap.

Se apucă de ceafă, cu putere, şi pare ruşinat, iar eu mă străduiesc să înţeleg de ce. Adam nu se ruşinează. Adam nu se ruşinează niciodată.

Vocea îi e groasă când în cele din urmă vorbeşte.

— Am aşteptat atât de mult să fiu cu tine! spune el. Mi-am dorit asta...Te-am dorit pe *tine* atâta amar de vreme, iar acum, după tot...

— Adam, ce s...

— Nu pot *dormi*. Nu pot dormi, şi mă gândesc la tine tot... tot timpul şi nu pot...

Se opreşte. Îşi apasă podurile palmelor de frunte. Închide ochii strâns. Se întoarce spre perete, astfel încât să nu-i văd faţa.

— Ar trebui să ştii... Trebuie să ştii, spune el, cuvintele aspre părând să-l epuizeze, că nu mi-am dorit niciodată nimic aşa cum te-am dorit pe tine. Nimic. Fiindcă asta... asta... Vreau să zic, Doamne, te *doresc*, Juliette, vreau.... vreau...

Cuvintele îi şovăie în timp ce se întoarce spre mine, cu ochii prea strălucitori, cu emoţia înroşindu-i trăsăturile feţei. Privirea lui zăboveşte peste conturul trupului meu, suficient cât să arunce un chibrit spre lichidul de aprindere care-mi curge prin vene.

Iau foc.

Vreau să spun ceva, ceva potrivit şi ferm şi liniştitor. Vreau să-i spun că înţeleg, că şi eu vreau acelaşi lucru, că

şi eu îl doresc pe el, dar momentul pare atât de încărcat şi de imperios, încât sunt pe jumătate convinsă că visez. E ca şi când am ajuns la ultimele litere şi nu mai am decât *Q*-urile şi *Z*-urile şi tocmai mi-am amintit că cineva a inventat un dicţionar, când el îşi ia în cele din urmă ochii de pe mine.

Înghite, puternic, cu ochii în pământ. Se uită din nou în altă parte. Una din mâinile lui e prinsă în păr, cealaltă e strânsă pumn pe perete.

— Habar nu ai, continuă el cu vocea aspră, ce îmi faci. Ce mă faci să simt. Când mă *atingi*...

Îşi trece o mână tremurândă peste faţă. Aproape că râde, dar respiraţia îi e grea şi neregulată; nu vrea să se uite la mine. Face un pas înapoi, înjurând printre dinţi. Îşi lipeşte din nou pumnul de frunte.

— Iisuse! Ce dracu' spun? Rahat. *Rahat.* Îţi cer scuze... Uită asta... Uită c-am spus ceva... Mai bine plec...

Încerc să-l opresc, încerc să-mi găsesc vocea, încerc să spun „E în regulă, e OK", dar sunt agitată acum, atât de agitată, atât de derutată, căci nimic din toate astea nu are noimă. Nu înţeleg ce se întâmplă sau de ce pare atât de nesigur în legătură cu mine şi noi şi el şi eu şi el şi eu şi toate acele pronume puse laolaltă. Nu-l resping. Nu l-am respins niciodată. Sentimentele mele pentru el au fost mereu atât de clare – nu are niciun motiv să se simtă nesigur în legătură cu mine sau în preajma mea şi nu ştiu de ce se uită la mine de parcă ceva e *greşit*...

— Îmi pare atât de rău! stăruie el. Sunt... N-ar fi trebuit să spun nimic. Eu doar... Eu... *Rahat.* N-ar fi trebuit să vin. Ar trebui să plec... Trebuie să plec...

— Ce? Adam, ce s-a întâmplat? Despre ce vorbeşti?

— A fost o idee proastă, răspunde el. Sunt atât de prost... Nici măcar n-ar fi trebuit să fiu aici...

— *Nu* eşti prost. E în regulă, totul e în regulă...

Râde, tare, pustiu. Ecoul unui zâmbet inconfortabil zăboveşte pe faţa lui în timp ce se opreşte şi priveşte într-un punct aflat deasupra capului meu. Nu spune nimic vreme îndelungată, până ce, într-un final, o face.

— Ei bine, zice el, încercând să pară vesel. Castle nu e de aceeaşi părere.

— Poftim? şoptesc eu, luată prin surprindere.

Ştiu că nu mai vorbim despre relaţia noastră.

— Da.

Mâinile lui sunt în buzunare.

— Nu.

Adam încuviinţează din cap. Ridică din umeri. Se uită la mine şi apoi în altă parte.

— Nu ştiu. Aşa cred.

— Dar testele... sunt... Vreau să zic... Clatin întruna din cap. A găsit ceva?

Adam nu vrea să se uite la mine.

— O, Doamne, spun eu, şi o şoptesc de parcă asta va face lucrurile cumva mai uşoare. Aşadar, e adevărat? Castle are dreptate?

Vocea mea e tot mai subţire şi muşchii încep să mi se încordeze şi nu ştiu de ce asta pare a fi teamă, această senzaţie care şerpuieşte pe spatele meu. N-ar trebui să-mi fie teamă dacă Adam are un har ca al meu; ar fi trebuit să ştiu că n-avea cum să fie atât de uşor, că n-avea cum să fie atât de simplu. Asta a fost teoria lui Castle de la bun început – că Adam mă poate atinge fiindcă şi el are un soi de

Energie care i-o permite. Castle nu s-a gândit niciodată că imunitatea lui Adam față de abilitatea mea era doar o simplă coincidență. El s-a gândit că trebuia să fie mai mult de-atât, mai științific de-atât, mai specific de-atât. ~~Mereu am vrut să cred că pur și simplu dăduse norocul peste mine.~~

Și Adam a vrut să știe. De fapt, devenise entuziasmat la gândul de a afla adevărul.

Dar odată ce a început testările cu Castle, Adam a încetat să mai vrea să vorbească despre asta. Niciodată nu mi-a oferit altceva în afară de câteva actualizări simple ale progresului. Entuziasmul experienței s-a dus mult prea repede pentru el.

Ceva nu e bine.

Ceva *nu e bine*.

~~Firește că nu e.~~

— Nu avem nicio informație concludentă, îmi spune Adam, dar văd că are o reținere. Mai am de trecut prin câteva sesiuni... Castle spune că mai există câteva lucruri pe care trebuie să le... examineze.

Nu-mi scapă felul mecanic în care Adam livrează această informație. Ceva nu e bine și nu pot să cred că n-am observat semnele până acum. Îmi dau seama că de fapt n-am vrut s-o fac. N-am vrut să recunosc față de mine însămi că Adam pare mai epuizat, mai stors, mai încordat decât l-am văzut vreodată. Neliniștea și-a construit o casă pe umerii lui.

— Adam...

— Nu-ți face griji pentru mine.

Cuvintele lui nu sunt dure, dar există un substrat imperios în tonul lui pe care nu-l pot ignora, iar el mă trage

în brațele lui înainte să am ocazia de a spune ceva. Degetele lui îmi ridică fermoarul la loc.

— Sunt bine, insistă el. Sincer. Vreau doar să știu că tu ești bine. Dacă tu ești bine, atunci și eu sunt. Totul e în regulă. Nu mai respiră. OK? Totul va fi bine.

Zâmbetul nesigur de pe fața lui îmi face pulsul să uite că are o treabă de făcut.

— Bine. Am nevoie de o clipă ca să-mi găsesc vocea. OK, sigur, dar...

Ușa se deschide, iar Sonya și Sara sunt la jumătatea camerei înainte să înlemnească, cu ochii fixați pe trupurile noastre lipite.

— Oh! face Sara.

— Ăăă, zice și Sonya, lăsându-și privirea în jos.

Adam înjură printre dinți.

— Putem veni mai târziu..., spun gemenele în cor.

Pornesc spre ușă, când eu le opresc. N-am să le dau afară din propria lor cameră.

Le rog să nu plece.

Ele mă întreabă dacă sunt sigură.

Mă uit o singură dată la Adam și știu că am să regret chiar și pierderea unui minut petrecut împreună, dar mai știu și că nu pot profita de colegele mele de cameră. Acesta este spațiul lor personal și mai e un pic și se dă stingerea. Nu pot fi prinse umblând pe coridoare.

Adam nu se mai uită la mine, însă nici nu-mi dă drumul. Mă aplec în față și las un sărut ușor pe inima lui. În cele din urmă privește în ochii mei. Îmi oferă un zâmbet mic, îndurerat.

— Te iubesc, îi spun, încet, astfel încât numai el să mă audă.

El expiră o respirație scurtă, neregulată.

— Habar nu ai, șoptește, după care se îndepărtează de mine.

Se răsucește pe un călcâi și iese pe ușă.

Îmi simt inima în gât.

Fetele se uită lung la mine. Îngrijorate.

Sonya dă să vorbească, dar apoi

un zumzăit
un clic
o pâlpâire

și luminile se sting.

PATRU

Visele s-au întors.

Mă părăsiseră o vreme, la scurt timp după ce fusesem proaspăt întemnițată la bază cu Warner. Credeam că pierdusem pasărea, pasărea albă, pasărea cu dungi aurii pe cap precum o coroană. Obișnuia să mă întâmpine în vise, zburând în forță și lin, navigând deasupra lumii de parcă știa ea ce știa, de parcă avea secrete pe care noi nu le-am bănui niciodată, de parcă mă conducea într-un loc sigur. Era singura mea fărâmă de speranță în acest întuneric amarnic al ospiciului, asta până când i-am întâlnit geamăna tatuată pe pieptul lui Adam.

Era ca și când zburase direct din visele mele doar ca să se odihnească pe inima lui. Credeam că era un semnal, un mesaj prin care-mi spunea că eram într-un sfârșit în siguranță. Că zburasem departe și că îmi găsisem în final liniștea, sanctuarul.

Nu mă așteptam să revăd pasărea.

Însă acum s-a întors și arată exact la fel. E aceeași pasăre albă pe același cer albastru cu aceeași coroană galbenă. Doar că, de data asta, e înghețată. Fluturând din aripi pe loc, de parcă a fost prinsă într-o cușcă invizibilă, de parcă e menită să repete aceeași mișcare pe vecie. Pasărea *pare* să zboare: e în aer; aripile îi funcționează. Arată ca și când e liberă să se avânte spre nori. Dar e blocată.

Incapabilă să zboare în sus.

Incapabilă să cadă.

Am avut acelaşi vis noapte de noapte în ultima săptămână, şi în toate cele 7 dimineţi m-am trezit tremurând, înfiorându-mă în aerul îngheţat, mirosind a pământ, străduindu-mă să liniştesc scâncetul din pieptul meu.

Străduindu-mă să înţeleg ce înseamnă asta.

Mă târăsc din pat şi îmbrac acelaşi costum pe care îl port zi de zi; singurul articol vestimentar pe care-l mai deţin. E cea mai intensă nuanţă de mov, atât de închisă, încât pare aproape neagră. Are o vagă peliculă lucioasă, un pic de strălucire în lumină. E doar o piesă, de la gât la încheieturi şi glezne, şi e strâmtă pe piele fără să fie deloc strâmtă.

Mă mişc ca o gimnastă în această ţinută.

Am cizme flexibile din piele care se mulează pe forma picioarelor mele şi îmi asigură paşi inaudibili în timp ce mă mişc pe podea. Am mănuşi negre din piele care mă împiedică să ating pe cine nu trebuie. Sonya şi Sara mi-au împrumutat unul dintre elasticele lor de păr şi, pentru prima dată în ultimii ani, am putut să-mi îndepărtez părul de pe faţă. Îl port într-o coadă de cal şi am învăţat să îmi trag fermoarul fără ajutorul nimănui. Costumul mă face să mă simt extraordinară. Mă face să mă simt invincibilă.

A fost un dar din partea lui Castle.

A pus să fie făcut special pentru mine înainte să ajung la Punctul Omega. Se gândea că mi-ar surâde ideea de a avea în sfârşit o ţinută care să mă protejeze de mine însămi şi de alţii, în timp ce îmi oferea în acelaşi timp opţiunea de a-i *răni* pe alţii. Dacă voiam. Sau eram nevoită s-o fac.

PATRU

Visele s-au întors.

Mă părăsiseră o vreme, la scurt timp după ce fusesem proaspăt întemnițată la bază cu Warner. Credeam că pierdusem pasărea, pasărea albă, pasărea cu dungi aurii pe cap precum o coroană. Obișnuia să mă întâmpine în vise, zburând în forță și lin, navigând deasupra lumii de parcă știa ea ce știa, de parcă avea secrete pe care noi nu le-am bănui niciodată, de parcă mă conducea într-un loc sigur. Era singura mea fărâmă de speranță în acest întuneric amarnic al ospiciului, asta până când i-am întâlnit geamăna tatuată pe pieptul lui Adam.

Era ca și când zburase direct din visele mele doar ca să se odihnească pe inima lui. Credeam că era un semnal, un mesaj prin care-mi spunea că eram într-un sfârșit în siguranță. Că zburasem departe și că îmi găsisem în final liniștea, sanctuarul.

Nu mă așteptam să revăd pasărea.

Însă acum s-a întors și arată exact la fel. E aceeași pasăre albă pe același cer albastru cu aceeași coroană galbenă. Doar că, de data asta, e înghețată. Fluturând din aripi pe loc, de parcă a fost prinsă într-o cușcă invizibilă, de parcă e menită să repete aceeași mișcare pe vecie. Pasărea *pare* să zboare: e în aer; aripile îi funcționează. Arată ca și când e liberă să se avânte spre nori. Dar e blocată.

Incapabilă să zboare în sus,

Incapabilă să cadă.

Am avut același vis noapte de noapte în ultima săptămână, și în toate cele 7 dimineți m-am trezit tremurând, înfiorându-mă în aerul înghețat, mirosind a pământ, străduindu-mă să liniștesc scâncetul din pieptul meu.

Străduindu-mă să înțeleg ce înseamnă asta.

Mă târăsc din pat și îmbrac același costum pe care îl port zi de zi; singurul articol vestimentar pe care-l mai dețin. E cea mai intensă nuanță de mov, atât de închisă, încât pare aproape neagră. Are o vagă peliculă lucioasă, un pic de strălucire în lumină. E doar o piesă, de la gât la încheieturi și glezne, și e strâmtă pe piele fără să fie deloc strâmtă.

Mă mișc ca o gimnastă în această ținută.

Am cizme flexibile din piele care se mulează pe forma picioarelor mele și îmi asigură pași inaudibili în timp ce mă mișc pe podea. Am mănuși negre din piele care mă împiedică să ating pe cine nu trebuie. Sonya și Sara mi-au împrumutat unul dintre elasticele lor de păr și, pentru prima dată în ultimii ani, am putut să-mi îndepărtez părul de pe față. Îl port într-o coadă de cal și am învățat să îmi trag fermoarul fără ajutorul nimănui. Costumul mă face să mă simt extraordinară. Mă face să mă simt invincibilă.

A fost un dar din partea lui Castle.

A pus să fie făcut special pentru mine înainte să ajung la Punctul Omega. Se gândea că mi-ar surâde ideea de a avea în sfârșit o ținută care să mă protejeze de mine însămi și de alții, în timp ce îmi oferea în același timp opțiunea de a-i *răni* pe alții. Dacă voiam. Sau eram nevoită s-o fac.

Costumul e realizat dintr-un soi de material special care se presupune că trebuie să-mi ţină de cald sau de frig, în funcţie de vreme. Până acum a fost perfect.

~~Până acum până acum până acum~~

Mă duc să iau singură micul dejun.

Sonya şi Sara sunt mereu plecate până când mă trezesc eu. Munca lor în aripa spitalului nu se sfârşeşte niciodată – nu doar că sunt capabile să-i vindece pe cei răniţi, dar, de asemenea, îşi petrec zilele încercând să creeze antidoturi şi unguente. Singura dată când am purtat vreodată o conversaţie, Sonya mi-a explicat cum unele Energii pot fi secătuite dacă ne obosim prea mult – cum ne putem epuiza trupurile suficient cât să cedeze. Fetele spun că vor să fie în stare să creeze leacuri pe care să le folosească în cazul rănilor multiple pe care ele nu le pot vindeca în acelaşi timp. La urma urmei, ele sunt doar 2. Şi războiul pare iminent.

Când păşesc în sala de mese, capetele încă se mai răsucesc în direcţia mea.

Sunt un spectacol, o anomalie chiar şi printre anomalii. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum, după toţi aceşti ani. Ar trebui să fiu mai dură, blazată, indiferentă la părerile altora.

~~Ar trebui să fiu multe lucruri.~~

Mă şterg la ochi şi îmi las mâinile în jos şi pretind că nu pot să fac contact vizual cu nimeni în afară de acel punct, acel semn micuţ pe peretele care se află la 15 metri de locul în care mă aflu.

Pretind că sunt doar un număr.

Nicio emoție pe fața mea. Buzele perfect nemișcate. Spatele drept, palmele desfăcute. Sunt un robot, o fantomă care alunecă prin mulțime.

6 pași înainte. 15 mese pe lângă care trebuie să trec. 42 43 44 de secunde și încă mai număr.

~~Sunt speriată~~

~~Sunt speriată~~

~~Sunt speriată~~

Sunt puternică.

Mâncarea se servește doar de 3 ori pe zi: micul dejun de la 7.00 la 8.00, prânzul de la 12.00 la 13.00, iar cina de la 17.00 la 19.00. Cina ține c-o oră mai mult, întrucât e la sfârșitul zilei; cum ar veni, e răsplata pentru munca noastră asiduă. Însă mesele nu sunt un eveniment simandicos, luxos – experiența e foarte diferită de cinele cu Warner. Aici pur și simplu stăm la o coadă lungă, ne luăm castroanele gata umplute și ne îndreptăm spre zona de mâncat – care nu e nimic altceva decât o serie de mese dreptunghiulare aranjate în linii paralele de-a lungul încăperii. Nimic în plus, astfel încât nimic nu e irosit.

Îl zăresc pe Adam stând la coadă și mă îndrept spre el.

68 69 70 de secunde și încă mai număr.

— Bună, frumoaso!

Ceva ca un cocoloș mă lovește în spate. Cade pe jos. Mă întorc, fața mea contractând cei 43 de mușchi necesari pentru a mă încrunta înainte să-l văd.

Kenji.

Un zâmbet larg, relaxat. Ochi de culoarea onixului. Părul și mai închis, mai ascuțit, extrem de drept și căzându-i în ochi. Maxilarul îi zvâcnește și buzele îi zvâcnesc și

liniile impresionante ale pomeţilor lui se transformă într-un zâmbet care se străduieşte să rămână înăbuşit. Se uită la mine de parcă mă plimbam prin sală cu hârtie igienică în păr şi nu pot să nu mă întreb de ce nu mi-am petrecut vremea cu el de când am ajuns aici. Teoretic vorbind, el chiar mi-a salvat viaţa. Şi pe a lui Adam. Ba chiar şi pe a lui James.

Kenji se apleacă să ridice ceea ce pare a fi o pereche de şosete strânse ghem. Le cântăreşte în mână, de parcă se întreabă dacă ar trebui să le arunce din nou în mine.

— Unde mergi? întreabă el. Credeam că trebuia să te întâlneşti cu mine aici. Castle a spus...

— De ce ai adus o pereche de şosete aici? i-o tai eu. Oamenii încearcă să mănânce.

Înlemneşte preţ de o fracţiune de secundă înainte să-şi dea ochii peste cap. Vine lângă mine. Mă trage de coadă.

— Întârziam la întâlnirea cu *tine*, Alteţă. N-am avut timp să-mi pun şosetele.

Arată spre şosetele din mâna sa şi spre ghetele din picioare.

— Ce scârbos!

— Ştii, ai o manieră foarte ciudată de a-mi spune că eşti atrasă de mine.

Clatin din cap, încercând să-mi reprim amuzamentul. Kenji e un paradox ambulant între O Persoană Extrem de Serioasă şi Un Băiat Puber de 12 Ani în acelaşi trup. Însă uitasem cât de uşor e să respiri în jurul lui; pare natural să râzi când el e prin preajmă. Aşa încât continui să merg şi am grijă să nu spun niciun cuvânt, însă un zâmbet tot mi se strecoară pe buze când înşfac o tavă şi mă îndrept spre inima bucătăriei.

Kenji e cu o jumătate de pas în urma mea.

— Aşadar, astăzi lucrăm împreună.

— Da.

— Păi şi-atunci ce faci, treci fix pe lângă mine? Nici măcar nu mă saluţi? întreabă el, strângând şosetele la piept. M-ai distrus. Ba chiar păstrasem o masă pentru noi şi tot tacâmul.

Mă uit la el. Continui să merg.

El mă ajunge din urmă.

— Vorbesc serios! Ştii cât de stânjenitor e să-i faci cuiva semn cu mâna şi să fii ignorat? Iar apoi arăţi ca un fraier, încercând să tot explici că „Nu, pe bune, jur, o cunosc pe fata aia" şi nimeni nu te crede şi...

— Glumeşti? Mă opresc în mijlocul bucătăriei. Mă rotesc. Adopt o expresie neîncrezătoare. În cele două săptămâni de când sunt aici, nu ai vorbit cu mine decât poate *o dată*. De-abia te mai observ pe-aici.

— OK, aşteaptă, spune el, încercând să-mi blocheze calea. *Amândoi* ştim că nu e cu putinţă să nu fi observat *toate astea* – arată spre el însuşi –, aşa că dacă încerci să te joci cu mine, ar trebui să te-anunţ de la început că n-o să meargă.

— Poftim?! mă încrunt eu. Despre ce vorbe...

— Nu poţi să te laşi greu convinsă, puştoaico! Kenji ridică din sprânceană. Nici măcar nu pot să te *ating*. Asta duce sintagma „greu de convins" la un cu totul alt nivel, dacă înţelegi la ce mă refer.

— O, Doamne! rostesc eu pe muteşte, cu ochii închişi, clătinând din cap. Eşti *nebun*.

Kenji cade în genunchi.

— Nebun după dragostea ta minunată!

— *Kenji!*

Nu pot să ridic ochii, fiindcă mi-e teamă să mă uit în jur, dar sunt disperată să-l fac să tacă. Să pun o întreagă încăpere între noi tot timpul. Știu că glumește, dar s-ar putea să fiu singura care știe asta.

— Poftim?! face el, și vocea lui răsună în toată sala. Dragostea mea pentru tine te stânjenește?

— Te rog... *Te rog*, ridică-te... Și lasă-ți *vocea* mai jos...

— Vezi să nu!

— De ce nu? îl implor eu.

— Fiindcă, dacă-mi las vocea mai jos, n-o să mă mai aud vorbind. Iar asta, spune el, e partea mea preferată.

Nici măcar nu pot să mă uit la el.

— Nu mă refuza, Juliette! Sunt un bărbat tare singur...

— Ce *naiba* e cu tine?

— Îmi frângi inima!

Vocea i se aude și mai tare acum, iar brațele i se mișcă în gesturi triste, cuprinzătoare, care aproape că mă lovesc când dau înapoi, panicată. Dar apoi îmi dau seama că toată lumea e cu ochii pe el.

Amuzată.

Schițez un zâmbet stângaci în timp ce privesc prin sală și sunt surprinsă să descopăr că nimeni nu se uită la mine acum. Zâmbesc cu toții cu gura până la urechi, clar obișnuiți cu bufoneriile lui Kenji, și îl privesc cu un amestec de adorație și altceva.

Și Adam se uită la el. Stă cu tava în mâini, cu capul înclinat într-o parte și cu ochii confuzi. Zâmbește șovăitor când ni se intersectează privirile.

Mă îndrept spre el.

— Hei... aşteaptă, puştoaico! Kenji sare să mă apuce de mână. Ştiai doar că te necăjesc... Îmi urmăreşte privirea spre locul în care se află Adam. Îşi trage o palmă peste frunte. *Fireşte!* Cum am putut să uit? Eşti îndrăgostită de colegul meu de cameră.

Mă întorc cu faţa la el.

— Ascultă, îţi sunt recunoscătoare c-o să mă ajuţi să mă antrenez acum – chiar îţi sunt! Îţi mulţumesc pentru asta! Dar nu poţi să începi de-acum să-ţi proclami iubirea falsă pentru mine – mai ales nu de faţă cu Adam – şi trebuie să-mi permiţi să traversez această încăpere înainte ca ora pentru micul dejun să ia sfârşit, bine? Şi-aşa de-abia apuc să-l văd.

Kenji încuviinţează foarte încet din cap, afişând o expresie uşor solemnă.

— Ai dreptate. Scuze! Înţeleg.

— Îţi mulţumesc!

— Adam e gelos pe iubirea noastră.

— Du-te să-ţi vezi de mâncarea ta!

Îl împing, tare, luptându-mă cu un râs exasperat.

Kenji e unul dintre singurii oameni de pe-aici – cu excepţia lui Adam, fireşte – care nu se teme să mă atingă. Adevărul e că nimeni nu are de ce să se teamă când port acest costum, dar de obicei îmi scot mănuşile când mănânc şi reputaţia mea merge întotdeauna cu 5 paşi înaintea mea. Oamenii păstrează distanţa. Şi cu toate că odată l-am atacat din greşeală pe Kenji, lui nu-i este teamă. Cred c-ar fi nevoie de o cantitate astronomică de ceva oribil pentru a-l pune la pământ.

Admir asta la el.

Adam nu spune prea multe când ne întâlnim. Nu trebuie să spună mai mult decât „Bună!", întrucât buzele lui se ridică într-o parte şi-l pot vedea deja stând un pic mai înalt, un pic mai adunat, un pic mai încordat. Şi poate că nu ştiu eu prea multe despre lumea asta, dar ştiu cum să citesc cartea scrisă în ochii lui.

Felul în care mă priveşte.

Ochii îi sunt grei acum într-un fel care mă îngrijorează, însă privirea îi e în continuare atât de tandră, atât de concentrată şi plină de sentiment, încât de-abia mă abţin să nu sar în braţele lui ori de câte ori îl văd. Mă trezesc că-l privesc făcând cele mai simple lucruri – cum îşi schimbă centrul greutăţii, cum apucă o tavă, cum dă din cap a salut către cineva – doar pentru a-i urmări mişcarea trupului. Momentele cu el sunt atât de puţine, încât pieptul meu e tot timpul prea strâns, inima mea prea spastică. El mă face să-mi doresc să fiu tot timpul ineficace.

Nu-mi dă niciodată drumul la mână.

— Eşti bine? îl întreb, simţindu-mă încă un pic neliniştită în legătură cu discuţia purtată c-o seară în urmă.

El încuviinţează din cap. Încearcă să zâmbească.

— Da. Eu, ăăă... Îşi drege vocea. Inspiră adânc. Priveşte în altă parte. Da, scuze pentru aseară. M-am cam... speriat un pic.

— De ce?

Priveşte peste umărul meu. Încruntându-se.

— Adam...?

— Da?

— De ce erai speriat?

Ochii lui îi întâlnesc din nou pe-ai mei. Mari. Rotunzi.

— Poftim? Nu era nimic.

— Nu înțe...

— De ce naiba vă ia atât de mult, oameni buni?

Mă întorc. Kenji se află chiar în spatele meu, cu atât de multă mâncare adunată pe tavă, încât sunt surprinsă că nimeni n-a comentat nimic. Probabil că i-a convins pe bucătari să-i dea mai mult.

— Ei bine?

Kenji se zgâiește, fără să clipească, așteptându-ne să-i răspundem. Într-un final își dă capul pe spate, într-o mișcare ce spune *urmați-mă*, înainte să se îndepărteze.

Adam expiră și pare atât de distras, încât mă gândesc să renunț la subiectul de aseară. Curând. Vom discuta curând. Sunt convinsă că nu e nimic grav. Sunt convinsă că nu e absolut nimic.

Vom vorbi curând și totul va fi bine.

CINCI

Kenji ne aşteaptă la o masă goală.

James obişnuia să ni se alăture în timpul meselor, dar acum s-a împrietenit cu cei câţiva copii mai mici de la Punctul Omega şi preferă să stea cu ei. Pare a fi cel mai fericit dintre toţi că se află aici – şi eu sunt fericită că el e fericit –, dar trebuie să recunosc că mi-e dor de compania lui. Totuşi, mă tem să menţionez asta; uneori nu sunt sigură că vreau să ştiu de ce nu stă cu Adam când sunt şi eu prin preajmă. ~~Nu cred că vreau să ştiu dacă ceilalţi copii au reuşit să-l convingă că sunt periculoasă. Da, *sunt* periculoasă, însă eu doar~~

Adam se aşază pe bancă şi eu mă strecor lângă el. Kenji stă vizavi de noi. Adam şi cu mine ne ascundem mâinile împreunate pe sub masă şi îmi îngădui să mă bucur de simplul lux al apropierii lui. Încă port mănuşile, însă doar faptul că sunt atât de aproape de el e suficient; în stomacul meu cresc deodată flori, petalele moi gâdilându-mi fiecare centimetru al sistemului nervos. Mă simt ca şi cum mi-ar fi fost îndeplinite 3 dorinţe: să ating, să gust, să simt. E un fenomen tare straniu. O imposibilitate nebunească, fericită, înfăşurată în hârtie creponată, legată cu o fundă, ascunsă în inima mea.

~~Adesea îl simt ca pe un privilegiu pe care nu-l merit.~~

Adam se foieşte, astfel încât să-şi lipească piciorul de-al meu.

Ridic privirea şi-l văd zâmbindu-mi, un soi de zâmbet secret, micuţ, care spune atât de multe lucruri, genurile acelea de lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le rostească la micul dejun. Mă silesc să respir în timp ce-mi înăbuş un rânjet. Îmi întorc atenţia asupra mâncării. Sper că nu m-am îmbujorat.

Adam se apleacă la urechea mea. Simt şoaptele blânde ale respiraţiei lui chiar înainte să înceapă să vorbească.

— Sunteţi dezgustători, ştiţi asta, da?

Ridic privirea, speriată, şi-l găsesc pe Kenji încremenit, cu lingura la jumătatea drumului spre gură, cu capul înclinat în direcţia noastră. Gesticulează cu lingura spre feţele noastre.

— Ce naiba-i asta? Vă jucaţi de-a frecatul picioarelor pe sub masă sau o altă prostie de genu'?

Adam se îndepărtează de mine, doar un centimetru sau 2, şi scoate un oftat adânc, iritat.

— Ştii, dacă nu-ţi place, poţi să pleci, zice el, dând din cap spre mesele din jurul nostru. Nu ţi-a cerut nimeni să te-aşezi aici.

Ăsta-i Adam, străduindu-se să se poarte frumos cu Kenji. Cei 2 erau prieteni la bază, dar, cumva, Kenji ştie exact cum să-l provoace pe Adam. Pentru o clipă, aproape uit că sunt colegi de cameră.

Mă întreb cum e pentru ei să locuiască împreună.

— Asta-i o tâmpenie, şi o ştii şi tu! spune Kenji. V-am spus azi-dimineaţă că trebuie să stau cu voi. Castle vrea să vă ajut să vă *adaptaţi*. Pufneşte şi dă din cap în direcţia mea.

Ascultă, n-am nici cea mai vagă idee ce-ai văzut la tipul ăsta, îmi spune el, dar ar trebui să-ncerci să locuiți împreună. Omul ăsta e al naibii de țâfnos.

— Nu sunt *țâfnos*...

— Ba da, frate. Kenji își pune tacâmurile jos. Ești *țâfnos*. Toată ziua aud „Kenji, tacă-ți fleanca!" sau „Kenji, culcă-te!" sau „Kenji, nimeni nu vrea să te vadă gol-pușcă!". Când eu știu *sigur* că există mii de oameni care și-ar dori să mă vadă dezbrăcat...

— Cât timp trebuie să stai aici?

Adam privește în altă parte și se freacă la ochi cu mâna liberă.

Kenji se îndreaptă de spate. Își ridică lingura doar ca să împungă din nou aerul cu ea.

— *Tu* ar trebui să te consideri foarte norocos că stau la masa voastră. Te fac și pe tine să fii șmecher prin asociere.

Îl simt pe Adam încordându-se lângă mine și mă hotărăsc să intervin.

— Hei, putem să vorbim despre altceva?

Kenji bombăne. Își dă ochii peste cap. Vâră o altă lingură de mâncare în gură.

Sunt îngrijorată.

Acum, că sunt mai atentă, pot să văd oboseala din ochii lui Adam, greutatea de pe fruntea lui, felul bățos în care-și ține umerii. Nu pot să nu mă întreb prin ce oare trece. Ce nu-mi spune. Îl trag ușor de mână și el se întoarce spre mine.

— Sigur ești bine? șoptesc.

Mă simt de parcă-l întreb același lucru iar și iar și iar

Ochii lui se îmblânzesc imediat, părând obosiți, dar ușor amuzați. Mâna lui o eliberează pe-a mea pe sub masă

doar ca să poposească în poala mea, doar ca să alunece pe coapsa mea, şi aproape că-mi pierd controlul vocabularului înainte ca el să mă sărute delicat pe păr. Înghit anevoie şi aproape că-mi scap furculiţa pe jos. Îmi ia o clipă să-mi amintesc că el nu mi-a răspuns, de fapt, la întrebare. Abia atunci când îşi mută privirea, zgâindu-se la mâncarea lui, încuviinţează din cap şi spune:

— Sunt bine.

Dar eu nu respir, iar mâna lui încă trasează desene pe piciorul meu.

— Domnişoară Ferrars? Domnule Kent?

Mă îndrept de spate atât de repede, încât articulaţiile degetelor mi se izbesc pe sub masă la auzul vocii lui Castle. Prezenţa lui are ceva care mă face să mă simt de parcă e profesorul meu, de parcă m-a prins purtându-mă necuviincios la oră. Adam, pe de altă parte, nu pare câtuşi de puţin luat prin surprindere.

Mă agăţ de degetele lui Adam în timp ce-mi ridic capul. Castle stă lângă masa noastră şi Kenji pleacă să-şi ducă bolul la bucătărie. Îl bate pe Castle pe spate de parcă sunt prieteni la cataramă, iar Castle îi aruncă un zâmbet binevoitor.

— Vin imediat! strigă Kenji peste umăr, întorcându-se pentru a ne arăta mai mult decât entuziasmat degetul mare în semn de OK. Încercaţi să nu vă dezbrăcaţi în faţa tuturor, bine? Sunt copii pe-aici.

Mă strâmb şi mă uit la Adam, însă el pare ciudat de concentrat asupra farfuriei lui. Nu a rostit niciun cuvânt de când a sosit Castle.

Mă hotărăsc să răspund eu în numele amândurora. Afişez un zâmbet luminos.

— Bună dimineaţa!

Castle dă din cap şi îşi atinge reverul blazerului; statura lui e puternică şi echilibrată. Îmi zâmbeşte radios.

—Voiam doar să vă salut şi să văd cum sunteţi. Mă bucur să văd că îţi lărgeşti cercul de prieteni, domnişoară Ferrars.

— O, mersi! Însă nu pot spune că e chiar meritul meu. Tu eşti cel care mi-a spus să stau cu Kenji.

Zâmbetul lui Castle e un pic prea forţat.

— Da. Păi, spune el, mă bucur să văd că mi-ai urmat sfatul.

Încuviinţez din cap, cu ochii în farfuria mea. Mă frec pe frunte, absentă. Adam pare că nici măcar nu respiră. Sunt pe cale să spun ceva, când Castle mă întrerupe:

— Aşadar, domnule Kent, ţi-a spus domnişoara Ferrars că de-acum înainte se va antrena cu Kenji? Sper că o va ajuta cu progresul ei.

Adam nu-i răspunde.

Castle insistă:

— Mă gândeam că va fi interesant ca ea să lucreze şi cu tine. Atâta timp cât sunt şi eu de faţă pentru a vă supraveghea.

Adam ridică deodată ochii. Alarmat.

— Despre ce vorbeşti?

— Ei bine...

Castle face o pauză. Îl văd cum ne priveşte pe rând.

— Mă gândeam că va fi interesant să întreprind nişte teste pe voi doi. Împreună.

Adam se ridică atât de brusc, încât aproape că-şi loveşte genunchiul de masă.

— Categoric nu!

— Domnule Kent..., începe Castle.

— Sub nicio formă, *fir-ar să fie*...

— E alegerea ei...

— Nu vreau să discut despre asta aici...

Mă ridic în picioare. Adam pare pregătit să dea foc la ceva. Stă cu pumnii încleştaţi pe lângă corp şi cu ochii mijiţi într-o căutătură urâtă; fruntea îi e încordată şi tremură din cap până-n picioare de energie şi nelinişte.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Castle clatină din cap. Nu mi se adresează când vorbeşte.

— Nu vreau decât să văd ce se întâmplă când te atinge. Atâta tot.

— Eşti *nebun*...

— Asta-i pentru *ea*, continuă Castle, cu o voce precaută, extrem de calmă. Nu are nimic de-a face cu progresul tău...

— Ce progres? îl întrerup eu.

— Încercăm doar s-o ajutăm să descopere cum poate afecta organismele lipsite de viaţă, spune Castle. Cu animalele şi oamenii am rezolvat-o – ştim deja că e suficientă o singură atingere. Plantele nu par a fi afectate de abilităţile ei. Însă toate celelalte lucruri? E... diferit. Încă nu ştie cum să se descurce cu acea parte, iar eu îmi doresc s-o ajut. Asta-i tot ce facem, spune el. O ajutăm pe domnişoara Ferrars.

Adam face un pas pentru a fi mai aproape de mine.

— Dacă o ajuţi să descopere cum să distrugă lucrurile non-vii, atunci de ce ai nevoie de mine?

Preţ de o secundă, Castle pare învins.

— Chiar nu ştiu, răspunde el. Natura unică a relaţiei voastre... e de-a dreptul fascinantă. Ţinând cont de tot ce-am aflat până acum, e...

— Ce-ai aflat? intervin eu din nou.

— ...perfect posibil, continuă Castle să spună, ca totul să fie conectat într-un fel pe care noi încă nu-l înţelegem.

Adam nu pare convins. Are buzele strânse. Nu pare ca şi cum ar vrea să răspundă.

Castle se întoarce spre mine. Încearcă să pară entuziasmat.

— Tu ce zici? Eşti interesată?

— Interesată? Mă uit lung la Castle. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi vreau să ştiu de ce nimeni nu-mi răspunde la întrebări. Ce-ai descoperit în legătură cu Adam? îl întreb. Ce se întâmplă? E ceva în neregulă cu el?

Adam respiră extrem de greu şi încearcă să n-o arate; îşi flexează întruna pumnii.

— Vă rog, cineva să-mi spună ce se petrece, insist eu.

Castle se încruntă.

Mă măsoară cu privirea, derutat, cu sprâncenele unite.

— Domnule Kent, spune el, uitându-se în continuare la mine. Să înţeleg că nu i-ai împărtăşit încă domnişoarei Ferrars descoperirile noastre?

— Ce descoperiri?

Inima mi-o ia la goană acum, atât de tare, încât începe să mă doară.

— Domnul Kent...

— Asta nu-i treaba ta! se răsteşte Adam.

— Ea ar trebui *să ştie*...

— Încă nu ştim nimic!

— Ştim suficient.

— Vrăjeală! Încă n-am terminat...

— Singurul lucru care mai trebuie testat sunteţi voi doi împreună...

Adam face un pas în faţa lui Castle, înşfăcându-şi tava cu mâncare cu un pic prea multă forţă.

— Poate, spune el foarte, foarte precaut, altă dată.

Se întoarce să plece.

Îi ating braţul.

Se opreşte. Îşi scapă tava şi se răsuceşte în direcţia mea. Există mai puţin de un centimetru între noi şi aproape uit că ne aflăm într-o încăpere aglomerată. Respiraţia îi e fierbinte şi sacadată, iar căldura emanată de trupul său îmi topeşte sângele doar ca să mi-l împrăştie peste obraji.

Panica face tumbe în oasele mele.

— Totul e în regulă, mă asigură el. Totul va fi în regulă. Îţi promit.

— Dar...

— Îţi promit, repetă el, luându-mă de mână. Îţi jur. O să repar asta...

— Să repari?

Cred că visez. Cred că mor.

— Ce să repari?

Ceva se strică în creierul meu şi ceva se întâmplă fără permisiunea mea şi sunt pierdută, sunt atât de pierdută, sunt tare confuză şi mă înec în confuzie.

— Adam, nu înţel...

— Vreau să zic, pe bune? zice Kenji, întorcându-se la grupul nostru. O să faceţi asta aici? În faţa tuturor? Fiindcă mesele astea nu sunt chiar atât de confortabile pe cât par...

Adam dă înapoi şi se izbeşte de umărul lui Kenji în drum spre ieşire.

— *N-o face!*

E tot ce îl aud spunând înainte să dispară.

ȘASE

Kenji fluieră încet.

Castle strigă numele lui Adam, îl roagă să încetinească, să stea de vorbă cu el, să discute lucrurile într-un mod rațional. Adam nu se uită deloc înapoi.

— Ți-am zis că e țâfnos, murmură Kenji.

— Nu e țâfnos, mă aud spunând, însă cuvintele par îndepărtate, deconectate de buzele mele.

Mă simt amorțită, de parcă brațele mi-au fost scobite. Unde mi-am lăsat vocea nu-mi pot găsi vocea nu-mi pot găsi

— Deci! Noi doi, eh? Kenji își unește palmele. Pregătită să te fac papară?

— Kenji.

— Da?

— Vreau să mă duci acolo unde s-au dus și ei.

Kenji se uită la mine de parcă tocmai i-am cerut să-și tragă un pumn în față.

— Ăăă, da... Ce-ai zice de un călduros *te duc pe dracu'* la această rugăminte? Merge? Că pentru mine merge.

— Trebuie să aflu ce se petrece. Mă întorc spre el, disperată, simțindu-mă ca o proastă. Tu știi, nu-i așa? Știi ce se întâmplă...

— Firește că știu! Își încrucișează brațele și se uită lung la mine. *Locuiesc* cu bietul ticălos și practic conduc locul ăsta. Știu totul.

— Atunci, de ce nu vrei să-mi spui? Kenji, *te rog...*

— Da, ăăă, am să spun pas la asta, dar ştii ce-am să fac? Am să *te ajut* să ieşi naibii din sala asta de mese unde toată lumea ascultă *tot ce spunem.* Rosteşte ultimele trei cuvinte extrem de tare, aruncând o privire de jur împrejur, clătinând din cap. Întoarceţi-vă la mâncarea voastră, oameni buni! Nu-i nimic de văzut aici.

Abia atunci îmi dau seama ce spectacol le-am oferit. Toţi ochii din încăpere clipesc spre mine. Încerc să le ofer un surâs şi să le fac un semn tremurat cu mâna înainte să-i permit lui Kenji să mă scoată din sală.

— Nu-i nevoie să le faci cu mâna oamenilor, prinţeso. Nu-i o ceremonie de încoronare.

Mă trage pe unul dintre numeroasele culoare lungi, slab luminate.

— Spune-mi ce se întâmplă! Trebuie să clipesc de câteva ori înainte ca ochii să mi se adapteze la lumină. Nu e corect – toată lumea ştie, mai puţin eu.

El dă din umeri şi se sprijină cu un umăr de perete.

— Nu-i treaba mea să-ţi spun. Vreau să zic, îmi place să-l necăjesc pe ticălos, dar nu sunt un măgar. M-a rugat să nu-ţi spun nimic. Aşa că n-am să-ţi spun nimic.

— Dar... Vreau să zic... e bine? Poţi măcar să-mi spui dacă e bine?

Kenji îşi trece o mână peste ochi; expiră, enervat. Îmi aruncă o privire şi spune:

— În regulă. Ai văzut vreodată un dezastru feroviar? întreabă, dar nu aşteaptă să-i răspund. Eu am văzut unul când eram mic. Era unul din acele trenuri mari, grozave, cu un miliard de vagoane legate între ele, complet deraiat, pe

jumătate explodat. Luase foc şi toată lumea urla, şi pur şi simplu *ştii* că oamenii fie sunt morţi, fie sunt pe cale să moară, iar tu nu vrei să te uiţi, dar nu-ţi poţi muta privirea în altă parte, ştii? Dă din cap şi îşi muşcă obrazul pe interior. Cam aşa e şi el. Băiatul tău e un dezastru mare şi lat.

Nu-mi simt picioarele.

— Vreau să zic, nu ştiu, continuă Kenji. Personal? Cred că exagerează. S-au întâmplat şi lucruri mai grave, nu? La naiba, nu ne aflăm noi în momentul de faţă într-un rahat mare cât casa? Dar nu, domnul Adam Kent nu pare să ştie asta. Nici nu cred că mai doarme. Şi ştii ce, adaugă el, aplecându-se spre mine, cred că începe să-l bage un pic în sperieţi pe James, şi, ca să fiu sincer, începe să mă scoată din sărite, fiindcă puştiul ăla e mult prea drăguţ şi mult prea grozav ca să aibă de-a face cu drama lui Adam...

Dar eu nu mai ascult.

Îmi imaginez cele mai îngrozitoare scenarii cu putinţă, cele mai rele consecinţe cu putinţă. Lucruri oribile, înspăimântătoare, care sfârşesc cu Adam murind într-un mod nefericit. Probabil că e bolnav, sau poate că suferă de cine ştie ce boală urâtă sau ceva care îl îndeamnă să facă lucruri pe care nu le poate controla sau o, Doamne, *nu*

— Trebuie să-mi spui!

Nu-mi recunosc vocea. Kenji se uită la mine, şocat, cu ochii mari, de-a dreptul speriat, şi abia atunci îmi dau seama că l-am imobilizat la perete. Cele 10 degete ale mele l-au apucat de cămaşă, ţinând materialul în ambii pumni, şi nici nu vreau să-mi imaginez ce crede el despre mine acum, când mă vede aşa.

Cea mai înspăimântătoare parte e că nici măcar nu-mi pasă.

— O să-mi spui *ceva*, Kenji! Trebuie. Trebuie să știu.

— Tu, ăăă – își linge buzele, se uită în jur, râde neliniștit –, trebuie să-mi dai drumul, poate?

— Mă ajuți?

Se scarpină după ureche. Se strâmbă un pic.

— Nu?

Îl izbesc mai tare de perete; recunosc iureșul unui soi sălbatic de adrenalină arzându-mi prin vene. E ciudat, dar mă simt de parcă aș putea rupe pământul cu mâinile goale.

Pare a fi un lucru ușor. Tare ușor.

— OK... Bine... *Fir-ar să fie!* Kenji își ridică brațele, respirând un pic sacadat. Doar... ce-ar fi să-mi dai drumul, iar eu o să, ăăă, te duc la laboratoarele de cercetare.

— Laboratoarele de cercetare?

— Da, acolo fac testele. Acolo facem toate testele.

— Promiți c-o să mă duci acolo dacă îți dau drumul?

— O să-mi strivești creierul de perete dacă n-o fac?

— Probabil, mint eu.

— Atunci, da. Am să te duc. *Drace...*

Îi dau drumul și mă împleticesc îndărăt; mă străduiesc să mă adun. Acum, că i-am dat drumul, mi-e un pic rușine. O parte din mine simte că cel mai probabil am exagerat.

— Îmi pare rău, îi spun. Dar îți mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Încerc să-mi ridic bărbia cu un strop de demnitate.

Kenji pufnește. Se uită la mine de parcă n-are nici cea mai mică idee cine sunt, de parcă nu e sigur dacă ar trebui să râdă sau să aplaude sau să fugă mâncând pământul în

direcţia opusă. Se scarpină la ceafă, privindu-mă insistent. Nu încetează să se holbeze la mine.

— Ce-i? îl întreb.

— Ce greutate ai?

— Uau! Aşa vorbeşti cu toate fetele cu care te întâlneşti? Asta explică atât de multe!

— Eu am aproape 80 de kilograme, spune el. De muşchi.

Mă uit la el.

— Şi vrei un premiu sau ce?

— Măi să fie! zice el, lăsând capul într-o parte, schiţând cel mai vag zâmbet cu putinţă. Ia te uită cine dă replici istețe acum.

— Cred că încep să mă molipsesc de la tine, spun eu.

Însă el nu mai zâmbeşte.

— Ascultă, spune el. Nu că încerc să mă laud prin această remarcă, dar aş putea să te arunc de-a lungul sălii doar cu degetul mic. Cântăreşti, gen, mai puţin decât aerul. Eu sunt de două ori cât tine. Face o pauză, după care continuă: Aşadar, cum dracu' ai reuşit să mă lipeşti de perete?

— Poftim? mă încrunt eu. Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre *tine* – arată spre mine – cum m-ai lipit *pe mine* – arată spre el – de perete.

Arată spre perete.

— Vrei să zici că tu *chiar* nu puteai să te mişti? Clipesc. Credeam că pur şi simplu ţi-era frică să mă atingi.

— Nu, spune el. Chiar nu puteam să mă mişc. De-abia mai puteam să respir.

— Glumeşti!

— Ai mai făcut asta înainte?

— Nu. Clatin din cap. Adică, nu cred că am...

Icnesc, în timp ce amintirea cu Warner şi camera lui de tortură ţâşneşte la suprafaţă; trebuie să închid ochii din pricina afluxului de imagini. Simpla amintire a acelui eveniment e suficientă ca să mă facă să-mi fie insuportabil de rău; deja simt cum pe piele îmi apar broboane reci de sudoare. Warner mă testa, încercând să mă pună într-o poziţie în care să fiu silită să-mi folosesc puterea asupra unui copilaş. Am fost atât de îngrozită, atât de furioasă, încât am trecut prin bariera de beton pentru a ajunge la Warner, care mă aştepta de cealaltă parte. Îl imobilizasem *şi pe el* de perete. Numai că nu mi-am dat seama că el era intimidat de forţa mea. Credeam că îi era teamă să se mişte fiindcă ajunsesem foarte aproape de el şi-l puteam atinge.

Bănuiesc că m-am înşelat.

— Da, spune Kenji, încuviinţând din cap la ceva ce probabil vede pe chipul meu. Ei bine, aşa ziceam şi eu. Va trebui să ne reamintim de această delicatesă suculentă când vom ajunge la adevăratele noastre sesiuni de antrenament. Îmi aruncă o privire cu subînţeles. Indiferent când se va întâmpla asta.

Dau din cap, dar fără să fiu cu adevărat atentă.

— Sigur. Bine. Dar, mai întâi, du-mă la sălile de cercetare.

Kenji oftează. Flutură din mână şi face o plecăciune.

— După tine, prinţeso!

ŞAPTE

Înaintăm pe un şir de coridoare pe care nu le-am mai văzut niciodată.

Trecem pe lângă toate sălile şi aripile obişnuite, pe lângă sala de antrenament unde lucrez în mod normal, şi, pentru prima dată de când am sosit aici, sunt foarte atentă la ce mă înconjoară. Dintr-odată, simţurile mele sunt mai acute, mai limpezi; tot trupul meu pare că freamătă cu un nou tip de energie.

Sunt electrică.

Întreaga ascunzătoare a fost săpată în pământ – e toată numai tunele cavernoase şi pasaje interconectate, alimentată cu provizii şi electricitate furate din unităţile de depozitare secrete care aparţin Restauraţiei. Acest spaţiu este inestimabil. Castle ne-a spus odată că i-a luat cel puţin un deceniu să-l proiecteze, şi încă un deceniu să îl clădească. Până la finalizarea lui reuşise, de asemenea, să-i recruteze pe toţi ceilalţi membri ai acestei lumi subterane. Înţeleg de ce e atât de implacabil în legătură cu securitatea de aici, de ce nu e dispus să permită să i se întâmple ceva acestui loc. Nici eu nu cred c-aş face-o.

Kenji se opreşte.

Ajungem la ceea ce pare a fi o fundătură – ar putea fi chiar capătul Punctului Omega.

Kenji scoate o cartelă pe care nu ştiam că o avea ascunsă şi bâjbâie cu mâna după un panou îngropat în piatră. Deschide panoul. Face ceva ce nu pot să văd. Trece cartela printr-o fantă. Apasă pe un buton.

Întregul perete prinde viaţă cu un huruit.

Părţile se desfac, mutându-se din loc până ce scot la iveală o gaură suficient de mare prin care să ne strecurăm trupurile. Kenji îmi face semn să-l imit şi mă caţăr prin deschizătură, privind peste umăr în timp ce peretele se închide în urma mea.

Tălpile mele păşesc pe pământul aflat de cealaltă parte.

Seamănă cu o peşteră. Imensă, lată, separată în 3 secţiuni longitudinale. Secţiunea din mijloc e cea mai îngustă şi serveşte drept hol; încăperi pătrate din sticlă dotate cu uşi din sticlă subţire formează secţiunile din stânga şi din dreapta. Fiecare perete din sticlă funcţionează ca o despărţire între încăperile aflate de-o parte şi de alta – totul e transparent. Există o aură electrică care învăluie întregul spaţiu; fiecare cub străluceşte datorită luminilor albe şi a maşinăriilor clipitoare; zumzete acute şi monotone de energie pulsează prin dimensiunile vaste.

Există cel puţin 20 de încăperi aici.

Câte 10 de fiecare parte, toate neobstrucţionate vederii. Recunosc câteva feţe din sala de mese, unii dintre ei legaţi de maşinării, cu ace vârâte în corp şi monitoare bipăind cu un tip de informaţie pe care n-o înţeleg. Uşile glisează deschise şi închise deschise şi închise deschise şi închise; cuvinte şi şoapte şi paşi, gesticulări şi gânduri pe jumătate formate se adună în aer.

Aici.

Aici se întâmplă totul.

Castle mi-a spus acum 2 săptămâni – a doua zi după ce am ajuns – că are o oarecare idee de ce suntem aşa cum suntem. A spus că fac cercetări de câţiva ani buni.

Cercetări.

Văd siluete alergând, gâfâind pe ceea ce par a fi nişte benzi de alergare exagerat de rapide. Văd o femeie reîncărcând un pistol într-o încăpere plină ochi de arme, şi văd un bărbat ţinând ceva ce pare să emită o flacără de un albastru intens. Văd o persoană stând într-o cameră plină doar cu apă, şi există frânghii stivuite sus de tot şi întinse de-a lungul tavanului şi tot felul de lichide, chimicale, dispozitive pe care nu le pot numi, iar creierul meu nu încetează să ţipe şi plămânii îmi tot iau foc şi e prea mult prea mult prea mult prea mult

Prea multe maşinării, prea multe lumini, prea mulţi oameni în prea multe încăperi luând notiţe, vorbind între ei, uitându-se la ceas o dată la câteva secunde, iar eu mă împleticesc în faţă, uitându-mă prea aproape şi nu suficient de aproape, şi apoi îl aud. Încerc din răsputeri să n-o fac, dar de-abia e înăbuşit de aceşti pereţi groşi din sticlă, şi iată-l din nou.

Sunetul gros, gutural, al agoniei umane.

Mă izbeşte drept în faţă. Mă loveşte drept în abdomen. Recunoaşterea sare pe spatele meu şi explodează în pielea mea şi râcâie cu unghiile pe gâtul meu şi mă sufoc din pricina imposibilităţii.

Adam.

Îl văd. E deja acolo, într-una din încăperile de sticlă. Cu bustul gol. Legat de un pat mobil, cu braţele şi picioarele

imobilizate, cu cablurile dintr-o maşinărie de lângă el lipite pe tâmplele lui, pe fruntea lui, imediat sub clavicula lui. Ochii îi sunt strâns închişi, pumnii încleştaţi, maxilarul încordat, faţa prea întinsă din cauza efortului de a nu ţipa.

Nu înţeleg ce-i fac.

Nu înţeleg ce se întâmplă nu înţeleg *de ce* se întâmplă sau de ce are nevoie de o maşinărie sau de ce maşinăria continuă să clipească sau să bipăie şi se pare că nu mă pot mişca şi nu pot respira şi încerc să-mi aduc aminte de vocea mea, de mâinile mele, de capul meu şi de picioarele mele şi apoi el

se smuceşte.

Se zvârcoleşte în curele, se încordează din pricina durerii până ce bate cu pumnii în salteaua patului şi îl aud ţipând de durere şi pentru o clipă lumea se opreşte, totul încetineşte, sunetele sunt strangulate, culorile par întinse şi podeaua e cumva răsturnată pe-o parte şi gândesc uau, chiar cred c-am să mor. Am să cad moartă sau

am să omor persoana care se face responsabilă de asta.

Ori una, ori alta.

Şi atunci îl văd pe Castle. Castle, stând în colţul camerei lui Adam, privind în tăcere în timp ce acest băiat de 18 ani urlă în agonie în timp ce el nu face nimic. Nu face altceva decât să privească, să ia notiţe în carneţelul lui, să-şi ţuguie buzele în timp ce-şi lasă capul într-o parte. Să privească la monitorul maşinăriei care bipăie.

Iar gândul e extrem de simplu când mi se strecoară în minte. Extrem de calm. Extrem de uşor.

Extrem, dar *extrem* de uşor.

Am să-l omor.

— Juliette... *nu*...

Kenji mă apucă de mijloc, cu brațele ca niște benzi de fier în jurul meu, și cred că urlu, cred că spun lucruri pe care nu m-am auzit niciodată spunându-le înainte și Kenji îmi zice să mă calmez, îmi zice:

— Uite *de-asta* nu voiam să te-aduc aici... Nu înțelegi... Nu e ceea ce pare...

Și apoi mă hotărăsc că probabil ar trebui să-l omor și pe Kenji. Doar pentru că e un idiot.

— DĂ-MI DRUMUL...

— Nu mă mai *lovi*...

— Am să-l *omor*...

— Da, ar cam trebui să încetezi să zici asta cu voce tare, bine? Nu te-ajută absolut deloc...

— KENJI, DĂ-MI DRUMUL, JUR PE DUMNEZEU...

— Domnișoară Ferrars!

Castle se află în capătul holului, la un metru de camera de sticlă a lui Adam. Ușa e deschisă. Adam nu se mai zvârcolește, dar nici nu pare a fi conștient.

O furie oarbă, arzătoare.

Asta e tot ce știu în momentul ăsta. Lumea pare extrem de neagră-și-albă de-aici, extrem de ușor de demolat și cucerit. Sunt cuprinsă de o furie cum n-am mai simțit până acum. E o furie atât de brută, atât de potentă, încât e de-a dreptul calmantă, precum o senzație care în sfârșit și-a găsit locul, o senzație care în sfârșit stă confortabil în timp ce se instalează în oasele mele.

Am devenit o matrice pentru metal lichid; o căldură densă, arzătoare, se distribuie prin trupul meu, iar excesul

îmi îmbracă mâinile, întărindu-mi pumnii cu o forţă atât de magnifică, cu o energie atât de intensă, încât cred că s-ar putea să mă copleşească. Acest val de forţă pur şi simplu mă ameţeşte.

Aş putea face orice.

Orice.

Kenji îmi dă drumul. Nu trebuie să mă uit la el ca să ştiu că se împleticeşte înapoi. Speriat. Derutat. Probabil tulburat.

Nu-mi pasă.

— Deci aici eraţi, îi spun lui Castle, şi sunt surprinsă de tonul rece, fluid, al vocii mele. Asta făceaţi.

Castle se apropie şi cred că regretă. Pare speriat, surprins de ceva ce vede pe faţa mea. Încearcă să vorbească şi i-o tai imediat.

— Ce i-ai făcut? mă răstesc eu. Ce *îi făceai*...

— Domnişoară Ferrars, te rog...

— El nu e *cobaiul* tău! explodez eu, iar calmul a dispărut, vocea mea fermă a dispărut, şi brusc mă simt din nou atât de instabilă, încât de-abia îmi pot ţine mâinile să nu-mi tremure. Crezi că poţi să-l foloseşti pur şi simplu pentru *cercetarea* ta...

— Domnişoară Ferrars, te rog, trebuie să te calmezi...

— Nu-mi cere să mă calmez!

Nici nu-mi pot închipui ce i-au făcut aici, testându-l, tratându-l ca pe un soi de specimen.

Îl *torturează.*

— Nu m-aş fi aşteptat să ai o asemenea reacţie adversă la această încăpere, spune Castle.

Încearcă să fie vorbăreț. Realist. Ba chiar charismatic. Mă face să mă întreb cum mă vede el acum. Mă întreb dacă îi e teamă de mine.

— Credeam că ai înțeles importanța cercetării pe care o întreprindem la Punctul Omega, spune el. Fără ea, cum altfel am putea spera să ne înțelegem originile?

— Îi faceți rău... Îl *omorâți*! Ce i-ați făcut...

— Nimic din ceea ce el a refuzat să facă.

Vocea lui Castle e încordată și buzele îi sunt întinse și văd că începe să-și piardă răbdarea.

— Domnișoară Ferrars, dacă insinuezi că l-am folosit spre propriile-mi experimente personale, ți-aș recomanda să arunci o privire mai atentă asupra situației. Rostește ultimele câteva silabe cu prea multă emfază, cu prea multă patimă, și îmi dau seama că nu l-am mai văzut niciodată furios. Știu că te chinui să-ți găsești locul aici, continuă Castle. Știu că nu ești obișnuită să te vezi ca făcând parte dintr-un grup, iar eu m-am străduit să înțeleg de unde vii și care e explicația pentru atitudinea ta... Am încercat să te ajut să te acomodezi. Dar trebuie să privești în jurul tău! Gesticulează spre pereții de sticlă și spre oamenii din spatele lor. Cu toții suntem la fel. Lucrăm în aceeași echipă! L-am supus pe Adam la aceleași lucruri la care m-am supus și eu. Pur și simplu facem teste și analize ca să vedem unde sălășluiesc abilitățile sale supranaturale. Nu putem ști cu certitudine de ceea ce e în stare dacă nu-l testăm mai întâi. Își coboară vocea cu o octavă sau 2. Și nu ne permitem luxul de a aștepta câțiva ani până ce el descoperă din greșeală ceva ce ar putea servi cauzei noastre chiar acum.

Și e ciudat.

Fiindcă furia asta e ca o chestie reală.

O simt cum se înfăşoară în jurul degetelor mele de parcă aş putea să i-o arunc în faţă. O simt cum se răsuceşte în jurul coloanei mele, coborând în stomac şi ramificându-se în picioare, în braţe, în gât. Mă sufocă. Mă sufocă pentru că are nevoie să fie eliberată, are nevoie de uşurare. Are nevoie acum.

— Tu, îi spun eu, şi de-abia reuşesc să scuip cuvintele. Te crezi mai bun decât Restauraţia dacă *ne foloseşti*... făcând experimente pe noi doar pentru a-ţi susţine în continuare cauza...

— DOMNIŞOARĂ FERRARS! zbiară Castle.

Ochii lui scânteiază puternic, prea puternic, şi îmi dau seama că toată lumea din acest tunel subteran se uită acum la noi. Degetele lui sunt strânse pumn pe lângă trup şi maxilarul îi e încordat, şi simt mâna lui Kenji pe spatele meu înainte să bag de seamă că pământul vibrează sub picioarele mele. Pereţii din sticlă încep să tremure şi Castle se află chiar în mijlocul tuturor lucrurilor, încordat, cuprins de mânie şi indignare, şi îmi amintesc că e înzestrat cu un nivel imposibil de avansat de telechinezie.

Îmi amintesc că poate muta lucruri cu puterea minţii.

Ridică mâna dreaptă, cu palma în sus, iar panoul din sticlă aflat la câţiva metri depărtare începe să tremure, să se zguduie, şi îmi dau seama că nici măcar nu respir.

— Nu vrei să mă superi!

Vocea lui Castle e mult prea calmă pentru ochii săi.

— Dacă ai vreo problemă cu metodele mele, te-aş invita bucuros să îţi exprimi părerile într-o manieră logică. N-am să tolerez să-mi vorbeşti pe un asemenea ton. Grijile mele

pentru viitorul lumii noastre s-ar putea să fie mai multe decât îţi închipui tu, dar n-ar trebui să mă învinovăţeşti pe mine pentru propria ta ignoranţă!

Îşi lasă mâna dreaptă jos, iar sticla se fixează în loc la ţanc.

— *Ignoranţă?* Respir din nou tare. Crezi că doar pentru că nu înţeleg de ce ai supune pe cineva la... la *asta*... Flutur din mână în jurul camerei. Crezi că asta mă face *ignorantă...?*

— Hei, Juliette, e în regulă..., începe Kenji.

— Ia-o de-aici! îi zice Castle. Du-o înapoi la sala de antrenament. Îi aruncă o privire supărată lui Kenji. Iar noi doi... vom discuta despre asta mai târziu. Ce-a fost *în capul tău* s-o aduci aici? Nu e pregătită să vadă asta... de-abia e în stare să aibă de-a face *cu ea însăşi* în momentul de faţă...

Are dreptate.

Nu pot înfrunta asta. Nu pot auzi altceva decât sunetele maşinăriilor bipăind, scrâşnind în capul meu, nu pot vedea altceva decât forma lipsită de vlagă a lui Adam întinsă pe o saltea subţire. Îmi imaginez întruna prin ce a trecut, ce a trebuit să îndure doar pentru a înţelege ce ar putea fi, şi îmi dau seama că e numai vina mea.

E vina mea că el e aici, e vina mea că e în pericol, e vina mea că Warner vrea să-l omoare şi Castle vrea să-l testeze, şi dacă n-aş fi fost eu, el încă ar fi locuit cu James într-o casă care nu a fost distrusă; ar fi fost în siguranţă, ducând o viaţă tihnită, departe de haosul pe care i l-am pus în braţe.

Eu l-am adus aici. Dacă nu m-ar fi atins niciodată, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ar fi fost sănătos şi puternic, şi n-ar fi suferit, nu s-ar fi ascuns, n-ar fi fost captiv la 15 metri sub pământ. Nu şi-ar fi petrecut zilele legat de un pat mobil.

~~E vina mea e vina mea e vina mea e vina mea~~ e numai vina mea

Cedez nervos.

E ca şi cum aş fi fost umplută cu rămurele şi tot ce trebuie să fac e să mă aplec, iar trupul meu se va rupe. Toată vina, furia, frustrarea, agresiunea înăbuşită din mine a găsit un orificiu de ieşire şi acum nu poate fi controlată. Energia circulă prin mine cu o vigoare pe care n-am mai simţit-o înainte şi nici măcar nu gândesc dar trebuie să fac *ceva* trebuie să ating *ceva* şi strâng din degete şi îmi îndoi genunchii şi trag înapoi braţul şi

lovesc

cu

pumnul

direct

prin

podea.

Pământul se fisurează sub degetele mele şi reverberaţiile ţâşnesc prin fiinţa mea, ricoşându-mi prin oase până ce craniul mi se roteşte şi inima e un pendul care mi se izbeşte de cutia toracică. Privirea mea îşi pierde întruna concentrarea şi trebuie să clipesc de o sută de ori pentru a o limpezi, doar ca să văd o crăpătură scârţâind sub picioarele mele, o linie subţire despicând pământul. Totul în jurul meu îşi pierde brusc echilibrul. Stânca geme sub greutatea noastră şi pereţii din sticlă se zgâlţâie şi maşinăriile se mută din loc şi apa se leagănă în rezervorul ei şi oamenii...

Oamenii.

Oamenii au înlemnit de groază şi teroare, iar teama din expresiile lor mă sfâşie.

Cad pe spate, ducând pumnul drept la piept, şi încerc să-mi aduc aminte că nu sunt un monstru, nu trebuie să fiu un monstru, nu vreau să rănesc oameni nu vreau să rănesc oameni *nu vreau să rănesc oameni*

şi nu funcţionează.

Pentru că toate astea sunt nişte minciuni sfruntate.

Pentru că eu am făcut asta, încercând să ajut.

Mă uit în jur.

La pământ.

La ce-am făcut.

Şi înţeleg, pentru prima dată, că am puterea de a distruge totul.

OPT

Castle a înlemnit.

A rămas cu gura căscată. Brațele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp, iar ochii îi sunt mari de îngrijorare și mirare și un strop de intimidare, și, cu toate că-și mișcă buzele, nu pare să scoată vreun sunet.

Am senzația că acum e momentul potrivit să mă arunc de pe o stâncă.

Kenji mă atinge pe mână și mă întorc spre el doar ca să-mi dau seama că sunt pietrificată. Mă aștept mereu ca el și Adam și Castle să conștientizeze că a fi cumsecade cu mine e o greșeală, că probabil se va sfârși urât, că nu merit, că nu sunt nimic altceva decât o unealtă, o armă, o ucigașă sub acoperire.

Însă el îmi ia cu blândețe pumnul drept în mâna lui. Are grijă să nu îmi atingă pielea în timp ce-mi dă jos mănușa de piele acum sfâșiată și inspiră adânc la vederea articulațiilor mele. Pielea e zdrelită și pretutindeni e sânge și eu nu-mi pot mișca degetele.

Îmi dau seama că sunt în *agonie*.

Clipesc și stelele explodează și o nouă tortură se dezlănțuie în membrele mele cu o asemenea grabă, încât nu mai pot vorbi.

Icnesc
și
lumea

d i s p a r e

NOUĂ

Simt gust de moarte în gură.

Reuşesc să-mi dezlipesc ochii şi simt imediat urgia infernului sfâşiindu-mi braţul drept. Mâna mi-a fost bandajată în atât de multe straturi de tifon, încât mi-a imobilizat cele 5 degete şi sunt recunoscătoare pentru acest lucru. Sunt atât de obosită, încât nici măcar n-am energie să ţip.

Clipesc.

Încerc să privesc în jur, dar gâtul mi-e prea înţepenit.

Simt atingerea unor degete pe umăr şi mă trezesc dorindu-mi să expir. Clipesc din nou. Încă o dată. Chipul unei fete îmi tot apare clar şi neclar. Întorc capul pentru a privi mai bine şi mai clipesc clipesc clipesc de câteva ori.

— Cum te simţi? şopteşte ea.

— Mă simt bine, îi spun imaginii neclare, dar cred că mint. Cine eşti?

— Eu sunt, răspunde ea.

Chiar şi fără s-o văd clar, pot auzi bunătatea din glasul ei.

— Sonya.

Fireşte.

Presupun că şi Sara e pe-aici. Probabil că mă aflu în aripa medicală.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu. Cât timp am fost inconştientă?

Nu-mi răspunde şi mă întreb dacă m-a auzit.

— Sonya? Încerc s-o privesc în ochi. Cât am dormit?

— Ai fost tare bolnavă, îmi răspunde ea. Trupul tău a avut nevoie de timp ca să...

— Cât timp? întreb din nou, cu vocea redusă la o şoaptă.

— Trei zile.

Mă ridic imediat în şezut şi ştiu c-o să mi se facă rău.

Din fericire, Sonya mi-a anticipat nevoile. O găleată apare la ţanc ca să-mi golesc conţinutul redus al stomacului în ea şi apoi mă apucă spasmele de vomă în ceea ce nu e costumul meu, ci un soi de uniformă de spital, iar cineva mă şterge cu o cârpă fierbinte şi umedă pe faţă.

Sonya şi Sara stau aplecate deasupra mea, cu cârpele fierbinţi în mâini, ştergându-mi membrele dezgolite, scoţând sunete de alinare şi spunându-mi că voi fi bine, că trebuie doar să mă odihnesc, că în sfârşit m-am trezit suficient cât să mănânc ceva, că n-ar trebui să-mi fac griji, întrucât n-am motive de îngrijorare, iar ele vor avea grijă de mine.

Dar apoi mă uit mai atent.

Le observ mâinile, învelite cu grijă în mănuşi din latex; observ perfuzia înfiptă în braţul meu; observ felul imperios, dar precaut în care se apropie de mine, iar apoi îmi dau seama care e problema.

Vindecătoarele nu mă pot atinge.

ZECE

N-au mai fost niciodată nevoite să înfrunte o asemenea problemă.

Rănile sunt mereu tratate de către vindecătoare. Pot pune la loc oase rupte şi repara răni de glonţ şi reînvia plămâni în colaps şi tămădui chiar şi cele mai rele tipuri de tăieturi – ştiu asta deoarece Adam a trebuit să fie dus pe o targă când am ajuns la Punctul Omega. Suferise din cauza lui Warner şi a oamenilor săi după ce am evadat de la baza militară, şi am crezut că trupul său va rămâne cu cicatrice permanente. Dar el e perfect. Nou-nouţ. Nu a durat decât 1 zi pentru a-l face la loc; ca prin magie.

Dar pentru mine nu există niciun leac magic.

Niciun miracol.

Sonya şi Sara îmi explică că probabil am suferit un soi de şoc imens. Îmi spun că trupul meu s-a supraîncărcat cu propriile sale abilităţi şi că e un miracol c-am reuşit să supravieţuiesc. De asemenea, ele sunt de părere că trupul meu a zăcut leşinat suficient cât să mi se fi reparat daunele psihice, deşi nu sunt chiar atât de convinsă că asta-i adevărat. Cred că va dura destul de mult să mă vindec de aşa ceva. ~~Sunt de foarte mult timp vătămată psihic.~~ Dar cel puţin durerea fizică s-a domolit, devenind doar un zvâcnet constant pe care sunt capabilă să-l ignor pentru perioade scurte de timp.

Îmi amintesc ceva.

— Înainte, le spun eu. În camerele de tortură ale lui Warner, iar apoi cu Adam și ușa de oțel... Eu niciodată... Asta nu s-a întâmplat niciodată... Nu m-am rănit niciodată...

— Castle ne-a povestit despre asta, îmi spune Sonya. Dar să treci printr-o ușă sau printr-un perete e foarte diferit de a încerca să despici pământul în două. Îmi surâde. Suntem destul de sigure că asta nici măcar nu se poate compara cu ceea ce-ai făcut înainte. Asta a fost mult mai puternică – am simțit-o cu toții când s-a întâmplat. Ba chiar am crezut că se aprinseseră explozibilii. Tunelele, spune ea. Aproape că s-au prăbușit.

— Nu.

Abdomenul mi se transformă în piatră.

— E în regulă, încearcă Sara să mă asigure. Te-ai dat înapoi fix la timp.

Mi se taie răsuflarea.

— N-aveai cum să știi..., începe Sonya.

— Aproape că v-am omorât... Aproape că v-am omorât pe toți...

Sonya clatină din cap.

— Ești înzestrată cu o cantitate uluitoare de putere. Nu e vina ta. Nu știai de ce ești în stare.

— V-aș fi putut omorî. L-aș fi putut omorî pe Adam... L-aș fi putut... Îmi întorc brusc capul. E aici? Adam e aici?

Fetele se uită lung la mine. Apoi una la alta.

Aud cum cineva își drege glasul și mă întorc spre sunet. Kenji pornește din colțul camerei. Îmi face un semn ușor cu mâna și arborează un zâmbet strâmb care nu i se oglindește și în privire.

— Scuze, îmi spune el, dar a trebuit să-l ţinem departe de tine.

— De ce? întreb, dar mă tem că ştiu răspunsul.

Kenji îşi împinge părul din ochi. Cântăreşte întrebarea mea.

— Ei bine, de unde să-ncep? Numără pe degete. După ce a aflat ce s-a întâmplat, a încercat să mă *omoare*, a tăbărât pe capul lui Castle, a refuzat să părăsească aripa medicală, iar apoi a...

— Te rog! îl opresc eu. Închid ochii strâns. Nu mai contează. N-o face. Nu pot.

— Tu ai întrebat.

— Unde-i? Deschid ochii. E bine?

Kenji se scarpină la ceafă. Priveşte în altă parte.

— Va fi bine.

— Pot să-l văd?

Kenji oftează. Se întoarce spre fete.

— Hei, puteţi să ne lăsaţi, vă rog, două secunde?

Cele 2 devin brusc dornice să plece.

— Desigur, spune Sara.

— Nicio problemă, spune Sonya.

— Vă lăsăm câteva clipe singuri, spun ele în acelaşi timp.

Şi apoi pleacă.

Kenji înşfacă 1 scaun din cele de la perete şi îl aduce lângă patul meu. Se aşază. Îşi sprijină glezna unui picior pe genunchiul celuilalt şi se lasă pe spate. Îşi împreunează palmele la ceafă. Se uită la mine.

Eu mă foiesc pe saltea, astfel încât să găsesc o poziţie mai bună pentru a-l vedea.

— Ce-i?

— Tu şi Kent trebuie să vorbiţi.

— Oh... Înghit. Da. Ştiu.

— Chiar aşa?

— Fireşte.

— Bun.

Încuviinţează din cap. Priveşte în altă parte. Loveşte cu piciorul prea repede în podea.

— Ce-i? îl întreb după o clipă. Ce anume nu-mi spui?

Piciorul încetează să mai bată, dar el tot nu vrea să se uite în ochii mei. Îşi acoperă gura cu mâna stângă. O lasă jos.

— Ai cam făcut-o de oaie acolo, la laboratoare.

Brusc, mă simt umilită.

— Îmi pare rău, Kenji! Îmi pare enorm de rău... Nu credeam... N-am ştiut...

Se întoarce cu faţa spre mine şi privirea din ochii săi mă opreşte în loc. Încearcă să mă citească. Să mă descifreze. Să se hotărască, îmi dau seama, dacă poate sau nu să aibă încredere în mine. Dacă zvonurile despre monstrul care sălăşluieşte în mine sunt sau nu adevărate.

— N-am mai făcut niciodată până acum aşa ceva, mă aud şoptind. Îţi jur... Nu intenţionam să se întâmple asta...

— Eşti sigură?

— Poftim?

— E o întrebare, Juliette. O întrebare justificată.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de serios.

— Te-am adus aici deoarece Castle te voia aici. Deoarece se gândea că te putem ajuta – se gândea că îţi puteam oferi un loc sigur în care să locuieşti. Să te ţinem departe de ticăloşii care încearcă să te folosească spre propriile interese. Dar tu vii aici şi laşi impresia că nici măcar nu vrei

să iei parte la ceva. Nu vorbeşti cu oamenii. Nu faci niciun progres cu antrenamentele. Practic, nu faci nimic.

— Îmi pare rău, chiar îmi...

— Şi apoi îl cred pe Castle când spune că e îngrijorat în privinţa ta. Îmi spune că nu te simţi în largul tău, că ţi-e dificil să te adaptezi. Că oamenii au auzit lucruri negative despre tine şi că nu sunt la fel de primitori pe cât ar trebui. Şi ar trebui să-mi dau singur un şut pentru asta, dar îmi pare rău pentru tine. Aşa încât îi spun că te voi ajuta. Îmi refac tot afurisitul ăla de program doar ca să te ajut să-ţi înfrunţi problemele. Deoarece cred că eşti o fată de treabă care e un pic neînţeleasă. Deoarece Castle e cel mai grozav tip pe care-l ştiu şi vreau să-l ajut.

Inima îmi bate atât de tare, încât mă mir că încă nu sângerează.

— Aşa că mă întreb, îmi zice el. Îşi lasă jos piciorul pe care îl sprijinea pe genunchi. Se apleacă în faţă. Îşi propteşte coatele pe coapse. Mă întreb dacă nu cumva toată chestia asta e doar o *coincidenţă*. Vreau să zic, a fost doar o *coincidenţă* nebună că am sfârşit prin a lucra cu tine? Eu? Unul dintre puţinii oameni de-aici care au acces la acea încăpere? Sau a fost o coincidenţă faptul că tu ai reuşit să mă ameninţi pentru a mă face să te duc la laboratoarele de cercetare? Că tu atunci, cumva, accidental, întâmplător, fără să-ţi dai seama, ai tras un pumn în pământ care a zguduit locul ăsta atât de tare, încât cu toţii am crezut că pereţii se prăbuşesc? Se uită la mine fix. A fost o coincidenţă, spune el, că dacă ai mai fi stat aşa câteva secunde, tot locul ăsta s-ar fi prăbuşit peste noi?

Ochii îmi sunt mari, îngroziţi, prinşi.

El se lasă pe spate. Se uită în jos. Își lipește 2 degete de buze.

— Îți dorești cu adevărat să fii aici? întreabă el. Sau pur și simplu încerci să ne dobori din interior?

— Ce? icnesc eu. Nu...

— Întrucât fie știi *exact* ce faci – și ești mult mai șireată decât pretinzi –, fie nu ai nici cea mai mică *idee* ce faci și pur și simplu ești al naibii de ghinionistă. Încă nu m-am hotărât.

— Kenji, îți jur, eu niciodată... eu n-niciodată...

Trebuie să-mi reprim cuvintele pentru a-mi alunga lacrimile. E o senzație paralizantă să nu știi cum să-ți dovedești nevinovăția. E întreaga mea viață, reluată iar și iar și iar, încercând să conving oamenii că nu sunt periculoasă, că nu am vrut niciodată să rănesc pe nimeni, că nu am intenționat ca lucrurile să iasă așa. Că nu sunt un om rău.

~~Dar se pare că niciodată nu funcționează.~~

— Îmi pare atât de rău! mă sufoc eu, cu lacrimile șiroindu-mi mai repede acum.

Sunt extrem de dezgustată de mine însămi. Am încercat din răsputeri să fiu diferită, să fiu cum trebuie, să fiu *bună*, și pur și simplu am distrus totul și am pierdut totul din nou, și nici măcar nu știu cum să-i spun că se înșală.

~~Deoarece s-ar putea să aibă dreptate.~~

Știam că eram furioasă. Știam că voiam să-i fac rău lui Castle și nu mi-a păsat. În acel moment, gândurile mele erau serioase. În mânia acelui moment, gândurile mele erau foarte, foarte serioase. Nu știu ce-aș fi făcut dacă Kenji n-ar fi fost acolo să mă tragă. Nu știu. Habar nu am. Nici măcar nu înțeleg de ce sunt capabilă.

De câte ori, aud o voce șoptindu-mi în minte, *de câte ori îți vei cere scuze pentru ceea ce ești?*

Îl aud pe Kenji oftând. Foindu-se în scaun. Nu îndrăznesc să ridic privirea.

— Trebuia să întreb, Juliette. Kenji nu pare să se simtă în largul lui. Îmi pare rău că plângi, dar nu-mi pare rău c-am întrebat. E treaba mea să mă gândesc întruna la siguranța noastră – iar asta înseamnă că trebuie să privesc din fiecare unghi. Nimeni nu știe încă ce poți să faci. Nici măcar tu. Dar continui să încerci să te porți de parcă ceea ce ești în stare să faci nu-i mare scofală, iar asta nu ne ajută cu nimic. Trebuie să încetezi cu încercarea de a te preface că nu ești periculoasă.

Ridic privirea prea repede.

— Dar nu sunt... N-nu încerc să rănesc pe nimeni...

— Asta nu contează, mă întrerupe el, ridicându-se. Intențiile bune sunt grozave, dar ele nu schimbă cu nimic situația. Tu *ești* periculoasă. Drace, ești al *naibii* de periculoasă. Mai periculoasă decât mine și toți ceilalți de-aici. Așa că nu-mi cere să mă comport de parcă acest adevăr, în sinea lui, nu reprezintă o amenințare pentru noi. Dacă o să rămâi aici, îmi spune el, trebuie să înveți să controlezi ce faci – cum s-o ții în frâu. Trebuie să te confrunți cu ceea ce ești și să descoperi cum să trăiești cu asta. Așa cum facem toți.

3 bătăi la ușă.

Kenji încă se uită la mine. Așteptând.

— Bine, șoptesc eu.

— Iar tu și Kent trebuie să vă rezolvați drama cât mai repede cu putință, adaugă el, tocmai când Sonya și Sara intră înapoi în cameră. Eu nu am timpul, energia sau

interesul să mă confrunt cu problemele voastre. Îmi place să vă necăjesc din când în când, deoarece, ei bine, hai să fim serioși – ridică din umeri –, lumea se duce la vale și bănuiesc că dacă tot o să fiu împușcat mortal înainte să fac 25 de ani, mi-ar plăcea măcar să-mi amintesc cum e să râzi înainte s-o fac. Dar asta nu înseamnă că sunt paiața sau dădaca ta. Până la urmă, nu dau doi bani dacă tu și Kent formați un cuplu stabil sau nu. Avem un milion de lucruri de care să ne preocupăm aici, și niciunul nu implică povestea voastră de dragoste. Face o pauză. Ne-am înțeles?

Încuviințez din cap, neavând încredere în mine să vorbesc.

— Deci, te bagi? întreabă el.

Dau din nou din cap.

—Vreau să te aud cum o spui cu voce tare. Dacă te bagi, te bagi cu totul. Gata cu autocompătimirea. Gata cu statul în fund toată ziua în sala de antrenament, plângând fiindcă nu poți rupe o țeavă de metal...

— De unde știi...

— Te *bagi?*

— Mă bag, îi spun. Mă bag. Îți promit!

Kenji respiră adânc. Își trece o mână prin păr.

— Bun. Ne vedem mâine-dimineață la ora șase în fața sălii de mese.

— Dar mâna mea...

El îmi alungă cuvintele cu un gest nepăsător.

— Mâna ta, nimic, să n-aud. Vei fi bine. Nici măcar nu ți-ai rupt ceva. Ți-ai rasolit articulațiile degetelor și creierul tău și-a luat o sperietură zdravănă și practic ai dormit preț de trei zile. N-aș numi-o leziune, spune el. Aș numi-o

o afurisită de vacanță. Se oprește și meditează la ceva. Ai idee cât timp a trecut de când n-am mai fost într-o *vacanță*...

— Dar nu ne vom antrena? îl întrerup eu. Nu pot face nimic dacă mâna mi-e bandajată, nu-i așa?

— Crede-mă, zice el, lăsând capul într-o parte. Vei fi bine. Ceea ce facem noi... va fi un pic diferit.

Îl fixez cu privirea. Aștept.

— O poți considera primirea ta oficială la Punctul Omega, spune el.

— Dar...

— Mâine. La șase.

Deschid gura să pun o altă întrebare, dar el își duce un deget la buze, îmi oferă un salut din 2 degete și se îndreaptă cu spatele spre ieșire tocmai când Sonya și Sara se apropie de patul meu.

Mă uit cum le salută din cap pe amândouă, se răsucește pe 1 picior și iese pe ușă.

La 6.00 dimineața.

UNSPREZECE

Arunc o privire spre ceasul de pe perete și îmi dau seama că e abia ora 14.00.

Ceea ce înseamnă că 6.00 a.m. e la 16 ore distanță.

Ceea ce înseamnă că am o mulțime de ore de irosit.

Ceea ce înseamnă că trebuie să mă îmbrac.

Fiindcă trebuie să ies de-aici.

Și trebuie neapărat să vorbesc cu Adam.

— Juliette?

Sar din gândurile mele și mă întorc în prezent ca să le găsesc pe Sonya și pe Sara uitându-se fix la mine.

— Ai nevoie să-ți aducem ceva? întreabă ele. Te simți suficient de bine ca să te dai jos din pat?

Dar eu mă uit de la o pereche de ochi la cealaltă și tot așa, iar în loc să le răspund la întrebări, am un sentiment de rușine paralizant care își face loc în sufletul meu și nu mă pot abține să nu mă întorc la o altă versiunea de-a mea. O fetiță speriată care vrea să se împăturească întruna în jumătate până ce nu mai poate fi găsită.

Spun întruna:

— Iertare, îmi pare atât de rău, îmi pare rău pentru tot, pentru toate astea, pentru toate problemele, pentru toate stricăciunile, zău, îmi pare enorm de rău...

Mă aud spunând-o iar și iar și iar, și nu mă pot opri cu niciun chip.

E ca și când un buton din creierul meu s-a stricat, de parcă m-am pricopsit cu o boală care mă silește să-mi cer iertare pentru tot, pentru simplul fapt că exist, pentru că îmi doresc mai mult decât mi-a fost oferit, și nu mă pot opri.

Așa fac eu.

Mereu îmi cer iertare. Mereu îmi voi cere iertare. Pentru cine sunt și ceea ce n-am intenționat niciodată să fiu, și pentru acest trup în care m-am născut, acest ADN pe care nu mi l-am dorit niciodată, această persoană pe care nu o pot da înapoi. 17 ani mi i-am petrecut încercând să fiu diferită. Zi după zi. Încercând să fiu altcineva pentru altcineva.

Și niciodată nu pare să conteze.

Dar apoi îmi dau seama că ele vorbesc cu mine.

— Dar nu ai pentru ce să-ți ceri iertare...

— Te rog, e în regulă...

Ambele încearcă să-mi vorbească, însă Sara e mai aproape.

Îndrăznesc s-o privesc în ochi și sunt surprinsă să descopăr cât de blânzi sunt. Delicați și verzi și ușor mijiți datorită zâmbetului. Se așază pe partea dreaptă a patului meu. Îmi mângâie brațul dezgolit cu mănușa ei din latex, fără să-i fie teamă. Fără să tresară. Sonya stă chiar lângă ea, privindu-mă de parcă e îngrijorată, de parcă e tristă pentru mine, iar eu nu pot medita îndelung la asta, întrucât sunt distrasă. Simt un miros de iasomie umplând încăperea, la fel cum s-a întâmplat prima oară când am pășit aici. Când am ajuns la Punctul Omega. Când Adam era rănit. Pe moarte.

El murea sub ochii noștri, iar ele i-au salvat viața. Aceste 2 fete din fața mea. I-au salvat viața și eu locuiesc cu ele de 2 săptămâni și îmi dau seama, chiar acum, cât de egoistă am fost.

Așa că mă hotărăsc să încerc un nou set de cuvinte.

—Vă mulțumesc, șoptesc eu.

Mă trezesc că încep să mă îmbujorez și mă mir de incapacitatea mea de a da frâu liber cuvintelor și sentimentelor. Mă mir de incapacitatea mea de o tachinare veselă, o conversație drăguță sau niște cuvinte goale care să umple momentele stânjenitoare. Nu am un dulap plin cu ăăă-uri și elipse gata de a fi introduse la începuturi și sfârșituri de propoziții. Nu știu cum să fiu un verb, un adverb, orice tip de determinant. Sunt un substantiv get-beget.

Umplută cu atât de mulți oameni locuri lucruri și idei că nu știu cum să ies din propriu-mi creier. Cum să încep o conversație.

Vreau să am încredere, dar gândul acesta mă sperie de-mi sare pielea de pe oase.

Dar apoi îmi amintesc de promisiunea făcută lui Castle și de promisiunea făcută lui Kenji și de grijile mele pentru Adam și cred că poate ar trebui să risc. Poate ar trebui să-ncerc să-mi găsesc un nou prieten sau 2. Și mă gândesc cât de frumos ar fi să mă împrietenesc cu o fată. O fată, la fel ca mine.

N-am mai avut niciodată așa ceva.

Așa încât atunci când Sonya și Sara îmi zâmbesc și-mi spun că sunt „fericite să mă ajute" și că sunt aici „oricând" și că mereu sunt prin preajmă dacă am „nevoie de cineva cu care să vorbesc", le spun că mi-ar plăcea asta.

Le spun că eu chiar apreciez asta.

Le spun că m-aș bucura nespus să am o prietenă cu care să vorbesc.

Poate la un moment dat.

DOISPREZECE

— Hai să-ți punem din nou costumul, îmi spune Sara.

Aerul de aici de jos e rece și adesea umed, vânturile iernii neînduplecate când biciuiesc lumea de deasupra noastră spre a o supune. Chiar și în costum simt răcoarea, mai ales dimineața devreme, mai ales în acest moment. Sonya și Sara mă ajută să-mi scot ținuta de spital și să-mi îmbrac uniforma normală, iar eu tremur din toate încheieturile. De-abia atunci când ele îmi închid fermoarul începe materialul să reacționeze la temperatura corpului meu, dar sunt încă foarte slăbită după atâta timp de zăcut în pat, încât fac un efort să stau dreaptă.

— Chiar n-am nevoie de un scaun cu rotile, îi spun Sarei pentru a treia oară. Îți mulțumesc... sincer... a-apreciez, mă bâlbâi eu, dar trebuie să-i permit sângelui să circule prin picioare. Trebuie să fiu puternică pe picioare.

Trebuie să fiu puternică și atât.

Castle și Adam mă așteaptă în camera mea.

Sonya mi-a povestit că în timp ce eu vorbeam cu Kenji, ea și Sara s-au dus să-l informeze pe Castle că m-am trezit. Așadar... acum ei sunt acolo. Așteptându-mă. În camera pe care o împart cu Sonya și Sara. Și mă tem atât de tare pentru ceea ce e pe cale să se întâmple, încât îmi fac griji că s-ar putea să uit, în mod convenabil, cum să ajung la

propria-mi cameră. Deoarece sunt destul de convinsă că orice urmează să ascult n-o să fie de bine.

— Nu poţi să te întorci în cameră de una singură, spune Sara. De-abia poţi să stai în pi...

— Mă simt bine, stărui eu, încercând să zâmbesc. Zău aşa, ar trebui să mă descurc atâta timp cât mă ţin aproape de perete. Sunt sigură că o să-mi revin pe deplin imediat ce încep să mă mişc.

Sonya şi Sara fac schimb de priviri înainte să-mi studieze faţa.

— Cum îţi mai e mâna? mă întreabă ele în acelaşi timp.

— E bine, le răspund, de data asta pe un ton mai convingător. Mă simt mult mai bine. Sincer. Vă mulţumesc din suflet!

Tăieturile practic s-au vindecat şi acum chiar pot să-mi mişc degetele. Inspectez bandajul nou-nouţ, mai subţire, cu care mi-au înfăşurat articulaţiile degetelor. Fetele mi-au explicat că cele mai multe leziuni au fost interne; se pare că am traumatizat acel os invizibil din trupul meu care se face responsabil de ~~blestemul~~ „harul" meu.

— Bine. Hai să mergem, spune Sara, clătinând din cap. Te conducem până la cameră.

— Nu... Vă rog... E în regulă..., încerc eu să protestez, dar ele deja m-au apucat de braţe şi sunt prea nevolnică pentru a putea riposta. Nu e nevoie...

— Nu fi ridicolă! spun ele simultan.

— Nu vreau să vă necăjesc...

— Nu fi ridicolă, repetă ele.

— Chiar n-nu sunt...

Dar deja m-au scos din cameră pe hol și merg împleticit între ele.

— Jur că mă simt bine, le spun. Sincer!

Sonya și Sara se privesc cu subînțeles înainte să-mi zâmbească, nu lipsite de amabilitate, însă există o tăcere stânjenitoare între noi în timp ce înaintăm pe culoare. Zăresc oameni trecând pe lângă noi și îmi cobor imediat capul. Nu vreau să am contact vizual cu nimeni în acest moment. Nici măcar nu-mi pot închipui ceea ce probabil au auzit despre stricăciunile pe care le-am produs. Știu c-am reușit să le confirm toate temerile despre mine.

— Se tem de tine doar pentru că nu te cunosc, spune Sara încet.

— Zău așa, adaugă Sonya. Noi de-abia te cunoaștem și credem că ești o persoană minunată!

Mă înroșesc ca sfecla, întrebându-mă de ce simt mereu rușinea ca pe o apă înghețată în venele mele. E ca și cum toate măruntaiele îmi îngheață, cu toate că pielea mea e arzător de fierbinte prea fierbinte.

~~*Detest asta.*~~

~~*Detest senzația asta.*~~

Sonya și Sara se opresc brusc.

— Am ajuns, spun ele împreună.

Ne aflăm în fața camerei noastre. Încerc să mă desprind din brațele lor, dar ele mă opresc. Insistă să rămână cu mine până ce se conving că am ajuns înăuntru cu bine.

Așa că rămân cu ele.

Și bat la propria-mi ușă, deoarece nu sunt sigură ce altceva să fac.

O dată.

De două ori.

Aştept doar câteva secunde, doar câteva momente pentru ca destinul să-mi răspundă, când conştientizez întregul impact al prezenţei Sonyei şi Sarei lângă mine. Îmi oferă zâmbete care se presupune că sunt încurajatoare, întăritoare, reconfortante. Încearcă să-mi împrumute din forţa lor, întrucât ştiu că sunt pe cale să înfrunt ceva ce n-o să mă facă fericită.

Iar gândul acesta mă face fericită.

Chiar dacă pentru o fracţiune de secundă.

Deoarece îmi spun în sinea mea uau, probabil că asta înseamnă să ai prieteni.

— Domnişoară Ferrars.

Castle deschide uşa suficient cât să-i văd faţa. Dă din cap spre mine. Coboară privirea spre mâna mea rănită. Înapoi la faţa mea.

— Foarte bine, spune el, mai mult pentru sine. Bine, bine. Mă bucur să văd că te-ai întremat.

— Da, reuşesc să spun. Eu... M-mulţumesc, eu...

— Fetelor, se adresează el Sonyei şi Sarei. Le oferă un zâmbet luminos, sincer. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut! Preiau eu de-aici.

Ele încuviinţează din cap. Mă mai strâng o dată de braţe înainte să-mi dea drumul şi mă legăn pentru o secundă înainte să-mi găsesc echilibrul.

— Sunt bine, le spun când ele încearcă să mă prindă. Voi fi bine.

Ele încuviinţează din nou din cap. Îmi fac semn cu mâna, doar un pic, în timp ce se îndepărtează.

— Hai înăuntru! îmi spune Castle.

Îl urmez în cameră.

TREISPREZECE

2 paturi suprapuse lângă un perete.

1 pat de o persoană de cealaltă parte.

Cam atât conține camera asta.

Asta, şi pe Adam, care stă pe patul meu de o persoană, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu fața în mâini. Castle închide uşa în urma noastră, iar Adam tresare. Sare în picioare.

— Juliette, spune el, dar nu se uită la mine; se uită la toată ființa mea.

Ochii lui îmi măsoară trupul ca să se asigure că sunt încă intactă, brațe şi picioare şi tot ce se află între ele. Abia atunci când ajunge la față îmi întâlneşte privirea; păşesc în marea albastră din ochii lui, mă arunc şi mă scufund. Mă simt de parcă cineva mi-a tras un pumn în plămâni şi mi-a furat tot oxigenul.

— Te rog, ia loc, domnişoară Ferrars.

Castle arată spre patul de jos al Sonyei, care se află vizavi de cel pe care stă Adam. Mă îndrept într-acolo încet, încercând să nu-mi dau în vileag ameţeala, greaţa pe care o simt. Pieptul mi se ridică şi coboară prea repede.

Îmi las mâinile în poală.

Simt prezența lui Adam în această cameră ca pe o greutate reală peste pieptul meu, dar aleg să studiez felul grijuliu în care mi-au fost bandajate degetele – tifonul întins

bine peste încheieturile degetelor de la mâna dreaptă –, fiindcă sunt mult prea laşă pentru a-mi ridica privirea. Îmi doresc din tot sufletul să mă duc la el, să-l rog să mă ţină în braţe, să mă ducă înapoi la cele câteva momente de fericire pură pe care le-am cunoscut vreodată în viaţa mea, dar există ceva care nu-mi dă pace, care mă roade pe dinăuntru, spunându-mi că ceva e în neregulă şi că probabil e mai bine să rămân unde sunt.

Castle se opreşte în spaţiul dintre paturi, între mine şi Adam. Priveşte fix peretele, cu mâinile împreunate la spate. Vocea lui e domoală când spune:

— Sunt tare, tare dezamăgit de comportamentul tău, domnişoară Ferrars.

O senzaţie de ruşine fierbinte, groaznică, se strecoară pe gâtul meu şi mă face să-mi plec din nou capul.

— Îmi pare rău, şoptesc eu.

Castle inspiră adânc. Expiră foarte lent.

— Trebuie să fiu cinstit cu tine, spune el, şi să admit că nu sunt încă pregătit să discut despre ceea ce s-a întâmplat. Sunt în continuare mult prea supărat ca să fiu în stare să vorbesc calm despre această situaţie. Acţiunile tale, continuă el, au fost copilăreşti. Egoiste. *Necugetate!* Daunele pe care le-ai provocat... Anii de muncă necesari pentru construirea şi planificarea acelei încăperi, nici măcar nu pot începe să-ţi spun... Se opreşte şi înghite anevoie. Acesta e un subiect, spune el ferm, pe care-l vom aborda altă dată. Poate doar între patru ochi. Însă astăzi mă aflu aici întrucât domnul Kent m-a rugat să fiu de faţă.

Ridic privirea. Mă uit la Castle. Mă uit la Adam.

Adam arată de parcă ar vrea să fugă mâncând pământul.

Decid că nu mai pot aştepta nicio clipă.

— Ai aflat ceva despre el, spun eu, şi e mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

E atât de evident. Nu există niciun alt motiv pentru care Adam l-ar aduce pe Castle aici ca să-mi vorbească.

Ceva îngrozitor s-a întâmplat deja. Ceva îngrozitor e pe cale să se întâmple.

O simt.

Adam mă priveşte fix acum, fără să clipească, cu mâinile făcute pumn împinse în coapse. Pare agitat; speriat. Nu ştiu ce altceva să fac decât să-i întorc privirea fixă. Nu ştiu cum să-i ofer alinare. În clipa de faţă nici măcar nu ştiu cum să zâmbesc. Mă simt de parcă sunt captivă în povestea altcuiva.

Castle încuviinţează, o dată, încet, din cap.

Spune:

— Da. Da, am descoperit natura foarte ciudată a abilităţii domnului Kent. Se îndreaptă spre perete şi se reazemă de el, permiţându-mi să-l văd mai bine pe Adam. Credem că acum putem înţelege de ce e capabil să te atingă, domnişoară Ferrars.

Adam îşi întoarce privirea şi îşi duce un pumn la gură. Am senzaţia că mâna îi tremură, dar el, cel puţin, pare să se descurce mai bine decât mine. Deoarece lăuntrul meu urlă şi capul mi-a luat foc şi panica mă apasă pe gât, sufocându-mă mortal. Veştile proaste nu se pot schimba odată primite.

— Ce e?

Îmi aţintesc ochii în podea şi număr pietre şi sunete şi crăpături şi nimic.

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

— El... poate dezactiva lucruri, îmi spune Castle.

5, 6, 7, 8 milioane. De atâtea ori clipesc, derutată. Toată numerele se prăbuşesc pe jos, adunând şi scăzând şi înmulţind şi împărţind.

— Poftim? zic eu.

Vestea asta e greşită. Vestea asta nu sună deloc oribil.

— Descoperirea s-a produs întâmplător, de fapt, îmi explică Castle. Nu aveam prea mult noroc cu niciunul din testele pe care le făcuserăm. Dar apoi, într-o zi, eram în toiul unui exerciţiu de antrenament, iar domnul Kent încerca să-mi atragă atenţia. M-a atins pe umăr.

Stai un pic.

— Şi... brusc, spune Castle, inspirând, n-am mai putut executa exerciţiul. Era ca şi când... ca şi când un cablu din interiorul trupului meu fusese tăiat. Am simţit-o pe loc. Voia atenţia mea şi, din greşeală, m-a blocat pentru a-mi putea redirecţiona atenţia. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Clatină din cap. De atunci lucrăm cu el ca să vedem dacă-şi poate controla abilitatea după bunul plac. Şi, adaugă Castle, entuziasmat, dorim să vedem dacă poate *proiecta*. Vezi tu, domnul Kent nu trebuie să intre în contact cu pielea – eram îmbrăcat cu blazerul când m-a atins pe mână. Asta înseamnă că el deja proiectează, chiar dacă numai un pic. Şi, cu puţin exerciţiu, cred că va putea să-şi extindă harul spre o suprafaţă mai mare.

Habar n-am ce înseamnă asta.

Încerc să-l privesc pe Adam în ochi; vreau să-mi spună chiar el aceste lucruri, dar refuză să-și ridice privirea. Refuză să vorbească și nu înțeleg. Asta nu pare a fi o veste proastă. De fapt, sună chiar bine, ceea ce nu poate fi în regulă. Mă întorc spre Castle.

— Vasăzică, Adam poate face pur și simplu ca puterea altcuiva... *harul*... orice-ar fi... să nu mai funcționeze? Poate să-l oprească?

— Așa se pare, da.

— Ai mai testat asta și pe altcineva?

Castle pare jignit.

— Firește că da. Am încercat-o asupra tuturor membrilor înzestrați de la Punctul Omega.

Dar ceva nu are noimă.

— Dar cum rămâne cu momentul când a sosit aici? întreb eu. Și era rănit? Iar fetele au putut să-l vindece? De ce nu le-a curmat abilitățile?

— Ah, dă din cap Castle, după care își drege vocea. Da. Foarte bună observație, domnișoară Ferrars. Începe să facă pași prin cameră. Aici... explicația devine un pic complicată. După numeroase studii, am ajuns la concluzia că abilitatea lui e un soi de... mecanism de *apărare*. Unul pe care el încă nu știe cum să-l controleze. E ceva ce a funcționat pe pilot automat întreaga lui viață, chiar dacă merge numai pentru a dezactiva alte abilități supranaturale. Dacă a existat vreodată vreun risc, dacă domnul Kent s-a aflat vreodată în orice fel de pericol, în orice situație unde trupul său era în alertă maximă, simțindu-se amenințat sau în pericol de a fi rănit, abilitatea sa a preluat controlul în mod automat. Castle se oprește. Se uită la mine. Se uită la mine cu

adevărat. De pildă, când voi doi v-aţi întâlnit pentru prima oară, domnul Kent lucra ca soldat, în gardă, mereu conştient de riscurile care-l păşteau la fiecare pas. Era într-o stare constantă de *electricum* – un termen pe care-l folosim pentru a defini când Energia noastră e „pornită", ca să spun aşa –, deoarece era mereu într-o stare de pericol. Castle îşi vâră mâinile în buzunarele blazerului. O serie de teste ne-au arătat mai departe că temperatura trupului său creşte când e într-o stare de *electricum* – doar câteva grade mai înaltă decât normalul. Temperatura ridicată a trupului său indică faptul că el exercită mai multă energie decât de obicei pentru a susţine asta. Şi, pe scurt, zice Castle, acest efort constant l-a secătuit. Slăbindu-i apărarea, sistemul imunitar, autocontrolul.

Temperatura ridicată a trupului său.

De aceea pielea lui Adam era mereu atât de fierbinte când eram împreună. De aceea totul era mereu atât de intens când era cu mine. Abilitatea lui lucra pentru a o combate pe a mea. Energia lui lucra pentru a o *dezamorsa* pe a mea.

Îl secătuia. Slăbindu-i apărarea.

Oh.

Doamne.

— E adevărat, relaţia ta fizică cu domnul Kent, continuă Castle, nu mă priveşte. Dar din cauza naturii unice a harurilor voastre, a devenit de mare interes pentru mine la un nivel pur ştiinţific. Dar trebuie să înţelegi, domnişoară Ferrars, că, deşi aceste noi evoluţii fără îndoială mă fascinează, nu mă delectez cu ele. Mi-ai dat foarte clar de înţeles că nu ai o părere prea bună despre mine, dar trebuie să crezi că nu m-aş desfăta niciodată cu necazurile tale.

Necazurile mele.

Necazurile mele au sosit cu mare întârziere la această conversaţie, ca nişte bestii egoiste ce sunt.

— Te rog, şoptesc eu. Te rog, spune-mi care e problema. Există o problemă, nu-i aşa? Ceva nu e bine. Mă uit la Adam, dar el continuă să privească în altă parte, la perete, la absolut orice, mai puţin la faţa mea, şi simt cum mă ridic în picioare, încercând să-i atrag atenţia. Adam? Tu ştii? Tu ştii despre ce vorbeşte? *Te rog...*

— Domnişoară Ferrars, spune Castle degrabă. Te rog să iei loc. Ştiu că probabil e dificil pentru tine, dar trebuie să mă laşi să termin. L-am rugat pe domnul Kent să nu vorbească până ce nu termin de explicat totul. Cineva trebuie să transmită aceste informaţii într-o manieră clară, raţională, şi mă tem că dânsul nu e în măsura de a o face.

Cad înapoi pe pat.

Castle expiră.

— Ai făcut o remarcă excelentă mai devreme – de ce domnul Kent a fost capabil să interacţioneze cu gemenele vindecătoare când a sosit prima dată aici. Dar a fost o situaţie diferită cu ele, spune Castle. El era slăbit; ştia că avea nevoie de ajutor. Trupul lui nu voia – şi, mai important, nu putea – să refuze o astfel de atenţie medicală. Era vulnerabil şi, prin urmare, incapabil să se apere singur, chiar şi dacă ar fi vrut. Ultima fărâmă din Energia lui era sleită când a sosit. S-a simţit în siguranţă şi căuta ajutor; trupul lui era într-o zonă lipsită de pericol imediat şi, prin urmare, lipsit de teamă, nepregătit pentru o strategie de apărare. Castle ridică privirea. Mă priveşte în ochi şi adaugă: Domnul Kent a început să aibă probleme similare cu tine.

— Poftim? icnesc eu.

— Mă tem că nu știe deocamdată cum să-și controleze abilitățile. E ceva la care sperăm să putem lucra, dar ne va lua mult timp – multă energie și concentrare...

— Cum adică, mă aud întrebând, toată panicată, el *a început deja* să aibă probleme similare cu mine?

Castle inspiră.

— Se... se pare că e cel mai slăbit atunci când se află cu tine. Cu cât petrece mai mult timp în compania ta, cu atât mai puțin se simte amenințat. Și cu cât deveniți mai... intimi, continuă Castle, părând extrem de stânjenit, cu atât mai puțin control are asupra trupului său. A făcut o pauză, apoi: El e prea deschis, prea vulnerabil cu tine. Și în cele câteva momente de până acum în care apărarea lui a alunecat, a simțit deja durerea foarte distinctă asociată cu atingerea ta.

Iată-l.

Capul meu, zăcând pe jos, crăpat pe mijloc, cu creierul revărsându-se în fiecare direcție și nu pot n-o fac nici măcar nu pot și stau aici, înmărmurită, amorțită, ușor amețită.

Îngrozită.

Adam *nu* e imun la atingerea mea.

Adam trebuie să *lucreze* pentru a se apăra de mine, iar eu îl epuizez. Îl fac să-i fie rău și îi slăbesc trupul și dacă mai alunecă vreodată. Dacă uită vreodată. Dacă face vreodată o greșeală sau își pierde concentrarea sau devine prea conștient de faptul că-și folosește *harul* pentru a controla ceea ce eu aș putea face...

L-aș putea răni.

L-aș putea *omorî*.

PAISPREZECE

Castle mă fixează cu privirea.

Aşteaptă o reacţie de la mine.

N-am fost în stare să scuip creta din gură suficient cât să înşirui o frază.

— Domnişoară Ferrars, spune el, grăbindu-se să vorbească acum, lucrăm cu domnul Kent pentru a-l ajuta să-şi controleze abilităţile. Se va antrena – la fel ca tine – pentru a descoperi cum să-şi exerseze acel element aparte care-l face să fie el însuşi. Va dura ceva timp până ce vom putea fi siguri că va fi în siguranţă cu tine, dar va fi în regulă, te asigur...

— Nu. Mă ridic. Nu nu nu nu nu! Mă poticnesc într-o parte. NU!

Mă uit la picioarele mele şi la mâini şi la aceşti pereţi şi vreau să ţip. Vreau să fug. Vreau să cad în genunchi. Vreau să blestem lumea pentru că m-a blestemat, pentru că m-a torturat, pentru că mi-a luat singurul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată, şi mă împleticesc spre uşă, căutând o modalitate de ieşire, ca să evadez din coşmarul ăsta care e viaţa mea şi

— Juliette... te rog...

Vocea lui Adam îmi opreşte inima în loc. Mă silesc să mă întorc. Să-l privesc.

Dar în clipa în care-mi întâlneşte privirea, gura i se închide. Are braţul întins spre mine, încercând să mă oprească de la 3 metri distanţă, iar eu vreau să plâng şi să râd în acelaşi timp, de caracterul teribil de hilar al acestei situaţii.

El nu mă va atinge.

Eu n-am să-i permit să mă atingă.

Niciodată.

— Domnişoară Ferrars, spune Castle blând. Sunt convins că sunt nişte informaţii greu de digerat acum, dar ţi-am spus deja că nu e ceva permanent. Cu suficientă pregătire...

— Când mă atingi, îl întreb pe Adam, cu vocea tot mai frântă, e un efort pentru tine? Te oboseşte? Te secătuieşte să trebuiască să te lupţi constant cu mine şi cu ceea ce reprezint eu?

Adam încearcă să răspundă. Încearcă să spună ceva, dar, în schimb, nu spune nimic, iar cuvintele lui nerostite sunt mult mai rele.

Mă răsucesc spre Castle.

— Asta ai spus, nu-i aşa?

Vocea îmi tremură şi mai tare acum, pe punctul de a da frâu liber lacrimilor.

— Că îşi foloseşte Energia pentru a o stinge pe a mea, şi că dacă vreodată uită... dacă vreodată se lasă în v-voia gândurilor sau e p-prea vulnerabil... că aş putea să-i fac rău... că *deja* i-am f-făcut...

— Domnişoară Ferrars, te rog...

— Răspunde-mi la întrebare!

— Ei bine, da, spune el, deocamdată, cel puţin, asta e tot ce ştim...

— O, Doamne, eu... eu nu pot...

Mă împiedic din nou spre uşă, dar picioarele îmi sunt încă slăbite, capul încă mi se învârteşte, ochii încep să mi se împăienjenească şi lumea îşi pierde treptat culorile când simt două braţe familiare apucându-mă de mijloc, trăgându-mă înapoi.

— Juliette, spune el pe un ton imperios, te rog, trebuie să vorbim despre asta...

—Dă-mi drumul...

Vocea mea e de-abia o şoaptă.

— Adam, te rog... Nu pot...

— Castle, mi-o taie Adam. Crezi că ne poţi lăsa un pic singuri?

— Oh. Tresare. Desigur, spune el, o secundă prea târziu. Sigur, da, da, desigur. Se îndreaptă spre uşă. Şovăie. Eu voi... Păi, bine. Da. Ştii unde mă găseşti când eşti pregătit.

Dă din cap spre amândoi, îmi oferă un soi de zâmbet forţat, apoi iese din cameră. Uşa se închide în urma lui.

Tăcerea se strecoară în spaţiul dintre noi.

— Adam, te rog! spun în cele din urmă, şi mă detest pentru asta. Dă-mi drumul!

— Nu.

Îi simt respiraţia la ceafă şi mă omoară să fiu atât de aproape de el. Mă omoară să ştiu că trebuie să-mi reclădesc zidurile pe care le-am dărâmat cu atâta nepăsare în clipa în care el a apărut în viaţa mea.

— Hai să vorbim despre asta, îmi spune. Nu pleca. Te rog! Vorbeşte-mi, doar.

Am prins rădăcini în acest loc.

— Te rog, repetă el, de data asta mult mai blând, iar decizia mea fuge pe uşă fără să mă ia şi pe mine.

Îl urmez înapoi la paturi. El se aşază într-o parte a camerei. Eu mă aşez în cealaltă.

Mă fixează cu privirea. Ochii îi sunt prea obosiţi, prea încordaţi. Arată de parcă nu mănâncă suficient, de parcă n-a dormit de câteva săptămâni. Şovăie, îşi linge buzele înainte să le strângă, înainte să vorbească.

— Îmi pare rău, spune el. Îmi pare foarte rău că nu ţi-am spus. Nu voiam să te supăr.

Iar eu vreau să râd şi să râd şi să râd până ce lacrimile mă dizolvă.

— Înţeleg de ce nu mi-ai spus, şoptesc eu. Are noimă. Voiai să eviţi toată *asta*.

Flutur o mână moale spre cameră.

— Nu eşti supărată?

Privirea lui e tare optimistă. Arată de parcă ar vrea să vină la mine, iar eu trebuie să ridic mâna ca să-l opresc.

Zâmbetul de pe faţa lui mă omoară de-a dreptul.

— Cum aş putea fi supărată pe tine? Te torturai singur acolo jos doar ca să descoperi ce ţi se întâmplă. Te torturezi singur chiar acum doar ca să încerci să găseşti o modalitate de a repara asta.

Pare uşurat.

Uşurat şi derutat şi speriat să fie fericit, toate în acelaşi timp.

— Dar ceva nu e bine, spune el. Plângi. De ce plângi dacă nu eşti supărată?

De fapt, de data asta râd. Tare. Râd şi sughiţ şi vreau să mor, cu atâta disperare.

— Fiindcă am fost o proastă să cred că lucrurile puteau fi diferite, îi spun. Să cred că erai o întâmplare fericită. Să cred că viața mea putea fi mai bună decât era, că *eu* puteam fi mai bună decât eram.

Încerc să vorbesc din nou, dar, în schimb, duc o mână la gură de parcă nu-mi vine să cred ce sunt pe cale să spun. Mă silesc să înghit piatra din gât. Las mâna jos.

— Adam.

Vocea mea e răgușită, îndurerată.

— N-o să meargă.

— Ce anume? A înlemnit, cu ochii prea mari, cu pieptul ridicându-i-se și coborând prea repede. Despre ce vorbești?

— Nu mă poți atinge, îi spun. Nu mă poți atinge, și deja ți-am făcut rău...

— Nu... Juliette...

Adam se ridică, traversează încăperea, se lasă în genunchi în fața mea și se întinde după mâinile mele, dar eu trebuie să le trag înapoi, deoarece mănușile mele au fost distruse, distruse în laboratorul de cercetare, iar acum degetele-mi sunt dezgolite.

Periculoase.

Adam se uită la mâinile pe care le-am ascuns la spate de parcă i-am tras o palmă.

— Ce faci? mă întreabă, dar nu se uită la mine.

Continuă să-mi privească mâinile. De-abia respiră.

— Nu-ți pot face asta. Clatin din cap prea tare. Nu vreau să fiu motivul pentru care îți faci rău sau te slăbești, și nu vreau să-ți faci mereu griji că te-aș putea *omorî* din greșeală...

— Nu, Juliette, ascultă-mă! Acum e disperat, cu ochii ridicați, cercetându-mi fața. Și eu eram îngrijorat, bine? Și

eu eram îngrijorat. Tare îngrijorat. Mă gândeam... Mă gândeam că poate... Nu știu, mă gândeam că poate va fi rău sau că poate nu vom putea reuși, dar am vorbit cu Castle. Am vorbit cu el și i-am explicat totul, iar el a spus că trebuie doar să învăț s-o controlez. Am să învăț cum s-o pornesc și s-o opresc...

— Mai puțin atunci când ești cu mine? Mai puțin când suntem împreună...

— Nu... ce? Nu, *mai ales* când suntem împreună!

— Să mă atingi... să fii cu mine... te uzează fizic! Adam, faci *febră* când suntem împreună, nu ți-ai dat seama de asta? Te-ai îmbolnăvi doar ca să lupți cu harul meu...

— Tu nu m-asculți... Te rog... Crede-mă, am să-nvăț să-mi controlez toate astea...

— Când? îl întreb, și chiar îmi simt oasele rupându-se, 1 câte 1.

— Poftim? La ce te referi? Am să-nvăț acum... învăț *acum*....

— Și cum merge? E ușor?

Închide gura, dar se uită la mine, luptându-se cu un soi de emoție, luptându-se să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Ce încerci să-mi spui? reușește el să întrebe. Tu... – Adam respiră greu – ai de gând... vreau să zic... nu vrei ca asta să funcționeze?

— Adam...

— Ce îmi *spui*, Juliette? Acum s-a ridicat, apucându-se de păr cu o mână tremurândă. Nu vrei... nu vrei să fii cu mine?

Mă ridic și eu, clipind pentru a-mi alunga lacrimile care-mi ard ochii, disperată să fug în brațele lui, dar incapabilă să mă mișc. Vocea mi se frânge când vorbesc:

— Fireşte că vreau să fiu cu tine.

Îşi lasă jos mâna din păr. Se uită la mine cu ochii extrem de larg deschişi şi de vulnerabili, însă are maxilarul încleştat, muşchii încordaţi, partea superioară a trupului gâfâind de la efortul de a inspira, de a expira.

— Atunci, ce se întâmplă în clipa asta? Fiindcă ceva se întâmplă în clipa asta şi nu pare a fi ceva bun, spune el, cu vocea întretăiată. Nu pare a fi ceva bun, Juliette, pare a fi exact opusul a ceea ce dracu' o fi-nsemnând „bun", iar eu nu-mi doresc decât să te iau în braţe...

— N-nu vreau să-ţi fac rău...

— N-o să-mi faci rău, spune el, iar apoi e în faţa mea, uitându-se la mine, implorându-mă. Îţi jur! Va fi bine... vom fi bine... iar acum sunt mai bine. Am lucrat la asta şi sunt mai puternic...

— E prea periculos, Adam, te rog! îl implor, dând înapoi, ştergându-mi furioasă lacrimile care îmi alunecă pe obraji. E mai bine pentru tine să fie aşa. E mai bine pentru tine să stai departe de mine...

— Dar nu asta vreau... Tu nu mă-ntrebi ce vreau *eu*..., spune el, urmându-mă în timp ce mă feresc de apropierea lui. Îmi doresc să fiu cu tine şi puţin îmi pasă dacă e dificil. Tot mi-o doresc. Tot te doresc.

Am căzut în capcană.

Sunt prinsă între el şi perete şi n-am unde să mă duc, şi oricum nu mi-aş dori s-o fac, chiar dac-aş putea. Nu vreau să trebuiască să mă lupt cu asta, chiar dacă există ceva înlăuntrul meu care strigă că e greşit să fiu atât de egoistă, să-i permit să fie cu mine chiar dacă asta va sfârşi prin a-i face rău. Însă el se uită la mine, se uită la mine de parcă-l

omor, şi-mi dau seama că îi fac mai mult rău prin încercarea de a mă ţine departe de el.

Tremur. Îl doresc cu disperare şi ştiu acum, mai mult ca oricând, că ceea ce-mi doresc va trebui să mai aştepte. Şi detest din tot sufletul că trebuie să fie aşa. Detest atât de tare situaţia asta, încât aş putea să zbier de nervi.

Dar poate c-am putea încerca.

— Juliette.

Vocea lui Adam e răguşită, încărcată de emoţie. Mâinile lui sunt pe talia mea, tremurând un pic, aşteptându-mi permisiunea.

— Te rog!

Şi nu protestez.

Acum respiră mai greu, sprijinindu-se de mine, lăsându-şi fruntea pe umărul meu. Îşi lipeşte mâinile pe abdomenul meu, doar pentru a le coborî treptat pe trupul meu, încet, încetişor, iar eu icnesc.

În oasele mele are loc un cutremur, plăcile tectonice ducându-se de la panică la plăcere, în timp ce degetele lui se plimbă alene pe coapsele mele, în sus pe spatele meu, peste umerii mei şi în jos pe braţe. Şovăie când ajunge la încheieturi. Acolo se termină materialul, acolo începe pielea mea.

Însă el inspiră adânc.

Şi mă apucă de mâini.

Pentru o clipă sunt paralizată, uitându-mă după semne de durere sau pericol pe faţa lui, dar apoi amândoi expirăm şi-l văd schiţând un zâmbet cu o nouă speranţă, un nou optimism că poate totul se va rezolva.

Dar apoi clipeşte şi privirea i se schimbă.

Ochii îi sunt mai profunzi acum. Disperați. Flămânzi. Mă cercetează de parcă încearcă să citească cuvintele gravate înlăuntrul meu și îi simt deja căldura trupului, puterea din membre, forța din piept, și nu am timp să mă opresc înainte să mă sărute.

Mă apucă de ceafă cu mâna stângă și mă strânge de mijloc cu cea dreaptă, lipindu-mă tare de el și distrugând orice gând rațional pe care l-am avut vreodată. E profund. Atât de puternic! E o prezentare a unei laturi de-ale sale pe care n-am cunoscut-o niciodată până acum și gâfâi gâfâi gâfâi după aer.

Sărutul acesta e ploaie fierbinte și zile umede și termostate stricate. Sărutul acesta e ceainice fluierătoare și motoare cu aburi urlătoare și dorința de a-ți da hainele jos doar pentru a simți briza.

E acel tip de sărut care te face să-ți dai seama că oxigenul e supraapreciat.

Și știu că n-ar trebui să fac asta. Știu că probabil e stupid și iresponsabil după ceea ce tocmai am aflat, dar cineva va trebui să mă împuște pentru a mă face să mă opresc.

Trag de cămașa lui, disperată după o plută sau un colac de salvare sau ceva, orice, pentru a mă ancora de realitate, însă el se desprinde pentru a-și recăpăta răsuflarea și își rupe cămașa, o aruncă pe jos, mă ia în brațe și cădem amândoi pe patul meu.

Cumva, ajung deasupra lui.

El întinde mâna pentru a mă trage în jos și mă sărută pe buze, pe gât, pe obraji, iar mâinile mele îi caută trupul, explorându-i liniile, planurile, mușchii, și dă înapoi, cu fruntea lipită de a mea, iar ochii îi sunt strâns închiși când spune:

— Cum e posibil că sunt atât de aproape de tine şi mă omoară că tu încă eşti atât de departe?

Şi îmi amintesc că i-am promis, acum 2 săptămâni, că de-ndată ce se întrema, de-ndată ce se vindeca, aveam să-i memorez fiecare centimetru al trupului cu buzele mele.

Acum îmi dau seama că probabil e un moment bun să-mi îndeplinesc acea promisiune.

Încep cu gura, cobor pe obraz, sub linia maxilarului, apoi pe gât, pe umeri şi pe braţe, care sunt strânse în jurul meu. Mâinile i se plimbă pe costumul meu şi el e extrem de fierbinte, extrem de încordat din pricina efortului de a sta nemişcat, însă eu îi aud inima bătându-i cu putere, prea repede în pieptul lui.

Lipit de al meu.

Urmăresc cu degetul pasărea albă care zboară peste pielea lui, un tatuaj cu singurul lucru imposibil pe care sper să-l văd în viaţa mea. O pasăre. Albă, cu dungi aurii pe cap precum o coroană.

Va zbura.

Păsările nu zboară, e ceea ce spun oamenii de ştiinţă, însă istoria spune că odinioară o făceau. Şi într-o zi vreau s-o văd. Vreau s-o ating. Vreau s-o văd zburând aşa cum ar trebui, aşa cum n-a putut s-o facă în visele mele.

Mă plec pentru a săruta coroana galbenă de pe capul ei, tatuată adânc în pieptul lui Adam. Îi aud şuieratul din respiraţie.

— Ador tatuajul ăsta, îi spun, ridicând privirea pentru a mă uita în ochii lui. Nu l-am mai văzut de când am ajuns aici. Nu te-am mai văzut fără cămaşă de când am ajuns aici, şoptesc. Încă dormi fără cămaşă?

Însă Adam îmi răspunde cu un zâmbet ciudat, de parcă râde de o glumă pe care numai el o știe.

Îmi ia mâna de pe pieptul său și mă trage jos, astfel încât să fim față-n față, și e ciudat, deoarece nu am mai simțit o briză de când am ajuns aici, dar e ca și când vântul și-a găsit o casă în trupul meu și se împinge prin plămânii mei, suflă prin sângele meu, se împreunează cu răsuflarea mea și îmi îngreunează respirația.

— Nu pot dormi cu niciun chip, îmi spune, cu vocea atât de joasă, încât mă chinui s-o aud. Nu mi se pare normal să fiu fără tine în fiecare noapte.

Mâna lui stângă e prinsă în părul meu, iar cea dreaptă petrecută în jurul meu.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! spune el, cuvintele lui fiind o șoaptă răgușită în urechea mea. Juliette.

Izbucnesc

în

flăcări.

Sărutul ăsta mă face să mă simt ca și cum aș înota prin melasă, ca și cum aș fi înmuiată în aur, ca și cum plonjez într-un ocean de emoții și sunt prea purtată de curent pentru a-mi da seama că mă înec și oricum nimic nu mai contează. Nu mâna mea, care nu mai pare să mă doară, nu această cameră, care nu e toată a mea, nu acest război în care se presupune că luptăm, nu grijile mele legate de cine sau ce sunt și ce aș putea deveni.

Acesta-i singurul lucru care contează.

Acesta.

Acest moment. Aceste buze. Acest trup puternic lipit de al meu și aceste mâini ferme care caută o modalitate de

a mă aduce mai aproape, şi ştiu că vreau mai mult din el, îl vreau pe tot, vreau să simt frumuseţea acestei iubiri cu buricele degetelor şi cu palmele şi cu fiecare fibră şi os din fiinţa mea.

Vreau totul.

Mâinile mele sunt în părul lui şi îl trag până ce ajunge deasupra mea şi se depărtează să ia o gură de aer, dar îl trag înapoi, sărutându-i gâtul, umerii, pieptul, trecându-mi mâinile pe spatele lui şi pe laturile trunchiului şi e incredibilă energia, puterea nemaipomenită pe care o simt în *a fi* cu el pur şi simplu, în a-l atinge, în a-l ţine în felul acesta. Sunt cuprinsă de un val de adrenalină atât de potent, atât de euforic, încât mă simt reîntinerită, indestructibilă...

Sar brusc înapoi.

Mă îndepărtez atât de iute, încât mă târăsc şi cad din pat doar ca să mă lovesc cu capul de podeaua din piatră, şi mă clatin în timp ce încerc să mă ridic, chinuindu-mă să-i aud sunetul vocii, dar tot ce aud sunt respiraţii şuierătoare, paralizate, şi nu pot gândi limpede, nu pot vedea nimic şi totul e neclar şi nu pot, refuz să cred că asta chiar se întâmplă...

— J-Jul... Adam încearcă să vorbească. N-nu p-pot...

Şi cad în genunchi.

Ţipând.

Ţipând aşa cum n-am mai ţipat niciodată în toată viaţa mea.

CINCISPREZECE

Număr absolut totul.

Numerele pare, numerele impare, multiplii lui 10. Număr ticurile ceasului număr tic-tacurile ceasului număr rândurile dintre rândurile unei pagini de hârtie. Număr bătăile frânte ale inimii mele număr pulsul meu și clipelile și numărul de încercări de care e nevoie pentru a inspira suficient oxigen necesar plămânilor mei. Rămân așa stau așa număr așa până ce senzația se oprește. Până ce lacrimile nu mai curg, până ce pumnii nu-mi mai tremură, până ce inima nu mă mai doare.

Niciodată nu există suficiente numere.

Adam se află în aripa medicală.

El se află în aripa medicală, iar mie mi s-a cerut să nu-l vizitez. Mi s-a cerut să-i acord spațiu, să-i acord timp pentru a se vindeca, ~~să-l las dracului în pace~~. El o să fie bine, e ceea ce mi-au spus Sonya și Sara. Mi-au mai spus să nu-mi fac griji, că totul va fi bine, însă zâmbetele lor au fost mai puțin exuberante decât sunt de obicei, și mă întreb dacă și ele încep într-un final să mă vadă așa cum sunt cu adevărat.

Un monstru oribil, egoist, jalnic.

Am luat ce voiam. Știam că nu e bine, și tot am luat. Adam n-ar fi avut de unde să știe, n-ar fi putut să știe

niciodată ce-ar însemna să suferi de mâna mea. A fost inocent în fața profunzimii acestui lucru, a realității crude a acestui lucru. Simțise numai izbucniri scurte ale puterii mei, după spusele lui Castle. Simțise doar mici împunsături și fusese capabil și suficient de conștient să-mi dea drumul fără să resimtă efectele depline.

Însă eu știam că nu e bine.

Știam de ce eram în stare. Știam care erau riscurile, și tot am făcut-o. Mi-am permis să uit, să fiu nesăbuită, să fiu lacomă și proastă, întrucât îmi doream ceea ce nu puteam avea. Îmi doream să cred în basme și sfârșituri fericite și posibilități pure. Îmi doream să pretind că eram o persoană mai bună decât sunt în realitate, dar, în schimb, am reușit să mă dau în vileag drept teroarea care am fost mereu acuzată c-aș fi.

~~Le dau dreptate părinților mei c-au vrut să scape de mine.~~

Castle nici măcar nu-mi vorbește.

Pe de altă parte, Kenji încă se așteaptă să-mi fac apariția la 6.00 a.m., pentru ceea ce se presupune c-ar trebui să facem mâine, iar eu îmi dau seama că sunt oarecum recunoscătoare pentru această ocazie de a-mi distrage atenția. Mi-aș dori doar ca ora aia să sosească mai repede. De-acum încolo, viața va fi solitară pentru mine, așa cum a fost dintotdeauna, și e mai bine să găsesc o modalitate de a-mi umple timpul.

De a uita.

Mă tot lovește, iar și iar și iar, această singurătate desăvârșită. Absența lui în viața mea, înțelegerea faptului că nu voi mai cunoaște niciodată căldura trupului său, tandrețea atingerii lui. Această aducere-aminte a ceea ce sunt, a ceea ce-am făcut și a locului de care aparțin.

Însă am acceptat termenii și condițiile noii mele realități.

Nu pot fi cu el. Nu voi fi cu el. Nu voi risca să-l rănesc din nou, nu voi risca să devin creatura de care se temea mereu, prea speriat pentru a o atinge, pentru a o săruta, pentru a o îmbrățișa. Nu vreau să-l împiedic să aibă o viață normală cu o persoană care n-o să-l omoare din greșeală tot timpul.

Așa că trebuie să plec din lumea lui. Și să-l alung pe el din a mea.

E mult mai dificil acum. Mult, mult mai dificil să mă resemnez la o existență de gheață și goliciune acum că am cunoscut căldura, nevoia, tandrețea și pasiunea; confortul extraordinar de a fi capabilă să ating o altă ființă.

E umilitor.

Că am crezut că m-aș putea strecura în rolul de fată obișnuită cu un iubit obișnuit; că am crezut c-aș putea să am parte de o poveste ca-n romanele pe care le citisem în copilărie.

Eu.

Juliette cu un vis.

Numai gândul e suficient ca să mă tortureze. Cât de stânjenitor a fost să cred c-aș putea schimba ceea ce sunt. Că am privit în oglindă și chiar mi-a plăcut chipul palid care mă privea fix.

Cât de trist...

Am îndrăznit mereu să mă identific cu prințesa, cea care fuge și găsește o zână bună care o transformă într-o fată frumoasă cu un viitor luminos. M-am agățat de ceva asemănător cu speranța, de un fir de poate-uri și posibil-uri și probabil-uri. Dar ar fi trebuit să ascult când părinții mi-au spus

că lucrurile ca mine nu au dreptul să viseze. ~~Lucrurile ca mine sunt mai bune distruse, e ceea ce mi-a spus mama.~~

Şi încep să cred că aveau dreptate. Încep să mă întreb dacă n-ar trebui pur şi simplu să mă îngrop în pământ înainte să-mi amintesc că eu, teoretic, sunt deja acolo. Nu mi-a trebuit niciodată o lopată.

E ciudat.

Cât de pustie mă simt.

Ca şi când ar putea exista ecouri înlăuntrul meu. Ca şi când sunt unul dintre acei iepuraşi de ciocolată care se vindeau în preajma Paştelui, aceia care nu erau nimic altceva decât un înveliş dulce care încapsula o lume de nimic. Aşa sunt şi eu.

Încapsulez o lume de nimic.

Toată lumea de-aici mă urăşte. Legăturile fragile de prietenie pe care începusem să le formez au fost acum distruse. Kenji s-a săturat de mine. Castle e dezgustat, dezamăgit, ba chiar furios. N-am creat decât probleme de când am ajuns, iar singura persoană care a încercat vreodată să vadă ceva bun în mine plăteşte acum pentru asta cu propria-i viaţă.

Singura persoană care a îndrăznit vreodată să mă atingă.

Mă rog. Singura din cele 2.

Mă trezesc că mă gândesc prea mult la Warner.

Îmi aduc aminte de ochii lui şi de bunătatea lui stranie şi de atitudinea lui crudă, calculată. Îmi aduc aminte de felul în care s-a uitat la mine când am sărit prima oară pe fereastră pentru a evada, şi îmi aduc aminte de groaza de pe chipul lui când am îndreptat propria-i armă spre inima lui, iar apoi mă mir de preocuparea mea pentru această

persoană care nu seamănă câtuşi de puţin cu mine ~~şi totuşi e extrem de asemănătoare.~~

Mă întreb dacă va mai trebui vreodată să-l înfrunt, curând, şi mă întreb cum mă va întâmpina. Habar nu am dacă mai doreşte să mă lase în viaţă, mai ales după ce am încercat să-l omor, şi habar nu am ce anume ar putea să împingă o persoană bărbat băiat de 19 ani spre un stil de viaţă atât de nefericit şi criminal, iar apoi îmi dau seama că mă mint singură. Fiindcă ştiu. Fiindcă e posibil să fiu singura persoană care l-ar putea înţelege vreodată.

Şi iată ce-am aflat:

Ştiu că e un suflet chinuit care, aidoma mie, n-a crescut niciodată înconjurat de căldura prieteniei sau a dragostei sau a unei coexistenţe paşnice. Ştiu că tatăl lui e liderul Restauraţiei şi că aplaudă crimele fiului său în loc să le condamne, şi ştiu că Warner habar nu are ce înseamnă să fii normal.

~~Nici eu nu ştiu.~~

Şi-a petrecut toată viaţa chinuindu-se să împlinească aşteptările tatălui său de dominaţie globală fără să întrebe de ce, fără să se gândească la repercusiuni, fără să se oprească suficient cât să cântărească ce înseamnă viaţa unui om. El are o putere, o forţă, o poziţie în societate care îi permite să provoace multe rele, şi o poartă cu mândrie. Omoară fără remuşcare sau regret, şi vrea ca eu să-i fiu alături. El mă vede aşa cum sunt şi se aşteaptă să mă ridic la nivelul acelui potenţial.

Fata înspăimântătoare, monstruoasă, cu o atingere letală. Fata tristă, penibilă, care nu are nicio altă contribuţie

în această lume. Nu e bună decât ca armă, o unealtă pentru a tortura şi a prelua controlul. Asta vrea el de la mine.

Şi în ultima vreme nu sunt sigură dacă se înşală. În ultima vreme, nu sunt sigură de nimic. În ultima vreme, nu ştiu nimic despre lucrurile în care am crezut vreodată, nu mai ştiu, şi nu ştiu câtuşi de puţin ceva despre cine sunt. Şoaptele lui Warner se plimbă în mintea mea, spunându-mi c-aş putea fi mai mult, c-aş putea fi mai puternică, c-aş putea fi orice; aş putea fi mult mai multe decât o fetiţă speriată.

Spune c-aş putea fi putere.

Şi totuşi, eu ezit.

Totuşi, nu mă atrage cu nimic viaţa pe care mi-o oferă. Nu văd niciun viitor în ea. Nu mă încântă deloc. Totuşi, îmi spun, în pofida tuturor lucrurilor, ştiu că nu *vreau* să rănesc oameni. Nu e ceva după care tânjesc. Şi chiar dacă lumea mă urăşte, chiar dacă nu vor înceta niciodată să mă urască, nu mă voi răzbuna niciodată pe o persoană nevinovată. Dacă mor, dacă sunt omorâtă, dacă sunt ucisă în somn, cel puţin voi muri cu un strop de demnitate. O bucată de umanitate care încă îmi aparţine în totalitate, care e în totalitate sub controlul meu. Şi nu voi permite nimănui să-mi ia asta.

Aşa că trebuie să-mi tot amintesc că Warner şi cu mine suntem 2 cuvinte diferite.

Suntem sinonime, dar nu la fel.

Sinonimele se cunosc ca nişte foşti colegi, ca nişte prieteni care au văzut lumea împreună. Fac schimb de poveşti, deapănă amintiri despre originile lor şi uită că, deşi sunt similare, sunt complet diferite, şi deşi împărtăşesc un anumit şir de însuşiri, unul nu poate fi niciodată celălalt. Întrucât

o noapte liniştită nu e la fel ca una tăcută, un om hotărât nu e la fel ca unul statornic, iar o lumină vie nu e la fel ca una strălucitoare, întrucât felul în care-şi fac loc într-o propoziţie schimbă totul.

Nu sunt la fel.

Mi-am petrecut întreaga viaţa luptându-mă să fiu mai bună. Luptându-mă să fiu mai puternică. Deoarece, spre deosebire de Warner, nu vreau să fiu o teroare pe acest Pământ. Nu vreau să rănesc oameni.

Nu vreau să-mi folosesc puterea pentru a schilodi pe cineva.

Dar apoi îmi privesc cele 2 mâini şi îmi amintesc exact de ce sunt în stare. Îmi amintesc exact ce-am făcut, şi sunt extrem de conştientă de ceea ce-aş putea face. Întrucât e tare dificil să te lupţi cu ceea ce nu poţi controla, iar în momentul de faţă nu-mi pot controla nici măcar propria-mi imaginaţie în timp ce mă apucă de păr şi mă târăşte în întuneric.

ȘAISPREZECE

Singurătatea e un lucru tare straniu.

Se furişează pe la spatele tău, tăcută şi nemişcată, se aşază lângă tine în întuneric, te mângâie pe păr în timp ce dormi. Se înfăşoară în jurul oaselor tale, strângând atât de tare, încât aproape că nu poţi respira. Lasă minciuni în inima ta, se întinde lângă tine noaptea, fură lumina din fiecare colţ. E un partener constant, luându-te de mână doar pentru a te trage în jos când te chinui să te ridici.

Te trezeşti dimineaţa şi te întrebi cine eşti. Nu reuşeşti să adormi noaptea şi tremuri în pielea ta. Te îndoieşti te îndoieşti te îndoieşti te îndoieşti

s-o fac

să n-o fac

ar trebui s-o fac

păi de ce n-aş face-o

Şi chiar şi-atunci când eşti pregătit să-i dai drumul. Când eşti pregătit să te eliberezi. Când eşti pregătit să fii nou-nouţ. Singurătatea e un prieten vechi care stă lângă tine în oglindă, privindu-te fix în ochi, provocându-te să-ţi trăieşti viaţa fără el. Nu găseşti cuvintele ca să te aperi, ca să te lupţi cu acele cuvinte care ţipă că nu eşti suficient niciodată suficient absolut niciodată suficient.

Singurătatea e un partener crud, deplorabil.

Uneori pur şi simplu nu vrea să-ţi dea drumul.

— Heeeeeiiiiiii?

Clipesc şi icnesc şi mă îndepărtez brusc de degetele care pocnesc în faţa mea în timp ce pereţii din piatră familiari de la Punctul Omega devin din nou clari. Reuşesc să mă întorc.

Kenji mă fixează cu privirea.

— Ce e?

Îi arunc o privire panicată, neliniştită, în timp ce-mi închid şi deschid mâinile fără mănuşi, dorindu-mi să fi avut ceva cald în care să-mi înfăşor degetele. Acest costum nu are buzunare, şi n-am putut să-mi recuperez mănuşile pe care le-am distrus în sălile de cercetare. Nici nu am primit altele la schimb.

— Ai ajuns mai devreme, constată Kenji, lăsând capul într-o parte, privindu-mă deopotrivă surprins şi curios.

Dau din umeri şi încerc să-mi ascund faţa, nedorind să recunosc că de-abia am pus geană pe geană astă-noapte. Sunt trează de la 3.00 a.m., complet îmbrăcată şi pregătită de plecare de la 4.00. Muream după o scuză care să-mi umple mintea cu lucruri care n-au nimic de-a face cu propriile mele gânduri.

— Eram nerăbdătoare, îl mint. Ce facem azi?

El clatină din cap un pic. Mijeşte ochii la ceva peste umărul meu în timp ce-mi vorbeşte:

— Eşti, ăăă – îşi drege vocea –, eşti bine?

— Da, sigur.

— Ha...

— Ce e?

— Nimic, spune el repede. Doar... ştii tu. Îşi flutură mâna spre faţa mea. Nu arăţi prea bine, prinţeso. Arăţi cam

la fel ca atunci când ai ajuns la bază cu Warner. Toată speriată și aproape moartă și, fără supărare, dar nu ți-ar strica să faci un duș.

Zâmbesc și pretind că nu pot să-mi simt fața tremurând din cauza efortului. Încerc să-mi relaxez umerii, încerc să par normală, calmă, când spun:

— Sunt bine. Sincer. Îmi cobor privirea. Doar că... e un pic frig aici, asta-i tot. Nu sunt obișnuită să merg fără mănuși.

Kenji încuviințează din cap, evitând în continuare să se uite la mine.

— Da. Păi... El o să fie bine, să știi.

— Poftim?

Respiratul. Mă descurc tare prost cu respiratul.

— Kent, zice Kenji, întorcându-se spre mine. Iubitul tău. *Adam*. O să fie bine.

1 cuvânt, 1 amintire simplă, tâmpită, cu el sperie fluturii care dormeau în stomacul meu înainte să-mi amintesc că Adam nu mai e iubitul meu. Nu mai e nimic al meu. Nu poate fi.

Și fluturii mor.

~~Asta.~~

~~Nu pot face asta.~~

— Deci, spun eu un pic prea veselă. Începem? Ar trebui să începem, nu-i așa?

Kenji îmi aruncă o privire ciudată, dar nu comentează.

— Da, răspunde el. Da, sigur. Urmează-mă.

ȘAPTESPREZECE

Kenji mă conduce spre o ușă pe care n-am mai văzut-o niciodată. O ușă care aparține unei săli în care n-am mai fost niciodată.

Aud voci înăuntru.

Kenji bate de două ori înainte să răsucească mânerul și, deodată, gălăgia mă copleșește. Pășim într-o cameră doldora de oameni, fețe pe care le-am văzut doar de la distanță, oameni împărtășind zâmbete și râsete la care nu am fost niciodată bine-venită. Există bănci individuale și scaune individuale așezate în spațiul vast în așa fel încât seamănă cu o sală de clasă. În perete, lângă un monitor pe care clipesc informații, este încastrată o tablă albă. Îl zăresc pe Castle. Stând în colț, studiind un clipboard cu o asemenea concentrare, încât nici măcar nu ne observă până ce Kenji nu strigă un salut.

Chipul lui Castle se luminează tot.

Am observat și înainte legătura dintre cei doi, dar acum mi-e din ce în ce mai limpede că liderul rebelilor nutrește un soi de afecțiune aparte pentru Kenji. Un soi de afecțiune dulce, mândră, care e de obicei rezervată părinților. Mă face să mă întreb care e natura relației lor. Unde a început, cum a început, ce anume s-o fi întâmplat de i-a adus pe cei doi împreună. Mă face să mă mir cât de puține lucruri știu despre oamenii de la Punctul Omega.

Mă uit în jur la chipurile lor nerăbdătoare, bărbați și femei, tineri și vârstnici, toate tipurile diferite de etnii, forme și mărimi. Interacționează unii cu alții ca și cum fac parte dintr-o familie, și simt că mă înțeapă într-o parte un soi de durere ciudată, făcând găuri în mine până ce mă dezumflu.

E ca și cum sunt lipită cu fața de geam, privind o scenă de la foarte mare depărtare, vrând și dorindu-mi să fac parte din ceva din ce știu că n-o să fac parte niciodată. Uneori uit că există oameni care încă reușesc să zâmbească zi de zi, în pofida tuturor dificultăților pe care le întâmpină.

Încă nu și-au pierdut speranța.

Brusc, mă simt timidă, ba chiar stânjenită. Lumina zilei îmi face gândurile să pară întunecate și triste, și vreau să pretind că sunt în continuare optimistă, vreau să cred că voi găsi o modalitate de a trăi. Că poate, cumva, încă există o șansă pentru mine undeva.

Cineva fluieră.

— OK, oameni buni! strigă Kenji, cu mâinile pâlnie la gură. Luați loc, bine? Facem un curs de orientare pentru aceia dintre voi care n-au mai făcut asta pân-acum, și am nevoie să vă liniștiți câteva clipe. Scrutează mulțimea. Bun. Da. Luați loc. Unde vreți voi. Lily... nu trebuie să... OK, bine, e în regulă. Doar potolește-te. Începem în cinci minute, bine? Ridică o mână, cu degetele răsfirate. Cinci minute.

Mă strecor în cel mai apropiat scaun gol fără să mă uit în jur. Stau cu capul plecat, cu ochii concentrați pe granulațiile din lemnul de pe bancă în timp ce toată lumea se prăbușește pe scaunele din jurul meu. Într-un final, mă

încumet să privesc la dreapta. Păr alb luminos și piele albă ca neaua și ochi albaștri limpezi, care clipesc spre mine.

Brendan. Băiatul cu electricitatea.

Zâmbește. Îmi oferă un salut cu 2 degete.

Îmi cobor capul.

— Oh... salut! aud pe cineva spunând. Ce faci aici?

Mă întorc spre stânga și văd un păr blond nisipiu și o pereche de ochelari negri din plastic pe un nas coroiat. Un zâmbet ironic întins pe un chip palid. *Winston.* Mi-l amintesc. M-a interogat când am ajuns la Punctul Omega. A spus că e un fel de psiholog. Dar se întâmplă să fie și cel care mi-a creat costumul pe care îl port. Mănușile pe care le-am distrus.

Cred că e un fel de geniu. Nu sunt sigură.

Chiar acum, molfăie capătul pixului, fixându-mă cu privirea. Folosește degetul arătător pentru a-și împinge ochelarii pe puntea nasului. Îmi amintesc că mi-a pus o întrebare și mă străduiesc să-i răspund.

— Nu sunt sigură, îi spun. Kenji m-a adus aici, dar nu mi-a spus și de ce.

Winston nu pare surprins. Își dă ochii peste cap.

— El și misterele lui tot timpul. Nu știu de ce crede că e o idee atât de bună să țină oamenii în suspans. E ca și cum tipul crede că viața lui e un film sau ceva de genul ăsta. Dramatizează mereu totul. E al naibii de iritant!

N-am idee ce-ar trebui să-i răspund. ~~Nu mă pot abține să nu mă gândesc că Adam ar fi de acord cu el și apoi nu mă pot abține să nu mă gândesc la Adam și apoi~~

— Ah, nu-l asculta.

Un accent britanic își face loc în conversație. Mă întorc și-l văd pe Brendan continuând să-mi zâmbească.

— Winston e mereu un pic balaur dimineața devreme.

— Iisuse! Cât de devreme *e*? întreabă Winston. În momentul ăsta aș fi în stare să-i trag un șut între picioare unui soldat pentru o ceașcă de cafea.

— Amice, e vina ta că nu dormi niciodată, îl contracarează Brendan. Crezi că poți supraviețui doar cu trei ore de somn? Ești nebun!

Winston își lasă pe bancă pixul ronțăit. Își trece o mână obosită prin păr. Își dă jos ochelarii și își freacă fața.

— De vină sunt afurisitele alea de ronduri. În fiecare noapte, să fiu al naibii. Se întâmplă ceva și lucrurile devin tot mai intense afară. Atât de mulți soldați care doar se plimbă? Ce naiba fac? Chiar trebuie să fiu *treaz* tot timpul...

— Despre ce vorbești? îl întreb, înainte să mă răzgândesc.

Urechile-mi sunt ciulite și am devenit brusc interesată de acest subiect. Veștile venite din afară sunt ceva ce n-am mai avut ocazia să aud până acum. Castle a fost atât de ocupat să-mi concentrez energia pe antrenament, încât n-am mai auzit altceva în afară de *rămânem fără timp* și *trebuie să înveți înainte să fie prea târziu*. Încep să mă întreb dacă nu cumva lucrurile sunt și mai grave decât credeam.

— Rondurile? întreabă Brendan, fluturând o mână atotștiutoare. O, sunt doar... Noi lucrăm în ture, nu-i așa? În perechi – stând de veghe noaptea, făcând cu schimbul, îmi explică. În cea mai mare parte a timpului nu e nicio problemă, doar o rutină, nimic foarte serios.

— Dar în ultima vreme a devenit ciudat, i-o taie Winston. E ca și când ei *chiar* ne caută acum. Ca și când nu mai

suntem doar o teorie absurdă. Ei știu că reprezentăm o adevărată amenințare, și e ca și când au o oarecare idee unde ne aflăm. Clatină din cap. Dar asta-i imposibil.

— Aparent, nu, amice.

— Ei bine, orice-ar fi, începe să mă bage în sperieți, zice Winston. Există soldați pretutindeni, mult prea aproape de locul în care ne aflăm. Îi vedem pe camerele de supraveghere, îmi zice el, observându-mi nedumerirea. Și cea mai ciudată parte, adaugă el, aplecându-se, coborându-și vocea, e că Warner îi însoțește mereu. În fiecare seară. Merge de colo-colo, dând ordine pe care nu le pot auzi. Și are brațul în continuare rănit. Îl poartă într-o eșarfă.

— Warner? Fac ochii mari. E cu ei? Asta-i... asta-i... neobișnuit?

— E destul de ciudat, zice Brendan. El e CSR-ul – comandantul-șef și regentul – Sectorului 45. În condiții normale, ar delega această misiune unui colonel, ba chiar unui locotenent. Prioritățile sale ar trebui să fie la bază, supraveghindu-și soldații. Brendan clatină din cap. E un pic scrântit, cred, să-și asume un asemenea risc. Să petreacă atâta timp departe de tabăra lui. Pare ciudat că a reușit s-o facă atâtea nopți.

— Corect, zice Winston, dând din cap. Exact. Gesticulează spre noi 2, împungând aerul. Și te face să te-ntrebi pe cine lasă responsabil acolo. Tipul ăsta nu are încredere în nimeni – în primul rând, nu e vestit pentru abilitățile sale de delegare –, astfel că plecările lui de la bază seară de seară? Winston face o pauză. Nu au noimă. Se întâmplă ceva.

— Credeți, întreb eu, simțindu-mă speriată și simțindu-mă curajoasă, că poate caută ~~pe cineva~~ ceva?

— Da. Winston expiră. Se scarpină pe nas. Exact asta cred. Şi mi-ar plăcea să ştiu ce naiba caută.

— Pe noi, evident, zice Brendan. Ne caută pe noi.

Winston nu pare convins.

— Nu ştiu, zice el. Asta-i diferit. Ne-au căutat ani de zile, dar n-au făcut niciodată aşa ceva. N-au irosit niciodată atâtea efective pe acest tip de misiune. Şi n-au ajuns niciodată atât de aproape.

— Uau, şoptesc eu, neavând încredere în mine să-mi susţin vreuna din teoriile proprii.

Nedorind să mă gândesc prea mult la ~~persoana pe care~~ ce caută Warner mai exact. În tot acest timp întrebându-mă de ce aceşti 2 băieţi vorbesc atât de liber cu mine, ca şi când aş fi de încredere, ca şi când aş fi una de-a lor.

Nu îndrăznesc să menţionez asta.

— Da, spune Winston, ridicându-şi din nou pixul molfăit. E o nebunie. În fine, dacă nu primim o şarjă nouă de cafea azi, să mor eu dacă n-o să-ncep să-mi pierd minţile.

Arunc o privire prin cameră. Nu văd nicăieri cafea. Şi nici mâncare. Mă întreb ce înseamnă asta pentru Winston.

— O să luăm micul dejun înainte să începem?

— Nee, face el. Astăzi o să mâncăm la alte ore. În plus, o să avem mai multe de-ales când ne întoarcem. Noi avem dreptul să alegem primii. E singurul beneficiu.

— Să ne întoarcem de unde?

— De-afară, răspunde Brendan, lăsându-se pe spate în scaun. Ridică degetul spre tavan. Ieşim de-aici.

— Ce? fac eu, simţindu-mă cu adevărat entuziasmată pentru prima dată. Pe bune?

— Da! Winston îşi pune din nou ochelarii pe nas. Şi se pare că eşti pe cale să primeşti primele noţiuni referitoare la ceea ce facem noi aici.

Dă din cap spre partea din faţă a sălii, şi-l văd pe Kenji ridicând un cufăr uriaş pe o masă.

— La ce te referi? întreb. Ce anume facem?

— O, ştii tu. Winston dă din umeri. Îşi împreunează mâinile la ceafă. Furt calificat. Jaf armat. Chestii dintr-astea.

Încep să râd, când Brendan mă opreşte. Îşi lasă mâna pe umărul meu şi pentru o clipă sunt oarecum îngrozită. Mă întreb dacă şi-a pierdut minţile.

— Nu glumeşte, îmi spune Brendan. Şi sper că ştii cum să foloseşti o armă.

OPTSPREZECE

Arătăm ca nişte vagabonzi.

Ceea ce înseamnă că semănăm cu civilii.

Am ieşit din clasă pe culoar şi purtăm cu toţii ţinute asemănătoare, ponosite şi cenuşii şi zdrenţuite. Toată lumea îşi aranjează veşmintele în timp ce mergem; Winston îşi scoate ochelarii şi-i vâră în sacou doar ca să-şi încheie jacheta. Gulerul i se ridică până la bărbie, pe care şi-o cuibăreşte acolo. Lily, una dintre celelalte fete aflate printre noi, îşi înfăşoară un fular în jurul gurii şi îşi trage gluga jachetei peste cap. Îl văd pe Kenji punându-şi o pereche de mănuşi şi aranjându-şi pantalonii pentru a-şi ascunde mai bine pistolul vârât înăuntru.

Brendan se foieşte lângă mine.

Scoate o căciulă din buzunar şi şi-o trage pe cap, încheindu-şi jacheta până la gât. E uluitor felul în care negrul fesului scoate în evidenţă albastrul din ochii lui pentru a-i face şi mai luminoşi, mai ageri decât păreau înainte. Îmi oferă un zâmbet când observă că-l privesc. Apoi îmi aruncă o pereche de mănuşi cu 2 mărimi mai mari înainte să se aplece pentru a-şi lega mai bine şireturile ghetelor.

Eu inspir scurt.

Încerc să-mi canalizez toată energia pe locul unde sunt, ce fac şi ce urmează să fac. Îmi spun întruna să nu mă gândesc la Adam, să nu mă gândesc la ceea ce face şi la cum

se vindecă sau ceea ce probabil că simte acum. Mă implor să nu stărui pe amintirea ultimelor momente împreună cu el, pe felul în care m-a atins, cum m-a ținut, buzele lui și mâinile lui și respirațiile lui ieșind prea repede...

Eșuez.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc cum a încercat el mereu să mă protejeze, cum aproape că și-a pierdut viața făcând asta. Mereu mă apăra, mereu avea grijă de mine și niciodată nu-și dădea seama că *eu* eram de vină, că *eu* am reprezentat mereu cea mai mare amenințare. Cea mai periculoasă. Are o părere exagerat de bună despre mine, mă ridică pe un piedestal pe care nu l-am meritat niciodată.

Categoric nu am nevoie de protecție.

Nu am nevoie de nimeni care să-și facă griji pentru mine sau să-și pună întrebări despre mine sau să riște să se îndrăgostească de mine. Sunt instabilă. ~~Trebuie să fiu evitată. E normal ca oamenii să se teamă de mine.~~

~~Ar trebui s-o facă.~~

— Hei! Kenji se oprește lângă mine și mă apucă de cot. Ești gata?

Încuviințez din cap. Îi ofer un mic zâmbet.

Hainele pe care le port sunt împrumutate. Cardul care atârnă la gâtul meu, ascuns sub costum, e nou-nouț. Astăzi mi s-a oferit un card ER fals – un card de Evidență a Restaurației. E dovada că muncesc și locuiesc în complexuri; dovada că sunt luată în evidență ca cetățeană pe un teritoriu reglementat. Fiecare cetățean legal are unul. Eu n-am avut niciodată, întrucât am fost aruncată într-un ospiciu; n-a fost niciodată considerat necesar pentru cineva ca mine.

De fapt, sunt destul de sigură că se aşteptau ca eu să mor acolo. Nu era nevoie de nicio metodă de identificare.

Însă acest card ER e special.

Nu toată lumea de la Punctul Omega primeşte un card contrafăcut. Aparent, sunt extrem de dificil de reprodus. Sunt dreptunghiuri subţiri fabricate dintr-un soi foarte rar de titan, cu un cod de bare şi datele biografice ale deţinătorului gravate cu laserul, şi conţin un dispozitiv de urmărire care monitorizează locurile prin care umblă cetăţeanul.

— Cardurile ER urmăresc absolut totul, ne-a explicat Castle. Sunt necesare la intrarea şi ieşirea din complexuri, necesare la intrarea şi ieşirea la locul de muncă al unei persoane. Cetăţenii sunt plătiţi în dolari REST – remuneraţii bazate pe un algoritm complicat care calculează atât dificultatea profesiei lor, cât şi numărul de ore pe care-l petrec lucrând, astfel încât să determine cât valorează eforturile lor. Această monedă electronică este distribuită în viramente săptămânale şi urcată automat pe un cip montat în cardurile ER. Dolarii REST pot fi apoi schimbaţi la Centrele de Provizii pentru mâncare şi strictul necesar. Să pierzi un card ER înseamnă să-ţi pierzi existenţa, veniturile, statutul legal de cetăţean luat în evidenţă. Dacă eşti oprit de un soldat şi ţi se cere o dovadă de identificare, a continuat Castle, trebuie să-i prezinţi cardul tău ER. Neputinţa de a-ţi prezenţa cardul, a spus el, va avea ca rezultat... nişte consecinţe foarte nefericite. Cetăţenii care nu poartă cardul la ei sunt consideraţi o ameninţare pentru Restauraţie. Sunt văzuţi ca sfidând dinadins legea, ca personaje demne de a fi suspectate. Să fii necooperant în orice fel – chiar dacă asta înseamnă că tu pur şi simplu nu-ţi doreşti ca fiecare mişcare să-ţi fie urmărită şi monitorizată – te

face să pari că simpatizezi cu trupele rebele. Iar asta te transformă într-o amenințare. O amenințare pe care Restaurația o va înlătura fără nicio remușcare. Prin urmare, a spus el, respirând adânc, nu puteți și nu vă veți pierde cardul ER. Cardurile noastre contrafăcute nu au dispozitivul de urmărire și nici cipul necesar pentru a monitoriza dolarii REST, întrucât nu ne sunt de niciun folos. Dar asta nu înseamnă că nu sunt la fel de valoroase pe post de momeală. Și în vreme ce pentru cetățenii de pe teritoriile reglementate cardurile ER sunt parte a unei condamnări pe viață, la Punctul Omega sunt considerate un privilegiu. Și le veți trata ca atare.

Un privilegiu.

Printre numeroasele lucruri pe care le-am aflat la întrunirea noastră din această dimineață, am descoperit că aceste carduri le sunt oferite doar celor care pleacă în misiuni în afara Punctului Omega. Azi, toți oamenii din acea sală au fost aleși pe sprânceană ca fiind cei mai buni, cei mai puternici, cei mai de încredere. Să fiu invitată în acea sală a fost o mișcare îndrăzneață din partea lui Kenji. Îmi dau seama acum că a fost felul lui de a-mi spune că are încredere în mine. În pofida celor întâmplate, îmi spune – mie și tuturor celorlalți – că sunt bine-venită aici. Asta explică de ce Winston și Brendan s-au deschis cu lejeritate în fața mea. Întrucât au încredere în sistemul de la Punctul Omega. Și îl cred pe Kenji dacă el spune că are încredere în mine.

Așa că acum sunt una de-a lor.

Și primul meu act oficial în calitate de membru?

Aparent, voi fi o hoață.

NOUĂSPREZECE

Pornim.

Castle ar trebui să ni se alăture din clipă-n clipă pentru a ne conduce grupul prin acest oraş subteran şi afară, în lumea reală. Va fi prima mea ocazie de a vedea ce s-a ales de societatea noastră în aproape 3 ani.

Aveam 14 ani când am fost târâtă departe de casă fiindcă omorâsem un copil nevinovat. Am petrecut 2 ani sărind din spital în cabinetul de avocatură, în centrul de detenţie, în spitalul de psihiatrie, până ce într-un final s-au decis să se descotorosească de mine pentru totdeauna. Să mă închidă în ospiciu a fost mai rău decât să mă trimită la închisoare; ~~o decizie mai inteligentă, conform părinţilor mei.~~ Dacă aş fi fost trimisă la închisoare, paznicii m-ar fi tratat ca pe o fiinţă umană; în schimb, mi-am petrecut ultimul an din viaţă tratată precum un animal turbat, captivă într-o văgăună fără nicio legătură cu lumea de-afară. Ce-am apucat să văd din planeta noastră până acum a fost printr-o fereastră sau în timp ce fugeam pentru a-mi salva viaţa. Iar acum nu sunt sigură la ce să mă aştept.

Dar vreau s-o văd.

Trebuie s-o văd.

M-am săturat să fiu oarbă şi m-am săturat să mă bazez pe amintirile mele ale trecutului şi pe bucăţelele şi fărâmele prezentului pe care am reuşit să le adun.

Ceea ce știu cu certitudine e că Restaurația e o marcă de aproximativ 10 ani.

Știu asta întrucât și-au început campania când aveam 7 ani. N-am să uit niciodată începutul declinului nostru. Îmi aduc aminte de zilele când lucrurile încă erau cât de cât normale, când oamenii doar mureau oarecum tot timpul, când exista suficientă mâncare pentru cei cu suficienți bani pentru a și-o permite. Asta se întâmpla înainte ca vremea să devină o făptură turbulentă și mânioasă, iar cancerul, o boală obișnuită. Îmi aduc aminte cât de entuziasmați erau toți în privința Restaurației. Îmi aduc aminte de speranța de pe fețele profesorilor mei și de anunțurile pe care eram siliți să le urmărim în toiul zilei de școală. Îmi aduc aminte de lucrurile acelea.

Și cu doar 4 luni înainte ca eul meu în vârstă de 14 ani să comită o crimă de neiertat, Restaurația a fost aleasă de către oamenii lumii noastre pentru a ne conduce spre un viitor mai bun.

Speranță. Au avut atât de multă speranță! Părinții mei, vecinii mei, profesorii și colegii mei. Cu toții sperau la ce-i mai bun când au ovaționat pentru Restaurație și au promis sprijinul lor necontenit.

Speranța îi poate face pe oameni să înfăptuiască lucruri groaznice.

Îmi aduc aminte că am văzut protestele chiar înainte să fiu luată. Îmi aduc aminte că am văzut străzile umplându-se cu mulțimi furioase care doreau să le fie rambursată achiziția. Îmi aduc aminte cum Restaurația a râs de protestatari și le-a spus c-ar fi trebuit să citească rândul scris cu litere mici înainte să iasă din case în acea dimineață.

Toate vânzările sunt definitive.

Castle şi Kenji îmi permit să merg în această expediţie întrucât încearcă să-mi ureze bun venit în inima Punctului Omega. Vor ca eu să mă alătur lor, să îi accept cu adevărat, să înţeleg de ce misiunea lor e atât de importantă. Castle vrea ca eu să lupt împotriva Restauraţiei şi a ceea ce au plănuit ei pentru această lume. Cărţile, artefactele, limba şi istoria pe care plănuiesc să le distrugă; viaţa simplă, pustie, monocromatică pe care vor să le-o impună generaţiilor viitoare. El vrea ca eu să văd că Pământul nostru încă nu e atât de distrus încât să nu poată fi reparat; vrea să demonstreze că viitorul nostru e salvabil, că lucrurile se pot îmbunătăţi atâta timp cât puterea se află în mâinile care trebuie.

El vrea să am încredere.

Eu *vreau* să am încredere.

Dar, uneori, mă sperii. În experienţa mea foarte limitată am descoperit deja că oamenii care caută putere nu sunt de încredere. Oamenii cu ţeluri măreţe şi discursuri sofisticate şi zâmbete în colţul gurii n-au făcut nimic pentru a-mi potoli inima. Bărbaţii cu arme nu m-au liniştit niciodată, indiferent de câte ori promiteau că omorau din motive bine întemeiate.

Nu mi-a scăpat deloc din vedere că oamenii de la Punctul Omega sunt foarte bine înarmaţi.

Dar sunt curioasă. Sunt tare curioasă.

Aşa că m-am camuflat în haine vechi, zdrenţuite, şi o căciulă groasă din lână care aproape că-mi acoperă ochii. Port o jachetă grea care probabil că i-a aparţinut unui bărbat, iar ghetele mele din piele sunt aproape ascunse de pantalonii mult prea largi care mi se adună în dreptul gleznelor.

Arăt ca un adevărat civil. O femeie săracă, chinuită, care se străduieşte să facă rost de mâncare pentru familia ei.

O uşă se închide şi ne întoarcem cu toţii deodată. Castle zâmbeşte radios. Ne priveşte pe rând pe fiecare.

Eu. Winston. Kenji. Brendan. Fata pe nume Lily. Alţi 10 oameni pe care încă nu-i cunosc cu adevărat. Suntem 16 cu toţii, cu tot cu Castle. Un număr par perfect.

— În regulă, oameni buni, zice Castle, împreunându-şi palmele.

Bag de seamă că şi el poartă mănuşi. Toată lumea poartă. Astăzi, sunt doar o fată într-un grup care poartă haine normale şi mănuşi normale. Astăzi, sunt doar un număr. Nu unul important. Doar o persoană obişnuită. Doar azi.

E atât de absurd, încât îmi vine să zâmbesc.

Şi apoi îmi aduc aminte cum aproape că l-am omorât pe Adam ieri şi deodată nu mai ştiu cum să-mi mişc buzele.

— Suntem pregătiţi? Castle se uită de jur împrejur. Nu uitaţi ce-am discutat, spune el.

O pauză. O privire atentă. Contact vizual cu fiecare dintre noi. Cu mine un moment prelungit.

— Prea bine, atunci. Urmaţi-mă!

Nimeni nu zice nimic în timp ce-l urmăm pe Castle pe aceste culoare, iar asta mă face să mă întreb cât de uşor ar fi să dispar pur şi simplu în această ţinută banală. Aş putea să fug, să mă topesc în decor şi să nu fiu găsită niciodată.

~~Ca o laşă.~~

Caut ceva de spus pentru a sparge tăcerea.

— Şi cum ajungem acolo? întreb pe nimeni în mod special.

— Pe jos, răspunde Winston.

Picioarele noastre tropăie pe podea drept răspuns.

— Cei mai mulţi civili nu au maşini, îmi explică Kenji. Şi poţi să fii al naibii de sigură că nu putem fi prinşi într-un tanc. Dacă dorim să ne integrăm, trebuie să facem ce fac ceilalţi. Şi să mergem pe jos.

Pierd şirul ramificaţiilor din tunele în timp ce Castle ne conduce spre ieşire. Sunt tot mai conştientă de cât de puţine lucruri înţeleg despre acest loc, de cât de puţine am văzut din el. Deşi, dacă e să fiu cinstită, recunosc că nu prea m-am străduit să explorez nimic.

Trebuie să fac ceva în legătură cu asta.

Abia atunci când terenul de sub picioarele mele se schimbă îmi dau seama cât de aproape de a ieşi afară suntem. Mergem în sus, urcând pe un şir de trepte din piatră aşezate în pământ. Din locul în care mă aflu, văd ceea ce pare a fi micul pătrat al unei uşi metalice. Are un zăvor.

Îmi dau seama că sunt un pic neliniştită.

Îngrijorată.

Nerăbdătoare şi speriată.

Astăzi voi vedea lumea în calitate de civil, voi vedea pentru prima dată lucrurile de aproape. Voi vedea ceea ce oamenii acestei noi societăţi trebuie să înfrunte acum.

~~Voi vedea lucrurile pe care le experimentează părinţii mei, oriunde s-ar afla.~~

Castle se opreşte la uşă, care pare suficient de mică pentru a trece drept fereastră. Se întoarce cu faţa spre noi.

— Cine sunteţi? întreabă el.

Nu răspunde nimeni.

Castle se îndreaptă de spate. Își încrucișează brațele la piept.

— Lily, zice el. Nume. Număr de identificare. Vârstă. Sector și ocupație. *Acum!*

Lily își îndepărtează fularul de la gură. Pare ușor robotică atunci când spune:

— Mă numesc Erica Fontaine, 1117-52QZ. Am douăzeci și șase de ani. Locuiesc în Sectorul 45.

— Ocupație, repetă Castle, cu un strop de iritare în glas.

— Textile. Fabrica 19A-XC2.

— Winston! poruncește Castle.

— Mă numesc Keith Hunter. 4556-65DS, răspunde Winston. Treizeci și patru de ani. Sectorul 45. Lucrez în Metalurgie. Fabrica 15B-XC2.

Kenji nu așteaptă să fie întrebat când spune:

— Hiro Yamasaki, 8891-11DX. Douăzeci de ani. Sectorul 45. Artilerie. 13A-XC2.

Castle încuviințează din cap în timp ce fiecare regurgitează pe rând informațiile gravate pe cardurile ER false. Zâmbește satisfăcut. Apoi își concentrează atenția asupra mea până ce toată lumea mă privește fix, cu atenție, așteptând să vadă dacă o s-o dau în bară.

— Delia Dupont, spun eu, cuvintele rostogolindu-mi-se de pe buze mult mai ușor decât mă așteptam.

Nu plănuim să fim opriți, însă aceasta este o măsură de precauție în plus în eventualitatea în care ni se cere să ne identificăm; trebuie să știm informațiile de pe cardurile ER ca și când ne-ar aparține. De asemenea, Kenji a spus că deși soldații care supraveghează complexurile sunt din

Sectorul 45, sunt mereu diferiți de paznicii de la bază. Nu crede că vom da peste cineva care ne-ar putea recunoaște.

Însă...

E mai bine să fim siguri.

Îmi dreg vocea.

— Numărul de identificare 1223-99SX. Șaptesprezece ani. Sectorul 45. Lucrez în Metalurgie. Fabrica 15A-XC2.

Castle se uită la mine o secundă prea mult.

Într-un final, încuviințează din cap. Ne privește pe rând.

— Și care, spune el, cu vocea profundă și limpede și bubuitoare, sunt cele trei întrebări pe care vi le veți pune înainte să vorbiți?

Din nou, nimeni nu răspunde. Cu toate că știm răspunsurile.

Castle le enumeră pe degete.

— Primul! *Chiar trebuie să spun asta?* Al doilea! *Trebuie să fie spus de mine?* Și al treilea! *Trebuie să fie spus de mine chiar acum?*

Și iarăși, nimeni nu rostește un cuvânt.

— Nu veți vorbi decât dacă va fi absolut necesar, ne instruiește Castle. Nu râdem, nu zâmbim. Nu facem contact vizual unii cu alții dacă ne putem abține. Nu ne vom purta de parcă ne cunoaștem unii pe alții. Nu vom face absolut nimic pentru a ne alege cu priviri în plus în direcția noastră. Nu atragem atenția asupra noastră. Face o pauză. Înțelegeți asta, da? E clar?

Încuviințăm din cap.

— Și dacă se întâmplă ceva?

— Ne împrăștiem. Kenji își drege vocea. Fugim. Ne ascundem. Ne gândim numai la noi înșine. Și absolut

niciodată nu vom da în vileag locul în care se află Punctul Omega.

Toată lumea inspiră în acelaşi timp.

Castle deschide uşiţa. Aruncă o privire afară înainte să ne facă semn să-l urmăm, ceea ce şi facem. Ieşim, unul câte unul, la fel de tăcuţi precum cuvintele pe care nu le rostim.

N-am mai fost deasupra solului de aproape 3 săptămâni. Am senzaţia c-au trecut 3 luni.

În clipa în care faţa mea ia contact cu aerul, simt vântul plesnindu-mi pielea într-o manieră care e familiară, mustrătoare. E ca şi când vântul mă dojeneşte fiindcă am fost plecată multă vreme.

Ne aflăm în mijlocul unei pustietăţi îngheţate. Aerul e rece şi tăios, făcând frunzele moarte să danseze în jurul nostru. Cei câţiva copaci rămaşi încă în picioare se leagănă în vânt, ramurile lor rupte şi singuratice tânjind după tovărăşie. Mă uit la stânga. Mă uit la dreapta. Mă uit drept înainte.

Nu e nimic.

Castle ne-a povestit că această zonă fusese cândva acoperită de vegetaţie luxuriantă, deasă. Ne-a povestit că atunci când a căutat prima oară un ascunziş pentru Punctul Omega, această întindere de pământ aparte a fost ideală. Dar asta s-a întâmplat în urmă cu atât de mult timp – în urmă cu zeci de ani –, încât totul s-a schimbat acum. Însăşi natura s-a schimbat. Iar acum e prea târziu pentru a muta ascunzătoarea.

Aşa că ne descurcăm cu ce putem.

Această parte, a spus el, e cea mai dificilă. Aici, afară, suntem vulnerabili. Uşor de zărit chiar şi în calitate de civili, întrucât nu ne aflăm în locul potrivit. Civilii n-au ce căuta

în afara complexurilor; nu părăsesc teritoriile reglementate pe care Restaurația le consideră sigure. Să fii prins într-o zonă nereglementată e considerată o încălcare a legilor stabilite de noul nostru pseudoguvern, iar consecințele sunt severe.

Așa încât trebuie să ajungem cât mai repede cu putință la complexuri.

Planul e următorul: Kenji – al cărui har e să devină una cu fundalul – pornește înaintea grupului, făcându-se invizibil în timp ce se asigură că drumurile noastre sunt libere. Noi, ceilalți, rămânem în urmă, precauți, complet tăcuți. Păstrăm o distanță de câțiva metri între noi, pregătiți de fugă, de a ne salva, în caz de nevoie. E ciudat, luând în considerare natura închegată a comunității de la Punctul Omega, să nu fim încurajați de Castle să rămânem împreună. Dar asta, ne-a explicat el, e pentru binele majorității. E un sacrificiu. Unul dintre noi trebuie să fie dispus să fie prins pentru ca ceilalți să scape.

Te sacrifici pentru echipă.

Drumul nostru e liber.

Mergem de cel puțin jumătate de oră și nimeni nu pare să păzească această fâșie de pământ pustie. Curând, complexurile se întrevăd la orizont. Blocuri și blocuri și blocuri de boxe metalice, cuburi adunate în grămezi de-a lungul pământului străvechi, șuierător. Îmi strâng mai bine jacheta pe corp în timp ce vântul se întoarce pe-o parte pentru a tăie fileuri din carnea noastră umană.

E prea frig pentru a fi în viață azi.

Eu port pe dedesubt costumul meu special – care reglează căldura trupului –, şi tot îngheţ de frig. Nu-mi pot imagina prin ce trec ceilalţi în clipa de faţă. Arunc o privire spre Brendan, doar ca să-l găsesc făcând acelaşi lucru. Privirile ni se intersectează pentru o fracţiune de secundă, dar aş putea să jur că mi-a zâmbit, cu obrajii roz şi roşii, plesniţi de un vânt gelos pe ochii lui rătăcitori.

Albaştri. Atât de albaştri!

O nuanţă de albastru atât de diferită, mai deschisă, aproape transparentă, şi totuşi foarte, foarte albastră. Ochii albaştri îmi vor aminti mereu de Adam, cred. Şi mă loveşte din nou. Mă loveşte tare de tot, fix în străfundurile fiinţei mele.

Durerea.

— Grăbiţi-vă!

Vocea lui Kenji ajunge la noi în pofida vântului puternic, însă nu-i zăresc trupul pe nicăieri. Ne aflăm la mai puţin de 2 metri de a pune piciorul în primul pâlc de complexuri, dar cumva am îngheţat în loc, sânge şi gheaţă şi furculiţe rupte alunecându-mi pe şira spinării.

— MIŞCAŢI-VĂ! bubuie din nou vocea lui Kenji. Apropiaţi-vă de complexuri şi ţineţi-vă feţele acoperite! Soldaţi la ora trei!

Sărim cu toţii deodată, grăbindu-ne în timp ce încercăm să trecem neobservaţi, şi curând ne-am ascuns în spatele laturii unei unităţi de locuinţe metalice; ne lăsăm în jos, cu toţii prefăcându-ne a fi unul dintre numeroşii oamenii care adună bucăţi de oţel şi fier din mormanele de gunoaie împrăştiate pretutindeni pe pământ.

Complexurile sunt plasate într-un mare câmp de deșeuri. Gunoaie și plastic și bucăți de metal ciopârțite aruncate ca niște confetti pe podeaua unui copil. Există un strat subțire de zăpadă peste tot, ca și când Pământul se străduia degeaba să-și mascheze părțile urâte înainte să sosim noi.

Ridic privirea.

Privesc peste umăr.

Privesc în feluri în care aparent n-am voie, dar nu mă pot abține. Mi s-a spus să-mi țin ochii în pământ ca și cum locuiesc aici, ca și cum nu e nimic nou de văzut, ca și când nu suport să-mi ridic fața doar pentru a fi lovită de frig. Ar trebui să mă strâng în mine ca toți ceilalți necunoscuți pentru a-mi ține de cald. Dar sunt atâtea de văzut! Atâtea de observat! Atâtea lucruri cu care n-am intrat în contact înainte.

Așa că îndrăznesc să ridic capul.

Și vântul mă apucă de gât.

DOUĂZECI

Warner se află la nici 10 metri de mine.

Costumul lui e făcut la comandă şi pe măsura lui, într-o nuanţă de negru atât de intensă, încât e aproape orbitoare. Pe umeri poartă un palton deschis de culoarea arborilor îmbrăcaţi în muşchi cu 5 nuanţe mai întunecat decât ochii lui verzi-verzi; butonii de aur se asortează perfect cu părul lui blond. La gât are o cravată neagră. Mănuşi negre din piele. Ghete negre lustruite.

Arată imaculat.

Fără cusur, mai ales în timp ce stă aici, în mijlocul mizeriei şi distrugerii, înconjurat de cele mai sumbre culori pe care le are de oferit acest peisaj. E o apariţie de smarald şi onix, înconjurat de lumina soarelui în cel mai înşelător mod cu putinţă. Ar putea să strălucească. Ar putea să aibă o aureolă în jurul capului. Acesta ar putea fi felul în care lumea îi dă o lecţie ironiei. Întrucât Warner e frumos în nişte feluri în care nici măcar Adam nu e.

Întrucât Warner nu e uman.

Nimic la el nu e uman.

Se uită în jur, mijind ochii din pricina luminii dimineţii, iar vântul îi flutură paltonul descheiat suficient cât să-i zăresc braţul de dedesubt. Bandajat. Atârnând într-o eşarfă.

Atât de aproape!

Am fost atât de aproape!

Soldaţii care se învârt în jurul lui aşteaptă ordine, aşteaptă ceva, iar eu nu-mi pot dezlipi ochii. Nu pot să nu simt o emoţie stranie de a fi atât de aproape de el şi totuşi atât de departe. Aproape că-i un avantaj – să pot să-l studiez fără ştiinţa lui.

E un băiat tare ciudat, ciudat şi pervertit.

Nu ştiu dacă pot uita ce mi-a făcut. Ceea ce m-a pus să fac. Cât de aproape am fost de a ucide din nou. Am să-l urăsc mereu pentru asta, chiar dacă sunt convinsă c-o să trebuiască să-l înfrunt din nou.

Într-o bună zi.

N-am crezut niciodată c-am să-l văd pe Warner la complexuri. Habar n-aveam că îi vizitează pe civili – deşi, ca să fiu sinceră, n-am ştiut niciodată prea multe despre felul în care-şi petrecea zilele, atunci când nu şi le petrecea cu mine. N-am nici cea mai mică idee ce caută aici.

Într-un târziu le spune ceva soldaţilor, iar aceştia încuviinţează din cap, o dată, degrabă. Apoi dispar.

Mă prefac că sunt atentă la ceva aflat chiar în dreapta lui, având grijă să-mi ţin capul plecat şi lăsat uşor într-o parte, astfel încât să nu-mi poată zări faţa, chiar dacă priveşte în direcţia mea. Ridic mâna pentru a-mi trage fesul peste urechi, iar mâna dreaptă se preface a cotrobăi prin gunoaie, se preface a ridica tot felul de nimicuri care-ar putea fi utile la ceva.

Acesta e felul în care unii oameni îşi câştigă traiul. O altă ocupaţie nefericită.

Warner îşi trece mâna sănătoasă peste faţă, acoperindu-şi ochii pentru o secundă înainte să-şi ducă mâna la gură, apăsându-şi buzele ca şi când are ceva ce nu suportă să rostească cu voce tare.

Ochii lui par aproape... îngrijorați. Deși sunt convinsă că-l citesc greșit.

Mă uit la el cum îi urmărește pe oamenii din jurul lui. Sunt suficient de aproape pentru a putea observa cum privirea lui zăbovește asupra copilașilor, felul în care ei aleargă unul după altul cu o inocență care spune clar că habar nu au ce lume au pierdut. Acest loc mohorât, întunecat, e singurul lucru pe care l-au cunoscut vreodată.

Încerc să citesc expresia lui Warner în timp ce-i studiază, însă el are grijă să rămână complet neutru. Nu face decât să clipească în timp ce stă perfect nemișcat, o statuie în bătaia vântului.

Un câine vagabond se îndreaptă direct spre el.

Brusc, înlemnesc. Îmi fac griji pentru această făptură sfrijită, acest animăluț slab, înghețat, care probabil caută bucățele de mâncare, ceva care să-l împiedice să moară de foame în următoarele câteva ore. Inima îmi gonește în piept, sângele pompând prea repede și prea tare și nu știu de ce simt că ceva îngrozitor e pe cale să se întâmple.

Câinele se repede direct în partea din spate a gambelor lui Warner, ca și când e semiorb și nu poate vedea pe unde merge. Gâfâie, cu limba într-o parte, de parcă nu știe cum s-o vâre înapoi în gură. Scâncește și scheaună un pic, lăsându-și balele pe pantalonii eleganți ai lui Warner, iar eu îmi țin respirația în timp ce băiatul de aur se întoarce. Mă aștept într-un fel să-și scoată pistolul și să-l împuște pe cățel în cap.

L-am văzut deja făcând asta unei ființe umane.

Însă fața lui Warner se schimbă la vederea cățelușului, căpătând fisuri în mulajul perfect al trăsăturilor lui, surprinderea ridicându-i sprâncenele și mărindu-i ochii pentru o clipă. Suficient cât eu să observ.

El se uită în jur, supraveghind iute locul înainte să ia animalul în brațe și să dispară după un gard mic – unul dintre gardurile scunde care sunt folosite pentru a delimita pătratele de pământ ale fiecărui complex. Deodată sunt disperată să văd ce-are de gând să facă și mă simt neliniștită, tare neliniștită, încă incapabilă să respir.

Am văzut ce-i poate face Warner unei persoane. I-am văzut inima împietrită, ochii cruzi și indiferența desăvârșită, atitudinea rece, calmă, neclintită după ce a omorât un om cu sânge-rece. Nici nu vreau să-mi închipui ce plănuiește să-i facă acelui cățel nevinovat.

Trebuie s-o văd cu ochii mei.

Trebuie să-mi scot chipul lui din minte, iar asta e fix ce am nevoie. E o dovadă că e bolnav, pervertit, că se înșală, și că mereu se va înșela.

Dacă m-aș putea ridica, l-aș vedea. Aș vedea ce-i face bietului animal și poate c-aș reuși să găsesc o cale de a-l opri înainte să fie prea târziu, dar aud vocea lui Castle, o șoaptă sonoră care ne cheamă. Care ne spune că drumul e liber pentru a înainta, acum că Warner a plecat.

— Ne mișcăm cu toții, și ne mișcăm separat, ne spune el. Țineți-vă de plan! Nimeni nu stă pe urmele nimănui. Ne întâlnim cu toții la punctul de livrare. Dacă nu reușiți să ajungeți, vă vom lăsa în urmă. Aveți treizeci de minute.

Kenji mă trage de mână, spunându-mi să mă ridic, să fiu atentă, să privesc în direcția care trebuie. Ridic privirea suficient cât să văd că restul grupului s-a răspândit deja; însă Kenji refuză să pornească. Înjură în barbă până ce într-un final mă ridic. Încuviințez din cap. Îi spun că înțeleg planul și îi fac semn să plece fără mine. Îi amintesc că nu putem fi

văzuți împreună. Că nu putem merge în grupuri sau în perechi. Nu putem atrage atenția asupra noastră.

Într-un final, într-un final, se întoarce să pornească.

Îl privesc pe Kenji plecând. Apoi fac câțiva pași înainte, doar ca să mă răsucesc și să țâșnesc înapoi spre colțul complexului, târându-mă cu spatele de perete, ascunsă de ceilalți.

Ochii mei scrutează zona până ce zăresc gradul unde l-am văzut ultima oară pe Warner; mă ridic pe vârfuri pentru a trage cu ochiul.

Trebuie să-mi acopăr gura pentru a nu icni cu voce tare.

Warner e ghemuit pe jos, hrănind câinele cu mâna sănătoasă. Trupul osos al animalului e înghesuit în interiorul paltonului lui Warner, tremurând în timp ce membrele lui butucănoase încearcă să găsească un pic de căldură după ce au stat înghețate atâta vreme. Cățelul dă din coadă, trăgându-se un pic înapoi pentru a-l privi pe Warner în ochi, doar ca să se cufunde din nou în căldura hainei lui. Îl aud pe Warner râzând.

Îl văd zâmbind.

E acel tip de zâmbet care îl transformă într-o cu totul altă persoană, acel tip de zâmbet care îi pune stele în ochi și o strălucire pe buze, și îmi dau seama că nu l-am mai văzut niciodată așa. Nu i-am mai văzut niciodată dinții – atât de drepți, atât de albi, pur și simplu perfecți. Un exterior fără cusur pentru un băiat cu inima întunecată. E greu de crezut că există sânge pe mâinile persoanei la care mă uit. Pare atât de blând și de vulnerabil – atât de uman! Ochii lui sunt mijiți după toate zâmbetele, iar obrajii roz din pricina frigului.

Are *gropițe*.

E de departe cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Şi îmi doresc să nu-l fi văzut niciodată.

Întrucât ceva dinlăuntrul inimii mele se sfâşie şi pare a fi teamă, are gust de panică şi anxietate şi disperare, şi nu ştiu cum să înţeleg imaginea din faţa mea. Nu vreau să-l văd pe Warner aşa. Nu vreau să îl consider altceva decât un monstru.

Asta nu-i bine.

Mă mişc prea repede şi prea departe în direcţia greşită, brusc prea proastă ca să-mi găsesc un punct de sprijin pentru picior şi detestându-mă că am irosit din timpul pe care l-aş fi putut folosi ca să evadez. Ştiu că băieţii, Castle şi Kenji, ar fi dispuşi să mă ucidă pentru asumarea unui asemenea risc, dar ei nu înţeleg cum e să fii în mintea mea acum, ei nu înţeleg ce am...

— Hei! latră el. Tu, de-acolo...

Ridic privirea fără să vreau, fără să-mi dau seama că am răspuns vocii lui Warner până ce nu e prea târziu. El s-a ridicat, înlemnit, privind drept în ochii mei, cu mâna sănătoasă oprită brusc în aer până ce îi cade fără vlagă pe lângă corp, cu gura căscată, pe moment stupefiat.

Privesc în timp ce cuvintele i se sting în gât.

Sunt paralizată, captivă în privirea lui în timp ce stă acolo, respirând cu dificultate şi cu buzele pregătite să formeze cuvinte care cu siguranţă mă vor condamna la moarte, toate din cauza mişcării mele stupide, necugetate, idioate...

— Orice-ai face, nu ţipa!

Cineva îmi acoperă gura cu mâna.

DOUĂZECI ȘI UNU

Nu fac nicio mişcare.

— Am să-ţi dau drumul, bine? Vreau să mă apuci de mână.

Întind mâna fără să mă uit în jos şi simt mâinile noastre înmănuşate împreunându-se. Kenji îşi ia mâna de pe gura mea.

— Eşti o mare *proastă*, îmi spune el, dar eu încă mă uit la Warner.

Warner care acum se uită în jur de parcă tocmai a văzut o fantomă, clipind şi frecându-se la ochi ca şi cum e derutat, uitându-se la căţel de parcă poate animăluţul acela a reuşit să-i facă vreo vrăjitorie. Se apucă de părul lui blond, ciufulindu-şi frizura perfectă, şi o ia din loc atât de repede, încât ochii mei nu ştiu cum să-l urmeze.

— Ce naiba-i cu tine? îmi spune Kenji. Mă asculţi măcar? Eşti *nebună*?

— Ce-ai făcut? De ce el nu... O, Doamne! icnesc eu, uitându-mă la propriu-mi trup.

Sunt complet invizibilă.

— Cu plăcere! mi-o trânteşte Kenji, trăgându-mă departe de complex. Şi vorbeşte mai încet! Dacă eşti invizibilă, nu înseamnă că lumea nu te poate auzi.

— Poţi să *faci* asta?

Încerc să-i găsesc faţa, dar aş putea la fel de bine să vorbesc cu aerul.

— Da – se numeşte proiectare, îţi aminteşti? Nu ţi-a explicat Castle asta? întreabă el, dornic să îmi spună cât mai repede ca să poată urla în continuare la mine. Nu toţi o pot face – nu toate abilităţile sunt identice –, dar poate dacă încetezi să fii *toantă* suficient cât să nu *mori*, într-o zi am să te-nvăţ.

— Te-ai întors după mine, îi spun, chinuindu-mă să ţin pasul cu el şi să nu fiu deloc jignită de mânia lui. De ce te-ai întors după mine?

— Pentru că eşti o *toantă*, repetă el.

— Ştiu. Îmi pare atât de rău! Nu m-am putut abţine.

— Ei bine, abţine-te! se răsteşte el morocănos în timp ce mă trage de braţ. O să trebuiască să alergăm pentru a recupera timpul pe care l-ai irosit.

— Kenji, de ce te-ai întors? îl întreb din nou, nedescurajată. De unde ştiai că încă sunt aici?

— Te supravegheam, îmi răspunde el.

— Poftim? Cum adică...

— Te supraveghez, îmi explică el, cuvintele ieşind din nou şuvoi, impacientate. Face parte din munca mea. Fac asta încă din prima zi. M-am înrolat în armata lui Warner numai şi numai pentru tine. Pentru asta m-a trimis Castle acolo. Tu erai misiunea mea.

Vocea lui e răspicată, grăbită, insensibilă.

— Ţi-am spus deja asta.

— Stai un pic, cum adică mă *supraveghezi*? Ezit, trăgând de braţul lui invizibil pentru a-l încetini un pic. Mă urmezi peste tot? Chiar şi-acum? Chiar şi la Punctul Omega?

Nu răspunde pe dată. Când o face, cuvintele lui sunt şovăielnice.

— Oarecum.

— Dar de ce? Sunt aici. Misiunea ta a luat sfârşit, nu-i aşa?

— Am purtat deja această conversaţie, îmi spune el. Îţi aminteşti? Castle voia să mă asigur că eşti bine. Mi-a spus să stau cu ochii pe tine – nimic serios – doar, ştii tu, ca să mă asigur că nu aveai vreo cădere nervoasă sau ceva asemănător. Oftează. Ai trecut prin multe. Îşi face griji pentru tine. Mai ales acum – după ce tocmai s-a întâmplat? Nu arăţi bine. Arăţi de parcă vrei să te arunci în faţa unui tanc.

— N-aş face niciodată aşa ceva, îi spun.

— Da, zice el. Bine. În fine. Nu fac decât să subliniez ceea ce este deja evident. Tu nu ai decât două funcţii: ori umbli de colo-colo îmbufnată, ori îţi faci de cap cu Adam – şi trebuie s-o spun, îmi place mai mult când eşti îmbufnată...

— Kenji!

Aproape-mi smulg mâna din a lui. Strânsoarea lui se înăspreşte în jurul degetelor mele.

— Nu-mi da drumul! se răţoieşte el din nou la mine. Dacă îmi dai drumul, se rupe conexiunea.

Kenji mă târăşte prin mijlocul unui luminiş. Ne-am îndepărtat destul de complexuri ca să nu putem fi auziţi, dar încă suntem suficient de departe de punctul de livrare pentru a ne considera în siguranţă. Din fericire, zăpada nu persistă suficient ca noi să lăsăm urme.

— Nu pot să cred că ne-ai spionat!

— Nu vă *spionam*, bine? Fir-ar să fie! Calmează-te! Drace, amândoi trebuie să vă calmaţi. Adam m-a luat deja la rost în legătură cu asta...

— Poftim?

Simt piesele acestui puzzle începând în sfârşit să se îmbine.

— De-asta s-a purtat urât cu tine la micul dejun săptămâna trecută?

Kenji încetineşte un pic. Inspiră adânc.

— Se gândea că eu, cum ar fi, am *profitat* de situaţie. Kenji rosteşte *profitat* de parcă e un cuvânt ciudat, murdar. El crede că devin invizibil doar ca să te văd dezbrăcată sau ceva de genul ăsta. Ascultă – nici măcar nu ştiu, bine? A fost tare idiot la faza asta. Eu pur şi simplu-mi fac treaba.

— Dar... n-o faci, nu? Nu încerci să mă vezi dezbrăcată sau ceva asemănător?

Kenji pufneşte, înecându-se de râs.

— Juliette, ascultă-mă, îmi spune el râzând din nou, nu sunt orb, bine? Din punct de vedere fizic? Da, eşti destul de sexy – şi costumul ăla pe care trebuie să-l porţi tot timpul nu-ţi vine deloc rău. Dar chiar dacă n-ar fi toată treaba aia cu „te omor dacă te ating", *categoric* nu eşti genul meu. Şi, mult mai important, nu sunt un măgar pervers, spune el. Îmi iau munca-n serios. Eu chiar fac treabă în lumea asta, şi îmi place să cred că oamenii mă respectă pentru asta. Însă omul tău Adam e un pic prea orbit de pantalonii lui pentru a putea gândi limpede. Poate c-ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

Cobor privirea în pământ. O vreme nu spun nimic. Apoi:

— Nu cred că va trebui să-ţi mai faci griji pentru asta.

— Of, să-mi trag una! Kenji oftează, ca şi când nu-i vine să creadă că s-a pricopsit cu o conversaţie despre problemele vieţii mele amoroase. Am căutat-o cu lumânarea, nu-i aşa?

— Putem merge, Kenji. Nu trebuie să vorbim despre asta.

O respirație iritată.

— Nu e ca și cum nu-mi *pasă* prin ce treci, spune el. Nu e ca și cum îmi doresc să te văd toată deprimată sau ceva de genul ăsta. Doar că viața asta e și-așa suficient de dată naibii. Și m-am săturat să te văd tot timpul ocupată cu propria ta lume micuță. Te porți de parcă toată treaba asta – tot ce facem – e o glumă. Nu iei nimic în serios...

— Poftim? i-o tai eu. Asta nu-i adevărat... Eu chiar iau asta în serios...

— *Vrăjeli!* Scoate un hohot de râs scurt, ascuțit, furios. Nu faci decât să stai și să meditezi la *sentimentele* tale. Ai *probleme*. Bu-hu-huuu, face el. Părinții tăi te urăsc și e atât de greu, dar trebuie să porți mănuși pentru tot restul vieții fiindcă omori oamenii când îi atingi. Pe cine *interesează* asta? Respiră suficient de tare cât să-l aud. Din câte-mi dau seama, ai mâncare pe masă și haine pe spinare și un loc unde să faci pipi în pace ori de câte ori ai chef. Astea nu-s probleme. Asta înseamnă să trăiești regește. Și ți-aș fi recunoscător dacă te-ai maturiza naibii și ai înceta să te plimbi de colo-colo de parcă lumea s-a căcat pe singura ta rolă de hârtie igienică. Fiindcă e o prostie, spune el, de-abia stăpânindu-și nervii. E o prostie, și e un lucru nerecunoscător. N-ai nici cea mai mică idee prin ce trec toți ceilalți oameni din lume în clipa de față. Habar nu ai, Juliette! Și se pare că oricum nu dai doi bani pe asta.

Înghit anevoie.

— Acum, eu chiar *încerc*, spune el, să-ți ofer șansa de a repara lucrurile. Îți ofer întruna ocazii de a face lucrurile diferit. De a privi dincolo de fetița tristă care erai

cândva – fetiţa tristă de care continui să te agăţi – şi de a lua atitudine. Gata cu bocitul. Gata cu statul pe întuneric numărând toate sentimentele tale individuale despre cât de tristă şi de singură eşti. Trezeşte-te! spune el. Nu eşti singura persoană din lumea asta care nu vrea să se dea jos din pat dimineaţa. Nu eşti singura care are probleme cu părinţii şi un ADN rasolit. Acum poţi fi oricine-ţi doreşti să fii. Nu mai eşti cu părinţii tăi de rahat. Nu mai eşti în ospiciul ăla de rahat, şi nu mai eşti obligată să fii micul experiment de rahat al lui Warner. Aşa că fă o alegere, spune el. Fă o alegere şi nu mai irosi timpul tuturor. Nu-ţi mai irosi propriul timp. Bine?

Ruşinea se adună în fiecare centimetru din trupul meu.

Căldura a pornit în sus pe şira spinării, pârjolindu-mă dinăuntru în afară. Sunt extrem de îngrozită, extrem de speriată să aud adevărul din cuvintele lui.

— Să mergem! îmi spune el, însă pe un ton ceva mai blând. Trebuie să alergăm.

Şi încuviinţez din cap, deşi el nu mă poate vedea.

Încuviinţez din cap şi încuviinţez din cap şi încuviinţez din cap, şi sunt grozav de fericită că nimeni nu-mi poate vedea chipul acum.

DOUĂZECI ȘI DOI

— Dobitocule, nu mai arunca în mine cutii! Asta-i treaba mea.

Winston râde şi înşfacă un pachet învelit bine în celofan doar pentru a-l arunca în capul altui tip. În tipul care stă chiar lângă mine.

Mă feresc.

Celălalt tip bombăne în timp ce prinde pachetul, iar apoi rânjeşte şi îi oferă lui Winston o privelişte excelentă a degetului său mijlociu.

— Fii civilizat, Sanchez! îi spune Winston şi îi aruncă un alt pachet.

Sanchez. Îl cheamă Ian Sanchez. Am aflat asta în urmă cu câteva minute, când el şi cu mine şi cu alţi câţiva ne-am grupat pentru a forma o linie de manipulare a cutiilor.

În momentul de faţă ne aflăm într-unul din complexurile de depozitare oficiale ale Restauraţiei.

Kenji şi cu mine am reuşit să-i ajungem pe toţi din urmă la ţanc. Ne-am adunat cu toţii la punctul de livrare (care s-a dovedit a fi ceva mai mult decât un şanţ glorificat), iar apoi Kenji mi-a aruncat o privire tăioasă, a gesticulat spre mine, a rânjit şi m-a lăsat cu restul grupului în timp ce el şi Castle au discutat despre următoarea parte a misiunii noastre.

Care era să pătrundem în complexul de depozitare.

În orice caz, ironia e că am călătorit deasupra solului pentru provizii doar pentru a fi nevoiţi să ne întoarcem sub pământ pentru a face rost de ele. Complexurile de depozitare sunt, în realitate, invizibile.

Sunt pivniţe subterane pline cu aproape tot ce ţi-ai putea închipui: mâncare, medicamente, arme. Toate lucrurile necesare supravieţuirii. Castle ne-a explicat la orientare azi-dimineaţă. Ne-a spus că deşi depozitarea proviziilor sub pământ e o metodă isteaţă de a le ascunde de civili, a funcţionat perfect în favoarea lui. Castle a spus că poate simţi – şi muta – obiectele de la mare distanţă, chiar dacă acea distanţă e la 8 metri sub pământ. A spus că atunci când se apropie de unul din depozite poate simţi diferenţa imediat, întrucât poate recunoaşte energia din fiecare obiect. Asta, ne-a explicat el, e ceea ce îi permite să mute lucrurile cu puterea minţii: poate să atingă energia inerentă în absolut orice. Castle şi Kenji au reuşit să găsească 5 complexuri pe o rază de 30 de kilometri de la Punctul Omega doar plimbându-se; Castle simţind, Kenji proiectând pentru a-i face invizibili. Au localizat încă 5 pe o rază de 80 de kilometri.

Complexurile de depozitare pe care le accesează sunt alese prin rotaţie. Nu fură niciodată aceleaşi lucruri şi niciodată în aceeaşi cantitate, şi iau din cât mai multe depozite diferite cu putinţă. Cu cât e mai departe depozitul, cu atât mai complexă devine misiunea. Acest depozit e cel mai apropiat, şi prin urmare misiunea e, relativ vorbind, cea mai uşoară. Asta explică de ce mi s-a permis şi mie să vin.

Toată munca de teren a fost deja realizată.

Brendan ştie deja cum să deruteze sistemul electric pentru a dezactiva toţi senzorii şi toate camerele de securitate; Kenji a făcut rost de codul de acces urmărind un soldat care a tastat numerele corecte. Toate astea ne oferă o fereastră de 30 de minute pentru a transfera cât mai repede cu putinţă tot ce avem nevoie la punctul de livrare, unde ne vom petrece cea mai mare parte a zilei aşteptând să încărcăm proviziile noastre furate în vehicule care le vor duce de-acolo.

Sistemul pe care ei îl folosesc e fascinant.

Există 6 dube în total, fiecare uşor diferită ca aspect, şi toate programate să sosească la ore diferite. În felul acesta există mai puţine şanse ca cineva să fie prins, şi există o probabilitate mai mare ca cel puţin 1 dintre dube să se întoarcă fără probleme la Punctul Omega. Castle se pare că a schiţat cel puţin 100 de planuri de urgenţă diferite în caz de pericol.

În orice caz, eu sunt singura de-aici care pare întrucâtva neliniştită în legătură cu ceea ce facem. De fapt, cu excepţia mea şi a altor 3, toţi cei de-aici au mai vizitat de câteva ori acest complex, aşa încât se plimbă de parcă sunt la ei acasă. Toţi sunt precauţi şi eficienţi, dar se simt suficient de confortabil pentru a râde şi a glumi. Ei ştiu exact ce fac. În momentul în care am intrat, s-au împărţit în 2 grupuri: o echipă a format linia de manipulare, iar cealaltă a adunat lucrurile de care avem nevoie.

Alţii au sarcini mai importante.

Lily are o memorie fotografică ce face de ruşine fotografiile. A intrat înaintea noastră şi a scrutat imediat încăperea, adunând şi catalogând fiecare detaliu minuţios. Ea e

singura care va avea grijă să nu lăsăm nimic în urmă când ieşim, şi că, pe lângă lucrurile pe care le luăm, nimic nu lipseşte sau e nelalocul lui. Brendan e generatorul nostru de rezervă. El a reuşit să oprească alimentarea cu energie electrică a sistemului de securitate în timp ce a oferit lumină în dimensiunile întunecate ale acestei încăperi. Winston supraveghează cele 2 grupuri ale noastre, mediind între cei care dau şi cei care primesc, asigurându-se că luăm în posesie lucrurile care trebuie şi în cantităţile care trebuie. Braţele şi picioarele lui au abilitatea elastică de a se întinde la comandă, ceea ce îi permite să ajungă iute şi uşor în ambele părţi ale încăperii.

Castle e cel care duce proviziile noastre afară. Stă chiar în capătul liniei noastre de manipulare, comunicând în permanenţă cu Kenji printr-o staţie. Şi atâta timp cât zona e liberă, Castle nu are nevoie decât de o mână pentru a direcţiona sutele de kilograme de provizii pe care le-am adunat la punctul de livrare.

Kenji, fireşte, stă de şase.

Dacă nu era Kenji, acest lucru nici măcar n-ar fi fost posibil. El e ochii şi urechile noastre invizibile. Fără el, n-am avea nicio cale de a fi în siguranţă, de a fi siguri că nu vom întâmpina nicio problemă într-o asemenea misiune periculoasă.

Nu pentru prima oară, încep să-mi dau seama de ce el e atât de important.

— Hei, Winston, poţi să trimiţi pe cineva să verifice dacă au ciocolată pe-aici?

Emory – un alt tip din echipa mea de manipulare – îi zâmbeşte lui Winston de parcă speră să audă veşti bune.

Și totuși, Emory mereu zâmbește. Îl cunosc doar de câteva ceasuri, dar zâmbește de la 6.00 a.m., când ne-am întâlnit cu toții în sala de orientare azi-dimineață. E super-înalt, super-masiv și are o frizură afro super-uriașă care cumva reușește să-i cadă peste ochi destul de des. Dă cutiile mai departe de parcă sunt pline de vată.

Winston clatină din cap, încercând să nu râdă în timp ce pasează întrebarea mai departe.

— Serios? Îi aruncă o privire lui Emory în același timp în care își împinge pe nas ochelarii din plastic. Dintre toate lucrurile de-aici, vrei *ciocolată*?

Lui Emory îi piere zâmbetul.

— Tacă-ți fleanca, omule, știi că maică-mii îi place chestia asta.

— Tot timpul spui asta.

— Pentru că tot timpul e adevărat.

Winston spune ceva cuiva despre înșfăcarea unei alte cutii cu săpun înainte să se întoarcă din nou spre Emory.

— Știi, nu cred c-am mai văzut-o pe mama ta mâncând vreo bucată de ciocolată înainte.

Emory îi spune lui Winston să facă ceva foarte neadecvat cu membrele lui flexibile supranaturale, iar eu îmi las ochii în jos la cutia pe care Ian tocmai mi-a pasat-o, oprindu-mă ca să studiez pachetul cu atenție înainte să-l dau mai departe.

— Hei, știi cumva de ce toate astea sunt ștampilate cu literele *N R L*?

Ian se răsucește. Uluit. Mă privește de parcă tocmai i-am cerut să-și dea jos hainele.

— Să fiu al naibii! zice el. Vorbește!

— Fireşte că vorbesc, îi spun eu, nemaifiind interesată să vorbesc.

Ian îmi întinde o altă cutie. Dă din umeri.

— Ei bine, acum ştiu.

— Acum ştii.

— Misterul a fost rezolvat.

— Chiar credeai că nu pot vorbi? întreb după o clipă. De pildă, credeai că-s mută?

Mă întreb ce alte lucruri spun oamenii despre mine pe-aici.

Ian se uită la mine peste umăr, zâmbind de parcă încearcă să nu râdă. Clatină din cap şi nu-mi răspunde.

— Ştampila, spune el, e doar o reglementare. Ei ştampilează toate lucrurile cu NRL ca să le poată urmări. Nu e nimic extravagant.

— Dar ce înseamnă NRL? Cine le ştampilează?

— NRL, zice el, repetând cele 3 litere de parcă ar trebui cumva să le recunosc. Naţiunile Restaurate ale Lumii. Ştii tu, totul a devenit global. Cu toţii fac schimb de mărfuri. Iar asta, spune el, e ceva ce nimeni nu ştie cu adevărat. E un alt motiv pentru care toată treaba asta cu Restauraţia e un munte de rahat. Au monopolizat resursele întregii planete şi le ţin pe toate pentru ei.

Îmi amintesc o parte din asta. Îmi amintesc vorbind cu Adam despre asta când noi doi am fost închişi împreună în ospiciu. ~~Înainte să ştiu cum era să-l ating. Să fiu cu el. Să-l rănesc.~~ Restauraţia a fost mereu o mişcare globală. Doar că nu mi-am dat seama că avea un nume.

— Corect, îi spun lui Ian, brusc distrasă. Fireşte.

Ian tace în timp ce-mi pasează un alt pachet.

— Deci e adevărat? întreabă el, studiindu-mi faţa. Că nu ai nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat în lume?

— Ştiu câte ceva, mă zbârlesc eu. Doar că nu cunosc toate detaliile.

— Păi, zice Ian, dacă o să mai ştii să vorbeşti când ne întoarcem la Punct, poate c-ar trebui să ni te alături cândva la prânz. Putem să te aducem la zi cu totul.

— Pe bune? întreb eu, întorcându-mă spre el.

— Da, puştoaico. Râde, apoi îmi aruncă o altă cutie. Pe bune. Nu muşcăm.

DOUĂZECI ȘI TREI

Uneori mă întreb care-i faza cu lipiciul.

Nimeni nu se oprește vreodată să-l întrebe pe lipici cum rezistă. Dacă a obosit să țină lucrurile laolaltă sau își face griji că se desface sau se întreabă cum își va plăti facturile săptămâna viitoare.

Cam așa e și Kenji.

El e precum lipiciul. Lucrează din culise pentru a ține lucrurile laolaltă și nu am stat niciodată să mă gândesc care ar putea fi povestea lui. De ce se ascunde în spatele glumelor și al sarcasmului și al remarcilor meschine.

Dar avea dreptate. Tot ce mi-a spus era adevărat.

Ziua de ieri a fost o idee bună. Era musai să plec, să ies afară, să fiu productivă. Iar acum trebuie să urmez sfatul lui Kenji și să-mi vin în fire. Trebuie să îmi limpezesc gândurile. Trebuie să mă concentrez asupra priorităților. Trebuie să-mi dau seama ce fac aici și cum pot ajuta. Și dacă-mi pasă măcar un pic de Adam, voi încerca să stau departe de viața lui.

O parte din mine își dorește să-l vadă; vreau să mă asigur că el chiar e în regulă, că se recuperează cum trebuie și mănâncă suficient și doarme bine noaptea. Dar o altă parte din mine se teme să-l vadă acum. Deoarece asta înseamnă să-mi iau rămas-bun de la Adam. Înseamnă să recunosc

că nu mai pot fi cu el şi să conştientizez că trebuie să găsesc o nouă viaţă pentru mine. Singură.

Dar cel puţin la Punctul Omega voi avea opţiuni. Şi poate că dacă voi găsi o modalitate de a nu-mi mai fi teamă, voi afla cum să-mi fac prieteni. Cum să fiu puternică. Cum să nu mă mai scufund în problemele mele.

Lucrurile trebuie să stea altfel acum.

Îmi iau mâncarea şi reuşesc să-mi ridic capul; îl mişc pentru a saluta chipurile pe care le recunosc de ieri. Nu toţi ştiu despre faptul c-am fost în excursie – invitaţiile de a pleca în misiuni în afara Punctului Omega sunt exclusive –, dar oamenii, în general, par să fie mai puţin încordaţi în preajma mea. Cred.

S-ar putea să-mi închipui.

Încerc să găsesc un loc să mă aşez, dar apoi îl văd pe Kenji făcându-mi semne să mă duc spre el. Brendan şi Winston şi Emory s-au aşezat la masa lui. Simt cum mi se strecoară un zâmbet pe buze când mă apropii de ei.

Brendan se dă mai încolo pe bancă pentru a-mi face loc. Winston şi Emory dau din cap a salut în timp ce vâră mâncare în gură. Kenji îmi surâde, râzând cu privirea la expresia mea surprinsă de a fi bine-venită la masa lui.

Mă simt bine. Ca şi cum poate că lucrurile vor fi bine.

— Juliette?

Şi brusc o să mă răstorn.

Mă întorc foarte, foarte încet, pe jumătate convinsă că vocea pe care o aud îi aparţine unei fantome, întrucât nu e cu putinţă ca Adam să fi fost externat din aripa medicală atât de curând. Nu mă aşteptam să trebuiască să dau piept cu el atât de curând. Nu mă gândeam c-o să trebuiască să

purtăm această conversaţie atât de curând. Nu aici. Nu în mijlocul sălii de mese.

Nu sunt pregătită. Nu sunt *pregătită*.

Adam arată groaznic. E palid. Nesigur pe picioare. Stă cu mâinile în buzunar, buzele îi sunt strânse, iar ochii obosiţi, torturaţi, nişte fântâni adânci, infinite. Părul îi e ciufulit. Tricoul îi stă întins peste piept, iar antebraţele tatuate îi sunt mai încordate ca niciodată.

Nu doresc nimic altceva decât să mă arunc în braţele lui.

În schimb, stau aici, aducându-mi aminte să respir.

— Putem să vorbim? mă întreabă el, arătând de parcă se teme cumva să-mi audă răspunsul. Între patru ochi?

Încuviinţez din cap, incapabilă să vorbesc. Îmi abandonez mâncarea fără să mă uit înapoi la Kenji sau la Winston sau la Brendan sau la Emory, aşa încât n-am nicio idee ce gândesc ei acum. Nici măcar nu-mi pasă.

Adam.

Adam e aici şi e în faţa mea şi vrea să vorbim şi trebuie să-i spun nişte lucruri care cu siguranţă îmi vor semna condamnarea la moarte.

Dar îl urmez oricum, afară din sală. Pe hol. Apoi pe un coridor întunecat.

Într-un final, ne oprim.

Adam se uită la mine de parcă ştie ce urmează să-i spun, aşa încât nu-mi mai bat capul s-o spun. Nu vreau să spun nimic până ce nu devine absolut necesar. Aş prefera să stau aici şi să mă holbez la el, absorbindu-l fără ruşine pentru ultima oară fără să trebuiască să rostesc vreun cuvânt. Fără să trebuiască să spun ceva.

El înghite, tare. Ridică privirea. Se uită în altă parte. Respiră și se scarpină pe gât, își unește palmele la ceafă și se întoarce, astfel încât să nu-i pot vedea fața. Însă această mișcare îi ridică pe tors cămașa și trebuie să-mi strâng degetele pumn pentru a nu fi tentată să-i ating fâșia de piele expusă de pe abdomen, de pe spate.

Tot nu se uită la mine când spune:

— Chiar am nevoie... Chiar am nevoie ca tu să spui ceva.

Iar vocea lui – atât de necăjită, atât de agonizată – mă face să vreau să cad în genunchi.

Și totuși, tac în continuare.

Iar el se întoarce.

Se uită la mine.

— Trebuie să existe ceva, spune el, cu mâinile în păr acum, strângându-și craniul. Un soi de compromis – ceva ce pot spune pentru a te convinge să facem asta să funcționeze. Spune-mi că există *ceva*.

Și mi-e atât de teamă! Atât de teamă c-o să încep să plâng cu suspine în fața lui.

— Te rog, spune el, și arată de parcă mai are un pic și cedează, de parcă e terminat, de parcă e pe cale să se destrame. Spune ceva, te implor...

Îmi mușc buza care-mi tremură.

El înlemnește, uitându-se la mine, așteptând.

— Adam, șoptesc eu, încercând să-mi mențin vocea fermă. Întotdeauna, în-întotdeauna am să te iubesc...

— Nu, zice el. Nu, nu spune asta... Nu spune asta...

Și clatin din cap, clatin repede și tare, atât de tare, încât amețesc, dar nu mă pot opri. Nu pot spune un alt cuvânt

decât dacă vreau să-ncep să țip, și nu mă pot uita la el, nu suport să văd ce-i fac...

— Nu, Juliette... *Juliette*...

Dau cu spatele, poticnindu-mă, împleticindu-mă în propriile-mi picioare în timp ce bâjbâi orbește după perete, când îi simt brațele în jurul meu. Încerc să mă desprind, dar el e prea puternic, mă ține prea strâns și vocea îi e sugrumată când spune:

— A fost vina mea... Asta-i vina mea... N-ar fi trebuit să te sărut... Tu ai încercat să mă avertizezi, dar eu nu te-am ascultat și îmi pare... îmi pare atât de rău! spune, gâfâind. Ar fi trebuit să te ascult. N-am fost suficient de puternic. Dar va fi diferit de data asta, îți jur, continuă el, îngropându-și fața în umărul meu. N-am să mă iert niciodată pentru asta. Tu ai fost dispusă să acorzi o șansă, și eu am stricat totul, și îmi pare rău, îmi pare atât de rău...

Oficial, m-am prăbușit pe dinăuntru.

Mă detest pentru ceea ce s-a întâmplat, mă detest pentru ceea ce trebuie să fac, mă detest că nu-i pot ușura durerea, că nu-i pot spune că putem încerca, că va fi dificil, dar vom găsi noi o soluție. Întrucât asta nu e o relație normală. Întrucât problemele noastre nu sunt reparabile.

Întrucât pielea mea nu se va schimba niciodată.

Nici măcar toate antrenamentele din lume nu vor înlătura posibilitatea extrem de reală ca eu să-i fac rău. Să-l omor, dacă ne-am lăsa duși de val vreodată. Mereu voi reprezenta o amenințare pentru el. Mai ales în timpul celor mai tandre momente, al celor mai importante și mai vulnerabile momente. Momentele pe care mi le doresc cel mai mult. Acestea sunt lucrurile pe care nu le pot avea niciodată

cu el, iar el merită mult mai mult decât mine, decât această persoană torturată care are atât de puţine de oferit.

Dar aş prefera să stau aici şi să-i simt braţele în jurul meu decât să rostesc un singur lucru. Întrucât sunt slabă, sunt atât de slabă şi mi-l doresc atât de mult, încât mă omoară. Nu mă pot opri din tremurat, nu mai văd bine, nu pot vedea prin perdeaua de lacrimi care îmi întunecă vederea.

Iar el nu vrea să-mi dea drumul.

Şopteşte întruna „Te rog!", iar eu vreau să mor.

Dar cred că dacă mai stau aici o secundă în plus, am s-o iau razna.

Aşa că ridic o mână tremurândă pe pieptul lui şi îl simt încordându-se, dând înapoi, şi nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui, nu suport să-l văd cu o expresie optimistă, chiar dacă e numai pentru o secundă.

Profit de surprinderea de moment şi de braţele lui relaxate pentru a mă depărta, ieşind din adăpostul căldurii lui, departe de inima lui care bate. Şi ridic mâna pentru a-l opri când dă să mă apuce din nou.

— Adam, şoptesc eu. Te rog, n-o face! Nu pot... Nu p-pot...

— N-a mai fost niciodată altcineva, spune el, fără să-şi mai bată capul să vorbească încet, fără să-i pese că vorbele lui răsună prin aceste tunele, iar mâna îi tremură în timp ce-şi acoperă gura, în timp ce şi-o trece peste faţă, prin păr. Nu va fi niciodată altcineva... N-o să-mi doresc niciodată pe altcineva...

— Încetează... Trebuie să încetezi...

Nu pot respira nu pot respira nu pot *respira*

— Nu vrei asta... Nu vrei să fii cu cineva ca mine... Cineva care va sfârşi doar prin a te r-răni...

— *Fir-ar să fie*, Juliette – se întoarce să lovească cu palmele în perete, respirând greoi, cu capul plecat, cu vocea frântă care i se poticneşte la fiecare două silabe –, mă răneşti *acum*, spune el. Mă *omori*...

— Adam...

— Nu pleca! zice el, cu vocea subţire şi ochii strâns închişi, de parcă deja ştie c-o s-o fac. De parcă nu suportă să vadă asta. Te rog, şopteşte el, chinuit. Nu întoarce spatele acestei situaţii.

— Mi-aş d-dori, îi spun, tremurând violent acum, mi-aş dori să n-nu trebuiască s-o fac. Mi-aş dori să te pot iubi mai puţin.

Şi îl aud strigând după mine în timp ce ţâşnesc pe culoar. Îl aud strigându-mi numele, dar eu alerg, alerg departe, alerg pe lângă mulţimea uriaşă care s-a adunat în afara sălii de mese, privind, ascultând totul. Alerg ca să mă ascund, chiar dacă ştiu că va fi imposibil.

Va trebui să-l văd în fiecare zi.

Dorindu-mi-l de la un milion de kilometri depărtare.

Şi îmi aduc aminte de cuvintele lui Kenji – să mă trezesc, să încetez cu bocitul şi să fac o schimbare –, şi îmi dau seama că împlinirea noilor mele promisiuni îmi va lua ceva mai mult decât mă aşteptam.

Întrucât tot ce îmi doresc acum e să găsesc un colţ întunecat şi să plâng.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Kenji mă găsește primul.

Se află în mijlocul sălii mele de antrenament. Uitându-se în jur de parcă n-a mai văzut niciodată acest loc, deși sunt sigură că asta nu poate fi adevărat. Încă nu știu cu exactitate ce face Kenji, însă cel puțin m-am lămurit că el e unul dintre cei mai importanți oameni de la Punctul Omega. E mereu în mișcare. Mereu ocupat. Nimeni – cu excepția mea, și asta doar în ultima vreme – nu-l vede prea mult la ochi.

E ca și când își petrece cele mai multe zile... invizibil.

— Așadar..., spune el, dând din cap încetișor, plimbându-se prin sală cu mâinile la spate. Ce mai spectacol ați oferit acolo! E tipul acela de divertisment de care nu prea avem parte aici jos.

Umilire.

Sunt învăluită în așa ceva. Văruită cu așa ceva. Îngropată în așa ceva.

— Adică, trebuie s-o spun... ultima ta replică? „Mi-aș dori să te pot iubi mai puțin"? A fost genială. Tare, tare faină. Cred că Winston chiar a vărsat o lacrimă...

— KENJI, TACĂ-ȚI FLEANCA!

— Vorbesc serios! îmi spune el, jignit. A fost, nu știu... A fost oarecum frumos. Nu știam că aveți o poveste atât de intensă.

Îmi ridic genunchii la piept, mă împing mai adânc în colţul acestei săli, îmi îngrop faţa în palme.

— Nu te supăra, dar chiar nu vreau să v-vorbesc cu tine în clipa asta, bine?

— Nup. Nu-i bine, zice el. Noi doi avem treabă.

— Ba nu.

— Haide, zice el. *Ridică-te!*

Mă apucă de cot, trăgându-mă în picioare în timp ce încerc să-l lovesc.

Îmi şterg furioasă obrajii, frecând petele pe care le-au lăsat în urmă lacrimile mele.

— N-am chef de glumele tale, Kenji. Te rog, pleacă! Lasă-mă-n pace!

— Nimeni nu glumeşte. Kenji ridică una dintre cărămizile stivuite la perete. Iar lumea n-o să înceteze să poarte război împotriva ei înseşi doar pentru că tu te-ai despărţit de prietenul tău.

Mă uit fix la el, cu pumnii tremurând, dorindu-mi să urlu. El nu pare îngrijorat.

— Deci ce faci aici? întreabă el. Pur şi simplu stai încercând să... ce? Cântăreşte cărămida în mână. Să spargi chestia asta?

Cedez, învinsă. Mă împăturesc pe podea.

— Nu ştiu, îi răspund.

Îmi smârcâi ultimele lacrimi. Încerc să mă şterg la nas.

— Castle îmi spune întruna să mă „concentrez" şi să-mi „valorific Energia". Fac ghilimelele în aer cu degetele. Dar tot ce ştiu despre mine e că *pot* să distrug lucruri – nu ştiu de ce se întâmplă. Aşa că nu ştiu cum se aşteaptă ca eu să repet ceea ce am făcut deja. Habar n-aveam ce făceam

atunci, şi nu ştiu nici ce fac acum. Nu s-a schimbat nimic între timp.

— Stai un pic, zice Kenji, lăsând cărămida înapoi în stivă înainte să se aşeze pe saltelele din faţa mea. Se tolăneşte pe jos, cu trupul întins, cu braţele împreunate sub cap în timp ce studiază tavanul. Despre ce vorbim, mai exact? Care sunt evenimentele pe care trebuie să le repeţi?

Mă întind şi eu din nou pe saltele; imit poziţia lui Kenji. Capetele noastre se află doar la câţiva centimetri depărtare.

— Îţi aduci aminte? Betonul pe care l-am distrus în camera psihopată a lui Warner? Uşa de metal pe care am atacat-o când îl căutam pe A-Adam?

Vocea mi se poticneşte şi trebuie să închid strâns ochii pentru a potoli durerea.

~~Nici măcar nu-l mai pot rosti numele acum.~~

Kenji mormăie. Îl simt dând din cap.

— În regulă. Ei bine, ceea ce Castle mi-a spus e că la tine nu e vorba doar de chestia cu atingerea. Că poate ai şi o putere supraomenească ciudată sau ceva de genul ăsta. Face o pauză. Are dreptate?

— Bănuiesc...

— Păi şi ce s-a întâmplat? întreabă el, întorcând capul ca să se uite la mine. Te-ai dezlănţuit asupra tuturor lucrurilor ca un monstru scăpat de sub control? Îţi aduci aminte dacă a existat vreun declanşator?

Clatin din cap.

— Chiar nu ştiu. Când se întâmplă, e ca şi cum... e ca şi cum pur şi simplu nu-s în toate minţile, îi explic. Ceva se schimbă în capul meu şi mă face... mă face să fiu nebună. Gen, nebună cu acte-n regulă.

Arunc o privire spre el, dar fața lui nu trădează nicio emoție. Pur și simplu clipește, așteptându-mă să termin. Așa că inspir adânc și continui:

— E ca și cum nu pot gândi limpede. Adrenalina practic mă paralizează complet și n-o pot opri; n-o pot controla. De-ndată ce senzația de nebunie preia frâiele, are *nevoie* de un canal de eliberare. Trebuie să ating ceva. Trebuie s-o eliberez.

Kenji se sprijină într-un cot. Se uită la mine.

— Și totuși, ce te face s-o iei razna? întreabă el. Ce simți? Se întâmplă doar atunci când ești extrem de iritată?

Îmi ia o secundă să mă gândesc înainte s-o spun:

— Nu. Nu tot timpul. Șovăi. Prima oară, îi spun, pe o voce un pic nesigură, am vrut să-l omor pe Warner din cauza a ceea ce m-a pus să-i fac acelui copilaș. Am fost atât de devastată! Eram furioasă – eram *extrem* de furioasă –, dar, în același timp, eram... tare tristă.

Vocea mi se stinge.

— Iar apoi, când îl căutam pe Adam... Inspir adânc de câteva ori. Eram disperată. Extrem de disperată. Trebuia să-l salvez.

— Și atunci când ai sărit ca Superman la gâtul meu? Izbindu-mă de perete în halul ăla?

— Mi-a fost teamă.

— Și apoi? La laboratoarele de cercetare?

— Furioasă, șoptesc, cu ochii lipsiți de concentrare în timp ce fixez cu privire tavanul, aducându-mi aminte de mânia acelei zile. Am fost mai furioasă decât am fost vreodată în toată viața mea. Nici măcar nu știam că pot simți așa ceva. Să fiu *atât* de mânioasă. Și m-am simțit vinovată,

adaug, pe un ton şoptit. Vinovată că eu eram motivul pentru care Adam se afla acolo în primul rând.

Kenji inspiră adânc, lent. Se ridică în şezut şi se reazemă de perete. Nu spune nimic.

— La ce te gândeşti...? îl întreb, ridicându-mă şi eu în şezut.

— Nu ştiu, răspunde în fine Kenji. Dar e evident că toate aceste incidente au fost rezultatul unor emoţii extrem de intense. Mă face să cred că tot sistemul e destul de direct.

— Ce vrei să spui?

— Că trebuie să existe un soi de declanşator acolo, spune el. Cum ar fi, când îţi pierzi controlul, trupul tău intră într-un mod de autoapărare automat, ştii?

— Nu?

Kenji se întoarce, astfel încât să fie cu faţa spre mine. Îşi încrucişează picioarele sub el. Se sprijină pe spate în palme.

— Cum ar fi, ascultă! Când am aflat prima oară că puteam face chestia cu invizibilitatea? Vreau să zic, a fost din greşeală. Aveam nouă ani. Speriat de moarte. Trecem pe repede-înainte prin toate detaliile de rahat şi ceea ce vreau să spun e asta: aveam nevoie de un loc în care să mă ascund şi nu puteam găsi unul. Însă eram atât de înspăimântat, încât trupul meu a făcut-o în mod automat pentru mine. Pur şi simplu am dispărut în perete. M-am integrat sau în fine. Râde. Am făcut pe mine de frică, pentru că timp de vreo zece minute nu mi-am dat seama ce se întâmplase. Iar apoi n-am ştiut cum să revin la normal. A fost o nebunie. De fapt, timp de vreo câteva zile am crezut că murisem.

— Nu te cred! icnesc eu.

— Dap.

— Ce *nebunie*!

— Aşa am spus şi eu.

— Deci... deci, ce? Crezi că trupul meu intră în modul apărare când mă sperii?

— Cam aşa ceva.

— OK, zic eu, căzând pe gânduri. Păi, cum ar trebui să intru în modul apărare? Tu cum l-ai descoperit pe-al tău?

Ridică din umeri.

— De-ndată ce mi-am dat seama că nu eram un soi de fantomă şi că nu halucinam, a devenit chiar mişto. Eram un puştan, nu uita. Eram entuziasmat, ca şi când îmi puteam pune o pelerină şi omorî pe tipii cei răi sau ceva de genul ăsta. Mi-a plăcut. Şi a devenit o parte din mine pe care o puteam accesa ori de câte ori voiam. Dar, adaugă el, abia atunci când am început să mă antrenez am învăţat cum s-o controlez şi s-o menţin pentru perioade lungi de timp. A fost nevoie de multă muncă. De multă concentrare.

— Multă muncă.

— Da – vreau să zic, e nevoie de multă muncă pentru a descoperi toate astea. Dar odată ce am acceptat că e parte din mine, mi-a devenit mult mai uşor să mă descurc.

— Păi, zic eu, lăsându-mă din nou pe spate, răsuflând exasperată, am acceptat-o deja. Dar în mod sigur nu mi-a uşurat lucrurile.

Kenji râde.

— Pe dracu' ai acceptat-o. N-ai acceptat nimic.

— Sunt aşa de când *mă ştiu*, Kenji – sunt destul de sigură c-am acceptat-o...

— Nu, mi-o taie el. Nu mai vorbi *prostii.* Detești să fii în pielea ta. Nu suporți. Asta nu se cheamă acceptare. Asta se cheamă... nu știu... opusul acceptării. Tu, zice el, ridicând un deget spre mine, tu ești *opusul* acceptării.

— Ce încerci să-mi spui? mă rățoiesc eu. Că trebuie să-mi *placă* să fiu așa? Nu-i ofer ocazia de a răspunde înainte să adaug: *Habar nu ai* cum e să fii prins în pielea mea – cum e să fii captiv în trupul meu, să-ți fie teamă să respiri prea aproape de o inimă care bate. Dacă ai avea, nu mi-ai cere niciodată să fiu *fericită* să trăiesc așa.

— Fii serioasă, Juliette, nu spuneam decât că...

— Nu. Lasă-mă să te lămuresc, Kenji. Eu *ucid* oameni. Îi *ucid.* Asta e puterea mea „specială". Nu mă contopesc cu fundalurile, nu mut lucruri cu puterea minții și nici nu am brațe foarte elastice. Dacă mă atingi prea mult, *mori.* Încearcă să trăiești așa vreme de șaptesprezece ani și apoi spune-mi cât de ușor e să te accepți așa cum ești.

Simt pe limbă un gust prea puternic de amărăciune.

E ceva nou pentru mine.

— Ascultă, spune el, pe un ton vizibil mai blând. Nu încerc să te judec, bine? Încerc doar să subliniez că, din cauză că nu o *vrei,* s-ar putea să îți sabotezi subconștient eforturile de a o descoperi. Ridică mâinile a înfrângere, dar în glumă. E doar părerea mea. Adică, e clar că ai niște puteri nebunești acolo. Atingi oamenii și pac, s-a zis cu ei. Și totuși, poți trece prin pereți și alte rahaturi, nu? Păi, la naiba, aș vrea și eu să-nvăț cum să fac *asta,* glumești? Ar fi demențial!

— Da, zic eu, lăsându-mă cu spatele pe perete. Bănuiesc că partea asta n-ar fi chiar atât de rea.

— Nu-i aşa? Kenji se îndreaptă de spate. Ar fi super! Iar apoi – ştii tu, dacă porţi în continuare mănuşile – ai putea să distrugi lucruri la întâmplare fără să trebuiască să omori pe careva. Atunci nu te-ai simţi atât de nasol, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu.

— Minunat! Trebuie doar să te relaxezi. Se ridică în picioare. Ia cărămida cu care se juca mai devreme. Hai, zice el. Ridică-te. Vino aici.

Mă îndrept spre partea încăperii în care se află el şi mă holbez la cărămida pe care o ţine în mână. Mi-o întinde de parcă îmi dăruieşte cine ştie ce moştenire de familie.

— Acum, zice el. Trebuie să te relaxezi, bine? Îngăduie-i trupului tău să intre în legătură cu nucleul lui. Nu-ţi mai bloca Energia. Probabil că ai un milion de blocaje mentale în cap. Nu te mai poţi înfrâna.

— Nu am *blocaje mentale*...

— Ba da, ai, pufneşte el. Categoric ai. Suferi de constipaţie mentală severă.

— Sufăr *de*...

— Concentrează-ţi mânia asupra cărămizii. Asupra *cărămizii*, îmi spune el. Nu uita. Cu mintea deschisă. *Vrei* să striveşti cărămida aia. Adu-ţi aminte că asta e ceea ce-ţi doreşti. E alegerea *ta*. Nu faci asta pentru Castle, nu o faci pentru mine, nu o faci pentru a te lupta cu cineva. Asta e doar ceva ce vrei tu să faci. Ca să te distrezi. Fiindcă aşa vor muşchii tăi. Îngăduie minţii şi trupului să preia frâiele. Bine?

Inspir adânc. Încuviinţez de câteva ori din cap.

— Bine. Cred că-s...

— Să fiu al *naibii*! fluieră el.

— Ce e? Mă răsucesc. Ce s-a întâmplat...

— Cum de n-ai simțit asta?

— Ce să simt...

— Uită-te în mâna ta!

Icnesc. Mă poticnesc îndărăt. Mâna mi-e plină de ceva ce pare a fi nisip roșu și lut maro pulverizat în mici particule. Părțile mai mari ale cărămizii se fărâmițează pe jos și las bucățelele să-mi alunece printre degete doar ca să ridic mâna vinovată în dreptul feței.

Înalț privirea.

Kenji clatină din cap, zguduindu-se de râs.

— Habar n-ai cât de gelos sunt pe tine în momentul ăsta!

— O, Doamne Dumnezeule!

— Știu. ȘTIU. Șmecheră rău. Acum, ia gândește-te: dacă îi poți face asta unei *cărămizi*, imaginează-ți ce i-ai putea face unui *trup* omenesc...

N-a fost cea mai potrivită alegere a cuvintelor.

Nu acum. Nu după Adam. Nu când încerc să adun bucățelele speranțelor și viselor mele și mă chinui să le lipesc laolaltă. Fiindcă acum n-a mai rămas nimic. Fiindcă acum îmi dau seama că undeva, în adâncul ființei mele, nutream o mică speranță ca eu și Adam să găsim o modalitate de a ne rezolva problemele.

Undeva, în adâncul ființei mele, încă mă agățam de acea posibilitate.

Iar acum a dispărut.

Fiindcă acum nu e doar pielea mea de care trebuie să se teamă Adam. Nu e doar atingerea mea, ci și strânsoarea mea, îmbrățișările mele, mâinile mele, un sărut – orice fac ar putea să-l rănească. Ar trebui să am grijă doar și cu o simplă strângere de *mână*. Iar această înțelegere

nouă, această informaţie nouă despre cât de letală sunt cu exactitate...

Nu-mi dă de ales.

Voi fi mereu şi mereu singură, întrucât nimeni nu e în siguranţă în preajma mea.

Cad pe jos, căci mintea-mi zumzăie, iar creierul meu nu mai e un loc sigur în care să locuiesc, întrucât nu mă pot opri din gândit, nu mă pot opri din pus întrebări, nu mă pot opri din nimic, şi e ca şi când sunt prinsă în ceea ce ar putea fi o coliziune frontală, iar eu nu sunt martorul inocent.

Eu sunt trenul.

Eu scap de sub control.

Întrucât uneori te vezi pe tine însuţi – te vezi aşa cum *ai putea* să fii, aşa cum *ar trebui* să fii, dacă lucrurile ar sta altfel. Şi dacă priveşti cu atenţie, ceea ce vezi te va speria, te va face să te întrebi ce ai schimba dacă ţi s-ar oferi ocazia. Ştii că există o latură diferită a ta pe care nu vrei s-o recunoşti, o latură pe care nu vrei s-o vezi la lumina zilei. Îţi petreci întreaga viaţă făcând orice pentru a o ascunde, departe de ochi, departe de inimă. Te prefaci că o parte din tine nu există.

Trăieşti aşa vreme îndelungată.

Vreme îndelungată, eşti în siguranţă.

Şi apoi nu mai eşti.

DOUĂZECI ȘI CINCI

O altă dimineață.

O altă masă.

Mă îndrept spre micul dejun pentru a mă întâlni cu Kenji înainte de următoarea noastră sesiune de antrenament.

Ieri, Kenji a ajuns la o concluzie în legătură cu abilitățile mele: el crede că puterea neomenească din atingerea mea e doar o formă evoluată a Energiei mele. Acel contact de piele pe piele e pur și simplu cea mai brută formă a abilității mele – că adevăratul meu har e de fapt un soi de forță acaparatoare care se manifestă în fiecare părticică din trupul meu.

În oasele mele, în sângele meu, în pielea mea.

I-am spus că e o teorie interesantă. I-am spus că mereu m-am considerat versiunea bolnavă a plantei carnivore prinde-muște, iar el a spus:

— O, DOAMNE! Da. DA! Exact așa ești. Să fiu al naibii, da!

Suficient de frumoasă pentru a-ți ademeni prada, a spus el.

Suficient de puternică pentru a o strânge și a o distruge, a spus el.

Suficient de otrăvitoare pentru a-ți digera victimele când carnea face contact.

— Tu îţi *digeri* prada, mi-a spus el, râzând de parcă era amuzant, de parcă era haios, de parcă era perfect acceptabil să compari o fată cu o plantă carnivoră; ba chiar flatant. Nu-i aşa? a continuat el. Ai spus că atunci când atingi oamenii e ca şi cum le iei energia, nu-i aşa? Te face să te simţi mai puternică?

Nu i-am răspuns.

— Deci eşti *exact* ca o prinde-muşte. Îi ademeneşti. Îi strângi. Îi mănânci.

Nu i-am răspuns.

— Mmmmmmm, a făcut el. Eşti ca o plantă sexy, super-înspăimântătoare.

Am închis ochii. Mi-am acoperit îngrozită gura.

— De ce e asta atât de greşit? a întrebat el şi s-a aplecat ca să se uite în ochii mei. M-a tras de o şuviţă de păr pentru a mă face atentă. De ce trebuie să fie atât de oribil? De ce nu poţi să vezi cât de *mişto* e? A clătinat din cap spre mine. Tu chiar nu ştii ce pierzi. Chestia asta ar putea fi chiar faină dacă ai *stăpâni-o*.

S-o stăpânesc.

Da.

Cât de uşor ar fi să strâng pur şi simplu lumea din jurul meu. Să-i absorb forţa de viaţă şi s-o las moartă pe stradă doar pentru că cineva îmi spune c-aşa ar trebui să fac. Pentru că cineva ridică un deget şi zice: „Ăia sunt tipii cei răi. Oamenii ăia de-acolo." Omoară-i, spun ei. Omoară-i fiindcă ai încredere în noi. Omoară-i fiindcă lupţi pentru echipa care trebuie. Omoară-i fiindcă ei sunt răi, iar noi, buni. Omoară-i fiindcă aşa îţi spunem noi. Fiindcă unii oameni sunt atât de proşti, încât chiar cred că există nişte

linii groase fluorescente care separă binele de rău. Că e ușor să faci acel tip de distincție și să te duci seara la culcare cu conștiința împăcată. Fiindcă e în regulă.

E în regulă să omori un om dacă altcineva îl declară inapt pentru a trăi.

Ceea ce vreau, de fapt, să spun e că cine naiba ești tu și cine te crezi ca să decizi care om moare? Cine te crezi să decizi care om ar trebui să fie ucis? Cine te crezi să-mi spui pe care tată ar trebui să-l distrug și pe care copil ar trebui să-l las orfan și pe care mamă ar trebui s-o las fără fiul ei, pe care frate ar trebui să-l las fără o soră, care bunică ar trebui să-și petreacă restul vieții plângând în primele ore ale dimineții deoarece trupul nepotului ei a fost îngropat în pământ înaintea ei?

Ceea ce vreau, de fapt, să spun e că cine naiba te crezi să-mi spui că e mișto să poți ucide o făptură vie, că e interesant să poți prinde în capcană un alt suflet, că e corect să alegi o victimă doar pentru că eu sunt capabilă să ucid fără o armă? Vreau să spun lucruri urâte și lucruri furioase și lucruri dureroase și vreau să arunc vulgarități în aer și să fug departe; vreau să dispar la orizont și vreau să mă arunc la marginea drumului, dacă asta m-ar duce către ceva care seamănă întrucâtva cu libertatea, dar nu știu încotro s-o apuc. N-am unde să merg.

Și mă simt responsabilă.

Întrucât există momente când furia sângerează până ce nu e nimic altceva decât durere pură în adâncul stomacului, și văd lumea și îmi pun întrebări despre oamenii ei și despre ce s-a ales de ea și mă gândesc la speranță și poate și posibil și posibilitate și potențial. Mă gândesc la pahare

pe jumătate pline și ochelari prin care să văd lumea mai limpede. Mă gândesc la sacrificiu. Și la compromis. Mă gândesc la ce se va întâmpla dacă nimeni nu ripostează. Mă gândesc la o lume unde nimeni nu ține piept nedreptății.

Și mă întreb dacă nu cumva cei de-aici au dreptate.

Dacă nu cumva e timpul să lupt.

Mă întreb dacă e vreodată cu putință să justifici uciderea ca fiind o cale de pune capăt unui lucru, iar apoi mă gândesc la Kenji. Mă gândesc la ce-a spus el. Și mă întreb dacă i s-ar mai părea mișto să mă decid să-l fac *pe el* prada mea.

Presupun că nu.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Kenji deja mă aşteaptă.

El, Winston şi cu Brendan stau din nou la aceeaşi masă, iar eu mă strecor pe locul meu cu o încuviinţare din cap distrasă şi ochi care refuză să se concentreze în faţa mea.

— El nu-i aici, îmi zice Kenji, vârând în gură o lingură de mâncare.

— Poftim?

O cât de fascinant uită-te la furculiţa asta şi la lingura asta şi la masa asta.

— Ce vrei să...

— Nu-i aici, repetă el, cu gura încă plină pe jumătate cu mâncare.

Winston îşi drege vocea, se scarpină la ceafă. Brendan se foieşte lângă mine.

— Oh... Eu... Eu, ăăă...

Mă înroşesc pe gât în timp ce mă uit la cei 3 băieţi de la masă. Vreau să-l întreb pe Kenji unde e Adam, de ce nu e aici, ce face, dacă e bine, dacă mănâncă în mod regulat. Vreau să-i pun un milion de întrebări pe care n-ar trebui să le pun, dar e din cale-afară de limpede că niciunul dintre noi nu vrea să discute despre detaliile incomode ale vieţii mele personale. Şi nu vreau să fiu acea fată tristă şi penibilă. Nu vreau milă. Nu vreau să văd compasiunea stânjenitoare din ochii lor.

Aşa că mă îndrept de spate. Îmi dreg vocea.

— Ce se întâmplă cu rondurile? îl întreb pe Winston. S-a înrăutăţit situaţia?

Winston ridică privirea în timp ce mestecă, surprins. Înghite mâncarea prea repede şi tuşeşte o dată, de două ori. Ia o gură de cafea – neagră ca smoala – şi se apleacă în faţă, părând nerăbdător.

— Devine din ce în ce mai ciudată situaţia, zice el.

— Pe bune?

— Da, deci, v-aduceţi aminte că v-am spus cum Warner îşi făcea apariţia în fiecare seară?

~~Warner. Nu-mi pot scoate din minte imaginea cu el zâmbind şi râzând.~~

Dăm cu toţii din cap.

— Ei bine... Winston se reazemă de spătar. Îşi ridică mâinile. Seara trecută? Nimic.

— Nimic? întreabă Brendan şi sprâncenele îi urcă sus pe frunte. Cum adică, nimic?

— Adică nu era nimeni acolo. Ridică din umeri. Îşi ia furculiţa în mână. O înfige într-o bucată de mâncare şi continuă: Nici Warner, nici vreun alt soldat. Cu o seară înainte? Se uită la noi pe rând. Cincizeci, poate şaptezeci şi cinci de soldaţi. Aseară, niciunul.

— I-ai spus lui Castle despre asta?

Kenji nu mai mănâncă. Se uită la Winston cu o expresie concentrată, prea serioasă. Mă îngrijorează.

— Da. Winston încuviinţează din cap în timp ce ia o altă gură de cafea. I-am dat raportul în urmă cu aproximativ o oră.

— Vrei să zici că tu încă n-ai dormit? întreb eu, făcând ochii mari.

— Am dormit ieri, răspunde el, fluturând din mână ca și cum nu e mare scofală. Sau alaltăieri. Nu mai știu. Doamne, cafeaua asta e dezgustătoare! zice el, dând-o pe gât.

— Bine. Poate c-ar trebui s-o lași mai moale cu cafeaua?

Brendan încearcă să-i înșface ceașca lui Winston.

Winston îl lovește peste mână și-i aruncă o privire furioasă.

— Nu tuturor ne circulă prin vene electricitate, zice el. Nu sunt o stație generatoare de electricitate ca tine.

— N-am făcut asta decât o dată...

— De două ori!

— ...și a fost o urgență, zice el, părând un pic stânjenit.

— Despre ce vorbiți? îi întreb.

— Tipul ăsta – Kenji arată cu degetul mare spre Brendan – poate, cum ar veni, să-și încarce *literalmente* trupul. Nu are nevoie de somn. E o nebunie.

— Nu-i corect, murmură Winston, rupând o bucată de pâine în două.

Mă întorc spre Brendan, cu gura căscată.

— Nu cred!

Încuviințează din cap. Ridică din umeri.

— N-am făcut-o decât o dată.

— De două ori! repetă Winston. Și e un afurisit de fetus, îmi zice el. Și-așa are parte oricum de prea multă energie – drace, voi, copiii, toți aveți –, și totuși, el e cel care vine la pachet cu o baterie reîncărcabilă pe viață.

— Nu sunt un *fetus*, zice Brendan, bolborosind, uitându-se la mine în timp ce căldura îi colorează obrajii. El e... Asta nu-i... Ești *supărat*, zice el, uitându-se urât la Winston.

— Da, răspunde Winston, dând din cap, cu gura din nou plină cu mâncare. Sunt supărat. Sunt iritat. Înghite. Și sunt al naibii de irascibil fiindcă sunt obosit. Și flămând. Și am nevoie de mai multă cafea. Se împinge de la masă. Se ridică în picioare. Mă duc să mai iau cafea.

— Parcă ziceai că-i dezgustătoare.

Îmi aruncă o privire serioasă.

— Da, dar sunt un om tare, tare trist, cu standarde foarte joase.

— E adevărat, spune Brendan.

— Taci din gură, fetus!

— N-ai voie decât o ceașcă, subliniază Kenji, ridicând privirea spre Winston.

— Nu-ți face griji, mereu le spun c-o iau pe-a ta, zice el și o zbughește.

Kenji râde și umerii i se zguduie.

Brendan mormăie „*Nu* sunt un fetus" în barbă, înjunghiind mâncarea cu o nouă vigoare.

— Câți ani ai? îl întreb, curioasă.

Are un păr atât de blond-alb și niște ochi atât de albaștri spălăciți, încât nu pare real. Zici că e genul ăla de om care nu îmbătrânește niciodată, care va rămâne mereu conservat în forma lui eterică.

— Douăzeci și patru, răspunde el, părând recunoscător pentru ocazia de a fi validat. Tocmai ce-am împlinit douăzeci și patru, de fapt. Săptămâna trecută a fost ziua mea.

— O, uau!

Sunt surprinsă. Nu pare să aibă mai mult de 18 ani. Mă întreb cum e să-ţi sărbătoreşti ziua la Punctul Omega.

— Ei bine, la mulţi ani! zic eu, zâmbindu-i. Sper... sper să ai un an cât mai bun! Şi... – încerc să găsesc ceva drăguţ de urat – şi o mulţime de zile fericite.

Acum se uită fix la mine, amuzat, privindu-mă drept în ochi. Rânjind.

— Mersi! spune el, după care zâmbeşte şi mai tare. Mulţumesc din suflet!

Şi nu îşi mută privirea.

M-am îmbujorat toată.

Mă chinui să înţeleg de ce continuă să îmi zâmbească, de ce nu încetează cu zâmbetele, chiar şi când într-un final se uită în altă parte, de ce Kenji se uită întruna la mine de parcă încearcă să-şi reprime un râs, şi devin agitată, simţindu-mă ciudat de stânjenită şi căutând ceva de spus.

— Şi azi ce-o să facem? îl întreb pe Kenji, sperând ca vocea mea să sune neutră, normală.

Kenji îşi goleşte ceaşca. Se şterge la gură.

— Azi, spune el, o să te învăţ cum să tragi.

— Cu o armă?

— Dap. Îşi ia tava de pe masă. O ia şi pe-a mea. Aşteaptă aici, mă duc să las astea. Dă să plece, dar se opreşte, se întoarce, se uită la Brendan şi spune: Frăţioare, scoate-ţi asta din cap.

Brendan ridică privirea, derutat.

— Poftim?

— N-o să se întâmple.

— Ce...

Kenji îl fixează cu privirea, ridicând din sprâncene.

Brendan închide gura. Obrajii îi sunt din nou roz.
— Ştiu asta.
— Îhî.
Kenji clatină din cap şi pleacă.

Brendan e brusc într-o grabă să-şi vadă de treburi.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— Juliette? Juliette!

— Te rog, trezeşte-te...

Icnesc şi mă ridic în capul oaselor, cu inima bubuindu-mi, cu ochii clipind prea repede în timp ce încearcă să se concentreze. Clipesc clipesc clipesc.

— Ce-i? Ce se-ntâmplă?

— Kenji e afară, zice Sonya.

— Spune că are nevoie de tine, adaugă Sara, că s-a întâmplat ceva...

Mă împleticesc din pat atât de repede, că trag aşternutul după mine. Bâjbâi pe întuneric, încercând să-mi găsesc costumul – dorm într-o pijama pe care am împrumutat-o de la Sara –, şi mă străduiesc să nu intru în panică.

— Ştiţi cumva ce se întâmplă? întreb. Ştiţi... V-a spus ceva...

Sonya îmi vâră costumul în braţe, spunând:

— Nu, a zis doar că e urgent, că s-a întâmplat ceva, că ar trebui să te trezim pe dată.

— Bine. Sunt sigură că va fi bine, le spun, deşi nu ştiu de ce o spun, sau cum aş putea să le liniştesc eu pe ele.

Mi-aş dori să pot aprinde lumina, însă toate luminile sunt controlate de acelaşi întrerupător. E una dintre modalităţile prin care conservă energia – şi una dintre modalităţile

cu care reuşesc să menţină o aparenţă de noapte şi zi aici jos –, folosind-o doar la anumite ore.

Reuşesc într-un final să îmi trag costumul pe mine şi îi închei fermoarul, îndreptându-mă spre uşă, când o aud pe Sara strigându-mă. Îmi întinde cizmele.

— Îţi mulţumesc... vă mulţumesc amândurora, le spun.

Ele încuviinţează din cap de câteva ori.

Îmi pun cizmele şi ies în fugă pe uşă.

Mă izbesc cu faţa de ceva solid.

Ceva uman. De sex masculin.

Îl aud inspirând scurt, îi simt mâinile stabilizându-mi trupul, îmi simt sângele din trup scurgându-se din mine.

— Adam, icnesc eu.

Nu mi-a dat drumul. Îi aud inima bătând iute şi cu putere şi sonor în tăcerea dintre noi, iar el pare prea nemişcat, prea încordat, de parcă încearcă să menţină un oarecare control asupra trupului său.

— Salut, şopteşte el, dar sună de parcă nu poate respira.

Inima îmi cedează.

— Adam, eu...

— Nu te pot lăsa să pleci, zice el, şi simt cum îi tremură mâinile, doar un pic, ca şi când efortul de a le ţine într-un singur loc e prea mult pentru el. Nu te pot lăsa să pleci. Încerc, dar eu...

— Ei bine, atunci e un lucru bun că sunt eu aici, nu-i aşa? Kenji mă smulge din braţele lui Adam şi inspiră adânc. Iisuse! Aţi terminat aici? Trebuie să mergem.

— Ce... ce se întâmplă? mă bâlbâi eu, încercând să-mi disimulez starea de stânjeneală.

Mi-aş dori să nu fiu prinsă mereu de Kenji în mijlocul unor asemenea momente vulnerabile. Mi-aş dori să mă poată vedea puternică şi încrezătoare. Şi apoi mă întreb când oare a început să-mi pese de opiniile lui Kenji despre mine.

— E totul în regulă?

— Habar n-am, răspunde Kenji în timp ce înaintează pe culoarele întunecate.

Probabil că a memorat aceste tunele, mă gândesc, întrucât eu, una, nu văd nimic. Practic, trebuie să alerg ca să ţin pasul cu el.

— Dar, zice el, bănuiesc că ceva nasol tot s-a întâmplat. Castle mi-a trimis un mesaj în urmă cu vreo cinşpe minute – mi-a zis ca eu, tu şi Kent să mergem cât mai repede la biroul lui. Aşadar, zice el, exact asta fac.

— Dar... acum? În toiul nopţii?

— Lucrurile nasoale nu se întâmplă numai când eşti tu trează, prinţeso.

Mă hotărăsc să nu mai zic nimic.

Îl urmăm pe Kenji spre o uşă solitară aflată în capătul unui tunel îngust.

El bate de 2 ori şi aşteaptă. Bate de 3 ori şi aşteaptă. Bate o dată.

Mă întreb dacă trebuie să-mi amintesc asta.

Uşa se deschide singură cu un scârţâit şi Castle ne face semn să intrăm.

— Închideţi uşa, vă rog, ne spune el din spatele biroului.

Trebuie să clipesc de câteva ori pentru a mă acomoda cu lumina de-aici. Pe biroul lui Castle există o veioză de citit

tradițională, cu suficienți wați cât să lumineze acest spațiu micuț. Profit de ocazie pentru a arunca o privire în jur.

Biroul lui Castle nu e nimic altceva decât o încăpere cu câteva corpuri de bibliotecă și o masă simplă care e folosită și ca spațiu de lucru. Totul e realizat din metal reciclat. Biroul lui pare să fi fost cândva o camionetă.

Există maldăre de cărți și de hârtii stivuite pretutindeni pe podea; diagrame, mașinării și părți de calculatoare înghesuite în corpurile de bibliotecă, mii de cabluri și unități electrice ieșind din carcasele lor metalice; fie sunt stricate, fie sunt distruse, fie fac parte dintr-un proiect la care lucrează Castle.

Cu alte cuvinte: biroul lui e o harababură.

Nu ceva ce m-aș aștepta de la o persoană atât de incredibil de adunată.

— Luați un loc, ne spune el.

Mă uit în jur după scaune, dar nu găsesc decât 2 coșuri de gunoi întoarse invers și un taburet.

— Mă ocup imediat de voi. Acordați-mi, vă rog, câteva clipe.

Dăm din cap. Ne așezăm. Așteptăm. Ne uităm în jur.

Abia atunci îmi dau seama de ce lui Castle nu-i pasă de natura dezorganizată a biroului său.

Pare a se afla în toiul unui proiect, dar nu pot să-mi dau seama ce anume e, și nu prea contează. Sunt prea concentrată să-l privesc cum lucrează. Mâinile i se mișcă în sus și-n jos, dintr-o parte într-alta, și tot ce are nevoie sau vrea pur și simplu gravitează spre el. O hârtie anume? Un caiet de notițe? Ceasul îngropat sub cel mai îndepărtat maldăr de cărți de pe biroul lui? Se uită după un creion și ridică mâna

pentru a-l prinde. Își caută notițele și ridică degetele pentru a le găsi.

Nu are nevoie să fie organizat. Are un sistem propriu.

Incredibil.

Într-un final, ridică privirea. Pune creionul jos. Dă din cap. Apoi dă din nou.

— Bun. Bun; sunteți cu toții aici.

— Da, domnule, spune Kenji. Ziceai că vrei să discuți cu noi.

— Într-adevăr. Castle își împreunează mâinile pe birou. Într-adevăr, trebuie să discut cu voi. Inspiră cu grijă. Comandantul suprem, zice el, a sosit la sediul Sectorului 45.

Kenji înjură.

Adam a înlemnit.

Eu sunt derutată.

— Cine-i comandantul suprem?

Castle își întoarce privirea spre mine.

— Tatăl lui Warner. Își mijește ochii, studiindu-mă cu atenție. Nu știai că tatăl lui Warner e comandantul suprem al Restaurației?

— Oh! icnesc eu, incapabilă să-mi imaginez ce monstru trebuie să fie tatăl lui Warner. Eu... Da... știam asta, îi spun. Doar că nu îi cunoșteam titlul.

— Da, zice Castle. Există șase comandanți supremi în toată lumea, câte unul pentru fiecare din cele șase divizii: America de Nord, America de Sud, Europa, Asia, Africa și Oceania. Fiecare secțiune e împărțită în 555 de sectoare, cu un total de 3 330 de sectoare pe tot globul. Tatăl lui Warner nu se ocupă doar de continentul său, ci e, de asemenea,

și unul dintre fondatorii Restaurației, și în prezent cea mai mare amenințare a noastră.

— Dar credeam că există 3 333 de sectoare, îi spun lui Castle, nu 3 330. Îmi amintesc cumva greșit cifra?

— Celelalte trei sunt capitale, îmi explică Kenji. Suntem destul de siguri că una dintre ele e pe undeva prin America de Nord, dar nimeni nu știe cu siguranță unde sunt localizate. Așa că da, adaugă el, îți amintești corect. Cei din Restaurație au o fascinație nebună pentru numerele exacte. 3 333 de sectoare cu totul și 555 de sectoare fiecare. Toată lumea primește același lucru, indiferent de mărime. Ei cred că asta arată cât de egal au împărțit totul, dar nu-i decât o mare vrăjeală.

— Uau! fac eu.

În fiecare zi mă surprinde cât de multe lucruri trebuie încă să învăț. Mă uit la Castle.

— Vasăzică, asta-i urgența? Că tatăl lui Warner e aici și nu într-una din capitale?

Castle încuviințează din cap.

— Da, el... Șovăie. Își drege vocea. Bun. Hai s-o iau cu începutul. E musai ca voi să știți toate detaliile.

— Ascultăm, zice Kenji, cu spatele drept, ochii în alertă, mușchii încordați și gata de acțiune. Continuă!

— Aparent, zice Castle, se află în oraș de ceva timp – a sosit fără zarvă, foarte discret, în urmă cu câteva săptămâni. Se pare c-a ajuns la urechile lui cam ce-a făcut fii-său în ultima perioadă, iar el nu e deloc încântat de asta. El... Castle inspiră adânc. El e... mânios în mod special pentru ce s-a întâmplat cu tine, domnișoară Ferrars.

— Cu mine?

Inima-mi bubuie. Inima-mi bubuie. Inima-mi bubuie.

— Da, zice Castle. Sursele noastre ne spun că e furios că Warner ţi-a îngăduit să evadezi. Şi, fireşte, că a pierdut şi doi soldaţi cu ocazia asta. Castle dă din cap spre Adam şi Kenji. Ba mai rău, printre cetăţeni circulă acum zvonuri legate de o fată care a trecut în tabăra duşmană şi despre abilitatea ei stranie, iar oamenii încep să pună informaţiile cap la cap; încep să-şi dea seama că există o altă mişcare – *mişcarea noastră* – care se pregăteşte să se revolte. Creează nelinişte şi rezistenţă printre civili, care sunt mai mult decât nerăbdători să se implice. Prin urmare, continuă Castle, unindu-şi palmele, tatăl lui Warner a sosit cu siguranţă pentru a conduce acest război şi pentru a înlătura orice urmă de îndoială în ceea ce priveşte puterea Restauraţiei. Castle face o pauză pentru a ne privi pe rând. Cu alte cuvinte, spune, a sosit ca să ne pedepsească atât pe noi, cât şi pe fiul său.

— Dar asta nu ne schimbă planurile, nu-i aşa? întreabă Kenji.

— Nu chiar. Am ştiut dintotdeauna că o luptă va fi inevitabilă, însă asta... schimbă lucrurile. Acum, că tatăl lui Warner se află în oraş, acest război va avea loc mult mai curând decât speram, zice Castle. Şi va fi mult mai mare decât am anticipat. Îşi coboară privirea spre mine, afişând o expresie gravă. Domnişoară Ferrars, mă tem c-o s-avem nevoie de ajutorul tău.

Mă holbez la el, perplexă.

— De ajutorul meu?

— Da.

— Nu eşti... Nu mai eşti furios pe mine?

— Domnişoară Ferrars, nu eşti o copilă. N-am să te învinovăţesc pentru o reacţie exagerată. Kenji e de părere că purtarea ta din ultima vreme este rezultatul ignoranţei şi nu al unor intenţii răuvoitoare, şi am încredere în judecata lui. Am încredere în cuvântul lui. Dar vreau să înţelegi că noi suntem o echipă, spune el, şi că avem nevoie de forţa ta. Ceea ce tu poţi face – puterea ta – e ceva nemaiîntâlnit. Mai ales acum, că ai lucrat alături de Kenji şi ştii cât de cât de ce eşti capabilă, o s-avem nevoie de tine. O să facem orice putem pentru a te susţine – îţi vom întări costumul, îţi vom oferi arme şi armură. Iar Winston...

Se opreşte. Vocea i se frânge.

— Winston, spune el, mai încet acum, tocmai a finalizat o nouă pereche de mănuşi pentru tine. Se uită la mine. Te vrem în echipa noastră, spune el. Şi dacă tu cooperezi cu mine, îţi promit că vei vedea rezultate.

— Desigur, şoptesc eu. Îi întorc privirea fermă, solemnă. Desigur c-am să ajut.

— Bun, zice Castle. Asta-i foarte bine. Pare dus pe gânduri în timp ce se lasă pe spătarul scaunului şi îşi trece o mână obosită peste faţă. Îţi mulţumesc!

— Castle, zice Kenji, nu-mi place să fiu atât de necioplit, dar vrei te rog să-mi spui ce naiba se petrece?

Castle încuviinţează din cap.

— Da, spune el. Da, da, fireşte. Eu... Vă rog să mă iertaţi. A fost o noapte tare dificilă.

Vocea lui Kenji e încordată.

— Ce s-a întâmplat?

— El... a trimis vorbă.

— Tatăl lui Warner? întreb eu. Tatăl lui Warner a trimis vorbă? Nouă?

Mă uit la Adam şi la Kenji. Adam clipeşte repede, cu buzele uşor întredeschise din pricina şocului. Kenji arată de parcă o să i se facă rău.

Încep să intru-n panică.

— Da, îmi zice Castle. Tatăl lui Warner. Vrea să ne întâlnim. Vrea să... vorbim.

Kenji se ridică brusc în picioare. I s-a scurs tot sângele din obraji.

— Nu... Castle... Asta-i o înscenare... El nu vrea să *vorbească*, sigur ţi-ai dat seama că minte...

— A luat ostatici patru oameni de-ai noştri, Kenji. Mă tem că n-avem de-ales.

DOUĂZECI ȘI OPT

— *Poftim?*

Kenji a rămas fără vlagă. Vocea lui e un scrâşnet îngrozit.

— Pe cine? *Cum*...

— Winston şi Brendan patrulau deasupra în seara asta. Castle clatină din cap. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil c-a fost o ambuscadă. Erau prea departe şi camerele de supraveghere nu ne arată decât că Emory şi Ian au observat ceva şi au încercat să investigheze. Apoi nu se mai vede nimic pe casete. Nici Emory şi Ian nu s-au mai întors.

Kenji e din nou pe scaunul lui, cu faţa lăsată în mâini. Ridică privirea cu un val brusc de speranţă.

— Dar Winston şi Brendan... poate că reuşesc să găsească o cale de evadare, nu? Ar putea face ceva – împreună au suficientă energie electrică pentru a născoci ceva.

Castle îi zâmbeşte compătimitor lui Kenji.

— Nu ştiu unde i-a dus sau cum sunt trataţi. Dacă i-a bătut sau dacă deja... – Castle şovăie – dacă deja i-a torturat, împuşcat... dacă sângerează de moarte... atunci cu siguranţă n-o să fie în stare să riposteze. Şi chiar dacă ei doi s-ar putea salva, spune el după o clipă, nu i-ar lăsa pe ceilalţi în urmă.

Kenji îşi împinge pumnii în coapse.

— Vasăzică, vrea să vorbim.

E prima oară când Adam a rostit un cuvânt.

Castle încuviinţează din cap.

— Lily a găsit pachetul ăsta acolo unde au dispărut ei.

Ne aruncă un mic rucsac şi cotrobăim pe rând prin el. Conţine doar ochelarii rupţi ai lui Winston şi staţia lui Brendan. Mânjită de sânge.

Trebuie să-mi încleştez mâinile pentru a le împiedica să tremure.

Tocmai ce începusem să-i cunosc pe băieţii ăştia. Abia făcusem cunoştinţă cu Emory şi Ian. Tocmai învăţam să construiesc noi relaţii de prietenie, să mă simt confortabil cu oamenii de la Punctul Omega. Tocmai luasem *micul dejun* cu Brendan şi Winston. Mă uit la ceasul de pe peretele lui Castle; e 3.31 dimineaţa. Ultima oară i-am văzut în urmă cu 20 de ore.

Ziua de naştere a lui Brendan a fost săptămâna trecută.

— Winston ştia, mă aud spunând cu voce tare. Ştia că ceva nu e în regulă. Ştia că era ceva ciudat în legătură cu toţi soldaţii ăia de peste tot...

— Ştiu, zice Castle, clătinând din cap. Am tot citit şi recitit toate rapoartele lui. Se prinde cu degetele de baza nasului şi închide ochii. Tocmai începusem să pun cap la cap informaţiile. Dar a fost prea târziu. Eu am făcut-o prea târziu.

— Ce crezi că plănuiau? întreabă Kenji. Ai cumva o teorie?

Castle oftează. Îşi lasă mâna jos de pe faţă.

— Ei bine, acum ştim de ce Warner ieşea cu soldaţii în fiecare seară – cum de putea să plece de la bază preţ de atâtea ore, timp de câteva zile bune.

— Tatăl lui, zice Kenji.

Castle încuviinţează din cap.

— Da. Cred cu tărie că supremul l-a trimis pe Warner afară. Că voia ca Warner să înceapă să ne vâneze în mod mai agresiv. El mereu a ştiut de existenţa noastră, îmi zice Castle. N-a fost niciodată un om prost, supremul. Mereu a crezut zvonurile legate de noi, mereu a ştiut că suntem aici. Însă n-am reprezentat niciodată o ameninţare pentru el. Nu până acum, adaugă el. Deoarece acum, că civilii vorbesc despre noi, asta pune în primejdie echilibrul puterii. Oamenii sunt revigoraţi – caută speranţă în rezistenţa noastră. Iar asta nu e ceva ce Restauraţia îşi poate permite în momentul de faţă. În orice caz, continuă el, cred că e limpede că n-au putut găsi intrarea la Punctul Omega, aşa c-au preferat să ia ostatici, sperând să ne provoace pentru a ieşi din proprie iniţiativă.

Castle scoate o bucată de hârtie din teancul lui. O ridică. E un bilet.

— Dar există nişte condiţii, spune el. Supremul ne-a oferit câteva indicaţii foarte precise despre cum va trebui să procedăm în continuare.

— *Şi?*

Kenji e încordat tot.

— Veţi merge doar voi trei. Singuri.

Sfinte Sisoe!

— Ce? Adam se uită la Castle cu gura căscată, uluit. De ce noi?

— N-a cerut să mă vadă pe mine, zice Castle. Nu de mine e interesat.

— Şi tu chiar ai de gând să fii de acord cu asta? întreabă Adam. O să ne arunci pur şi simplu în braţele lui?

Castle se apleacă în faţă.

— Fireşte că nu.

— Ai un plan? îl întreb.

— Supremul vrea să se vadă cu voi mâine – mă rog, teoretic, azi –, la ora 12, într-un loc anume aflat într-o zonă nereglementată. Detaliile se găsesc în acest bilet. Castle inspiră adânc. Şi, cu toate că ştiu exact că asta vrea, cred c-ar trebui să fim cu toţii pregătiţi să mergem. Ar trebui s-o facem împreună. La urma urmei, pentru asta ne-am antrenat. N-am nicio îndoială că el e rău intenţionat, şi *tare* mă îndoiesc că vă invită să pălăvrăgiţi la o cană de ceai. Aşa încât cred c-ar trebui să fim pregătiţi pentru a vă apăra în faţa unui atac ofensiv. Îmi imaginez că oamenii lui vor fi înarmaţi şi gata de luptă, şi sunt cu totul pregătit să îi conduc pe ai mei într-o bătălie.

— Deci noi suntem *momeala*? întreabă Kenji, cu sprâncenele încruntate. Nici măcar n-o să avem şansa să ne luptăm – suntem doar distragerea?

— Kenji...

— Ce rahat! zice Adam, şi sunt surprinsă să văd o asemenea reacţie din partea lui. *Trebuie* să existe o altă cale. N-ar trebui să-i facem jocul. Ar trebui să profităm de această oportunitate ca să-i luăm prin surprindere sau, nu ştiu, să creăm o diversiune sau o distragere, astfel încât *noi* să îi putem ataca ofensiv! Adică, fir-ar să fie, nu există cineva care izbucneşte în flăcări sau ceva de genul ăsta? Nu avem pe nimeni care poate face ceva suficient de dement pentru a da totul peste cap? Pentru a ne oferi un avantaj?

Castle se întoarce să se uite la mine.

Adam arată de parcă ar vrea să-i tragă una lui Castle.

— *Nu eşti* în toate minţile...

— Atunci, nu, zice el. Nu, nu avem pe altcineva care poate face ceva atât de... cutremurător.

— Crezi că-i *amuzant*? se răsteşte Adam.

— Mă tem că nu încerc să fiu amuzant, domnule Kent. Iar mânia ta nu ne ajută niciun pic. Poţi să te retragi, dacă doreşti, însă eu îi voi *cere* – cu respect – ajutorul domnişoarei Ferrars în această privinţă. Ea e singura pe care supremul îşi doreşte cu adevărat s-o vadă. Să vă trimit pe voi doi împreună cu ea a fost ideea mea.

— *Poftim?*

Toţi 3 am rămas perplecşi.

— De ce eu?

— Chiar aş vrea să-ţi pot spune, îmi zice Castle. Aş vrea să ştiu mai multe. În momentul de faţă, nu pot decât să-mi dau toată silinţa pentru a extrapola din informaţiile pe care le am, şi până acum am ajuns la concluzia că Warner a făcut o greşeală gravă care trebuie reparată imediat. Cumva, ai reuşit să fii prinsă la mijloc. Face o pauză, apoi: Tatăl lui Warner a specificat clar că te doreşte *pe tine* în schimbul ostaticilor. Spune că dacă nu soseşti la ora indicată, ne va omorî oamenii. Şi nu am niciun motiv să mă îndoiesc de cuvântul lui. Uciderea celor nevinovaţi e ceva extrem de natural pentru el.

— Şi tu tocmai aveai de gând s-o laşi să cadă în capcană! Adam dărâmă coşul de gunoi când sare în picioare. Nici măcar nu aveai de gând să spui ceva? Voiai să ne laşi să presupunem că ea nu era o *ţintă*? Eşti nebun?

Castle se freacă pe frunte.

— Nu aveam de gând s-o las să cadă în capcană. Ceea ce încerc să spun e că noi *toţi* vom lupta cot la cot, doar că

voi doi veți merge cu domnișoara Ferrars. Voi trei ați mai lucrat împreună și înainte, iar tu și Kenji aveți și pregătire militară. Sunteți mult mai familiarizați cu regulile, cu tehnicile, cu strategia pe care ar putea s-o abordeze ei. Voi veți avea grijă de ea și veți întruchipa elementul-surpriză – prezența voastră ar putea fi ceea ce ne oferă un avantaj în această situație. Dacă el și-o dorește atât de mult, va trebui să găsească o cale de a jongla cu toți trei...

— *Sau*... știi tu, habar n-am, zice Kenji, pe un ton nonșalant, poate că el o să ne împuște în cap și o va târî de-acolo pe Juliette în timp ce noi suntem prea ocupați să fim morți pentru a-l putea opri.

— E în regulă, spun eu. Am s-o fac. Am să merg.

— Cum? Adam se uită la mine, panicat, făcând ochii mari. Juliette... nu...

— Da, poate c-ar fi bine să meditezi un pic la asta, intervine Kenji, părând un pic agitat.

— Nu trebuie să veniți, dacă nu vreți, le spun eu. Dar eu voi merge.

Castle zâmbește, vizibil ușurat.

— Pentru asta ne aflăm aici, nu-i așa? Mă uit în jur. Se presupune că trebuie să ripostăm. Asta-i șansa noastră.

Castle radiază, cu ochii luminați de ceva ce ar putea fi mândrie.

— Vom fi alături de tine la fiecare pas, domnișoară Ferrars. Poți conta pe asta.

Încuviințez din cap.

Și îmi dau seama că probabil asta e menirea mea. Poate că ăsta e exact motivul pentru care mă aflu aici.

Poate că trebuie pur și simplu să mor.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Dimineața e un vârtej amețitor.

Există foarte multe de făcut, foarte multe de aranjat, şi există numeroşi oameni care se pregătesc. Dar ştiu că în ultimă instanță asta e bătălia *mea*; am câteva lucruri neterminate de care trebuie să mă ocup. Ştiu că această întâlnire n-are nimic de-a face cu comandatul suprem. Nu există niciun motiv pentru care să-i pese atât de tare de mine. Nici măcar nu l-am văzut vreodată; n-ar trebui să fiu decât un om de sacrificiu pentru el.

Asta-i mâna lui Warner.

Cu siguranță Warner e cel care m-a cerut. Asta are ceva şi totul de-a face cu el; e un semnal de foc care-mi spune că încă mă doreşte şi că încă n-a renunțat la mine. Iar eu trebuie să-l înfrunt.

Mă întreb doar cum a reuşit să-şi pună tatăl să tragă sforile astea pentru el.

Bănuiesc că voi afla cât de curând.

Cineva mă strigă pe nume.

Mă opresc în loc.

Mă răsucesc.

James.

Vine în fugă spre mine chiar la intrarea în sala de mese. Părul lui, atât de blond; ochii lui, atât de albaştri, la fel ca ai

fratelui său. Însă mi-a fost dor de chipul lui într-un fel care n-are nimic de-a face cu cât de mult îmi amintește de Adam.

James e un puști special. Un puști ager. Genul acela de băiat de 10 ani care e mereu subestimat. Și mă întreabă dacă putem vorbi. Arată spre unul dintre numeroasele coridoare.

Dau din cap. Îl urmez într-un tunel pustiu.

El se oprește din mers și se întoarce pentru o clipă. Stă acolo, părând să nu se simtă în largul lui. Sunt uimită că vrea să-mi vorbească; nu i-am mai adresat un cuvânt de 3 săptămâni. A început să se joace cu ceilalți copii de la Punctul Omega la scurt timp după ce am sosit, iar apoi lucrurile au devenit oarecum stânjenitoare între noi. Nu mai zâmbea când mă vedea, nu-mi mai făcea cu mâna din celălalt capăt al sălii de mese. Mereu mi-am imaginat că auzise zvonuri despre mine de la ceilalți copii și a hotărât că era mai bine să stea departe. Iar acum, după toate câte s-au întâmplat cu Adam – după afișarea noastră extrem de publică în tunel –, sunt șocată că vrea să-mi vorbească.

Capul îi e în continuare plecat când șoptește:

— Am fost tare, tare supărat pe tine.

Iar copcile din inima mea încep să pocnească. Una câte una.

Ridică privirea. Se uită la mine ca și când încearcă să-și dea seama dacă propoziția lui de deschidere m-a necăjit sau nu, dacă o să țip la el că a fost sincer cu mine. Și nu știu ce anume vede pe fața mea, dar se pare că asta-l dezarmează. Își vâră mâinile în buzunare. Face cercuri cu vârful pantofului pe podea. Spune:

— Nu mi-ai spus că ai omorât pe cineva mai demult.

Inspir tremurat şi mă întreb dacă va exista vreodată un fel potrivit de a răspunde unei astfel de afirmaţii. Mă întreb dacă altcineva în afară de James va îndrăzni măcar să-mi spună aşa ceva vreodată. Cred că nu. Aşa că doar încuviinţez din cap. Şi zic:

— Îmi pare tare rău! Ar fi trebuit să-ţi sp...

— Şi de ce n-ai făcut-o? strigă el, şocându-mă. De ce nu mi-ai spus? De ce ştiau absolut toţi, mai puţin eu?

Şi pentru o clipă simt că mor, că mă omoară durerea din glasul lui, furia din ochii lui. Nu ştiam că mă vedea ca pe o prietenă, şi îmi dau seama c-ar fi trebuit să ştiu. James n-a cunoscut prea mulţi oameni în viaţa lui; Adam e întregul lui univers. Kenji şi cu mine eram singurii 2 oameni, în afară de Adam, pe care îi întâlnise vreodată înainte să sosim la Punctul Omega. Şi pentru un copil orfan ca el, probabil c-a însemnat mult să aibă prieteni noi. Dar mi-am făcut atâtea griji pentru problemele mele, încât nu mi-a trecut niciodată prin minte că lui James ar putea să-i pese atât de mult. Nu mi-am dat seama niciodată că omisiunea mea ar fi putut să i se pară o trădare. Că zvonurile pe care le-a auzit de la ceilalţi copii trebuie să-l fi durut la fel de mult pe cât m-au durut şi pe mine.

Aşa că mă hotărăsc să mă aşez, chiar acolo, în tunel. Îi fac loc să se aşeze lângă mine. Şi îi spun adevărul.

— Nu voiam să mă urăşti.

Priveşte încruntat în pământ.

— Nu te urăsc.

— Nu?

Umblă la şireturi. Oftează. Clatină din cap.

— Şi nu mi-a plăcut ce spuneau despre tine, zice el, pe un ton mai calm. Ceilalţi copii. Spuneau că eşti afurisită

şi dezgustătoare, iar eu le-am spus că nu eşti aşa. Le-am spus că eşti tăcută şi drăguţă. Şi că ai un păr frumos. Iar ei mi-au spus că mint.

Înghit anevoie, lovită în inimă.

— Crezi că am păr frumos?

— De ce l-ai omorât? mă întreabă James, cu ochii foarte mari, pregătiţi să fie înţelegători. Încerca să-ţi facă rău? Ţi-era teamă?

Inspir de câteva ori înainte să-i răspund.

— Îţi aduci aminte, îi spun eu, simţindu-mă nesigură acum, ce ţi-a spus Adam despre mine? Despre cum nu pot atinge pe nimeni fără să îi fac rău?

James încuviinţează din cap.

— Ei bine, asta s-a întâmplat. L-am atins şi a murit.

— Dar de ce? întreabă el. De ce l-ai atins? Fiindcă voiai ca el să moară?

Faţa mea e ca un porţelan fisurat.

— Nu, îi spun, clătinând din cap. Eram tânără – un pic mai mare decât tine, de fapt. Nu ştiam ce fac. Nu ştiam că pot omorî oameni printr-o simplă atingere. Căzuse pe jos la magazin şi încercam doar să-l ajut să se ridice în picioare.

O pauză lungă.

— A fost o greşeală.

James tace o vreme.

Se uită ba la mine, ba la pantofii lui, ba la genunchii pe care i-a ridicat la piept. Priveşte fix în pământ când într-un final şopteşte:

— Te rog să mă ierţi c-am fost supărat pe tine.

— Te rog să mă ierţi că nu ţi-am spus adevărul, răspund eu şoptit.

El dă din cap. Se scarpină pe nas. Se uită la mine.

— Deci putem să fim din nou prieteni?

—Vrei să fii prieten cu mine? Clipesc întruna din cauza usturimii din ochi. Nu ţi-e teamă de mine?

— O să fii rea cu mine?

— Niciodată.

— Atunci, de ce m-aş teme de tine?

Şi râd, în mare parte fiindcă nu-mi doresc să plâng. Încuviinţez de prea multe ori din cap.

— Da, îi spun. Hai să fim din nou prieteni.

— Bun, zice el, şi se ridică. Fiindcă nu mai vreau să iau prânzul cu copiii ăia.

Mă ridic. Îmi scutur partea din spate a costumului.

— Mănâncă cu noi, îi spun. Poţi oricând să stai la masa noastră.

— OK!

Încuviinţează din cap. Îşi mută din nou privirea. Se trage uşor de ureche.

— Ştiai că Adam e tare trist mai tot timpul?

Îşi întoarce ochii albaştri spre mine.

Nu pot vorbi. Nu pot vorbi deloc.

— Adam spune că e trist din cauza ta. James se uită la mine de parcă aşteaptă ca eu să neg asta. L-ai rănit şi pe el din greşeală? A fost o vreme în aripa medicală, ştiai asta? A fost bolnav.

Şi cred c-am să mă destram, chiar acolo, dar, cumva, n-o fac. Nu-l pot minţi.

— Da, îi spun lui James. L-am rănit din greşeală, dar acum… A-acum stau departe de el. Ca să nu-i mai fac rău.

— Atunci, de ce mai e atât de trist? Dacă nu-i mai faci rău?

Clatin din cap, strângând din buze întrucât nu vreau să plâng şi nici nu ştiu ce să-i răspund. Iar James pare să înţeleagă.

Îşi aruncă braţele în jurul meu.

Chiar în jurul taliei mele. Mă îmbrăţişează şi îmi spune să nu plâng, deoarece el mă crede. Crede că l-am rănit pe Adam din greşeală. Şi pe băieţel. Iar apoi spune:

— Dar ai grijă azi, bine? Şi să le tăbăceşti fundurile idioţilor ălora.

Sunt atât de uluită, încât îmi ia o clipă să-mi dau seama nu doar că a vorbit urât, ci şi că m-a atins pentru prima oară. Încerc să stau aşa cât pot fără ca lucrurile să fie jenante între noi, însă cred că inima mea e în continuare căzută într-o băltoacă de pe jos.

Şi atunci conştientizez: toată lumea ştie.

James şi cu mine intrăm în sala de mese împreună şi îmi dau seama deja că privirile sunt diferite acum. Feţele lor sunt pline de mândrie, de forţă şi de recunoştinţă când se uită la mine. Gata cu teama. Gata cu suspiciunile. Am devenit oficial una de-a lor. Voi lupta cu ei, pentru ei, împotriva aceluiaşi duşman.

Pot să văd ce e în ochii lor, întrucât încep să-mi amintesc şi eu senzaţia.

Speranţa.

E ca o picătură de miere, un câmp de lalele înflorit primăvara. E ploaie proaspătă, o promisiune şoptită, un cer lipsit de nori, semnul de punctuaţie perfect de la sfârşitul unei propoziţii.

Şi e singurul lucru din lume care mă menţine pe linia de plutire.

TREIZECI

— Nu aşa voiam să se desfăşoare asta, îmi spune Castle, însă aceste lucruri nu merg niciodată conform planului.

Adam, Kenji şi cu mine ne pregătim pentru bătălie. Ne aflăm în una dintre încăperile mai mari pentru antrenament, împreună cu alţi 5 oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată până acum. Ei se ocupă de arme şi armură. Mi se pare incredibil cum fiecare persoană de la Punctul Omega se ocupă de câte ceva. Toată lumea contribuie. Toată lumea are o însărcinare.

Lucrează cu toţii împreună.

— Acum, încă nu ştim *exact* de ce sau cum poţi face ceea ce faci, domnişoară Ferrars, dar sper că atunci când va sosi vremea, Energia ta se va manifesta singură. Aceste tipuri de situaţii extrem de stresante sunt perfecte pentru a ne provoca abilităţile – de fapt, şaptezeci şi opt la sută din membrii Punctului au raportat descoperirea iniţială a abilităţilor lor în circumstanţe critice, cu risc înalt.

Dap, nu-i spun. Sună plauzibil.

Castle ia ceva de la una dintre femeile din sală – Alia, cred c-o cheamă.

— Şi n-ar trebui să-ţi faci griji pentru nimic, zice el. Vom fi chiar acolo în caz că se întâmplă ceva.

Nu menţionez că n-am zis niciodată că-mi fac griji. Mă rog, nu cu voce tare.

— Iată şi noile tale mănuşi, spune Castle, întinzându-mi-le. Probează-le.

Aceste mănuşi noi sunt mai scurte, mai moi: se opresc exact la încheietura mâinii şi se închid cu capsă. Par mai groase, un pic mai grele, însă mi se potrivesc de minune pe degete. Strâng mâna pumn. Zâmbesc puţin.

— Sunt nemaipomenite! îi spun. Spuneai că Winston le-a creat?

Lui Castle îi cade faţa.

— Da, zice el încet. Le-a terminat chiar ieri.

Winston.

El a fost primul chip pe care l-am văzut când m-am trezit la Punctul Omega. Nasul lui strâmb, ochelarii din plastic, părul blond nisipiu şi studiile sale în psihologie. Nevoia lui de cafea dezgustătoare.

Îmi aduc aminte de ochelarii stricaţi pe care i-am găsit în rucsac.

Habar n-am ce i s-a întâmplat.

Alia se întoarce cu un dispozitiv de piele în mână. Seamănă cu un ham. Mă roagă să-mi ridic braţele şi mă ajută să mi-l pun, iar eu îl recunosc ca fiind un toc de armă. Are curele de umăr groase, din piele, care se încrucişează pe spatele meu, şi 50 de curele diferite, din piele neagră foarte subţire, care se suprapun în jurul celei mai înalte părţi a taliei mele – imediat sub piept – aidoma unei bustiere incomplete. Seamănă cu un sutien fără cupe. Alia trebuie să prindă totul în locul meu şi tot nu înţeleg pe deplin ce anume port. Aştept un soi de explicaţie.

Apoi văd pistoalele.

— În bilet nu scria că trebuie să vii neînarmată, îmi zice Castle în timp ce Alia îi dă două pistoale automate de o formă și mărime pe care am ajuns să le recunosc.

Chiar ieri am exersat cu ele.

Și m-am descurcat jalnic.

— Și nu văd niciun motiv pentru care te-ai duce fără o armă, continuă Castle.

Îmi arată unde sunt poziționate tocurile de-o parte și de alta a cutiei mele toracice. Îmi arată cum vin pistoalele, cum să prind mânerul în loc, unde se pun cartușele în plus.

Nu mă obosesc să menționez că n-am nici cea mai mică idee cum să reîncarc o armă. Kenji și cu mine n-am ajuns până acolo la lecția noastră. Era prea ocupat să-mi aducă aminte să nu folosesc un pistol pentru a gesticula în timp ce pun întrebări.

— Sper ca armele de foc să fie o ultimă soluție, îmi zice Castle. Ai suficiente arme în arsenalul tău personal – n-ar trebui să fii nevoită să împuști pe nimeni. Și, în cazul în care te trezești folosindu-ți harul pentru a distruge ceva, îți sugerez să porți astea.

Ridică un set de ceea ce par a fi niște variații elaborate de boxuri din alamă.

— Alia le-a făcut special pentru tine.

Mă uit de la ea la Castle și apoi la obiectele străine din mâna lui. Castle radiază. Îi mulțumesc Aliei fiindcă și-a luat din timp pentru a crea ceva pentru mine, iar ea bâlbâie un răspuns incoerent, îmbujorându-se de parcă nu-i vine să creadă că vorbesc cu ea.

Sunt nedumerită.

Iau obiectele de la Castle şi le inspectez. Partea inferioară e creată din 4 cercuri concentrice sudate, suficient de mari în diametru ca să se potrivească aidoma unor inele, aşezate frumos peste mănuşile mele. Îmi trec degetele prin găuri şi îmi răsucesc mâna pentru a inspecta partea superioară. E ca un mini-scut, o mie de fărâme din plumb care îmi acoperă degetele şi încheieturile lor, întregul dos al palmei mele. Îmi pot îndoi pumnul şi metalul se mişcă odată cu articulaţiile mele. Nu e deloc la fel de greu pe cât pare.

Îmi pun şi cealaltă piesă. Îndoi degetele. Întind mâna spre pistoalele prinse acum de trupul meu.

Uşor.

Pot face asta.

— Îţi plac? întreabă Castle.

Nu l-am mai văzut niciodată zâmbind cu gura până la urechi.

— Le ador! îi spun. Totul e perfect. Vă mulţumesc!

— Foarte bine! Mă bucur să aud asta. Acum, zice el, te rog să mă scuzi, dar trebui să mă ocup de alte câteva detalii înainte să pornim. Mă întorc repede.

Dă scurt din cap înainte să iasă pe uşă. Toată lumea – în afară de mine, Kenji şi Adam – iese din sală.

Mă întorc să văd ce fac băieţii.

Kenji poartă un costum.

Un soi de body. E negru din cap până-n picioare, părul negru ca abanosul şi ochii ca smoala asortându-se de minune cu ţinuta care i se mulează perfect pe fiecare contur al trupului său. Costumul pare a fi sintetic, aproape plastifiat; străluceşte în lumina fluorescentă a sălii şi îţi dă senzaţia că ar fi prea ţeapăn pentru a te putea mişca în el. Dar

apoi îl văd pe Kenji întinzându-şi braţele şi legănându-se pe tălpi, iar costumul pare deodată fluid, ca şi când se mişcă odată cu el. Poartă bocanci, dar nu şi mănuşi, şi un ham, la fel ca mine. Însă al lui e diferit: are nişte tocuri simple care-i atârnă peste braţe aidoma curelelor unui rucsac.

Şi Adam.

Adam ~~e superb~~ poartă un tricou cu mânecă lungă, bleumarin şi periculos de mulat pe piept. Nu pot să nu îi sorb din priviri ţinuta, nu pot să nu-mi amintesc cum era să fiu ţinută de el, în braţele lui. ~~Se află chiar în faţa mea şi mi-e dor de el de parcă nu l-am mai văzut de câţiva ani~~. Pantalonii lui milităreşti negri sunt vârâţi în aceeaşi pereche de bocanci negri pe care îi purta când l-am întâlnit prima oară la ospiciu, înalţi până la fluierul piciorului şi lucioşi, din piele fină, care îi vin atât de bine, încât mă surprinde că n-au fost făcuţi pentru trupul său. Însă el nu poartă nicio armă.

Şi sunt suficient de curioasă cât să întreb.

— Adam?

Îşi înalţă capul şi înlemneşte. Clipeşte, cu sprâncenele ridicate şi buzele întredeschise. Ochii lui călătoresc peste fiecare centimetru din trupul meu, oprindu-se pentru a studia hamul care îmi încadrează pieptul, armele care îmi atârnă aproape de talie.

Nu spune nimic. Îşi trece o mână prin păr, îşi lipeşte podul palmei de frunte şi spune ceva legat de faptul că se va întoarce imediat. Iese din sală.

Mi-e rău.

Kenji îşi drege vocea, sonor. Clatină din cap.

— Uau! face el. Adică, pe bune, încerci să-l omori pe omul ăla?

— Poftim?

Kenji se uită la mine de parcă sunt grea de cap.

— Nu poţi pur şi simplu să fii toată „O, Adam, uită-te la mine, uite cât de sexy sunt în ţinuta asta" şi să fluturi din gene...

— *Să flutur din gene?!* mă zbârlesc eu. Despre ce vorbeşti? Nu *flutur* din gene la el! Şi ăsta-i acelaşi costum pe care l-am purtat zi de zi...

Kenji pufneşte. Dă din umeri şi spune:

— Da, ei bine, pare diferit.

— Eşti nebun!

— Nu fac decât *să spun*, se apără el, ridicând mâinile în glumă ca şi cum s-ar preda, că dacă eram în locul lui? Şi tu erai iubita mea? Şi tu ai umbla de colo-colo arătând aşa, iar eu nu te-aş putea atinge? Se uită în altă parte. Ridică din nou din umeri. Spun doar că nu-l invidiez deloc pe bietul ticălos.

— Nu ştiu ce să fac, şoptesc eu. Nu încerc să-l rănesc...

— Of, la naiba! Uită tot ce-am zis, spune el, fluturând din mâini. Serios. Nu e *deloc* treaba mea. Se uită la mine lung. Şi să *nu* iei asta ca pe-o invitaţie să-ncepi să-mi povesteşti acum despre toate sentimentele tale secrete.

Mijesc ochii.

— N-am să-ţi povestesc despre sentimentele mele.

— Bun. Fiindcă nu vreau să ştiu.

— Kenji, tu ai avut vreodată o prietenă?

— Poftim? Arată de-a dreptul jignit. *Arăt* cumva ca şi cum aş fi genul de tip care n-a avut niciodată o prietenă? Mă *cunoşti* măcar un pic?

Îmi dau ochii peste cap.

— Uită că te-am întrebat.

— Nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

— Tu eşti cel care bombăne întruna că nu vrei să vorbeşti despre sentimentele tale, mă răstesc eu.

— Nu, spune el. Am spus că nu vreau să vorbesc despre sentimentele *tale*. Îndreaptă un deget spre mine. N-am nicio problemă în a discuta despre ale mele.

— Deci vrei să vorbeşti despre sentimentele tale?

— Sub nicio formă!

— Dar...

— Nu.

— Bine. Îmi mut privirea în altă parte. Trag de curelele care mă strâng pe spate. Deci ce-i cu costumul tău? îl întreb.

— Cum adică *ce-i cu el*? Se încruntă şi îşi plimbă mâinile peste ţinuta lui. Costumul ăsta-i şmecher rău.

Îmi înăbuş un zâmbet.

— Voiam să zic, de ce porţi un costum? De ce tu ai unul şi Adam nu are?

Dă din umeri.

— Adam n-are nevoie de aşa ceva. Foarte puţini oameni au – totul depinde de harul pe care-l ai. Pentru mine, acest costum îmi uşurează al naibii de tare viaţa. Nu-l folosesc întotdeauna, dar când trebuie să abordez cu seriozitate o misiune, chiar ajută. Cum ar fi, când trebuie să mă integrez în peisaj, îmi explică el, e mai puţin complicat dacă schimb doar o singură culoare solidă – în acest caz, negrul. Şi dacă am prea multe straturi şi prea multe obiecte în plus care plutesc în jurul meu, trebuie să mă concentrez mult mai mult pentru a mă asigura că disimulez toate detaliile. Dacă sunt doar o bucată compactă şi doar o culoare compactă, sunt un cameleon mult mai bun. În plus, zice

el, încordându-și mușchii brațelor, arăt al naibii de sexy în ținuta asta.

E nevoie de tot autocontrolul pe care-l am ca să nu izbucnesc în râs.

— Și cum rămâne cu Adam? îl întreb. El nu are nevoie de un costum *sau* de arme? Asta nu mi se pare în regulă.

— Am arme, spune Adam în timp ce se întoarce în sală; ochii lui sunt fixați pe pumnii pe care îi flexează în fața lui. Doar că nu le poți vedea.

Nu mă pot abține să nu mă uit la el, să-l sorb din priviri.

— Arme invizibile, hm? rânjește Kenji. Ce drăguț! Nu cred c-am trecut niciodată prin etapa asta.

Adam se uită urât la Kenji.

— Am nouă arme diferite ascunse pe trupul meu în momentul de față. Ai dori s-o alegi pe care o voi folosi ca să te împușc în față? Sau o aleg eu?

— Era o *glumă*, Kent! Doamne ferește! *Glumeam*...

— În regulă, oameni buni!

Ne răsucim cu toții la auzul vocii lui Castle.

Ne examinează pe toți 3.

— Sunteți gata?

— Da, spun eu.

Adam încuviințează din cap.

— Hai să ne-ocupăm de rahatu' ăsta, spune Kenji.

— Urmați-mă! zice Castle.

TREIZECI ȘI UNU

E 10.32 dimineața.

Avem exact 1 oră și 28 de minute până la întâlnirea cu comandantul suprem.

Ăsta-i planul:

Castle și fiecare persoană aptă de la Punctul Omega sunt deja pe poziții. Au plecat în urmă cu jumătate de oră. Se ascund în clădirile abandonate care mărginesc punctul de întâlnire indicat pe bilet. Vor fi pregătiți să se angajeze într-un atac ofensiv de îndată ce Castle dă semnalul – și Castle va da acel semnal numai dacă simte că suntem în primejdie.

Adam, Kenji și cu mine vom merge pe jos.

Kenji și Adam sunt familiarizați cu zona nereglementată deoarece, în calitate de soldați, li se cerea să știe care secțiuni de pământ sunt strict interzise. Nimeni nu are voie să pătrundă ilegal pe terenurile fostei noastre lumi. Aleile stranii, străzile lăturalnice, vechile restaurante și clădiri de birouri se află pe un teritoriu interzis.

Kenji spune că punctul nostru de întâlnire se află în una dintre puținele zone suburbane care sunt încă în picioare; spune că o cunoaște foarte bine. Aparent, ca soldat, a fost trimis cu câteva comisioane în această zonă, de fiecare dată cerându-i-se să livreze pachete nemarcate într-o cutie poștală abandonată. Nu i se dădeau niciodată explicații, iar el nu era suficient de prost ca să pună întrebări.

Spune că e ciudat că unele din casele astea vechi sunt funcționale, mai ales ținând cont de cât de strictă e Restaurația în legătură cu măsurile de precauție pe care le iau pentru a se asigura că civilii nu vor încerca niciodată să se întoarcă. De fapt, cele mai multe cartiere rezidențiale au fost distruse imediat după preluarea inițială a conducerii. Așa că e foarte, foarte rar să găsești secțiuni rămase neatinse. Dar iat-o acolo, scrisă pe bilet cu majuscule foarte înghesuite:

STRADA SYCAMORE, NR. 1542

Ne întâlnim cu comandantul suprem în ceea ce a fost cândva casa cuiva.

— Deci ce credeți c-ar trebui să facem? Să sunăm pur și simplu la ușă?

Kenji ne conduce spre ieșirea din Punctul Omega. Privesc drept înainte spre lumina slabă a acestui tunel, încercând să nu bag în seamă ciocănitoarele din stomacul meu.

— Ce ziceți? întreabă Kenji din nou. Ar fi prea mult? Poate c-ar trebui doar să ciocănim?

Încerc să râd, dar o fac fără prea mare tragere de inimă.

Adam nu spune nimic.

— Bine, bine, zice Kenji, extrem de serios acum. De-ndată ce ieșim de-aici, știți planul. Ne luăm de mâini. Eu proiectez armonizarea tuturor. Unul de-o parte și al doilea de cealaltă parte a mea. Ne-am înțeles?

Încuviințez din cap, încercând să nu mă uit la Adam în timp ce-o fac.

Va fi unul din primele teste pentru el și abilitatea lui; va trebui să poată să-și oprească Energia atâta timp cât e legat

de Kenji. Dacă nu va putea, proiectarea lui Kenji nu va avea efect asupra lui Adam, iar Adam va fi expus. În primejdie.

— Kent, zice Kenji, înțelegi riscurile, da? Dacă nu îți reușește?

Adam dă din cap. Chipul lui nu trădează nicio emoție. Spune că s-a antrenat zi de zi, lucrând alături de Castle pentru a se controla. Spune că va fi bine.

Se uită la mine în timp ce-o spune.

Emoțiile mele sar dintr-un avion.

De-abia bag de seamă că ne apropiem de suprafață când Kenji ne face semn să-l urmăm pe o scară. Mă cațăr și încerc să gândesc în același timp, trecând din nou în revistă planul pe care l-am pus împreună la cale în primele ore ale dimineții.

Să ajungem acolo e partea ușoară.

Să intrăm e partea unde lucrurile se complică.

Va trebui să pretindem că facem un târg – se presupune că ostaticii noștri se află acolo, alături de comandantul suprem, iar eu va trebui să supraveghez eliberarea lor. Se presupune că va fi un schimb.

Eu pentru ei.

Dar adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla în realitate. Nu știm, de pildă, cine va răspunde la ușă. Nu știm dacă *cineva* va răspunde la ușă. Nici măcar nu știm dacă ne întâlnim în casă sau dacă pur și simplu ne întâlnim în afara ei. De asemenea, nu știm cum vor reacționa la vederea lui Adam și-a lui Kenji și a armurilor improvizate pe care le avem prinse de noi.

Nu știm dacă vor începe să împuște pe loc.

Asta e partea care mă sperie. Nu îmi fac griji pentru mine cât îmi fac pentru Adam şi Kenji. Ei sunt răsturnarea de situaţie din acest plan. Ei sunt elementul-surpriză. Fie sunt factorii neaşteptaţi care ne oferă singurul avantaj pe care ni-l permitem în momentul de faţă, fie sunt factorii neaşteptaţi care vor sfârşi morţi în clipa în care sunt zăriţi. Şi încep să cred că asta a fost o idee tare proastă.

Încep să mă întreb dacă nu cumva m-am înşelat. Dacă nu cumva e posibil să nu mă descurc cu asta.

Dar e prea târziu acum ca să dau înapoi.

TREIZECI ȘI DOI

— Aşteptaţi aici!

Kenji ne spune să stăm ascunşi în timp ce îşi iţeşte capul pe geamul care ţine loc de uşă. A dispărut deja din câmpul vizual, silueta lui integrându-se în fundal. Ne va da de ştire dacă e în regulă să ieşim la suprafaţă.

Sunt prea agitată ca să vorbesc.

Prea agitată ca să gândesc.

Pot face asta putem face asta n-avem de-ales decât să facem asta, e tot ce îmi spun în gând.

— Să mergem!

Aud vocea lui Kenji deasupra capetelor noastre. Adam şi cu mine îl urmăm pe ultima porţiune a scării. Pornim pe una din rutele de ieşire alternative de la Punctul Omega – una de care numai 7 oameni ştiu, conform spuselor lui Castle. Ne luăm toate măsurile de precauţie necesare.

Adam şi cu mine reuşim să ne săltăm trupurile deasupra solului şi simt imediat frigul şi mâna lui Kenji petrecându-se în jurul taliei mele. Frig frig frig. Şfichiuieşte aerul ca nişte cuţitaşe care taie pielea. Mă uit jos la picioare şi nu văd nimic altceva decât un licăr de-abia perceptibil acolo unde ar trebui să fie ghetele mele. Îmi flutur degetele în faţa ochilor.

Nimic.

Mă uit în jur.

Niciun Adam şi niciun Kenji, cu excepţia mâinii invizibile a lui Kenji, care acum se odihneşte pe spatele meu.

A funcţionat. Adam a reuşit s-o facă. Sunt atât de uşurată, încât îmi vine să cânt.

— Băieţi, mă puteţi auzi? şoptesc eu, fericită că nimeni nu mă poate vedea zâmbind.

— Dap.

— Da, sunt chiar aici, zice Adam.

— Bună treabă, Kent! îi spune Kenji. Ştiu că nu e uşor pentru tine.

— E-n regulă, spune Adam. Eu sunt bine. Să mergem!

— S-a făcut!

Suntem ca un lanţ uman.

Kenji se află între mine şi Adam şi suntem înlănţuiţi, ţinându-ne de mână în timp ce Kenji ne conduce prin această zonă pustie. Habar n-am unde suntem, şi încep să-mi dau seama că rareori ştiu. Această lume e încă foarte străină pentru mine, încă foarte nouă. Nu m-a ajutat deloc să petrec atâta timp în izolare în timp ce planeta se ducea de râpă.

Cu cât înaintăm mai mult, cu atât ne apropiem mai tare de drumul principal şi de complexurile care sunt aşezate la aproximativ un kilometru de-aici. Din locul în care ne aflăm, pot să văd forma pătrăţoasă a structurilor metalice.

Kenji se opreşte brusc.

Nu spune nimic.

— De ce nu înaintăm? îl întreb.

Kenji îmi zice să tac.

— Auziţi asta?

— Ce?

Adam inspiră scurt.

— Rahat! Vine cineva.

— Un tanc, mă lămureşte Kenji.

— Mai multe, adaugă Adam.

— Şi de ce stăm aici...

— Stai, Juliette, aşteaptă o clipă...

Şi apoi o văd. O paradă de tancuri venind pe drumul principal. 6 în total.

Kenji dă drumul printre dinţi unui şir de vulgarităţi.

— Ce e? îi întreb. Care e problema?

— Nu exista decât un singur motiv pentru care Warner ne ordona să luăm mai mult de două tancuri odată pe aceeaşi rută, îmi explică Adam.

— Ce...

— Se pregătesc de luptă.

Icnesc.

— Ştie, zice Kenji. Fir-ar să fie! Normal că ştie. Castle avea dreptate. Ştie că aducem întăriri. *Rahat!*

— Cât e ceasul, Kenji?

— Avem cam trei sferturi de oră.

— Atunci, să mergem! îi spun eu. N-avem timp să ne facem griji în legătură cu ce urmează să se întâmple după aia. Castle e pregătit – anticipa ceva de genul ăsta. Va fi bine. Dar dacă nu ajungem la timp la casa aia, Winston şi Brendan şi toţi ceilalţi ar putea muri azi.

— *Noi* am putea muri azi, subliniază el.

— Da, îi spun. Şi asta.

Acum înaintăm repede pe străzi. Iute. Ţâşnind prin luminiş spre ceva care seamănă cu civilizaţia, şi atunci le văd:

rămășițele unui univers dureros de familiar. Căsuțe pătrate cu grădinițe pătrate care acum nu sunt nimic altceva decât niște buruieni sălbatice dezintegrându-se în bătaia vântului. Iarba uscată crapă sub picioarele noastre, înghețată și neprimitoare. Numărăm casele.

Nr. 1542 pe strada Sycamore.

Asta trebuie să fie. E imposibil de ratat.

E singura casă de pe stradă care pare complet funcțională. Vopseaua e nouă, curată, o nuanță frumoasă de albastru ca ouăle de măcăleandru. Un mic șir de trepte duce spre verandă, unde observ 2 fotolii-balansoar albe din răchită și un ghiveci uriaș cu niște flori albastre pe care nu le-am mai văzut până acum. Observ un covoraș din cauciuc la intrare, clopoței de vânt atârnând de o bârnă din lemn, ghivece din lut și o mică lopată vârâtă într-un colț. E tot ce nu mai putem avea.

Cineva *locuiește* aici.

E imposibil ca așa ceva să existe.

Îi trag pe Kenji și pe Adam spre casă, copleșită de emoții, aproape uitând că nu ni se mai permite să locuim în această lume veche și frumoasă.

Cineva mă trage înapoi.

— Nu-i asta, îmi zice Kenji. Asta-i strada greșită. *Rahat!* Asta-i strada greșită... Trebuia să ne aflăm la două străzi mai jos...

— Dar casa asta... E... Vreau să zic, Kenji, cineva *locuiește* aici...

— Nimeni nu locuiește aici, zice el. Cineva probabil că a pus astea ca să ne deruteze – de fapt, pun pariu că e înconjurată toată de explozivi. E probabil o capcană menită

să-i prindă pe oamenii care cutreieră în zone nereglementate. Acum, haide – mă trage din nou de mână –, trebuie să ne grăbim. Mai avem doar şapte minute!

Şi, cu toate că o luăm la fugă înainte, continui să mă uit peste umăr, aşteptând să văd vreun semn de viaţă, aşteptând să văd pe cineva ieşind ca să verifice corespondenţa, aşteptând să văd o pasăre zburând.

Şi poate că-mi imaginez.

Poate că sunt nebună.

Dar aş putea să jur că tocmai am văzut o perdea mişcându-se la fereastra de sus.

TREIZECI ȘI TREI

90 de secunde.

Adevărata casă de la numărul 1542 de pe strada Sycamore e la fel de dărăpănată cum mi-o imaginam. E o harababură în curs de prăbuşire, acoperişul gemând sub greutatea numeroşilor ani de neglijenţă. Adam, Kenji şi cu mine stăm la colţ, ascunşi vederii, deşi teoretic încă suntem invizibili. Nu văd niciun alt picior de om pe undeva, iar întreaga casă pare abandonată. Încep să mă întreb dacă nu cumva toată treaba asta e doar o glumă elaborată.

75 de secunde.

— Băieţi, voi rămâneţi ascunşi, le spun lui Kenji şi Adam, lovită brusc de inspiraţie. Vreau ca el să creadă că sunt singură. Dacă ceva nu merge cum trebuie, puteţi interveni atunci, bine? Există riscul foarte mare ca prezenţa voastră să dea totul peste cap prea repede.

Amândoi tac o clipă.

— *Să fiu al naibii!* Asta-i o idee bună, zice Kenji. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la ea.

Nu pot să nu zâmbesc, doar un pic.

— Îţi dau drumul.

— Hei, succes! îmi urează Kenji, pe un ton neaşteptat de blând. O să fim chiar în spatele tău.

— Juliette...

Şovăi la auzul vocii lui Adam.

Aproape că spune ceva, dar apoi se răzgândeşte. Îşi drege vocea. Şopteşte:

— Promite-mi c-o să ai grijă.

— Îţi promit! spun în bătaia vântului, înăbuşindu-mi sentimentele.

Nu acum. Nu pot avea de-a face cu asta acum. Trebuie să mă concentrez.

Aşa că inspir adânc.

Fac un pas în faţă.

Îi dau drumul lui Kenji.

10 secunde şi încerc să respir

9

şi încerc să fiu curajoasă

8

dar adevărul e că sunt al naibii de speriată

7

şi habar nu am ce mă aşteaptă dincolo de acea uşă

6

şi sunt destul de sigură c-o să am un atac de inimă

5

dar nu mă pot întoarce acum

4

pentru că iat-o acolo

3

uşa e chiar în faţa mea

2

tot ce trebuie să fac e să bat

1

dar uşa se deschide înainte s-o fac.

— O, bun! îmi zice el. Ai sosit la timp.

TREIZECI ȘI PATRU

— E reconfortant, zău așa, zice el, să văd că tinerii din ziua de azi încă prețuiesc lucruri precum punctualitatea. Mi se pare mereu frustrant când oamenii îmi irosesc timpul.

Capul mi-e plin de nasturi lipsă și cioburi de sticlă și vârfuri de creion rupte. Încuviințez din cap extrem de lent, clipind ca o proastă, incapabilă să găsesc cuvintele de pe limbă, ori fiindcă le-am pierdut, ori fiindcă n-au existat vreodată, ori fiindcă pur și simplu habar n-am ce să spun.

Nu știu la ce mă așteptam.

Poate credeam că avea să fie bătrân și gârbovit și cu vederea slabă. Poate că avea să poarte un petic peste un ochi sau să meargă sprijinit într-un baston. Poate că avea să aibă dinți stricați și pielea aspră și un păr unsuros și rar, și poate că avea să fie un centaur, un inorog, o vrăjitoare bătrână cu o pălărie ascuțită orice orice orice dar nu asta. Întrucât așa ceva e imposibil. E ceva ce mi-e greu să înțeleg, și orice mă așteptam era greșit extrem, incredibil, oribil de greșit.

Mă zgâiesc la un bărbat care e frumos de-ți taie răsuflarea.

Și e *bărbat.*

Undeva la vreo 45 de ani, înalt, puternic și înveșmântat într-un costum care îi vine atât de bine, încât mi se pare aproape nedrept. Părul lui e des, neted precum crema tartinabilă de alune; linia maxilarului e ascuțită, trăsăturile feței perfect simetrice, pomeții înăspriți de viață și de vârstă.

Însă ochii sunt cei care schimbă totul. Ochii lui sunt cele mai spectaculoase lucruri pe care le-am văzut vreodată.

Sunt aproape acvamarin.

— Te rog, spune el, afişând un zâmbet incredibil. Intră!

Şi mă loveşte atunci, chiar în acel moment, întrucât totul are deodată noimă. Privirea lui; postura lui; atitudinea lui rafinată şi elegantă; uşurinţa cu care aproape că am uitat că el era cel rău – *acest bărbat.*

Acesta este tatăl lui Warner.

Păşesc în ceea ce pare a fi o cameră de zi mică. Există canapele vechi, cu noduri, aşezate în jurul unei măsuţe de cafea. Tapetul e îngălbenit şi se cojeşte din pricina vechimii. În casă pluteşte greoi un miros ciudat, de mucegai, care îmi dă de înţeles că ferestrele cu geamuri crăpate n-au mai fost deschise de câţiva ani, iar covorul e verde-pădure sub picioarele mele, pereţii înfrumuseţaţi cu lambriuri din lemn fals care nu au nicio noimă pentru mine. Casa asta e, într-un cuvânt, urâtă. Pare ridicol ca un om atât de frapant să fie găsit în interiorul unei case atât de oribil de inferioare.

— O, stai puţin, spune el, doar un lucru.

— Ce...

Mă apucă de gât şi mă ţintuieşte de perete, cu mâinile atent învelite într-o pereche de mănuşi din piele, deja pregătit să-mi atingă pielea să-mi ia oxigenul să mă sufoce mortal şi sunt atât de sigură că mor, sunt atât de sigură că asta înseamnă să mori, să fii complet imobilizat, neputincios de la gât în jos. Încerc să-l zgârii, să-i lovesc trupul cu ultima fărâmă de energie, până ce renunţ, pierzând în faţa propriei mele stupidităţi, ultimele mele gânduri învinuindu-mă

că am fost atât de proastă, că eu chiar m-am gândit să vin aici şi să înfăptuiesc ceva, până ce îmi dau seama că mi-a desfăcut tocurile, mi-a furat pistoalele şi le-a pus în buzunarele lui.

Îmi dă drumul.

Cad pe jos.

Îmi spune să iau loc.

Clatin din cap, tuşind din pricina torturii din plămâni, hârcâind în aerul murdar şi stătut, gâfâind în icnete stranii, oribile, cu trupul în spasme din pricina durerii. Mă aflu aici de mai puţin de 2 minute şi el deja m-a învins. Trebuie să-mi dau seama cum să fac ceva, cum să ies cu viaţă din asta. Acum nu e momentul să dau înapoi.

Închid ochii pentru o clipă. Încerc să-mi eliberez căile respiratorii, încerc să-mi găsesc capul. Când într-un final ridic privirea, văd că el s-a aşezat deja pe unul din scaune, privindu-mă de parcă e cu adevărat amuzat.

De-abia pot vorbi.

— Unde sunt ostaticii?

— Sunt bine. Bărbatul al cărui nume nu-l ştiu flutură indiferent din mână. Vor fi bine. Eşti sigură că nu vrei să iei loc?

— Ce...

Încerc să-mi dreg vocea şi regret imediat, silindu-mă să-mi reprim lacrimile trădătoare care îmi usturǎ ochii.

— Ce vrei de la mine?

Se apleacă în faţă în scaunul său. Îşi împreunează mâinile.

— Ştii, nu mai sunt sigur acum.

— Poftim?

— Ei bine, cu siguranţă ţi-ai dat seama deja că toate astea – dă din cap spre mine, spre încăpere – sunt doar o distragere, nu-i aşa?

Îmi oferă acelaşi zâmbet incredibil.

— Chiar nu ţi-ai dat seama că scopul meu real a fost să-ţi ademenesc oamenii pe teritoriul meu? Oamenii mei aşteaptă doar un cuvânt. Un cuvânt de la mine şi-i vor căuta şi distruge pe toţi prietenii tăi micuţi care aşteaptă atât de răbdători pe această rază de jumătate de kilometru.

Groaza îmi face semn cu mâna.

El râde un pic.

— Dacă ai senzaţia că nu ştiu cu exactitate ce anume se petrece pe propriul meu *pământ*, domnişoară, atunci te înşeli amarnic. Clatină din cap. I-am lăsat pe ciudaţii ăia să trăiască prea liber printre noi, şi a fost greşeala mea. Îmi creează prea multe probleme, iar acum e timpul să-i scot de-acolo.

— Eu fac parte dintre ciudaţii ăia, îi spun, încercând să-mi controlez tremurul din voce. De ce m-ai adus aici dacă tot ce vrei e să ne omori? De ce eu? Nu trebuia să mă selecţionezi.

— Ai dreptate. Încuviinţează din cap. Se ridică. Îşi vâră mâinile în buzunare. Am venit aici cu un scop, spune, să curăţ mizeria pe care a făcut-o fiul meu şi să pun într-un sfârşit punct eforturilor naive ale unui grup de aberaţii idioate. Să vă şterg pe voi toţi de pe faţa acestui pământ jalnic. Dar apoi, zice el, râzând un pic, tocmai când am început să-mi schiţez planurile, fiul meu a venit la mine şi m-a implorat să nu te omor. Doar pe tine. Se opreşte. Ridică privirea. El chiar *m-a implorat* să nu te omor. Râde din nou. A fost deopotrivă penibil şi surprinzător. Fireşte că în acel moment am ştiut că trebuie să te întâlnesc în persoană,

spune el, zâmbind, uitându-se la mine de parcă ar putea fi vrăjit. „Trebuie să o întâlnesc pe fata care a reuşit să-mi farmece băiatul!" mi-am zis eu. Această fată care a reuşit să-l facă să-şi piardă din vedere mândria – *demnitatea* – suficient cât să mă implore să-i fac o favoare. Face o pauză. Ştii, continuă el, când mi-a cerut fiul meu ultima oară vreo favoare?

Îşi lasă capul într-o parte. Aşteaptă să-i răspund.

Clatin din cap.

— Niciodată. Inspiră adânc. Niciodată. Nici măcar o dată în cei nouăsprezece ani pe care îi are nu mi-a cerut ceva. Greu de crezut, nu-i aşa?

Zâmbetul lui e mai larg, luminos.

— Îmi asum asta, desigur. L-am crescut bine. L-am învăţat să fie independent, stăpân pe sine, neîmpovărat de nevoile şi dorinţele care îi distrug pe cei mai mulţi bărbaţi. Aşa că să aud acele cuvinte ruşinoase, imploratoare, ieşind din gura lui? Clatină din cap. Ei bine... Fireşte, am fost intrigat. Trebuia să văd cu ochii mei. Trebuia să înţeleg ce anume văzuse, ce anume era atât de special în legătură cu tine încât ar fi putut să provoace o asemenea tulburare de judecată colosală. Deşi, ca să fiu sincer, spune el, nu credeam c-o să apari. Scoate o mână din buzunar, gesticulând cu ea în timp ce vorbeşte. Vreau să zic, speram s-o faci. Dar m-am gândit că dacă o vei face, vei veni cel puţin cu un soi de sprijin – o formă de întărire. Dar iată-te aici, purtând această monstruozitate din spandex – râde cu voce tare – şi complet singură. Mă studiază. Foarte proastă, spune el. Dar curajoasă. Îmi place asta. Admir curajul. În orice caz, te-am adus aici pentru a-i da o lecţie fiului meu. Aveam toate intenţiile să te omor, spune el, începând să se plimbe

încet prin cameră. Şi preferam s-o fac unde el putea s-o vadă. Războiul e haotic, adaugă el, fluturând din mână. E uşor să pierzi şirul cu persoanele ucise şi cum au murit şi cine a omorât pe cine, et cetera, et cetera. Voiam ca această moarte aparte să fie la fel de curată şi de simplă precum mesajul pe care îl transmitea. La urma urmei, nu e bine pentru el să dezvolte astfel de ataşamente. E de datoria mea ca tată să pun capăt acestui tip de absurditate.

Mi-e greaţă, mi-e foarte greaţă, mi-e îngrozitor de greaţă. Acest bărbat e mult mai rău decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Vocea mea e o respiraţie profundă, o şoaptă sonoră când vorbesc.

— Atunci, de ce nu mă omori?

Bărbatul şovăie. Spune:

— Nu ştiu. Nu credeam că aveai să fii atât de drăguţă. Mă tem că fiul meu nu mi-a spus niciodată cât de frumoasă eşti. Şi e mereu tare dificil să omori un lucru frumos, oftează el. În plus, m-ai surprins. Ai sosit la timp. Singură. Chiar erai dispusă să te sacrifici pentru a salva creaturile inutile suficient de proaste pentru a se lăsa prinse. Inspiră scurt. Poate că te-am putea păstra, spune. Dacă nu te dovedeşti utilă, te-ai putea dovedi măcar distractivă. Îşi lasă capul într-o parte, gânditor. Deşi, dacă totuşi te-am păstra, bănuiesc c-ar trebui să mergi cu mine în capitală, întrucât nu mai pot avea încredere în fiul meu să facă ceva bine. I-am oferit prea multe şanse.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, îi spun. Dar aş prefera mai degrabă să mă arunc de pe o stâncă.

Râsul lui seamănă cu o sută de clopoţei, vesel şi viguros şi contagios.

— Vai mie! Zâmbeşte, luminos şi cald şi devastator de sincer. Clatină din cap. Întoarce capul peste umăr spre ceea ce pare a fi o altă cameră – poate bucătăria, nu sunt sigură – şi strigă: Fiule, vrei, te rog, să vii încoace?

Şi tot ce gândesc e că uneori mori, uneori eşti pe cale să explodezi, uneori te afli la 2 metri sub pământ şi cauţi o fereastră când cineva îţi toarnă gaz în păr şi aprinde un chibrit pe faţa ta.

Simt că oasele mele iau foc.

Warner e aici.

TREIZECI ȘI CINCI

Apare în uşa aflată în celălalt capăt față de locul în care mă aflu eu acum şi arată exact aşa cum mi-l amintesc. Păr auriu şi ten perfect şi ochi prea luminoşi pentru nuanța lor spălăcită de smarald. Are un chip extraordinar de chipeş, unul pe care, îmi dau seama acum, l-a moştenit de la tatăl lui. E genul acela de chip în care nimeni nu mai crede; linii şi unghiuri şi o simetrie care e aproape jignitoare în perfecțiunea ei. Nimeni n-ar trebui vreodată să-şi dorească un asemenea chip. E un chip menit pentru probleme, pentru primejdie, pentru un debuşeu care să compenseze cu vârf şi îndesat excesul pe care l-a furat de la un naiv.

E exagerat.

E prea mult.

Mă sperie.

Negrul, verdele şi auriul par să fie culorile lui. Costumul lui negru ca noaptea e croit pe silueta lui, slabă, dar musculoasă, contrabalansat de albul orbitor al cămăşii de dedesubt şi completat de cravata neagră, simplă, legată la gât. Stă drept, înalt, impasibil. Pentru oricine altcineva ar putea părea impozant, chiar şi cu braţul drept încă atârnat într-o eşarfă. E genul acela de băiat care a fost învăţat doar să fie bărbat, căruia i s-a spus să-şi şteargă conceptul copilăriei din aşteptările de la viaţă. Buzele lui nu îndrăznesc să zâmbească, fruntea lui nu face cute în momente dificile.

A fost învăţat să-şi disimuleze emoţiile, să-şi ascundă gândurile de lumea aceasta şi să nu aibă încredere în nimeni şi nimic. Să obţină ce-şi doreşte, indiferent prin ce metode. Văd asta limpede.

Însă mie îmi pare diferit.

Privirea lui e prea grea, ochii lui prea profunzi. Expresia lui e plină de ceva ce nu pot recunoaşte. Se uită la mine de parcă am reuşit s-o fac, de parcă l-am împuşcat în inimă şi i-am spulberat-o, de parcă l-am lăsat să moară după ce mi-a spus că mă iubeşte şi am refuzat să cred că aşa ceva era cu putinţă.

Iar acum văd în el diferenţa. Văd ce s-a schimbat.

Nu se străduieşte deloc să-şi ascundă emoţiile faţă de mine.

Plămânii mei sunt mincinoşi, prefăcându-se că nu se pot umfla doar ca să râdă pe seama mea, iar degetele mele trepidează, chinuindu-se să evadeze din închisoarea oaselor mele, ca şi când au aşteptat 17 ani ca să zboare.

Evadează! e ceea ce-mi spun degetele.

Respiră! e ceea ce-mi spun eu.

Warner copil. Warner ca fiu. Warner ca băiat care are cunoştinţe limitate despre propria-i viaţă. Warner cu un tată care îi va da o lecţie prin omorârea singurului lucru pentru care a fost dispus vreodată să implore.

Warner ca fiinţă umană mă îngrozeşte mai mult decât orice altceva.

Comandantul suprem e impacientat.

— Ia loc! îi spune fiului său, făcând semn spre canapeaua pe care stă şi el.

Warner nu-mi adresează niciun cuvânt.

Ochii lui sunt lipiţi de faţa mea, de trupul meu, de hamul prins de pieptul meu; privirea lui zăboveşte pe gâtul meu, pe semnele pe care cu siguranţă tatăl lui le-a lăsat în urmă, şi văd mişcarea din gâtul lui, văd cât de greu îi e să înghită priveliştea din faţa lui înainte să-şi desprindă într-un final privirea şi să păşească în camera de zi. Seamănă extrem de tare cu tatăl său, încep eu să-mi dau seama. Felul în care merge, felul în care arată în costum, felul în care e atât de meticulos în privinţa igienei personale. Şi totuşi, n-am nicio îndoială că îl detestă pe bărbatul pe care eşuează atât de jalnic în a nu-l imita.

— Aşadar, aş dori să ştiu, zice supremul, cum, mai exact, ai reuşit să evadezi. Se uită la mine. Sunt deodată curios, iar fiul meu nu mi-a înlesnit deloc extragerea acestor detalii.

Clipesc spre el.

— Spune-mi, zice. Cum ai evadat?

Sunt derutată.

— Prima sau a doua oară?

— De două ori! Ai reuşit să evadezi de două ori! Râde cu poftă acum; îşi loveşte genunchiul. Incredibil! Ambele dăţi, atunci. Cum ai reuşit să scapi în ambele dăţi?

Mă întreb de ce trage de timp. Nu înţeleg de ce vrea să stea la taclale când atâţia oameni aşteaptă un război, şi sper din tot sufletul ca Adam, Kenji, Castle şi toţi ceilalţi să nu fi murit de frig afară. Şi cu toate că nu am un plan, am o bănuială. Am impresia că ostaticii noştri s-ar putea să fie ascunşi în bucătărie. Aşa încât mă gândesc să-i cânt în strună o vreme.

Îi spun că am sărit pe geam prima oară. Şi că l-am împuşcat pe Warner a doua oară.

Supremul nu mai zâmbeşte.

— L-ai *împuşcat?*

Arunc o privire spre Warner şi văd că ochii lui încă sunt fixaţi ferm pe faţa mea, cu gura încă în niciun pericol de a se mişca. Habar n-am ce gândeşte şi deodată sunt atât de curioasă, încât vreau să-l provoc.

— Da, spun eu, întâlnind privirea lui Warner. L-am împuşcat. Cu pistolul lui.

Şi brusca încordare din maxilarul lui, ochii care cad pe mâinile pe care le strânge prea tare în poală – arată de parcă şi-a smuls glonţul din trup cu cele 5 degete ale lui.

Supremul îşi trece o mână prin păr, se freacă pe bărbie. Observ că pare neliniştit pentru prima oară de când am sosit şi mă întreb cum e cu putinţă să nu ştie cum am evadat.

Mă întreb ce anume i-o fi spus Warner în legătură cu rana de glonţ din braţul lui.

— Cum te cheamă? îl întreb înainte să mă pot răzgândi.

N-ar trebui să pun întrebări tâmpite, însă nu-mi place deloc că îi spun întruna „supremul", de parcă ar fi cine ştie ce entitate de neatins.

Tatăl lui Warner se uită la mine.

— Cum mă cheamă *pe mine?*

Încuviinţez din cap.

— Poţi să-mi spui Comandantul Suprem Anderson, zice el, încă derutat. Ce importanţă are asta?

— *Anderson?* Dar credeam că numele tău de familie e Warner.

Credeam că avea un prenume pe care îl puteam folosi pentru a-l deosebi de acel Warner pe care am ajuns să-l cunosc prea bine.

Anderson inspiră adânc, aruncând o privire dezgustată spre fiul său.

— Categoric *nu*, îmi spune. Fiul meu a crezut că e o idee bună să adopte numele de familie al mamei lui, întrucât acesta e exact acel tip de lucru stupid pe care l-ar face el. Greşeala, spune el pe un ton aproape proclamativ, pe care o face mereu, iar şi iar – permiţând sentimentelor să stea în calea *îndatoririi* lui –, e jalnică, spune el, scuipând în direcţia lui Warner. Motiv pentru care, oricât mi-aş dori să te las să trăieşti, draga mea, mă tem că reprezinţi o distragere prea mare pentru el. Nu-i pot permite să protejeze o persoană care a încercat să-l *omoare*. Clatină din cap. Nici nu-mi vine să cred că trebuie să port această conversaţie. Ce ruşine s-a dovedit el a fi!

Anderson bagă mâna în buzunar, scoate un pistol şi îl îndreaptă spre fruntea mea.

Se răzgândeşte.

— M-am săturat să strâng mereu după tine! latră el la Warner, apucându-l de braţ şi ridicându-l de pe canapea.

Îşi împinge fiul în faţa mea şi îi apasă arma în mâna sănătoasă.

— Împuşc-o! îi porunceşte el. Împuşc-o chiar acum!

TREIZECI ȘI ȘASE

Privirea lui Warner se intersectează cu a mea.

Se uită la mine, cu ochii plini de emoţii, şi nu sunt sigură că-l mai cunosc. Nu sunt sigură că-l înţeleg, nu sunt sigură că ştiu ce-o să facă atunci când ridică pistolul cu o mână puternică, fermă, şi îl îndreaptă spre faţa mea.

— Grăbeşte-te! îl îndeamnă Anderson. Cu cât faci mai repede asta, cu atât poţi trece mai uşor peste. Acum, *termină odată cu...*

Dar Warner îşi lasă capul într-o parte. Se întoarce.

Îndreaptă pistolul spre tatăl său.

Icnesc.

Anderson pare plictisit, iritat, enervat. Îşi trece o mână nerăbdătoare peste faţă înainte să scoată un alt pistol – celălalt pistol al meu – din buzunar. E de necrezut.

Tată şi fiu, ameninţându-se cu moartea unul pe celălalt.

— Îndreaptă pistolul în direcţia care trebuie, Aaron! E ridicol!

Aaron.

Aproape că-mi vine să râd în mijlocul acestei nebunii.

Prenumele lui Warner e *Aaron.*

— N-am niciun interes s-o omor, îi spune ~~Warner~~ ~~Aaron~~ el tatălui său.

— Bine. Anderson îşi îndreaptă din nou pistolul asupra capului meu. Atunci am s-o fac eu.

— Împuşc-o, zice Warner, şi-am să-ţi bag un glonţ în craniu.

E un triunghi al morţii. Warner ţinând un pistol îndreptat spre tatăl său, tatăl său ţinând un pistol îndreptat spre mine. Eu sunt singura fără armă şi nu ştiu ce să fac.

Dacă mă mişc, am să mor. Dacă nu mă mişc, am să mor.

Anderson zâmbeşte.

— Cât de fermecător! zice el. Afişează un zâmbet leneş în colţul gurii, strângând înşelător de nonşalant pistolul în mână. Ce e? Te face să te simţi curajos, băiete? Te face să te simţi puternic?

Warner tace.

— Te face să-ţi doreşti să fii un om mai bun?

Un mic chicotit.

— Ţi-a împuiat capul cu visuri despre viitorul vostru?

Un râs mai tare.

— Ţi-ai pierdut minţile, zice el, pentru o *copilă* idioată care-i mult prea laşă pentru a se apăra, chiar şi-atunci când are un pistol îndreptat spre ea. Asta, continuă el, îndreptând şi mai bine pistolul în direcţia mea, e fetiţa toantă de care te-ai îndrăgostit. Expiră scurt. Nu ştiu de ce sunt surprins.

O nouă încordare în respiraţia lui. O nouă încordare în strânsoarea pistolului. Acestea sunt singurele semne că Warner e chiar şi un pic afectat de cuvintele tatălui său.

— De câte ori, întreabă Anderson, m-ai ameninţat cu moartea? De câte ori m-am trezit în toiul nopţii ca să te găsesc, chiar şi-atunci când erai mic, încercând să mă împuşti în somn? Îşi lasă capul într-o parte. De zece ori? Poate de cincisprezece? Trebuie să recunosc c-am pierdut şirul. Îl fixează pe Warner cu privirea. Zâmbeşte din nou.

Şi de câte ori, continuă el, vorbind mult mai tare acum, ai fost în stare s-o faci? De câte ori ai izbutit? De câte ori ai izbucnit în lacrimi, cerându-mi iertare, agăţându-te de mine ca un dement...

— Tacă-ţi gura! spune Warner, pe un ton atât de scăzut şi de egal, cu silueta atât de nemişcată, încât e de-a dreptul înspăimântător.

— Eşti *slab*, scuipă Anderson, dezgustat. Jalnic de sentimental. Nu vrei să-ţi omori tatăl? Ţi-e prea teamă c-o să-ţi frângă inima aia mizerabilă?

Warner îşi încordează maxilarul.

— Împuşcă-mă! îl îndeamnă Anderson, cu ochii dansând, extrem de amuzaţi. Am spus, *împuşcă-mă*! strigă el, de data asta întinzându-se spre braţul rănit al lui Adam, apucându-l până ce degetele lui se strâng tare în jurul rănii, răsucindu-i braţul la spate până ce Warner icneşte de durere, clipind prea repede, încercând cu disperare să-şi înăbuşe ţipătul care creşte înlăuntrul lui.

Strânsoarea asupra pistolului din mâna sănătoasă slăbeşte, doar un pic.

Anderson îşi eliberează fiul. Îl împinge atât de tare, încât Warner se împleticeşte în timp ce încearcă să-şi păstreze echilibrul. E alb ca varul la faţă. Eşarfa înfăşurată în jurul braţului se umple de sânge.

— Prea multă vorbărie, zice Anderson, clătinând din cap. Prea multă vorbărie şi niciodată suficiente fapte. Mă faci *de râs*, îi zice lui Warner, cu faţa schimonosită de repulsie. Mi-e *scârbă* de tine.

Un pocnet ascuţit.

Anderson îl loveşte atât de tare peste faţă, încât Warner se leagănă o clipă, deja instabil din pricina sângelui pe care-l pierde. Dar nu spune niciun cuvânt.

Nu scoate niciun sunet.

Stă pur şi simplu acolo, suportând durerea, clipind repede, cu maxilarul încordat, uitându-se la tatăl lui fără absolut nicio emoţie pe chip; nu există niciun indiciu că tocmai a fost pălmuit, cu excepţia unei pete roşii pe obraz, pe tâmplă şi pe o parte din frunte. Însă suportul braţului său e mai mult sânge decât bumbac acum, şi pare să-i fie mult prea rău pentru a sta în picioare.

Şi tot nu spune nimic.

— Vrei să mă ameninţi din nou? Anderson gâfâie în timp ce vorbeşte. Tot mai crezi că-ţi poţi apăra iubiţica? Crezi c-am să permit ca pasiunea ta tâmpită să stea în calea tuturor lucrurilor pe care le-am clădit? În calea tuturor lucrurilor pentru care am muncit?

Pistolul lui Anderson nu mai e îndreptat spre mine. Mă uită suficient cât să-şi lipească ţeava pistolului de fruntea lui Warner, răsucind-o, împungând-o în pielea lui în timp ce vorbeşte.

— Nu te-am învăţat *nimic*? strigă el. N-ai învăţat *nimic* de la mine...

Nu ştiu cum să explic ce se petrece în continuare.

Tot ce ştiu e că mâna mea e în jurul gâtului lui Anderson şi că l-am imobilizat de perete, cuprinsă de o furie atât de orbitoare, arzătoare, mistuitoare, încât cred că mintea mea a luat deja foc şi s-a transformat în cenuşă.

Strâng un pic mai tare.

Anderson bolborosește. Icnește. Încearcă să mă prindă de brațe, fluturând neputincios din mâini spre trupul meu, și se face roșu și albastru și mov, iar asta mă bucură nespus. Mă bucură tare, tare mult.

Cred că zâmbesc.

Îmi apropii fața la mai puțin de 3 centimetri de urechea lui și șoptesc:

— Lasă pistolul jos!

O face.

Îi dau drumul și apuc pistolul în același timp.

Anderson hârcâie, tușind pe podea, încercând să respire, încercând să vorbească, încercând să înșface ceva cu care să se apere, iar durerea lui mă amuză. Plutesc într-un nor de ură absolută, nediluată, față de acest bărbat și față de tot ce a făcut el, și vreau să stau și să râd până ce lacrimile mă sufocă într-un soi de tăcere satisfăcătoare. Înțeleg atât de multe acum! Atât de multe!

— Juliette...

— Warner, spun eu pe un ton blând, uitându-mă în continuare la trupul prăbușit pe podeaua din fața mea, am să te rog să mă lași în pace în clipa asta.

Cântăresc pistolul din mâinile mele. Pun degetul pe trăgaci. Încerc să-mi aduc aminte ce m-a învățat Kenji despre cum să țintesc. Despre cum să-mi țin mâinile și brațele nemișcate. Despre cum să mă pregătesc de impactul – reculul – împușcăturii.

Înclin capul. Inventariez părțile trupului său.

— Tu, reușește Anderson într-un final să icnească, tu...

Îl împușc în picior.

Țipă. Cred că țipă. Nu mai pot auzi nimic. Îmi simt urechile pline de vată, ca și când cineva încearcă să-mi vorbească sau poate că cineva strigă la mine, dar totul e înăbușit și trebuie să mă concentrez la prea multe acum pentru a fi atentă la lucrurile enervante care se petrec pe fundal. Tot ce știu e reverberația acestei arme în mâna mea. Tot ce aud e focul de armă care-mi răsună în cap. Și mă hotărăsc că mi-ar plăcea s-o fac din nou.

Îl împușc în celălalt picior.

Există prea multe țipete.

Mă desfăt cu groaza din ochii lui. Cu sângele care îi distruge materialul scump al hainelor. Vreau să-i spun că nu arată foarte atractiv cu gura deschisă așa, dar apoi mă gândesc că oricum s-ar putea să nu-i pese de părerea mea. Eu sunt doar o fetiță toantă pentru el. Doar o fetiță toantă, o copilă idioată cu chipul drăguț care-i mult prea lașă, a spus el, mult prea lașă pentru a se apăra. Și, oh, nu-i așa că i-ar face plăcere să mă *păstreze*? Nu-i așa că i-ar face plăcere să mă *păstreze* ca pe un animăluț de companie? Și îmi dau seama că nu. N-ar trebui să-mi bat capul să-i împărtășesc gândurile mele. N-are niciun rost să irosesc cuvinte pe o persoană care e pe cale să moară.

Țintesc spre pieptul lui. Încerc să-mi amintesc unde se află inima.

Nu chiar la stânga. Nu chiar în mijloc.

Fix... *acolo*.

Perfect.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Sunt o hoață.

Am furat acest caiet de notițe și acest stilou de la unul dintre doctori, din unul dintre halatele lui de laborator când nu se uita, și le-am vârât pe amândouă în pantaloni. Asta s-a întâmplat înainte ca el să le poruncească acelor oameni să vină să mă ia. Cei îmbrăcați în acele costume ciudate, cu mănuși groase și măști de gaz cu ferestruici din plastic aburite care le ascundeau ochii. Erau extratereștri, îmi amintesc că gândeam. Îmi amintesc că gândeam că probabil erau extratereștri, întrucât n-aveau cum să fie oameni, cei care mi-au prins mâinile la spate în cătușe, cei care m-au legat de scaun. Lipeau pistoale cu electroșocuri de mine iar și iar, doar ca să mă audă țipând, dar n-o făceam. Scânceam, dar nu spuneam niciodată vreun cuvânt. Simțeam lacrimile alunecându-mi pe obraji, dar nu plângeam.

Cred că asta i-a înfuriat.

La sosire m-au pălmuit ca să mă trezesc, deși ochii mei erau deschiși. Cineva m-a dezlegat fără să-mi scoată cătușele și m-a lovit în rotule înainte să-mi poruncească să mă ridic. Am încercat. Am încercat, dar n-am putut, și într-un târziu 5 mâini m-au împins pe ușă și fața mea a sângerat o vreme pe ciment. Nu prea îmi pot aduce aminte de partea în care m-au târât înăuntru.

Mă simt rece tot timpul.

Mă simt pustie, ca şi când nu există nimic înlăuntrul meu în afară de această inimă frântă, singurul organ lăsat în această carapace. Simt scâncetele răsunând înlăuntrul meu, simt loviturile reverberând în jurul scheletului meu. Am o inimă, spune ştiinţa, dar sunt un monstru, spune societatea. Şi ştiu asta, fireşte că ştiu. Ştiu ce-am făcut. Nu cer mila nimănui.

Dar uneori mă gândesc, uneori mă întreb: dacă aş fi fost un monstru, n-ar fi trebuit s-o simt până acum?

Ar trebui să mă simt furioasă şi nemiloasă şi răzbunătoare. Aş şti ce e aia furie oarbă şi sete de sânge şi nevoie de răzbunare.

În schimb, simt înlăuntrul meu un abis care e atât de adânc, atât de întunecat, încât nu pot vedea nimic în el; nu pot vedea ce conţine. Nu ştiu ce sunt sau ce mi s-ar putea întâmpla.

Nu ştiu ce aş putea face din nou.

TREIZECI ȘI OPT

O explozie.

Zgomot de sticlă spartă.

Cineva mă trage înapoi tocmai când apăs pe trăgaci şi glonţul loveşte fereastra din spatele ţestei lui Anderson.

Mă răsucesc.

Kenji mă zguduie, mă zguduie atât de tare, încât îmi simt capul scuturându-se înainte şi înapoi, şi ţipă la mine, spunându-mi că trebuie să mergem, că trebuie să las arma jos, gâfâie şi spune:

— O să am nevoie ca tu să te îndepărtezi, bine? Juliette? Mă auzi? Trebuie să te îndepărtezi în acest moment. O să fii OK... O să fii bine... O să fii în regulă, trebuie doar să...

— Nu, Kenji...

Încerc să-l opresc să mă mai tragă, încerc să îmi înfig picioarele în locul în care mă aflu, pentru că el nu înţelege. Trebuie să înţeleagă.

— Trebuie să-l omor. Trebuie să mă asigur că moare, îi spun eu. Trebuie să-mi mai acorzi o clipă...

— Nu, spune el, nu încă, nu chiar acum. Şi se uită la mine de parcă e pe cale să se frângă, de parcă a văzut pe faţa mea ceva ce-şi doreşte să nu fi văzut niciodată, şi adaugă: Nu putem. Nu-l putem omorî încă. E prea devreme, bine?

Dar nu e bine şi nu înţeleg ce se petrece, dar Kenji se întinde după mâna mea şi smulge cu dificultate pistolul

dintre degetele care nu mi-am dat seama că erau atât de strânse în jurul mânerului. Şi clipesc. Mă simt derutată şi dezamăgită. Mă uit în jos la mâinile mele. La costumul meu. Şi pentru o clipă nu înţeleg de unde a apărut tot sângele ăsta.

Mă uit la Anderson.

Are ochii daţi peste cap. Kenji îi ia pulsul. Se uită la mine şi spune:

— Cred c-a leşinat.

Şi trupul meu a început să tremure atât de violent, încât de-abia mai pot sta în picioare.

Ce-am făcut?

Dau înapoi, având nevoie de un perete de care să mă agăţ, ceva solid de care să mă ţin, iar Kenji mă prinde, mă ţine strâns cu un braţ şi cu celălalt îmi cuprinde capul, şi mă simt de parcă vreau să plâng, dar, din cine ştie ce motiv, nu pot. Nu pot să fac altceva decât să îndur aceste tremurături care îmi zguduie trupul.

— Trebuie să mergem, îmi zice Kenji, mângâindu-mă pe păr într-o demonstraţie de tandreţe care ştiu că e rară pentru el.

Închid ochii, cu capul rezemat de umărul lui, dorind să fur putere din căldura lui.

— O să fii bine? mă întreabă el. Trebuie să mergi cu mine, bine? O să trebuiască să fugim.

— Warner, icnesc eu, smulgându-mă din îmbrăţişarea lui Kenji, cu privirea înnebunită. Unde-i...

E inconştient.

Un morman pe podea. Braţele legate la spate, o seringă goală aruncată pe covor lângă el.

— Am avut eu grijă de Warner, zice Kenji.

Dintr-odată, totul mă izbeşte din plin în acelaşi timp. Toate motivele pentru care trebuia să fim aici, ce încercam să înfăptuim în primul rând, realitatea a ceea ce-am făcut şi a ceea ce eram pe cale să fac.

— Kenji, icnesc eu, Kenji, unde-i Adam? Ce s-a întâmplat? Unde sunt ostaticii? E toată lumea bine?

— Adam e bine, mă asigură el. Ne-am furişat pe uşa din spate şi i-am găsit pe Ian şi pe Emory. Se uită spre zona bucătăriei. Sunt într-o formă destul de proastă, dar Adam îi scoate afară, încercând să-i trezească.

— Şi ceilalţi? Brendan? Ş-şi Winston?

Kenji clatină din cap.

— Habar n-am. Dar am o bănuială c-o să-i putem recupera.

— Cum?

Kenji dă din cap spre Warner.

— O să-l luăm ostatic pe puştiul ăsta.

— *Ce?*

— E şansa noastră cea mai bună, îmi zice el. Un alt schimb. Unul adevărat, de data asta. În plus, o să fie bine. Dacă-i iei pistoalele, blondul ăsta e inofensiv.

Se îndreaptă spre silueta neclintită a lui Warner. Îl împinge cu vârful bocancului înainte să-l ridice, aruncându-l peste umăr. Nu pot să nu remarc că braţul rănit al lui Warner e acum complet îmbibat de sânge.

— Haide, îmi zice Kenji, pe un ton prietenos, studiindu-mi silueta de parcă nu e sigur că sunt încă stabilă. Hai să ieşim de-aici – afară e o nebunie şi nu ştiu cât timp mai avem înainte ca ei să ajungă pe strada asta...

— Poftim? Clipesc prea repede. Ce vrei să spui...

Kenji se uită la mine ca şi când nu-i vine să creadă ce spun.

— *Războiul*, prinţeso. Se dă o luptă pe viaţă şi pe moarte acolo...

— Dar Anderson nu a dat semnalul... a spus că ei aşteptau cuvântul lui...

— Nu, zice Kenji. Anderson n-a dat semnalul. Castle a făcut-o.

O

Doamne.

— Juliette!

Adam dă buzna în casă, învârtindu-se pentru a-mi găsi faţa până ce fug înainte şi el mă prinde în braţele lui fără să gândească, fără să-şi aducă aminte că nu mai putem face asta, că nu mai suntem împreună, că n-ar trebui să mă atingă sub nicio formă.

— Eşti bine... eşti *bine*...

— SĂ MERGEM! latră Kenji la mine pentru ultima oară. Ştiu că ăsta-i un moment emoţional sau mă rog, dar trebuie să ne mişcăm naibii fundurile de-aici! Îţi jur, Kent...

Dar Kenji se opreşte.

Îşi lasă privirea jos.

Adam a căzut în genunchi, cu o expresie de teamă şi durere şi groază şi furie şi teroare întipărite în fiecare trăsătură de pe chipul lui, şi încerc să-l zgudui, încerc să-l fac să-mi spună ce s-a întâmplat, dar el nu se poate mişca, a înlemnit pe jos, cu ochii lipiţi de trupul lui Anderson, ridicând mâinile pentru a atinge părul care era perfect aranjat în urmă cu o clipă, şi îl implor să vorbească cu mine, îl

implor să-mi spună ce se petrece, şi e ca şi când lumea se schimbă în ochii lui, ca şi când nimic nu va fi vreodată corect în această lume şi nimic nu va mai putea fi vreodată bine, şi întredeschide buzele.

Încearcă să vorbească.

— Tatăl meu, zice el. Acest om este tatăl meu.

TREIZECI ȘI NOUĂ

— *Rahat!* Kenji închide ochii de parcă nu-i vine să creadă că se întâmplă asta. Rahat rahat *rahat*! Îl așază mai bine pe Warner pe umărul său, șovăie între a fi înțelegător și a fi soldat și spune: Adam, omule, îmi pare rău, dar chiar trebuie să ieșim de-aici...

Adam se ridică în picioare, clipind întruna pentru a alunga ceea ce-mi imaginez că sunt mii de gânduri, de amintiri, de griji, de ipoteze, și îl strig, dar e ca și cum nu mă poate auzi. E confuz, dezorientat, și mă întreb cum e cu putință ca bărbatul acesta să fie tatăl lui, când Adam mi-a spus că tatăl lui a murit.

Acum nu e momentul potrivit pentru astfel de conversații.

Ceva explodează în depărtare și impactul zguduie pământul, ferestrele, ușile acestei case, iar Adam pare să revină cu picioarele pe pământ. Sare înainte, mă apucă de braț și țâșnim pe ușă.

Kenji conduce grupul, reușind cumva să alerge în pofida greutății lui Warner, care atârnă fără vlagă peste umărul lui, și strigă la noi să ne ținem aproape de el. Mă răsucesc, analizând haosul care ne înconjoară. Focurile de armă se aud prea aproape prea aproape prea aproape.

— Unde sunt Ian și Emory? îl întreb pe Adam. I-ai scos?

— O parte dintre băieții noștri luptau nu foarte departe de noi și au reușit să rechiziționeze unul din tancuri – i-am

rugat să-i ducă pe cei doi înapoi la Punct, îmi explică el, strigând ca să-l pot auzi. A fost cea mai sigură variantă de transport posibilă.

Încuviinţez din cap, gâfâind în timp ce zburăm pe străzi, şi încerc să mă concentrez pe sunetele din jurul nostru, încerc să-mi dau seama cine câştigă, încerc să aflu dacă ai noştri au fost decimaţi. Dăm colţul.

Ai crede că-i un masacru.

50 dintre oamenii noştri luptă împotriva a 500 dintre soldaţii lui Anderson, care descarcă gloanţe după gloanţe, împuşcând orice ar putea reprezenta o ţintă. Castle şi ceilalţi se ţin tare pe poziţii, însângeraţi şi răniţi, dar luptând cât de bine pot. Oamenii noştri – femei şi bărbaţi deopotrivă – sunt înarmaţi şi năvălesc înainte pentru a ţine piept împuşcăturilor opoziţiei; alţii luptă în singurul fel în care ştiu: un bărbat are mâinile lipite de sol, îngheţând pământul de sub picioarele soldaţilor, făcându-i să-şi piardă echilibrul; un alt bărbat ţâşneşte printre soldaţi cu o asemenea viteză, încât nu vezi decât un vârtej neclar, derutându-i pe bărbaţi, punându-i la pământ şi furându-le armele. Ridic privirea şi văd o femeie ascunsă într-un copac, aruncând ceea ce trebuie să fie pumnale sau săgeţi într-o succesiune atât de rapidă, încât soldaţii n-au timp să reacţioneze înainte să fie loviţi de deasupra.

Apoi Castle se află în mijlocul tuturor lucrurilor, cu mâinile întinse deasupra capului, adunând un vârtej de particule, moloz, bucăţi împrăştiate de oţel şi crengi rupte, doar mişcând din vârfurile degetelor. Ceilalţi au format un zid uman în jurul lui, protejându-l în timp ce formează un

ciclon de o asemenea magnitudine, încât până şi eu îmi dau seama că se chinuie să menţină controlul asupra lui.

Apoi

îi dă drumul.

Soldaţii urlă, ţipă, fug înapoi şi se feresc, dar cei mai mulţi sunt prea lenţi pentru a scăpa de atingerea acestei distrugeri imense, şi sunt la pământ, străpunşi de cioburi de sticlă şi piatră şi lemn şi metal, dar ştiu că această formă de apărare nu va dura prea mult.

Cineva trebuie să-i spună lui Castle.

Cineva trebuie să-i spună să plece, să iasă de-aici, că Anderson a căzut şi că am recuperat 2 ostatici şi că-l avem şi pe Warner cu noi. Trebuie să-i ducă pe bărbaţii şi femeile noastre înapoi la Punctul Omega înainte ca soldaţii să devină isteţi şi cineva să arunce o bombă suficient de mare pentru a distruge totul. Ai noştri nu vor mai rezista prea mult şi asta e ocazia perfectă pentru ca ei să ajungă într-un loc sigur.

Le spun lui Adam şi lui Kenji ce gândesc.

— Dar cum? strigă Kenji pe deasupra haosului. Cum putem ajunge la el? Dacă fugim pe-acolo suntem ca şi morţi! Avem nevoie de un soi de distragere...

— Ce? strig eu.

— O *distragere*! repetă el. Avem nevoie de ceva care să-i ţină la distanţă pe soldaţi suficient cât unul dintre noi să ajungă la Castle şi să-i dea unda verde... Nu avem prea mult timp...

Adam încearcă deja să mă apuce, încearcă deja să mă oprească, mă imploră deja să nu fac ceea ce crede el că urmează să fac, iar eu îi spun că e în regulă. Îi spun să nu-şi

facă griji. Îi spun să-i ducă pe ceilalţi într-un loc sigur şi-i promit c-o să fiu bine, dar el se întinde după mine, mă imploră cu privirea şi sunt tare tentată să rămân aici, chiar lângă el, dar ies din strânsoarea lui. În sfârşit ştiu ce trebuie să fac; în sfârşit sunt pregătită să ajut; în sfârşit sunt un pic sigură că poate de data asta o voi putea controla, şi trebuie să încerc.

Aşa că mă împleticesc îndărăt.

Închid ochii.

Şi-i dau drumul.

Mă las în genunchi şi-mi lipesc palma de pământ şi simt puterea curgând prin mine, o simt coagulându-se în sângele meu şi amestecându-se cu furia, cu pasiunea, cu focul dinlăuntrul meu, şi mă gândesc la fiecare moment în care părinţii mi-au spus că sunt un monstru, că sunt o greşeală oribilă şi înfiorătoare, şi mă gândesc la toate nopţile în care adormeam plângând, şi văd toate feţele care mă doreau moartă, şi apoi e ca şi când se derulează nişte imagini în mintea mea, bărbaţi şi femei şi copii, protestatari nevinovaţi călcaţi pe străzi; văd arme şi bombe, foc şi distrugere, atâta suferinţă suferinţă suferinţă, şi mă oţelesc. Îmi flexez pumnul. Trag braţul înapoi

şi

s p u l b e r

ceea ce a mai rămas din acest pământ.

PATRUZECI

Încă sunt aici.

Deschid ochii şi pe moment sunt uluită, derutată, aşteptându-mă oarecum să mă trezesc moartă sau cu leziuni cerebrale sau măcar schilodită, dar această realitate refuză să dispară.

Lumea de sub picioarele mele huruie, zăngăneşte, tremură şi tună prinzând viaţă, iar pumnul meu e încă lipit de pământ, şi mă tem să-i dau drumul. Sunt în genunchi, uitându-mă la ambele tabere ale acestei bătălii şi văd soldaţii încetinind. Le văd ochii ţâşnind de colo-colo. Îi văd alunecând, nereuşind să rămână drepţi, şi fisurile inconfundabile care scârţâie acum prin mijlocul asfaltului nu pot fi ignorate, şi e ca şi când fălcile vieţii îşi întind articulaţiile, scrâşnind din dinţi, trezindu-se cu un căscat pentru a fi martore la nenorocirea noastră.

Pământul se uită în jur, cu gura căscată la nedreptatea, violenţa, tacticile calculate pentru putere care nu se opresc pentru nimeni şi nimic şi sunt saturate doar de sângele celor slabi, de ţipetele celor nesupuşi. E ca şi când pământul s-a gândit să arunce o privire la ceea ce am mai făcut noi în ultima vreme şi e înspăimântător cât de dezamăgit pare.

Adam fuge.

Ţâşneşte printr-o mulţime de oameni care încă gâfâie după aer şi după o explicaţie pentru cutremurul de sub

picioarele lor, şi se năpusteşte asupra lui Castle, îl ţintuieşte la pământ, strigă bărbaţilor şi femeilor şi se apleacă, ferindu-se de un glonţ rătăcit, îl ridică pe Castle în picioare, iar oamenii noştri au început să fugă.

Soldaţii din tabăra opusă se împleticesc unii de ceilalţi şi se împiedică într-o învălmăşeală de membre în timp ce încearcă să se depăşească unul pe celălalt, şi mă întreb cât mai trebuie să stau aşa, cât mai trebuie să fac asta înainte să fie suficient, iar Kenji strigă:

— Juliette!

Şi mă răsucesc fix la ţanc ca să-l aud spunându-mi să dau drumul.

Aşa că îi dau drumul.

Vântul copacii frunzele căzute alunecă toate şi ajung la locurile lor cu o singură gură de aer uriaşă şi totul se opreşte pentru o clipă şi nu-mi amintesc ce înseamnă să trăieşti într-o lume care nu se duce de râpă.

Kenji mă trage de braţ şi fugim, suntem ultimii din grupul nostru care plecăm, şi mă întreabă dacă sunt bine, şi eu mă mir cum de încă-l cară pe Warner, mă gândesc că sigur Kenji e mult mai puternic decât pare, şi mă gândesc că uneori sunt prea dură cu el, mă gândesc că nu-i acord suficiente merite. Tocmai încep să-mi dau seama că el e unul dintre oamenii mei preferaţi din lume şi sunt tare fericită că e bine.

Sunt tare fericită că el e prietenul meu.

Mă agăţ de mâna lui şi îi îngădui să mă conducă spre un tanc abandonat de partea noastră a diviziunii, şi deodată îmi dau seama că nu-l văd pe Adam, că nu ştiu unde s-a dus, şi o iau razna, îi ţip numele până ce-i simt braţele

în jurul mijlocului meu, cuvintele în urechea mea, şi încă ne ferim capetele în timp ce ultimele împuşcături răsună în depărtare.

Urcăm în tanc.

Închidem uşile.

Dispărem.

PATRUZECI ȘI UNU

Capul lui Warner se odihnește în poala mea.

Chipul lui e neted și calm și pașnic într-un fel în care nu l-am văzut niciodată, și aproape c-aș vrea să-i mângâi părul înainte să-mi amintesc exact cât de ciudat e asta.

~~Ucigaș în poala mea.~~

~~Ucigaș în poala mea.~~

~~Ucigaș în poala mea.~~

Mă uit în dreapta mea.

Picioarele lui Warner se odihnesc pe genunchii lui Adam, iar el pare să se simtă la fel de incomod ca mine.

— Țineți-vă bine, copii, ne zice Kenji, conducând tancul spre Punctul Omega. Știu că treaba asta e ciudată într-o mie de feluri diferite, dar nu prea am avut timp să născocesc un plan mai bun.

Se uită la noi ~~2~~ 3, dar nimeni nu spune un cuvânt până când

— Băieți, mă bucur tare mult că sunteți bine!

O spun de parcă acele 13 silabe au locuit în mine prea mult, de parcă au fost aruncate afară, evacuate din gura mea, și abia atunci îmi dau seama exact cât de îngrijorată am fost că noi 3 nu aveam să scăpăm cu viață.

— Mă bucur tare, tare mult că sunteți bine!

Respirații adânci, solemne, calme peste tot în jurul meu.

— Cum te simți? mă întreabă Adam. Brațul tău... Ești bine?

— Da. Îmi mișc încheietura mâinii și încerc să nu mă strâmb. Mă simt bine. Mănușile astea și chestia asta metalică m-au ajutat cu adevărat, cred. Mișc din degete. Îmi examinez mănușile. Nu s-a rupt nimic, zic.

— A fost o mișcare șmecheră, îmi spune Kenji. Chiar ne-ai salvat acolo.

Clatin din cap.

— Kenji... în legătură cu ce s-a întâmplat... în casă... îmi pare rău, eu...

— Hei, ce-ar fi să nu discutăm despre asta chiar acum?

— Ce se petrece? întreabă Adam, alert. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde Kenji degrabă.

Adam îl ignoră. Se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Eu doar... Eu d-doar... Mă chinui să formulez propoziția. Ce s-a întâmplat... cu tatăl lui War...

Kenji înjură cu voce tare.

Eu rămân cu gura căscată, oprindu-mă brusc.

Obrajii îmi ard în timp ce-mi dau seama ce-am spus. În timp ce-mi amintesc ce-a spus Adam înainte să fugim din casa aia. El devine deodată palid, strângând din buze și privind în altă parte, pe gemulețul acestui tanc.

— Ascultă... Kenji își drege vocea. Nu trebuie să vorbim despre asta, bine? De fapt, cred c-aș prefera să *nu* vorbesc despre asta. Fiindcă treaba aia de rahat e prea ciudată pentru mine ca să...

— Nu știu cum e cu putință, șoptește Adam. Clipește, privind drept în fața acum, clipind și clipind și clipind și...

Mă gândesc întruna că poate visez, continuă el, că poate halucinez toată treaba asta. Şi totuşi – îşi lasă capul în mâini, râde amar –, aia e o faţă pe care n-am s-o pot uita vreodată.

— Nu... nu l-ai întâlnit niciodată pe comandantul suprem? îndrăznesc să-l întreb. Sau n-ai văzut niciodată o poză cu el...? Nu e ceva ce-ai vedea în armată?

Adam clatină din cap.

Kenji vorbeşte:

— Toată şmecheria lui era să fie mereu, cum să-ţi zic, invizibil. Are o plăcere nebună să fie considerat o putere nevăzută.

— Teama de necunoscut?

— Ceva de genul ăsta, da. Am auzit că nu voia să vadă pozele lui pe nicăieri – şi nici nu ţinea discursuri publice – deoarece credea că dacă oamenii îi alăturau un chip, asta îl făcea vulnerabil. Uman. Iar el se desfăta mereu cu băgatul oamenilor în sperieţi. Cu faptul că era puterea absolută. Ameninţarea absolută. Cum ar fi... cum poţi lupta cu ceva ce nici măcar nu poţi vedea? Ce nici măcar nu poţi găsi?

— De-asta s-a făcut mare tam-tam cu sosirea lui aici, conştientizez eu cu voce tare.

— Cam da.

— Dar tu credeai că tatăl tău a murit, îi spun lui Adam. Nu aşa mi-ai zis?

— Ca să ştiţi şi voi, intervine Kenji, eu încă votez pentru opţiunea *nu trebuie să vorbim despre asta*. Ştiţi voi. Doar ca să ştiţi. Ca să fie spus.

— Aşa am crezut, îmi zice Adam, refuzând în continuare să se uite la mine. Aşa mi s-a spus.

— Cine ți-a spus? întreabă Kenji. Se abține brusc. Se strâmbă. Rahat! Bine. *Bine.* Sunt curios.

Adam dă din umeri.

— Acum totul începe să se lege. Toate lucrurile pe care nu le înțelegeam. Cât de aiurea a fost viața mea cu James. După ce mama a murit, tata n-a fost niciodată prin preajmă decât dacă voia să se îmbete și să bată măr pe cineva. Bănuiesc că ducea o viață complet diferită prin altă parte. De-asta ne lăsa mai tot timpul singuri pe mine și pe James.

— Dar n-are nicio noimă, zice Kenji. Vreau să zic, nu părțile în care taică-tău e un bou, ci doar, cum să-ți zic, întreaga chestie. Pentru că, dacă tu și Warner sunteți frați, și tu ai 18 ani, și Warner are 19, iar Anderson a fost mereu căsătorit cu mama lui Warner...

— Părinții mei n-au fost niciodată căsătoriți, îl întrerupe Adam, făcând ochii mari în timp ce rostește ultimul cuvânt.

— Ai fost un copil făcut din dragoste? întreabă Kenji, dezgustat. Vreau să zic... știi tu, fără supărare... doar că nu vreau să mi-l imaginez pe Anderson având o aventură amoroasă pasională. Mi se face scârbă.

Adam arată de parcă a înghețat deodată.

— Sfinte Sisoe! șoptește el.

— Dar vreau să zic, de ce, până la urmă, o aventură amoroasă? întreabă Kenji. N-am înțeles niciodată vrăjeala asta. Dacă nu ești fericit, pleacă. Nu înșela. Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama de rahatu' ăsta. Adică – șovăie un pic – *presupun* c-a fost o aventură amoroasă, zice Kenji, conducând în continuare și neputând să vadă expresia lui Adam. Poate că n-a fost o aventură *amoroasă*. Poate c-a fost doar o altă situație de genul tipul-e-un-măgar cu... Tace

brusc, se strâmbă. Rahat! Vedeți, de-asta *nu* vorbesc cu oamenii despre problemele lor personale...

— A fost, zice Adam, de-abia respirând acum. N-am idee de ce nu s-a însurat niciodată cu ea, dar știu c-a iubit-o pe mama. De noi nu i-a păsat niciodată. Doar de ea. Totul se rezuma mereu la ea. Totul era mereu despre ea. Puținele zile pe lună când era acasă, eu trebuia să stau mereu în camera mea. Trebuia să fiu foarte tăcut. Trebuia să bat la propria-mi ușă și să primesc permisiunea de a ieși, chiar dacă doar pentru a merge la baie. Iar el își ieșea din minți de fiecare dată când mama îmi dădea voie. Nu voia să mă vadă decât dacă era musai. Mama trebuia să-mi aducă pe furiș cina, doar ca el să nu se certe cu ea că mie-mi dă prea mult de mâncare și că ei nu-și păstrează nimic, spune el. Clatină din cap. Și a devenit și mai rău după ce s-a născut James... Adam clipește de parcă mai are un pic și orbește. Și apoi, când ea a murit, continuă el, inspirând adânc, când ea a murit, tot ce-a făcut el a fost să mă învinuiască pe mine pentru moartea ei. Mereu îmi spunea că s-a îmbolnăvit din cauza mea, și că e vina mea c-a murit. Că aveam nevoie de prea multe, că ea nu mânca suficient, că a slăbit din cauză că era prea ocupată să aibă grijă de noi, dându-ne de mâncare, dându-ne... totul. Mie și lui James. Adam se încruntă. Și vreme îndelungată l-am crezut. M-am gândit că de asta pleca tot timpul. Credeam că era un soi de pedeapsă. Credeam c-o meritam.

Sunt prea oripilată ca să vorbesc.

— Iar apoi el pur și simplu... Vreau să zic, n-a fost niciodată prin preajmă când am crescut, zice Adam, și s-a purtat mereu ca un dobitoc. Dar după ce ea a murit... și-a

pierdut minţile. Obişnuia să vină doar ca să se îmbete criţă. Mă obliga să stau în faţa lui ca să arunce cu sticle goale în mine. Şi dacă tresăream... dacă *tresăream*... Înghite anevoie. Asta e tot ce făcea, zice Adam, mai încet acum. Venea. Se îmbăta. Mă bătea de-mi săreau capacele. Aveam 14 ani când a încetat să mai vină. Adam îşi priveşte lung mâinile, cu palmele în sus. Trimitea lunar ceva bani ca să supravieţuim, şi apoi... Face o pauză. Doi ani mai târziu am primit o scrisoare din partea noului nostru guvern în care eram anunţat că tatăl meu a murit. M-am gândit că probabil s-a făcut mangă din nou şi a comis vreo prostie. A fost călcat de vreo maşină. A căzut în ocean. În fine. Nu conta. Eram fericit că murise, dar a trebuit să renunţ la şcoală. M-am înrolat în armată fiindcă banii nu mai veneau şi trebuia să am grijă de James şi ştiam că nu aveam să găsesc un alt loc de muncă. Adam clatină din cap. Nu ne-a lăsat nimic, nici măcar un ban, nici măcar o bucată de carne cu care să trăim, şi acum iată-mă aici, în tancul ăsta, fugind de un război global care a fost orchestrat cu ajutorul *tatălui* meu – râde tare, pustiit –, şi cealaltă persoană de nimic de pe această planetă zace inconştientă în poala mea. Adam râde de-a binelea acum, râde tare, nevenindu-i să creadă, cu mâna prinsă în păr, trăgând de rădăcini, strângându-şi craniul. Şi e *fratele* meu. Sânge din sângele meu. Tatăl meu a dus o viaţă dublă despre care n-am ştiut nimic şi, în loc să fie mort, aşa cum ar trebui, mi-a oferit un *frate* care aproape că m-a torturat de moarte într-un *abator*...

Îşi trece o mână şovăielnică peste faţă, deodată cedând, deodată alunecând, deodată pierzându-şi controlul. Mâinile

îi tremură şi trebuie să şi le facă pumn şi le apasă de frunte şi spune:

— Trebuie să moară.

Iar eu nu respir, nici măcar un pic, absolut deloc, când el spune:

— Tatăl meu, zice el. Trebuie să-l omor.

PATRUZECI ȘI DOI

~~Am să-ți spun un secret.~~

~~Nu regret ce-am făcut. Nu regret deloc.~~

~~De fapt, dacă aș avea ocazia s-o fac din nou, știu că de data asta aș face-o cum trebuie. L-~~aș împușca pe Anderson ~~chiar în inimă~~.

~~Și mi-ar face plăcere~~.

PATRUZECI ȘI TREI

Nici nu ştiu de unde să încep.

Durerea lui Adam e aidoma unui pumn de paie vârât pe gâtul meu. Nu are părinţi, ci un tată care l-a bătut, l-a abuzat şi l-a abandonat doar ca să distrugă restul lumii şi i-a lăsat un frate nou-nouţ care e exact opusul său în orice fel cu putinţă.

Warner, al cărui prenume nu mai e un mister, Adam, al cărui nume de familie nu e de fapt Kent.

Kent e al doilea prenume, mi-a explicat Adam. Mi-a spus că nu voia să aibă nimic de-a face cu tatăl său şi că nu le-a spus niciodată oamenilor numele său de familie adevărat. Cel puţin are ceva în comun cu fratele său.

Asta, şi faptul că ambii au un soi de imunitate la atingerea mea.

Adam şi Aaron Anderson.

Fraţi.

Stau în camera mea, pe întuneric, străduindu-mă să mă împac cu ideea noului frate al lui Adam, care nu e decât un băiat, un copil care-şi urăşte tatăl şi, pe cale de consecinţă, un copil care a luat un număr de decizii foarte nefericite de-a lungul vieţii. 2 fraţi. 2 şiruri de alegeri foarte diferite.

2 vieţi foarte diferite.

Castle a venit la mine azi-dimineaţă – acum că toţi cei răniţi au fost instalaţi în aripa medicală şi nebunia s-a mai potolit –, a venit la mine şi mi-a spus:

— Domnişoară Ferrars, ai fost extrem de curajoasă ieri! Voiam să-mi exprim recunoştinţa şi să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut – pentru că ţi-ai arătat sprijinul. Nu ştiu dacă am mai fi scăpat cu viaţă de-acolo fără tine.

Am zâmbit, m-am chinuit să înghit complimentul şi am presupus că terminase, dar apoi a spus:

— De fapt, am fost atât de impresionat, încât aş dori să-ţi ofer prima ta misiune oficială la Punctul Omega.

Prima mea misiune oficială.

— Eşti interesată? m-a întrebat.

Am spus da da da fireşte că eram interesată, eram categoric interesată, eram foarte, foarte interesată să am în sfârşit ceva de făcut – ceva de realizat –, iar el a zâmbit şi a spus:

— Mă bucur să aud asta! Întrucât nu mă pot gândi la cineva mai potrivit decât tine pentru această sarcină aparte.

Am radiat.

Soarele şi luna şi stelele m-au sunat şi mi-au spus: „Te rugăm, las-o mai moale cu radierea asta, fiindcă ne orbeşti", iar eu n-am ascultat, ci am continuat să radiez. Iar apoi i-am cerut mai multe detalii lui Castle legate de prima mea misiune oficială. Care mi se potrivea de minune.

Iar el a spus

— Mi-aş dori să te ocupi de întreţinerea şi interogarea noului nostru vizitator.

Şi-am încetat să mai radiez.

M-am holbat la Castle.

— Fireşte, eu voi supraveghea întregul proces, a continuat Castle, aşa că nu ezita să vii la mine cu întrebări şi nelinişti. Dar va trebui să profităm de prezenţa lui aici, iar asta înseamnă să-ncercăm să-l facem să vorbească. Castle

a tăcut o clipă, apoi a adăugat: El... pare să aibă un straniu ataşament faţă de tine, domnişoară Ferrars, şi, iartă-mă că ţi-o spun, dar cred c-ar fi de datoria noastră să-l exploatăm. Nu cred că ne permitem luxul de a ignora posibilele avantaje care ne sunt disponibile. Orice ne poate spune despre planurile tatălui său, sau despre locul în care ne-am putea găsi ostaticii, va fi nepreţuit pentru strădaniile noastre. Şi n-avem prea mult timp la dispoziţie, a urmat el. Mă tem că va trebui să începi pe dată.

Şi i-am cerut lumii să se deschidă, am spus: lume, te rog, deschide-te, deoarece mi-aş dori să cad într-un râu de magmă şi să mor, măcar un pic, dar lumea nu mă putea auzi, întrucât Castle încă vorbea şi a spus:

— Poate că-i poţi băga minţile în cap? Să-i spui că nu suntem interesaţi să-i facem rău? Să-l convingi să ne ajute cu recuperarea ostaticilor noştri rămaşi?

Am spus:

— Oh!

Am spus:

— Sigur, se află în vreun soi de celulă? În spatele unor gratii sau ceva asemănător?

Dar Castle a râs, amuzat de hilaritatea mea bruscă şi neaşteptată, şi a spus:

— Nu fi absurdă, domnişoară Ferrars. Nu avem aşa ceva aici. Nu m-am gândit niciodată că vom ţine pe cineva captiv la Punctul Omega. Dar da, se află în propria sa cameră, şi da, uşa e încuiată.

— Deci vrei să intru în camera lui? l-am întrebat. Să fiu cu el? Singură?

Calmă! Fireşte că eram calmă. Eram categoric absolut tot ce e opusul calmului.

Dar apoi fruntea lui Castle s-a înăsprit, îngrijorată.

— E o problemă? m-a întrebat el. M-am gândit – întrucât el nu te poate atinge – că de fapt nu te vei simţi la fel de ameninţată de el precum ceilalţi. El e conştient de abilităţile tale, nu-i aşa? Îmi închipui că va fi înţelept şi va sta departe de tine, pentru binele său.

Şi a fost amuzant, întrucât iat-o acolo: o cisternă de gheaţă, toată deasupra capului meu, picurând scurgându-se prelingându-se în oasele mele, şi de fapt nu, n-a fost deloc amuzant, întrucât a trebuit să spun:

— Da. Corect. Da, fireşte. Aproape c-am uitat. Fireşte că n-ar putea să mă atingă.

Ai dreptate, domnule Castle, oare ce Dumnezeu era în capul meu?

Castle a fost uşurat, tare uşurat, ca şi când intrase într-o piscină caldă care era sigur că avea să fie rece ca gheaţa.

Iar acum sunt aici, stând în exact aceeaşi poziţie în care eram în urmă cu 2 ore, şi încep să mă întreb

cât de mult

voi putea să păstrez acest secret.

PATRUZECI ȘI PATRU

Asta-i ușa.

Asta, chiar în fața mea, aici e locul în care se află Warner. Nu există ferestre și nu ai cum să privești în camera lui, și încep să cred că această situație e exact antonimul cuvântului excelent.

Da.

Am să intru în camera lui, complet neînarmată, întrucât armele sunt îngropate adânc în armurărie și întrucât sunt letală, așa că de ce-aș avea nevoie de un pistol? Nimeni întreg la cap n-ar pune mâna pe mine, nimeni în afară de Warner, firește, a cărui încercare semi-nebună de a mă opri din a evada pe fereastră a avut ca rezultat această descoperire, descoperirea lui că mă poate atinge fără să-și facă rău.

Și n-am spus nimănui asta.

Mă gândeam că poate îmi imaginasem totul, asta până când Warner m-a sărutat și mi-a spus că mă iubește, iar atunci am știut că nu mă mai puteam preface că asta nu se întâmplă. Dar au trecut doar 4 săptămâni de-atunci, iar eu n-am știut cum s-o aduc în discuție. Mă gândeam că poate nu voi fi nevoită s-o menționez. Îmi *doream* cu disperare să nu fiu nevoită s-o menționez.

Iar acum, gândul de a spune tuturor, de a-i face cunoscut lui Adam, dintre toți oamenii, că singura persoană pe care o urăște cel mai mult pe lumea asta – urmată îndeaproape

de propriul său tată – e singura persoană, în afară de el, care mă poate atinge? Că Warner m-a atins deja, că mâinile lui au descoperit forma trupului meu şi că buzele lui au aflat gustul buzelor mele – lăsând la o parte că nu era ceva ce-mi doream cu adevărat? Pur şi simplu n-o pot face.

Nu acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Aşa că situaţia asta e numai şi numai din vina mea. Şi trebuie s-o înfrunt.

Mă oţelesc şi fac un pas înainte.

2 bărbaţi pe care nu i-am mai întâlnit niciodată până acum păzesc uşa lui Warner. Asta nu înseamnă cine ştie ce, dar îmi conferă un minimum de calm. Salut din cap în direcţia paznicilor, iar ei mă întâmpină cu atâta entuziasm, încât mă întreb dacă nu cumva m-au confundat cu altcineva.

— Îţi mulţumim din suflet c-ai venit! mi se adresează unul dintre ei, cu părul lui blond, lung şi neîngrijit, alunecându-i în ochi. A luat-o razna de când s-a trezit, aruncând lucruri şi încercând să distrugă pereţii, ameninţându-ne că ne omoară. Spune că tu eşti singura cu care vrea să vorbească, şi s-a calmat doar pentru că i-am spus că eşti pe drum.

— A trebuit să scoatem toată mobila, adaugă celălalt paznic, cu ochii lui căprui mari, sceptici. Strica *totul*. N-a vrut nici să mănânce.

Antonimul cuvântului excelent.

Antonimul cuvântului excelent.

Antonimul cuvântului excelent.

Surâd şi le spun că voi vedea ce pot face pentru a-l seda. Ei încuviinţează din cap şi îmi descuie uşa.

— Când eşti pregătită să pleci, bate la uşă, îmi spun ei. Strigă-ne şi vom deschide uşa.

Dau din cap da şi sigur şi fireşte şi încerc să ignor faptul că sunt mai neliniştită acum decât atunci când m-am dus să-i întâlnesc tatăl. Să fiu singură într-o cameră cu Warner... Să fiu singură cu el şi să nu ştiu ce-ar putea face sau de ce e în stare, şi sunt atât de derutată, întrucât nici măcar nu mai ştiu cine e el.

El e 100 de oameni diferiţi.

El e singura persoană care m-a silit să torturez un copilaş împotriva voinţei mele. El e copilul atât de terorizat, atât de chinuit psihic, încât a încercat să-şi omoare tatăl în somn. El e băiatul care a împuşcat un soldat dezertor în frunte; băiatul care a fost antrenat să fie un ucigaş rece, nemilos, de către un om în care credea că poate avea încredere. Îl văd pe Warner ca pe un copil disperat să primească aprobarea tatălui său. Îl văd ca fiind liderul unui întreg sector, dornic să mă cucerească, să mă folosească. Îl văd hrănind un căţel vagabond. Îl văd torturându-l aproape de moarte pe Adam. Şi apoi îl aud spunându-mi că mă iubeşte, îl simt *sărutându-mă* cu o asemenea pasiune şi disperare neaşteptate, încât nu ştiu nu ştiu nu ştiu în ce mă bag.

Nu ştiu cine va fi el de data asta. Ce latură a lui îmi va arăta astăzi.

Dar apoi mă gândesc că acum trebuie să fie diferit. Pentru că el se află pe teritoriul meu acum, şi pot mereu să strig după ajutor dacă ceva nu merge cum trebuie.

Sper că n-o să-mi facă rău.

Sper.

PATRUZECI ȘI CINCI

Intru în cameră.

Uşa se trânteşte în urma mea, dar Warner pe care îl găsesc aici nu e unul pe care să-l recunosc vreun pic. Şade pe podea, cu spatele lipit de perete, cu picioarele întinse în faţa lui, încrucişate la glezne. Poartă doar şosete, un tricou alb simplu şi o pereche de pantaloni negri. Paltonul lui, pantofii lui şi cămaşa lui elegantă sunt aruncate pe jos. Trupul lui e tonifiat şi musculos şi de-abia încape în tricou; părul lui e o învălmăşeală blondă, ciufulit probabil pentru prima oară în viaţa lui.

Dar nu se uită la mine. Nici măcar nu ridică privirea atunci când fac un pas spre el. Nu schiţează nicio mişcare.

Am uitat din nou cum să respir.

Apoi

— Ai măcar habar, zice el, extrem de încet, de câte ori l-am citit?

Ridică mâna, dar nu şi capul, şi văd că ţine între 2 degete un dreptunghi mic, decolorat.

Şi mă întreb cum e cu putinţă să fii lovit în abdomen de atât de mulţi pumni în acelaşi timp.

Caietul meu.

El are caietul meu.

Fireşte.

Nu-mi vine să cred că uitasem. El a fost ultima persoană care mi-a atins caietul; ultima persoană care l-a văzut. Mi l-a confiscat când a aflat că-l ascunsesem în buzunarul rochiei, la bază. Asta s-a întâmplat fix înainte să evadez, fix înainte ca Adam şi cu mine să sărim pe fereastră şi să fugim. Fix înainte ca Warner să-şi dea seama că mă poate atinge.

Iar acum, să ştiu că mi-a citit cele mai dureroase gânduri, cele mai chinuite confesiuni – lucrurile pe care le-am scris când eram complet izolată, sigură că aveam să mor în acea celulă, atât de sigură că nimeni nu-mi va citi vreodată lucrurile pe care le-am consemnat –, să ştiu că mi-a citit aceste şoapte disperate ale minţii mele...

Mă simt insuportabil de goală.

Pietrificată.

Atât de vulnerabilă!

Deschide caietul la întâmplare. Cercetează pagina până ce se opreşte. Într-un final ridică privirea, cu ochii mai ageri, mai luminoşi, o nuanţă mai frumoasă de verde decât au fost vreodată, şi inima îmi bate atât de tare, încât nici măcar nu mai pot s-o simt.

Şi începe să citească.

— Nu..., icnesc eu, dar deja e prea târziu.

— *Stau aici în fiecare zi,* citeşte el. *Până acum am stat aici 175 de zile. Uneori mă ridic şi mă întind şi simt aceste oase înţepenite, aceste articulaţii care scârţâie, acest spirit călcat în picioare vârât în fiinţa mea. Îmi rotesc umerii, clipesc din ochi, număr secundele care se furişează pe pereţi, minutele care tremură sub pielea mea, gurile de aer pe care trebuie să-mi amintesc să le iau. Uneori îi permit gurii mele să se caşte, doar un pic; îmi lipesc limba de partea din spate a dinţilor şi de marginea*

buzelor şi mă plimb prin acest spaţiu mic, îmi trec degetele peste fisurile din ciment şi mă întreb, mă întreb cum ar fi să vorbesc cu voce tare şi să fiu auzită. Îmi ţin respiraţia, ascult cu atenţie orice lucru, orice sunet de viaţă, şi mă minunez de frumuseţea, de imposibilitatea de a putea auzi o altă persoană respirând lângă mine. Îşi duce pumnul la gură pentru o clipă înainte să continue: *Mă opresc. Rămân nemişcată. Închid ochii şi încerc să-mi amintesc o lume în spatele acestor pereţi. Mă întreb cum ar fi să ştiu că nu visez, că această existenţă izolată nu e captivă în mintea mea. Şi o fac,* spune el, recitând cuvintele din memorie acum, rezemându-şi capul de perete, cu ochii strâns închişi în timp ce şopteşte: *Chiar mă întreb, mă gândesc la asta tot timpul. Cum ar fi să mă sinucid. Fiindcă niciodată nu ştiu cu adevărat, încă nu pot face deosebirea, nu sunt niciodată foarte sigură dacă sunt sau nu în viaţă. Aşa că stau aici. Stau aici în fiecare zi.*

Am prins rădăcini în pământ, am îngheţat în propria-mi piele, incapabilă să merg înainte sau înapoi de teamă să nu mă trezesc şi să-mi dau seama că asta chiar se întâmplă. Mă simt de parcă aş putea să mor de ruşine, de această invadare a intimităţii, şi vreau să fug şi să fug şi să fug şi să fug şi să fug

— *Fugi, mi-am spus.*

Warner a ridicat din nou caietul meu.

— Te rog! îl implor. Te rog, o-opreşte-te...

Ridică privirea, se uită la mine de parcă mă vede cu adevărat, de parcă vede prin mine, de parcă vrea ca *eu* să văd prin *el*, şi apoi îşi coboară privirea, îşi drege vocea, o ia de la capăt, citeşte din jurnalul meu.

— Fugi, mi-am spus. Fugi până ce plămânii îţi cedează, până ce vântul îţi biciuieşte şi îţi sfâşie hainele jerpelite, până ce eşti un vârtej neclar care se îmbină cu fundalul. Fugi, Juliette, fugi mai tare, fugi până ce oasele îţi crapă şi tibiile ţi se rup şi muşchii ţi se atrofiază şi inima îţi moare fiindcă a fost mereu prea mare pentru pieptul tău şi a bătut prea repede pentru prea mult timp, şi fugi. Fugi fugi fugi până ce nu le mai poţi auzi paşii în urma ta. Fugi până ce îşi lasă pumnii jos şi strigătele lor se risipesc în aer. Fugi cu ochii deschişi şi gura închisă şi pune un baraj lacrimilor din spatele ochilor. Fugi, Juliette. Fugi până ce mori. Ai grijă ca inima să ţi se oprească înainte ca ei să ajungă la tine. Înainte ca ei să te atingă. Fugi, am spus.

Trebuie să strâng din pumni până mă doare, orice pentru a alunga aceste amintiri. Nu vreau să-mi amintesc. Nu vreau să mă mai gândesc la aceste lucruri. Nu vreau să mă gândesc la ce altceva am aşternut pe hârtie în acel caiet, ce altceva mai ştie Warner despre mine acum, ce crede despre mine. Nu pot decât să-mi închipui cât de penibilă şi de singuratică şi de disperată par pentru el. ~~Nu ştiu de ce îmi pasă.~~

— Ştii? zice el, închizând coperta jurnalului doar ca să-şi pună mâna deasupra lui, protejându-l, zgâindu-se la el. N-am mai putut dormi câteva zile după ce-am citit consemnarea aia. Îmi doream întruna să ştiu care oameni te fugăreau pe stradă, de cine anume fugeai. Voiam să-i găsesc, spune el, atât de blând, şi voiam să le rup membrele, unul câte unul. Voiam să-i omor în feluri care te-ar fi îngrozit dacă le auzeai.

Tremur acum, şoptind:

— Te rog, te rog, dă-mi-l înapoi!

Își lipește buricele degetelor de buze. Își înclină capul pe spate, doar un pic. Afișează un zâmbet straniu, nefericit. Spune:

— Trebuie să știi cât de rău îmi pare. Că te-am... – înghite – că te-am sărutat așa. Îți mărturisesc că habar n-aveam c-ai să mă împuști pentru asta.

Și îmi dau seama de ceva.

— Brațul tău, șoptesc, uluită.

Nu poartă eșarfa. Se mișcă fără nicio dificultate. Nu mai are vânătăi sau umflături sau cicatrice pe care să le pot vedea.

Zâmbetul lui e încordat.

— Da, spune el. Era vindecat când m-am trezit și mi-am dat seama că mă aflu în camera asta.

Sonya și Sara. Ele l-au ajutat. Mă întreb de ce ar face cineva pentru el un astfel de gest de bunătate. Mă silesc să fac un pas înapoi.

— Te rog, îi spun. Caietul meu, eu...

— Îți jur, zice el, că nu te-aș fi sărutat niciodată dacă n-aș fi crezut că voiai s-o fac.

Și sunt atât de șocată, încât pentru o clipă uit cu totul de caietul meu. Îi întâlnesc privirea grea. Reușesc să-mi potolesc vocea.

— Ți-am spus că te *uram*.

— Da, zice el. Încuviințează din cap. Păi, ai fi surprinsă să afli câți oameni îmi spun asta.

— Nu cred c-aș fi.

Buzele îi zvâcnesc.

— Ai încercat să mă omori.

— Te-amuză.

— O, da, spune el, rânjind şi mai tare. Mi se pare fascinant. Tace o clipă. Vrei să ştii de ce?

Mă zgâiesc la el.

— Fiindcă tot ce mi-ai spus, îmi explică el, era că nu voiai să le faci rău oamenilor. Nu voiai să *ucizi oameni.*

— Nu vreau.

— Cu excepţia mea?

Am rămas fără litere. Fără cuvinte. Cineva mi-a furat tot vocabularul.

— Ţi-a fost foarte uşor să iei acea decizie, zice el. Foarte simplu. Aveai un pistol. Voiai să fugi. Ai apăsat pe trăgaci. Asta a fost tot.

Are dreptate.

Îmi spun întruna că nu doresc să ucid oameni, dar, cumva, găsesc o modalitate de a o justifica, de a o raţiona atunci când vreau.

Warner. Castle. Anderson.

Am vrut să-i omor pe fiecare dintre ei. Şi aş fi făcut-o.

Ce se întâmplă cu mine?

Am făcut o mare greşeală să vin aici. Să accept această misiune. Întrucât nu pot fi singură cu Warner. Nu aşa. Să fiu singură cu el îmi provoacă o durere lăuntrică pe care nu vreau s-o înţeleg.

Trebuie să plec.

— Nu pleca! şopteşte el, cu ochii din nou pe caietul meu. Te rog! Stai cu mine. Rămâi cu mine. Vreau doar să te văd. Nu trebuie să spui nimic.

O parte dementă, confuză, a creierului meu chiar vrea să se aşeze lângă el, chiar vrea să audă ce-are de zis, înainte să-mi amintesc de Adam şi de ce ar crede dacă ar şti, ce ar

spune dacă ar fi aici şi ar putea să vadă că sunt interesată să-mi petrec timpul cu aceeaşi persoană care l-a împuşcat în picior, i-a rupt coastele şi l-a atârnat deasupra unei benzi transportoare într-un abator abandonat, lăsându-l să sângereze de moarte minut cu minut.

Probabil sunt nebună.

Şi totuşi, nu fac nicio mişcare.

Warner se relaxează de perete.

— Vrei să-ţi citesc?

Clatin din cap iar şi iar şi iar, şoptind:

— De ce-mi faci asta?

Şi arată ca şi când e pe cale să-mi răspundă, dar se răzgândeşte. Se uită în altă parte. Îşi ridică privirea în tavan şi zâmbeşte, doar un pic.

— Ştii, zice el, mi-am dat seama, chiar în prima zi în care te-am întâlnit. Că era ceva la tine care mi se părea diferit. Ceva extrem de tandru în ochii tăi. Ceva sensibil. Ca şi când încă nu învăţaseşi cum să-ţi ascunzi sentimentele de restul lumii. Dă din cap acum, încuviinţând pentru sine la ceva anume, şi nu-mi pot imagina ce e. Să găsesc ăsta, zice el pe un ton blând în timp ce mângâie coperta caietului, a fost atât de... – îşi uneşte sprâncenele –, a fost extraordinar de dureros. Într-un final se uită la mine şi arată de parcă e o persoană cu totul diferită. De parcă încearcă să rezolve o ecuaţie extrem de dificilă. A fost ca şi când am întâlnit un prieten pentru prima oară, zice.

~~De ce îmi tremură mâinile?~~

Inspiră adânc. Se uită în jos. Şopteşte:

— Sunt atât de obosit, iubire! Sunt foarte, foarte obosit.

~~De ce mi-a luat-o inima la galop?~~

— Cât timp, zice el după o clipă, am la dispoziţie înainte să mă omoare?

— Să te omoare?

Mă fixează cu privirea.

Asta mă face să vorbesc.

— N-o să te omorâm, îi spun. Nu intenţionăm să-ţi facem rău. Nu vrem decât să ne recuperăm oamenii. Te ţinem ostatic.

Warner face ochii mari, iar umerii i se încordează.

— Ce?

— N-avem niciun motiv să te omorâm, îi explic. Trebuie doar să facem troc cu viaţa ta...

Warner râde cu poftă. Clatină din cap. Îmi zâmbeşte într-un fel pe care l-am mai văzut doar o dată, uitându-se la mine de parcă sunt cel mai dulce lucru pe care s-a hotărât vreodată să-l mănânce.

~~*Gropiţele alea...*~~

— Fată dragă, scumpă şi frumoasă, zice el. Echipa ta de-aici a supraestimat teribil de mult afecţiunea pe care mi-o poartă tatăl meu. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar faptul că mă ţineţi aici n-o să vă ofere avantajul la care speraţi. Mă îndoiesc că tatăl meu îmi va observa absenţa. Aşa c-aş vrea să vă rog fie să mă omorâţi, fie să mă lăsaţi să plec. Dar vă implor să nu-mi irosiţi timpul ţinându-mă închis aici.

Caut prin buzunare cuvinte şi propoziţii de rezervă, dar nu găsesc nimic, nici măcar un adverb, nici măcar o prepoziţie sau măcar un complement circumstanţial, întrucât nu există niciun răspuns la o asemenea cerere bizară.

Warner încă îmi zâmbeşte şi amuzamentul lui tăcut îi scutură umerii.

— Dar ăsta nici măcar nu e un argument valabil, îi spun. Nimănui nu-i *place* să fie ținut ostatic…

Warner inspiră scurt. Își trece o mână prin păr. Dă din umeri.

— Oamenii tăi își irosesc timpul, spune el. Răpirea mea nu va funcționa niciodată spre avantajul vostru. Îți pot garanta asta.

PATRUZECI ȘI ȘASE

E vremea să luăm prânzul.

Kenji şi cu mine stăm de-o parte a mesei, Adam şi cu James de cealaltă parte.

Ne aflăm aici de mai bine de jumătate de oră, deliberând conversaţia mea cu Warner. Fireşte, am omis părţile cu jurnalul meu, deşi încep să mă întreb dacă nu era mai bine să-l menţionez. De asemenea, încep să mă întreb dacă n-ar trebui să spun adevărul despre faptul că Warner mă poate atinge. Dar de fiecare dată când mă uit la Adam, nu mă pot încumeta s-o fac. Nici măcar nu ştiu *de ce* Warner mă poate atinge. Poate că toată povestea asta e doar un soi de glumă cosmică spusă pe seama mea.

Încă nu ştiu ce să fac.

Dar, cumva, detaliile în plus ale conversaţiei mele cu Warner par prea personale, prea stânjenitoare pentru a le împărtăşi. De pildă, nu vreau ca nimeni să ştie că Warner mi-a mărturisit că mă iubeşte. Nu vreau ca nimeni să ştie că se află în posesia jurnalului meu sau că l-a citit. Adam e singura persoană, în afară de el, care ştie de existenţa lui, iar el, cel puţin, a fost suficient de amabil cât să-mi respecte intimitatea. El e cel care mi-a recuperat jurnalul de la ospiciu, cel care mi l-a adus înapoi în primul rând. Dar a spus că nu a citit nimic din lucrurile pe care le-am scris. A spus

că ştie că trebuie să fie nişte gânduri foarte intime şi că n-a vrut să le invadeze.

Warner, pe de altă parte, mi-a răscolit mintea.

Mă simt mult mai îngrijorată în preajma lui acum. Numai gândul de a mă afla în apropierea lui mă face să mă simt neliniştită, agitată, extrem de vulnerabilă. Detest că-mi ştie secretele. Gândurile mele secrete.

Nu el ar trebui să fie cel care ştie orice despre mine.

Ci *el*. Cel care se află în faţa mea. Cel cu ochii albastru-închis şi părul şaten-închis şi mâinile care mi-au atins inima şi trupul.

Iar el nu pare să se simtă bine în momentul de faţă.

Stă cu capul plecat, sprâncenele încruntate, mâinile încleştate pe masă. Nu şi-a atins mâncarea şi n-a rostit niciun cuvânt de când am rezumat întâlnirea mea cu Warner. Kenji a fost la fel de tăcut. Toată lumea e un pic mai solemnă după bătălia noastră recentă; am pierdut câţiva oameni de la Punctul Omega.

Inspir adânc şi încerc din nou.

— Ce părere aveţi? îi întreb. Legat de ce a spus el despre Anderson?

Am grijă să nu mai folosesc cuvântul *tată*, mai ales când e şi James de faţă. Nu ştiu ce – sau dacă – i-a spus Adam lui James despre această situaţie, şi nu e treaba mea să-mi vâr nasul. Ba mai rău, Adam n-a rostit niciun cuvânt de când ne-am întors, şi au trecut deja 2 zile.

— Credeţi că are dreptate când spune că lui Anderson n-o să-i pese c-a fost luat ostatic?

James se foieşte pe scaun, cu ochii mijiţi în timp ce mestecă mâncarea, uitându-se la noi de parcă vrea să memoreze tot ce spunem.

Adam se freacă pe frunte.

— Asta, spune el într-un final, s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr.

Kenji se încruntă, își încrucișează brațele, se apleacă în față.

— Mda. E cam ciudat. N-am primit niciun semn din partea lor, și au trecut mai bine de patruzeci și opt de ore.

— Ce părere are Castle? întreb.

Kenji ridică din umeri.

— E tare stresat. Ian și Emory erau varză când i-am găsit. Nu cred că încă-s conștienți, deși Sonya și Sara au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-i ajuta. Cred că-și face griji că n-o să-i mai putem recupera deloc pe Winston și Brendan.

— Poate, zice Adam, tăcerea lor are de-a face cu faptul că l-ai împușcat pe Anderson în ambele picioare. Poate că se recuperează acum.

Aproape că mă înec cu apa pe care încercam s-o beau. Arunc o privire spre Kenji ca să văd dacă intenționează să corecteze afirmația lui Adam, dar el tace mâlc. Așa că nu spun nimic.

Kenji dă din cap.

— Corect, spune el. Da. Aproape că uitasem de asta. Face o pauză. Are noimă.

— L-ai împușcat în ambele picioare? întreabă James, făcând ochii mari în direcția lui Kenji.

Kenji își drege vocea, dar are grijă să nu se uite la mine. Mă întreb de ce mă protejează de asta. De ce crede că e mai bine să nu-i spună adevărul despre ce s-a întâmplat în realitate.

— Dap, spune el, şi ia o îmbucătură din mâncare.

Adam expiră. Îşi suflecă mânecile, studiind şirurile de cercuri concentrice tatuate pe antebraţele lui, amintiri militare dintr-o viaţă trecută.

— Dar de ce? îl întreabă James pe Kenji.

— De ce, ce, puştiule?

— De ce nu l-ai ucis? De ce l-ai împuşcat doar în picioare? Nu spuneai că e cel mai îngrozitor om din lume? Motivul pentru care avem toate problemele astea?

Kenji tace o vreme. Strânge cu putere lingura, împungând mâncarea. Într-un final pune lingura jos. Îi face semn lui James să i se alăture de cealaltă parte a mesei. Mă dau mai într-o parte ca să-i fac loc.

— Vino aici, îi spune lui James, ţinându-l strâns de partea dreaptă a trupului său.

James îl cuprinde cu mâna pe după talie, iar Kenji îşi lasă mâna pe capul lui James, ciufulindu-l.

Habar n-aveam că sunt atât de apropiaţi.

Tot uit că ei 3 sunt colegi de cameră.

— OK. Eşti pregătit pentru o mică lecţie? îl întreabă pe James.

James încuviinţează din cap.

— Treaba stă cam aşa: Castle mereu ne învaţă că nu putem pur şi simplu să tăiem capul, înţelegi? Şovăie; îşi adună gândurile. De exemplu, dacă l-am ucide pur şi simplu pe liderul inamic, atunci ce? Ce s-ar întâmpla?

— Pace mondială, răspunde James.

— Greşit. Ar fi un haos în masă. Kenji clatină din cap: îşi freacă vârful nasului. Şi e mult mai greu să lupţi cu haosul.

— Atunci, cum câştigi?

— Corect, zice Kenji. Ei bine, aici e baiul. Nu-l putem elimina pe liderul opoziţiei decât atunci când suntem pregătiţi să preluăm controlul – atunci când există un nou lider pregătit să-i ia locul fostului. Oamenii au nevoie de cineva în jurul căruia să se adune, nu-i aşa? Iar noi nu suntem încă pregătiţi. Ridică din umeri. Asta trebuia să fie o luptă împotriva lui Warner – să-l eliminăm *pe el* n-ar fi fost o problemă. Dar să-l eliminăm pe Anderson ar fi însemnat să ne lovim de o adevărată anarhie, pretutindeni în ţară. Iar anarhia înseamnă că există o şansă ca cineva – cineva mai rău, probabil – să poată prelua controlul înaintea noastră.

James mormăie un răspuns, dar nu-l aud.

Adam se holbează la mine.

Se holbează la mine şi nu pretinde că n-o face. Nu se uită în altă parte. Nu spune niciun cuvânt. Privirea lui se mişcă de la ochi la gura mea, concentrându-se asupra buzelor pentru o clipă în plus. Într-un final se întoarce, doar pentru o fracţie de secundă, înainte să-şi fixeze din nou privirea asupra mea. Mai profund. Mai flămând.

Începe să mă doară inima.

Văd mişcarea dificilă din gâtul său. Ridicarea şi coborârea pieptului său. Linia încordată a maxilarului şi felul în care stă perfect nemişcat. Nu spune nimic, absolut nimic.

~~Îmi doresc cu disperare să-l ating.~~

— Şmecheraş ce eşti! Kenji chicoteşte, clătinând din cap în timp ce reacţionează la ceva ce-a spus James. Ştii că nu la asta mă refeream. În orice caz, oftează el, încă nu suntem pregătiţi să ne înfruntăm cu o astfel de nebunie. Îl eliminăm pe Anderson când suntem gata să preluăm controlul. Ăsta-i singurul fel corect de-a o face.

Adam se ridică brusc. Își împinge bolul cu mâncare de care nu s-a atins și își drege vocea. Se uită la Kenji.

— Deci de asta nu l-ai omorât când se afla chiar în fața ta.

Kenji se scarpină la ceafă, stânjenit.

— Ascultă, omule, dacă aș fi știut...

— Las-o baltă, i-o taie Adam. Mi-ai făcut o favoare.

— Cum adică? întreabă Kenji. Hei, omule... Unde te duci...

Dar Adam deja se îndepărtează.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Pornesc după el.

Îl urmăresc pe Adam pe un culoar gol după ce iese din sala de mese, deşi ştiu că n-ar trebui s-o fac. Ştiu că n-ar trebui să-i vorbesc aşa, că n-ar trebui să dau ghes sentimentelor pe care le am pentru el, dar îmi fac griji. Nu mă pot abţine. Se închide în el, retrăgându-se într-o lume în care nu pot pătrunde, şi nici măcar nu-l pot învinui pentru asta. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce trece acum. Aceste revelaţii recente ar fi suficiente să scoată din minţi o persoană mai slabă de înger. Cu toate că am reuşit să lucrăm împreună în ultima vreme, totul s-a întâmplat în urma unor situaţii deosebit de stresante, astfel încât nu prea am avut timp să ne ocupăm de problemele personale.

Şi trebuie să ştiu că el e bine.

Nu pot pur şi simplu să încetez să-mi mai pese de el.

— Adam?

Se opreşte când îmi aude vocea. Se încordează tot, surprins. Se întoarce şi îi văd expresia trecând de la speranţă la confuzie şi la grijă în decurs de câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el. E totul în regulă?

Dintr-odată e în faţa mea, toţi cei 1,82 de metri din el, şi mă scufund în amintiri şi sentimente pe care nu m-am străduit câtuşi de puţin să le uit. Încerc să-mi aduc aminte de ce voiam să vorbesc cu el. De ce i-am spus că nu putem

fi împreună. De ce aş refuza vreodată ocazia de a sta măcar 5 secunde în braţele lui, iar el îmi rosteşte numele, spunând:

— Juliette... ce e? S-a întâmplat ceva?

Îmi doresc cu disperare să spun da, da, s-au întâmplat lucruri oribile, şi mi-e rău, mi-e atât de rău, şi sunt atât de obosită, şi nu vreau decât să mă prăbuşesc în braţele lui şi să uit de restul lumii. În schimb, reuşesc să ridic privirea, reuşesc să-i văd ochii. Sunt de o nuanţă de albastru întunecat, bântuitor.

— Îmi fac griji pentru tine, îi spun.

Iar ochii lui sunt imediat diferiţi, incomozi, închişi.

— Îţi faci griji pentru mine.

Respiră profund. Îşi trece o mână prin păr.

— Voiam doar să mă asigur că eşti OK...

Clatină din cap a neîncredere.

— Ce faci? zice el. Îţi baţi joc de mine?

— Poftim?

Îşi duce un pumn la gură. Ridică privirea. Arată de parcă nu e sigur ce să spună, iar apoi vorbeşte, cu vocea sugrumată şi rănită şi derutată:

— Tu te-ai despărţit de mine. Tu ai renunţat la noi – la întregul nostru viitor împreună. Practic ţi-ai vârât mâna în pieptul meu şi mi-ai smuls inima, iar acum mă întrebi dacă sunt OK? Cum dracu' ar trebui să fiu OK, Juliette? Ce fel de întrebare e asta?

Mă legăn pe loc.

— Nu voiam... Înghit anevoie. Eu v-vorbeam despre... despre tatăl tău... Mă gândeam că poate... Of, Doamne, îmi pare rău... Ai dreptate, sunt atât de proastă... N-ar fi trebuit să vin, n-ar fi t-trebuit...

— Juliette, spune el, atât de disperat, prinzându-mă de talie în timp ce dau înapoi. Ţine ochii strâns închişi. Te rog, spune el, spune-mi ce-ar trebui să fac. Cum ar trebui să mă simt? Mă confrunt cu rahat după rahat şi încerc să fiu în regulă... Doamne, mă străduiesc din răsputeri, dar e al naibii de *dificil* şi mi-e dor... – vocea i se frânge – mi-e dor de tine, zice el. Mi-e atât de dor de tine, încât asta mă omoară.

Degetele mele îi strâng în pumni cămaşa.

Inima mea duduie în tăcerea din jurul nostru.

Văd cât de greu îi e să mă privească în ochi când şopteşte:

— Tu mă mai iubeşti?

Şi îmi încordez fiecare muşchi din trup doar pentru a mă abţine să-l ating.

— Adam... Normal că încă te iubesc...

— Ştii, zice el, cu vocea răguşită de emoţie, n-am mai avut niciodată aşa ceva. De-abia mi-o pot aduce aminte pe mama, şi în afară de asta am fost doar eu, James şi rahatu' ăla cu ochi de taică-meu. Iar James m-a iubit mereu în felul lui, dar tu... cu *tine*... Lasă propoziţia în aer. Priveşte în jos. Cum ar trebui să mă întorc la ce-a fost? mă întreabă el, încet. Cum ar trebui să uit felul în care mă simţeam cu tine? Să fiu iubit de tine?

Nici nu-mi dau seama că plâng până nu e prea târziu.

— Spui că mă iubeşti, continuă el. Iar eu ştiu că te iubesc. Ridică ochii, îmi întâlneşte privirea. Aşa că de ce dracu' nu putem fi împreună?

Şi nu ştiu cum să spun altceva decât:

— Îmi pare r-rău, îmi pare tare rău, habar nu ai cât de rău îmi pare...

— De ce nu putem încerca? Mă apucă de umeri acum, rostind cuvintele imperios, chinuit; fețele noastre sunt periculos de aproape una de cealaltă. Sunt dispus să mă mulțumesc cu ce primesc, îți jur, vreau doar să știu că te am în viața mea...

— Nu putem, îi spun. Nu va fi suficient, Adam, și știi asta. Într-o zi vom face vreo prostie sau vom risca ceva ce n-ar trebui. Într-o zi ne vom gândi că va fi în regulă și nu va fi. Și n-o să se sfârșească bine.

— Dar uită-te la noi acum, zice el. Putem face asta să meargă... Pot fi aproape de tine fără să te sărut... Trebuie doar să mai petrec câteva luni antrenându-mă...

— Antrenamentele tale s-ar putea să nu fie niciodată suficiente, i-o tai eu, știind că trebuie să-i spun totul acum, știind că are dreptul de a ști aceleași lucruri pe care le știu și eu. Deoarece, cu cât mă antrenez mai tare, cu atât mai mult aflu cât de periculoasă sunt. Și tu nu p-poți fi aproape de mine. Nu mai e vorba doar de pielea mea. Ți-aș putea face rău doar ținându-te de mână.

— Poftim? Clipește de câteva ori. Despre ce vorbești?

Inspir adânc. Îmi lipesc palma de o latură a tunelului înainte să-mi înfig degetele înăuntru și să le trec prin piatră. Lovesc tare în perete și înșfac un pumn de rocă aspră, sfărâmând-o în mână, îngăduindu-i să se cearnă precum nisipul printre degetele mele.

Adam se holbează la mine. Înmărmurit.

— Eu sunt cea care ți-a împușcat tatăl, îi mărturisesc. Nu știu de ce Kenji m-a acoperit. Nu știu de ce nu ți-a spus adevărul. Dar am fost atât de orbită de asta – de această *furie* mistuitoare –, încât am vrut să-l omor. Și l-am torturat,

șoptesc. L-am împușcat în picioare fiindcă nu mă grăbeam nicăieri. Fiindcă voiam să mă bucur de acel ultim moment. Intenționam să-l împușc ultima oară în inimă. Și am fost atât de aproape! Am fost atât de aproape, iar Kenji... Kenji a trebuit să mă tragă de-acolo. Fiindcă a văzut că o luasem razna. Mi-am pierdut controlul, spun, și vocea mea e o răgușeală, o rugăminte frântă. Nu știu ce e în neregulă cu mine sau ce mi se întâmplă, și încă nu știu de ce anume sunt în stare. Nu știu cât de tare se va înrăutăți asta. În fiecare zi aflu ceva nou despre mine și fiecare zi mă îngrozește. Am făcut lucruri oribile oamenilor, șoptesc și îmi reprim un suspin. Și nu sunt bine, îi mărturisesc. Nu sunt bine, Adam. Nu sunt bine și tu nu ești în siguranță în preajma mea.

Mă fixează cu privirea, atât de uluit, încât a uitat cum să vorbească.

— Acum știi că zvonurile sunt adevărate, șoptesc. Sunt nebună. Și sunt un monstru.

— Nu, șoptește el. Nu...

— Ba da.

— Ba nu! zice el, mai disperat acum. Asta nu-i adevărat... ești mai puternică decât asta... știi că ești. Te *cunosc*. Îți cunosc sufletul de mai bine de zece ani și am văzut ce-a trebuit să trăiești, prin ce-a trebuit să treci, și nu renunț la tine, nu din cauza acestei situații, nu din cauza unui astfel de lucru...

— Cum poți să spui asta? Cum poți încă să crezi asta, după tot... după toate astea...

— Tu, îmi spune el, strângându-mă mai tare acum, ești una dintre cele mai curajoase și mai puternice persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Ai cea mai pură inimă,

cele mai bune intenţii... Tace. Inspiră scurt, tremurat. Eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ai trecut prin cele mai rele experienţe cu putinţă şi ai supravieţuit cu umanitatea încă intactă. Cum dracu', zice el, şi vocea i se frânge acum, ar trebui să te las? Cum să plec eu de lângă tine?

— Adam...

— Nu, zice el, clătinând din cap. Refuz să cred că ăsta e sfârşitul nostru. Nu dacă tu încă mă iubeşti. Fiindcă o să treci peste asta, spune el, iar eu o să te aştept până când vei fi pregătită. Nu plec nicăieri. Nu va mai exista o altă persoană pentru mine. Tu eşti singura pe care mi-am dorit-o vreodată, iar asta niciodată, zice el, asta *niciodată* n-o să se schimbe.

— Ce emoţionant!

Adam şi cu mine înlemnim. Mă întorc încet ca să înfrunt vocea nepoftită.

El e chiar acolo.

Warner se află chiar în faţa noastră, cu mâinile legate la spate, cu ochii scăpărând de furie şi durere şi dezgust. Castle apare în spatele lui pentru a-l conduce în orice oricare orişicare direcţie, şi vede unde s-a oprit Warner, nemişcat, zgâindu-se la noi, iar Adam e un bloc de marmură, imobil, nefăcând niciun efort să respire sau să vorbească sau să privească în altă parte. Sunt destul de sigură că ard atât de tare, încât am devenit jar.

— Eşti atât de drăguţă când te îmbujorezi! îmi zice Warner. Dar chiar mi-aş dori să nu-ţi iroseşti afecţiunea pe cineva care trebuie să te implore să-l iubeşti. Îşi lasă capul

într-o parte spre Adam. Cât de trist pentru tine! spune el. Probabil că e extrem de stânjenitor.

— Ticălos nenorocit! îi spune Adam, cu vocea ca de oțel.

— Eu, cel puțin, mi-am păstrat demnitatea.

Castle clatină din cap, exasperat. Îl împinge pe Warner înainte.

— Vă rog să vă întoarceți la treabă – amândoi! strigă el spre noi în timp ce el și cu Warner înaintează. Pierdeți timp de valoare stând aici.

— Du-te dracului! îi strigă Adam lui Warner.

— Doar pentru că mă îndrept spre iad, zice Warner, nu înseamnă că tu o vei merita vreodată.

Iar Adam nu-i răspunde.

Pur și simplu privește cu atenție în timp ce Warner și Castle dispar după colț.

PATRUZECI ŞI OPT

James ni se alătură la sesiunea de antrenament dinaintea cinei.

Petrece mult timp alături de noi de când ne-am întors, şi cu toţii părem mai fericiţi când e şi el prin preajmă. Există ceva în legătură cu prezenţa lui care e extrem de dezarmantă, extrem de bine-venită. Mă bucur că e din nou printre noi.

I-am arătat cât de uşor pot distruge lucrurile acum.

Cărămizile sunt o nimica toată. E ca şi când aş strivi o felie de tort. Ţevile de metal se îndoaie în mâinile mele de parcă ar fi nişte paie de plastic. Lemnul e un pic mai problematic, fiindcă dacă-l rup greşit, mă pot alege cu aşchii, însă nu prea mai există nimic dificil. Kenji a născocit noi metode de a-mi testa abilităţile; în ultima vreme a încercat să vadă dacă pot proiecta – dacă-mi pot concentra puterea de la distanţă.

Aparent, nu toate abilităţile sunt menite a fi proiectate. Lily, de pildă, are o memorie fotografică incredibilă. Dar nu va putea să proiecteze niciodată acea abilitate asupra altcuiva.

Proiectarea e, de departe, cel mai dificil lucru pe care am încercat vreodată să-l fac. E extrem de complicată şi necesită eforturi mentale şi fizice deopotrivă. Trebuie să am control absolut asupra minţii şi trebuie să ştiu cu exactitate

cum comunică creierul meu cu acel os invizibil din trupul meu care se face responsabil pentru harul pe care-l posed. Ceea ce înseamnă că trebuie să știu cum să localizez sursa abilității mele – și cum s-o concentrez într-un singur punct de energie pe care-l pot accesa de oriunde.

Mă doare mintea.

— Pot să încerc să distrug și eu ceva? întreabă James. Înșfacă una dintre cărămizile din stivă și o cântărește în mâini. Poate că sunt super-puternic ca tine.

— Te-ai *simțit* vreodată super-puternic? îl întreabă Kenji. Gen, știi tu, anormal de puternic?

— Nu, răspunde James, dar nici n-am încercat vreodată să distrug ceva. Clipește la Kenji. Credeți că e posibil să fiu ca voi? Că poate am și eu un soi de putere?

Kenji îl studiază. Pare să sorteze niște lucruri în gând. Spune:

— Categoric, e posibil. E clar că frate-tău are ceva în ADN-ul lui, ceea ce înseamnă că și tu ai putea să ai.

— Pe bune?

James practic sare de bucurie.

Kenji chicotește.

— Habar n-am. Spun doar că ar putea fi *posi*... Nu! strigă el. James...

— Ups! James se schimonosește, dând drumul cărămizii și strângând pumnul peste spintecătura care sângerează în palma lui. Cred c-am apăsat prea tare și a alunecat, zice el, făcând eforturi să nu plângă.

— *Crezi?!* Kenji clatină din cap, gâfâind. Fir-ar să fie, puștiule, nu poți pur și simplu să-ți tai mâna în halul ăsta.

O să-mi dai naibii un atac de inimă. Vino-aici, spune el, mai blând acum. Ia să văd.

— E bine, zice James, îmbujorat, ascunzându-şi mâna la spate. Nu-i nimic. O să dispară.

—Tipul ăla de tăietură n-o să dispară aşa simplu, zice Kenji. Acum, vreau să văd...

— Stai un pic! Îl întrerup, reţinută de privirea intensă de pe chipul lui James, de felul în care pare să fie extrem de concentrat asupra pumnului pe care-l ascunde. James... cum adică „o să dispară"? Vrei să zici c-o să se vindece? De una singură?

James clipeşte la mine.

— Păi, da, zice el. Mereu trece foarte repede.

— Ce anume? Ce anume trece foarte repede?

Kenji se holbează şi el acum, prinzându-se deja de teoria mea şi aruncându-mi priviri cu subînţeles, rostind pe muteşte, iar şi iar, *Sfinte Sisoe!*

— Când mă rănesc, ne explică James, uitându-se la noi de parcă ne-am pierdut minţile. Cum ar fi, când te tai, îi zice lui Kenji, nu se vindecă rana?

— Depinde de mărimea tăieturii, îi zice Kenji. Dar pentru o spintecătură ca cea de pe mâna ta? Clatină din cap. Va trebui s-o curăţ ca să mă asigur că nu s-a infectat. Apoi va trebui s-o înfăşor în tifon şi s-o dau cu ceva unguent pentru a nu-ţi lăsa cicatrice. Iar apoi, zice el, va dura cel puţin câteva zile pentru a prinde coajă. Şi abia pe urmă va începe să se vindece.

James clipeşte de parcă n-a mai auzit niciodată ceva atât de absurd.

— Ia să-ţi văd mâna, îi zice Kenji.

James șovăie.

— E în regulă, îi spun. Sincer. Suntem doar curioși.

Încet, foarte încet, James ne arată pumnul încleștat. Chiar și mai încet, își desface degetele, urmărind reacțiile noastre în tot acest timp. Și exact în locul în care în urmă cu o clipă se afla o rană uriașă, acum nu există decât o piele roz perfectă și o mică baltă de sânge.

— Să-mi trag palme! șoptește Kenji. Scuze, îmi spune el, sărind înainte ca să-l prindă pe James de braț, de-abia reușind să-și țină zâmbetele sub control, dar trebuie să-l duc pe tipul ăsta în aripa medicală. E în regulă? Putem relua din nou mâine...

— Dar nu mai sunt rănit! protestează James. Sunt bine...

— Știu, puștiule, dar o să vrei să vii cu mine.

— Dar de ce?

— Cum ți-ar plăcea, zice el, conducându-l pe James pe ușă, să începi să-ți petreci vremea cu două fete foarte drăguțe...

Și au plecat.

Iar eu râd.

Stând în mijlocul sălii de antrenament de una singură, când aud 2 bătăi familiare la ușa mea.

Știu deja cine e.

— Domnișoară Ferrars.

Mă răsucesc, nu fiindcă sunt surprinsă să aud vocea lui Castle, ci fiindcă sunt surprinsă de tonul lui. Ochii lui sunt mijiți, buzele strânse, ochii tăioși și scăpărând în această lumină.

E foarte, foarte furios.

Rahat!

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat pe culoar, îi spun, nu voiam...

— Putem discuta altă dată despre manifestările tale de afecţiune publice şi extrem de nepotrivite, domnişoară Ferrars, dar în acest moment am o întrebare foarte importantă să-ţi adresez şi te-aş sfătui să fii sinceră, pe cât de sinceră e fizic cu putinţă.

— Ce... – de-abia pot respira – ce s-a întâmplat?

Castle se uită la mine şi mijeşte ochii.

— Tocmai am purtat o conversaţie cu Warner, care mi-a mărturisit că poate să te atingă fără nicio consecinţă şi că această informaţie e ceva de care tu eşti extrem de conştientă.

Şi gândesc: Uau, am făcut-o. Am reuşit să mor de infarct la vârsta de 17 ani.

— Trebuie să ştiu, continuă Castle grăbit, dacă această informaţie e sau nu adevărată, şi trebuie să ştiu chiar acum.

Am lipici pe toată limba, întins pe dinţi, pe buze, pe cerul gurii, şi nu pot vorbi, nu mă pot mişca, sunt destul de sigură că tocmai am avut un atac de apoplexie sau un anevrism sau un atac de cord sau ceva la fel de îngrozitor, dar nu-i pot explica nimic din toate astea lui Castle, întrucât nu-mi pot mişca nici măcar un milimetru maxilarul.

— Domnişoară *Ferrars*. Nu cred că înţelegi cât de importantă e această întrebare. Am nevoie de un răspuns de la tine, şi am nevoie de el acum 30 de secunde.

— Eu... eu...

— Astăzi, am nevoie de un răspuns *astăzi, chiar acum, în acest moment...*

— Da, îngaim eu, îmbujorându-mă până-n craniu, îngrozitor de ruşinată, stânjenită, îngrozită în orice fel cu

putință, și singurul lucru la care mă pot gândi e Adam Adam Adam cum va reacționa Adam la această informație *acum*, de ce trebuie să se întâmple asta *acum*, de ce Warner a deschis gura, și vreau să-l omor fiindcă a împărtășit acest secret care e al meu de spus, al meu de ascuns, al meu de ținut.

Castle arată ca un balon care s-a îndrăgostit de o piuneză care s-a apropiat prea tare și l-a distrus pentru totdeauna.

— Vasăzică, e adevărat?

Îmi las privirea în pământ.

— Da, e adevărat.

Cade pe jos chiar în fața mea, uluit.

— Cum crezi că e cu putință așa ceva?

Fiindcă Warner e fratele lui Adam, nu-i spun eu.

Și nu-i spun, întrucât e secretul lui *Adam* și nu voi vorbi până ce el n-o va face, cu toate că îmi doresc cu disperare să-i spun lui Castle că legătura trebuie să fie în sângele lor, că amândoi trebuie să împărtășească un soi de har similar sau o Energie similară, sau o o *o*

O, Doamne...

O, nu...

Warner e unul de-al nostru.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

— Asta schimbă totul.

Castle nici măcar nu se uită la mine.

— Asta... Vreau să zic, asta schimbă multe lucruri, continuă el. Va trebui să-i spunem totul şi va trebui să-l supunem la nişte teste ca să fim siguri, dar cred cu tărie că asta-i singura explicaţie. Şi va fi bine-venit să primească refugiu aici, dacă îşi doreşte – voi fi nevoit să-i ofer o cameră normală, să-i îngădui să trăiască printre noi ca egal. Nu-l pot ţine aici ca prizonier, cel puţin...

— *Ce?!* Dar, Castle... de ce? El e cel care aproape că l-a omorât pe Adam! Şi pe Kenji!

— Trebuie să înţelegi... Această veste s-ar putea să-i schimbe complet perspectiva asupra vieţii. Castle clatină din cap, cu o mână aproape acoperindu-şi gura şi cu ochii mari. S-ar putea să nu fie prea încântat ... S-ar putea să fie entuziasmat... S-ar putea să-şi piardă de tot minţile... S-ar putea să se trezească un nou om dimineaţă. Ai fi surprinsă ce pot face astfel de revelaţii unui om. Punctul Omega va fi mereu un refugiu pentru cei asemenea nouă. Nu-i pot refuza mâncare şi adăpost dacă, de pildă, s-ar întâmpla ca tatăl său să-l izgonească pentru totdeauna.

Asta nu e cu putinţă.

— Dar nu înţeleg, zice Castle deodată, uitându-se la mine. De ce n-ai spus nimic? De ce nu mi-ai raportat această

informaţie? E important ca noi s-o ştim, iar asta nu te învinovăţeşte în niciun fel...

— Nu voiam ca Adam să ştie, recunosc cu voce tare pentru prima oară, vocea mea fiind 6 bucăţele rupte de ruşine îmbinate. Eu doar... Clatin din cap. Nu voiam ca el să ştie.

Castle mă priveşte cu tristeţe în ochi. Spune:

— Mi-aş dori să te pot ajuta să-ţi ţii secretul, domnişoară Ferrars, dar chiar şi dac-aş vrea, nu sunt sigur că Warner o va face.

Mă concentrez pe saltelele întinse pe podea. Vocea mea e firavă când întreb:

— De ce ţi-a spus? Cum de-aţi ajuns la acest subiect?

Castle îşi freacă bărbia, gânditor.

— Mi-a spus de bunăvoie. M-am oferit să-l însoţesc în turele sale zilnice – să-l duc la toaletă et cetera – întrucât intenţionam să-i pun întrebări despre tatăl său şi să văd ce ştie despre starea ostaticilor noştri. Părea să se simtă perfect. De fapt, arăta mult mai bine decât atunci când a venit prima dată. A fost ascultător, aproape politicos. Dar atitudinea lui s-a schimbat dramatic după ce-am dat peste tine şi Adam pe culoar...

Lasă fraza în aer, ridică privirea, mintea lui lucrând cu repeziciune să îmbine piesele laolaltă, şi rămâne cu gura căscată, uitându-se la mine într-un fel care îi e complet străin lui Castle, într-un fel care spune că el e absolut şi irevocabil consternat.

Nu sunt sigură dac-ar trebui să mă simt jignită.

— E îndrăgostit de tine, şopteşte Castle.

Conştientizarea acestui fapt îl ia complet prin surprindere. Râde o dată, tare, repede. Clatină din cap.

— Te-a ţinut captivă şi a reuşit să se îndrăgostească de tine în tot acest timp.

Mă zgâiesc la saltele de parcă sunt cele mai fascinante lucruri pe care le-am văzut în toată viaţa mea.

— Of, domnişoară Ferrars, îmi spune Castle. Nu îţi invidiez necazul. Înţeleg acum de ce această situaţie e incomodă pentru tine.

Vreau să-i spun: Habar n-ai, Castle. Habar n-ai, deoarece nici măcar nu cunoşti întreaga poveste. Nu ştii că ei sunt *fraţi*, fraţi care se *urăsc*, fraţi care par să fie de acord asupra unui singur lucru, şi anume să-şi omoare tatăl.

Dar nu spun nimic din toate astea. De fapt, nu spun absolut nimic.

Mă aşez pe aceste saltele, cu capul în mâini, şi încerc să-mi dau seama ce altceva ar putea să meargă greşit. Mă întreb câte alte greşeli voi mai trebui să fac înainte ca lucrurile să se aşeze.

Dacă se vor aşeza vreodată.

CINCIZECI

Mă simt atât de umilită!

M-am gândit la asta toată noaptea şi am ajuns la o concluzie azi-dimineaţă. Warner trebuie să-i fi spus lui Castle dinadins. Deoarece se joacă cu mine, deoarece nu s-a schimbat, deoarece încă încearcă să mă facă să joc după regulile lui. Încă încearcă să mă convingă să fiu proiectul lui şi încearcă să-mi facă rău.

N-am să-i permit.

N-am să permit ca Warner să mă mintă, să-mi manipuleze sentimentele pentru a primi ce-şi doreşte. Nu-mi vine să cred că am simţit milă pentru el – că am simţit slăbiciune, tandreţe pentru el când l-am văzut cu tatăl său –, că l-am crezut când mi-a mărturisit gândurile lui despre jurnalul meu. Sunt aşa o toantă credulă!

Am fost o proastă să cred vreodată că el ar fi capabil de emoţii umane.

I-am spus lui Castle că poate ar trebui să-i ofere altcuiva această misiune, acum că el ştie că Warner mă poate atinge; i-am spus că acum ar putea fi periculos. Dar el a râs şi a râs şi a râs şi a spus:

— O, domnişoară Ferrars, sunt foarte, *foarte* sigur că te vei putea apăra. De fapt, probabil eşti mult mai bine echipată împotriva lui decât noi toţi. În plus, a adăugat el, asta-i o situaţie ideală. Dacă el e cu adevărat îndrăgostit de tine,

ai putea folosi asta cumva în avantajul nostru. Avem nevoie de ajutorul tău, mi-a spus el, de data asta serios. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi, iar acum tu ești singura persoană care ar putea să obțină răspunsurile de care avem nevoie. Te rog! a stăruit el. Încearcă să afli tot ce poți. Orice. Sunt în joc viețile lui Winston și Brendan.

Și are dreptate.

Așa că-mi dau la o parte grijile, întrucât Winston și Brendan se află pe undeva pe-acolo, răniți, și trebuie să-i găsim. Și-am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a ajuta.

Ceea ce înseamnă că trebuie să vorbesc din nou cu Warner.

Trebuie să-l tratez exact ca pe un prizonier. Fără alte discuții. Fără să pic în plasa eforturilor lui de a mă deruta. Nu iar și iar și iar. O să fiu mai bună. Mai isteață.

Și îmi vreau jurnalul înapoi.

Paznicii îmi descuie ușa și pășesc înăuntru, închid ușa bine în urma mea și sunt gata să-i ofer discursul pe care l-am pregătit deja, când mă opresc brusc.

Nu știu la ce mă așteptam.

Poate credeam că-l voi prinde încercând să facă o gaură în perete sau plănuind decesele tuturor persoanelor de la Punctul Omega sau nu știu nu știu nu știu nimic, întrucât știu doar cum să lupt cu un trup furios, o creatură insolentă, un monstru arogant, și nu știu ce să fac cu asta.

Doarme.

Cineva a adus o saltea aici, un simplu dreptunghi de calitate standard, subțire și uzată, dar mai bună decât podeaua, cel puțin, iar el stă întins pe ea, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri.

Hainele lui sunt pe jos.

Pantalonii, tricourile şi şosetele sunt uşor ude, şifonate, evident spălate de mână şi întinse ca să se usuce; paltonul său e împăturit cu grijă peste bocanci, iar mănuşile se află una lângă alta deasupra paltonului.

Nu s-a mişcat niciun milimetru de când am intrat în camera asta.

Stă întins pe-o parte, cu spatele la perete, cu braţul stâng vârât sub faţă, cu braţul drept peste trunchi, cu trupul ~~perfect~~ dezgolit, puternic, neted şi mirosind uşor a săpun. Nu ştiu de ce nu mă pot opri din a mă holba la el. Nu ştiu care-i treaba cu somnul de ne face feţele să pară atât de blânde şi de nevinovate, atât de paşnice şi de vulnerabile, dar încerc să mă uit altundeva şi nu pot. Pierd din vedere scopul cu care am venit, uitând de toate lucrurile curajoase pe care mi le-am spus înainte să intru aici. Întrucât există ceva în legătură cu el – *mereu* a existat ceva în legătură cu el care m-a intrigat, şi n-o înţeleg. Mi-aş dori s-o pot ignora, dar nu pot.

Fiindcă mă uit la el şi mă întreb, nu cumva e doar în imaginaţia mea? Nu cumva sunt naivă?

Dar văd straturi, nuanţe de auriu şi de verde, şi o persoană căreia nu i s-a acordat niciodată ocazia de a fi umană, şi mă întreb dacă sunt la fel de nemiloasă precum opresorii mei în cazul în care mă decid că societatea are dreptate, că unii oameni au mers prea departe, că uneori nu te poţi întoarce, că există oameni în această lume care nu merită o a doua şansă, şi nu pot nu pot nu pot

Nu pot să fiu de acord.

Nu pot să nu mă gândesc că 19 ani e o vârstă prea fragedă pentru a renunța la cineva, că 19 ani e doar începutul, că e prea curând pentru a-i spune cuiva că nu va reuşi să facă altceva decât lucruri rele în această lume.

Nu pot să nu mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă cineva ar fi riscat cu mine şi mi-ar fi acordat o şansă.

Aşa că dau înapoi. Mă întorc să plec.

Îl las să doarmă.

Mă opresc locului.

Îmi zăresc jurnalul pe saltea, lângă mâna lui desfăcută, cu degetele arătând ca şi când tocmai i-au dat drumul. E ocazia perfectă de a-l recupera, numai dacă reuşesc s-o fac pe furiş.

Înaintez pe vârfuri, veşnic recunoscătoare că aceste cizme pe care le port au fost create pentru a nu scoate niciun sunet. Dar cu cât mă apropii mai mult de trupul lui, cu atât mai tare atenția îmi e atrasă de ceva aflat pe spatele lui.

O mică pată dreptunghiulară, neagră.

Mă furişez şi mai aproape.

Clipesc.

Mijesc ochii.

Mă aplec.

E un tatuaj.

Nicio poză. Doar 1 cuvânt. 1 cuvânt, scris chiar în centrul părții superioare a spatelui său. Cu cerneală.

APRINDE

Iar pielea lui e sfâşiată de cicatrice.

Sângele mi se urcă la cap atât de repede, încât simt c-o să leşin. Mi-e rău. Ca şi când aş putea cu adevărat să-mi vărs conţinutul stomacului chiar în acest moment. Vreau să mă panichez, vreau să scutur pe cineva, vreau să ştiu cum să înţeleg emoţiile care mă sufocă, întrucât nici nu-mi pot imagina, nici nu-mi pot imagina, nici nu-mi pot *imagina* ce trebuie să fi suportat el pentru a purta o asemenea suferinţă pe pielea lui.

Tot spatele lui e o hartă a durerii.

Groase şi subţiri şi inegale şi groaznice. Cicatrice ca nişte drumuri care nu duc nicăieri. Există spintecături şi tăieturi zimţuite pe care nu le pot înţelege, însemne ale torturii la care nu m-aş fi aşteptat niciodată. Sunt singurele imperfecţiuni de pe întregul său trup, imperfecţiuni ascunse, care tăinuiesc propriile lor secrete.

Şi îmi dau seama, nu pentru prima dată, că habar n-am cine e Warner cu adevărat.

— Juliette?

Înlemnesc.

— Ce faci aici?

Ochii lui sunt mari, în alertă.

— Am... Am venit să vorbesc cu tine...

— Iisuse! icneşte el, îndepărtându-se de mine. Mă simt foarte flatat, iubire, dar cel puţin ar fi trebuit să-mi permiţi să-mi trag pantalonii pe mine.

Se ridică în şezut, rezemat de perete, dar nu se grăbeşte să-şi ia hainele. Ochii lui ţâşnesc când la mine, când la pantalonii de pe podea, ca şi când nu ştie ce să facă. Pare hotărât să nu se întoarcă cu spatele la mine.

— Te superi? zice el, dând din cap spre hainele de lângă picioarele mele şi adoptând un aer de nonşalanţă care nu prea-l ajută să-şi mascheze neliniştea din ochi. Se face frig aici.

Dar mă zgâiesc la el, mă zgâiesc la tot trupul lui, captivată de cât de lipsit de cusur arată din faţă. Constituţie puternică, suplă, tonifiat şi musculos fără să fie greoi. E alb fără să pară palid, pielea fiindu-i nuanţată cu suficientă lumină solară cât să arate sănătoasă fără efort. Trupul unui băiat perfect.

Cât de mincinoase pot fi aparenţele!

Cât de îngrozitor de mincinoase!

Mă fixează cu privirea, ochii lui sunt nişte flăcări verzi care nu se vor stinge niciodată, iar pieptul îi urcă şi-i coboară atât de repede, atât de repede, atât de repede.

— Ce s-a întâmplat cu spatele tău? mă trezesc şoptind.

Îl privesc în timp ce sângele i se scurge din obraji. Îşi mută privirea în altă parte, îşi trece o mână peste gură, peste bărbie, peste partea din spate a gâtului.

— Cine te-a rănit? îl întreb extrem de încet.

Încep să recunosc senzaţia pe care o am înainte de a face ceva îngrozitor. Cum ar fi acum. Acum simt c-aş putea omorî pe cineva pentru asta.

— Juliette, te rog, hainele mele...

— A fost tatăl tău? îl întreb, cu vocea un pic mai ascuţită. El ţi-a făcut asta...

— Nu contează! mi-o taie Warner, acum frustrat.

— Ba contează!

Nu spune nimic.

— Tatuajul ăla, îi spun, cuvântul ăla...

— Da, zice el, deşi o spune încet; îşi drege vocea.

— Eu nu... Clipesc. Ce semnifică?

Warner clatină din cap şi îşi trece o mână prin păr.

— E dintr-o carte?

— De ce-ţi pasă? întreabă el, privind în altă parte. De ce eşti brusc atât de interesată de viaţa mea?

Nu ştiu, vreau să-i spun. Vreau să-i spun că nu ştiu, dar nu-i adevărat.

Fiindcă o simt. Simt clicurile şi răsucirile şi scârţâiturile a un milion de chei deblocând un milion de uşi în mintea mea. E ca şi când îmi îngădui în sfârşit să văd ce gândesc cu adevărat, cum mă simt cu adevărat, ca şi când îmi descopăr propriile-mi secrete pentru prima oară. Iar apoi mă uit la ochii lui, mă uit la trăsăturile lui după ceva ce nu pot numi. Şi-mi dau seama că nu mai vreau să fiu duşmanul lui.

— S-a terminat, îi spun. De data asta nu mai sunt cu tine la bază. N-am să fiu arma ta şi tu n-ai să poţi niciodată să mă faci să-mi schimb părerea în legătura cu asta. Cred că ştii asta deja. Studiez podeaua. Aşa că de ce ne mai luptăm unul cu altul? De ce încerci în continuare să mă manipulezi? De ce încă mai încerci să mă faci să pun botul la trucurile tale?

— Habar n-am, zice el, uitându-se la mine de parcă nu e sigur că sunt reală, habar n-am despre ce vorbeşti.

— De ce i-ai spus lui Castle că poţi să mă atingi? Asta nu era secretul tău, ca să-ţi permiţi să-l împărtăşeşti cuiva.

— Corect. Expiră adânc. Fireşte. Pare să redevină el însuşi. Ascultă, iubire, vrei, te rog, să-mi arunci măcar haina dacă tot ai de gând să stai aici şi să-mi pui toate întrebările astea?

Îi arunc haina. O prinde. Alunecă pe jos. În loc să şi-o pună pe el, şi-o întinde în poală. Într-un final, spune:

— Da, i-am spus lui Castle că te pot atinge. Avea dreptul să ştie.

— Asta nu era deloc treaba lui.

— Fireşte că e treaba lui, mă contrazice Warner. Toată lumea asta pe care a creat-o aici progresează datorită acestui tip de informaţii. Iar tu eşti aici, trăind printre ei. Mi se pare firesc să ştie.

— Nu trebuie să ştie.

— De ce-i aşa de important? mă întreabă, cercetându-mi ochii extrem de precaut. De ce te deranjează atât de mult că cineva ştie că te pot atinge? De ce trebuie să fie secret?

Mă străduiesc să găsesc cuvintele care nu vor să vină.

— Îţi faci griji în privinţa lui Kent? Crezi că va avea o problemă dacă află că te pot atinge?

— Nu voiam să afle aşa...

— Dar de ce contează? insistă el. Pare că-ţi pasă prea mult de ceva care nu schimbă cu nimic lucrurile în viaţa ta personală. N-ar schimba, se corectează el, cu nimic lucrurile în viaţa ta personală. Nu dacă încă pretinzi că nu simţi decât ură pentru mine. Fiindcă asta e ceea ce-ai spus, nu-i aşa? Că mă urăşti?

Mă împăturesc pe jos în faţa lui Warner. Îmi ridic genunchii la piept. Mă concentrez pe piatra de sub picioarele mele.

— Nu te urăsc.

Warner pare că nu mai respiră.

— Cred că uneori te înţeleg, îi spun. Chiar te înţeleg. Dar tocmai când cred că în sfârşit m-am dumirit care-i treaba cu tine, mă surprinzi. Şi nu ştiu niciodată cu adevărat cine

ești sau cine-o să fii. Ridic privirea. Dar știu că nu te mai urăsc. Am încercat, îi mărturisesc, am încercat din răsputeri. Fiindcă ai făcut multe lucruri mult prea îngrozitoare. Unor oameni nevinovați. *Mie.* Dar știu prea multe despre tine acum. Am văzut prea multe. Ești prea uman.

Părul lui e foarte auriu. Ochii lui sunt foarte verzi. Vocea îi e torturată când vorbește.

— Spui că vrei să fii prietena mea?

— N-nu știu. Sunt atât de îngrozită, atât, dar atât de îngrozită de această posibilitate. Nu m-am gândit la asta, continui. Spun doar că nu știu... – șovăi, respir – nu știu cum să te mai urăsc. Cu toate că vreau. Chiar vreau s-o fac și știu c-ar trebui, dar pur și simplu nu pot.

El se uită în altă parte.

Și zâmbește.

E genul acela de zâmbet care mă face să uit totul și nu mai știu decât să clipesc și să clipesc, și nu înțeleg ce mi se întâmplă. Nu știu de ce nu-mi pot convinge ochii să găsească alt lucru asupra căruia să se concentreze.

Nu știu de ce inima mea își pierde mințile.

Îmi atinge jurnalul de parcă nici măcar nu mai e conștient c-o face. Își trece degetele peste copertă o dată, de două ori, înainte să remarce unde au plecat ochii mei, și se oprește.

— Tu ai scris cuvintele astea? Îmi atinge din nou caietul. Fiecare în parte?

Încuviințez din cap.

— Juliette, spune el.

Mă opresc din respirat.

El spune:

— Mi-ar plăcea foarte mult asta. Să fiu prietenul tău. Mi-ar plăcea asta.

Şi chiar nu ştiu ce se petrece în creierul meu.

Poate se întâmplă fiindcă el e distrus şi eu sunt suficient de proastă cât să cred că-l pot repara. Poate se întâmplă fiindcă mă văd pe mine însămi, o văd pe Juliette de 3, 4, 5, 6, 17 ani abandonată, neglijată, maltratată, abuzată pentru ceva ce nu ţine de controlul ei, şi mă gândesc la Warner ca la cineva care-i exact ca mine, cineva care n-a primit niciodată o şansă la viaţă. Mă gândesc cum toată lumea îl urăşte deja, cum ura faţă de el e un fapt universal acceptat.

Warner e îngrozitor.

Fără discuţii, rezerve sau întrebări. S-a hotărât deja că e o fiinţă umană deplorabilă, care se hrăneşte cu crime şi cu putere şi cu torturarea altora.

Dar eu vreau să ştiu. Am nevoie să ştiu. Trebuie să ştiu.

Dacă e chiar atât de uşor.

Fiindcă ce se întâmplă dacă într-o zi alunec? Ce se întâmplă dacă într-o zi cad printre fisuri şi nu e nimeni acolo care să mă tragă înapoi? Ce se întâmplă cu mine atunci?

Aşa că-i întâlnesc privirea. Inspir adânc.

Şi fug.

Ies într-un suflet pe uşă.

CINCIZECI ȘI UNU

Doar o clipă.

Doar 1 secundă, doar 1 minut în plus, mai dă-mi doar o altă oră sau poate weekendul să mă gândesc nu-i chiar atât de mult nu-i chiar atât de greu e tot ce cerem e o simplă solicitare.

Însă momentele secundele minutele orele zilele şi anii devin o mare greşeală, o oportunitate extraordinară care a alunecat printre degetele noastre fiindcă nu ne puteam hotărî, nu puteam înţelege, aveam nevoie de mai mult timp, nu ştiam ce să facem.

Nici măcar nu ştim ce-am făcut.

Habar n-avem cum am ajuns aici, când tot ce ne doream era să ne trezim dimineaţa şi să ne culcăm seara şi poate să ne oprim pentru o îngheţată pe drumul spre casă, iar acea decizie, acea alegere, acea oportunitate accidentală a dezvăluit tot ce-am ştiut vreodată şi toate lucrurile în care am crezut vreodată, şi ce facem?

Ce facem

de-acum încolo?

CINCIZECI ŞI DOI

Lucrurile se înrăutăţesc.

Tensiunea dintre cetăţenii de la Punctul Omega devine tot mai încordată cu fiecare oră care trece. Am încercat în van să-i contactăm pe oamenii lui Anderson – n-am auzit nimic din partea echipei lor sau a soldaţilor lor, şi nu avem nicio veste nouă în privinţa ostaticilor noştri. Însă civilii Sectorului 45 – sectorul pe care îl conducea Warner, sectorul pe care obişnuia să îl supravegheze – încep să devină din ce în ce mai neliniştiţi. Zvonurile despre noi şi despre opoziţia noastră se împrăştie cu repeziciune.

Restauraţia a încercat să muşamalizeze veştile despre bătălia noastră recentă numind-o un atac standard al membrilor partidului rebel, însă oamenii nu mai pot fi duşi de nas. Printre ei apar proteste şi unii refuză să muncească, înfruntând autoritatea, încercând să evadeze din complexuri şi fugind înapoi pe teritorii nereglementate.

Niciodată nu se sfârşeşte bine.

Pierderile au fost prea multe şi Castle e nerăbdător să facă ceva. Cu toţii avem senzaţia c-o să ieşim din nou la suprafaţă, cât de curând. N-am primit niciun raport cum că Anderson ar fi mort, ceea ce înseamnă că probabil e în aşteptare – sau poate că Adam are dreptate şi el doar se recuperează. Însă, indiferent de motiv, tăcerea lui Anderson nu-i de bun augur.

— Ce cauţi aici? mă întreabă Castle.

Tocmai mi-am luat cina. Tocmai m-am aşezat la masa mea obişnuită cu Adam, Kenji şi James. Clipesc spre Castle, derutată.

Kenji spune:

— Ce se întâmplă?

Adam spune:

— E totul în regulă?

Castle spune:

— Scuzele mele, domnişoară Ferrars, nu voiam să te întrerup. Îţi mărturisesc că sunt un pic surprins să te văd aici. Credeam că te afli în misiune.

— Oh! tresar eu, uitându-mă la mâncarea mea şi apoi iar la Castle. Eu... Păi, da, sunt... Dar am vorbit cu Warner de două ori deja... De fapt, tocmai l-am văzut ieri...

— O, asta-i o veste excelentă, domnişoară Ferrars! O veste excelentă! Castle îşi împreunează mâinile; chipul lui e întruchiparea uşurării. Şi ce-ai aflat?

Pare atât de optimist, încât chiar începe să-mi fie ruşine de mine însămi.

Toată lumea mă priveşte şi nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să spun.

Clatin din cap.

— Ah... Castle îşi lasă mâinile jos. Se uită în pământ. Dă din cap ca pentru sine. Vasăzică, spune, te-ai gândit că cele două vizite ale tale au fost mai mult decât suficiente? Nu vrea să mă privească. Şi care-i părerea ta profesională, domnişoară Ferrars? Crezi c-ar fi mai bine să nu te grăbeşti cu această situaţia aparte? Că Winston şi Brendan se vor relaxa comozi până ce găseşti tu un loc în programul

tău încărcat pentru a interoga singura persoană care ne-ar putea ajuta să-i găsim? Crezi că tu...

— Mă duc imediat. Îmi înşfac tava şi sar de la masă, aproape împiedicându-mă. Scuze... Eu doar... Mă duc imediat. Băieţi, ne vedem la micul dejun, şoptesc, şi fug pe uşă.

Brendan şi Winston

Brendan şi Winston

Brendan şi Winston, îmi spun întruna.

Îl aud pe Kenji râzând în timp ce mă îndepărtez.

Aparent, nu mă descurc prea bine cu interogatoriile.

Am extrem de multe întrebări pentru Warner, dar niciuna nu are de-a face cu situaţia ostaticilor noştri. De fiecare dată când îmi spun c-am să-i pun întrebările care trebuie, Warner reuşeşte cumva să mă distragă. E aproape ca şi când ştie ce urmează să întreb şi e deja pregătit să redirecţioneze conversaţia.

E derutant.

— Ai vreun tatuaj? mă întreabă el, zâmbind în timp ce se reazemă din nou de perete, îmbrăcat în tricou; are pantaloni pe el, are şosetele în picioare, dar nu şi pantofii. În ultima vreme, toată lumea pare să-şi facă tatuaje.

Asta nu-i o conversaţie pe care credeam c-am s-o port vreodată cu Warner.

— Nu, îi răspund. N-am avut niciodată ocazia de a-mi face unul. În plus, nu cred că există cineva care şi-ar dori să se apropie atât de tare de pielea mea.

Îşi studiază mâinile. Zâmbeşte. Spune:

— Poate într-o zi.

— Poate, sunt eu de acord.

O pauză.

— Şi care-i faza cu tatuajul tău? îl întreb. De ce *APRINDE*?

Zâmbeşte mai larg acum. Cu tot cu gropiţe. Clatină din cap şi spune:

— De ce nu?

— Nu înţeleg. Îmi înclin capul într-o parte în direcţia lui, derutată. Vrei să-ţi aduci aminte să iei foc?

Zâmbeşte, îşi înăbuşă un hohot de râs.

— O mână de litere nu creează întotdeauna un cuvânt, iubire.

— N-am... nicio idee despre ce vorbeşti.

El inspiră adânc. Se îndreaptă de spate.

— Deci, zice el. Îţi plăcea să citeşti?

Mă ia complet prin surprindere. E o întrebare ciudată, şi nu pot să nu mă întreb pentru o clipă dacă nu e un truc. Dacă recunoaşterea acestui fapt s-ar putea să-mi creeze probleme. Dar apoi îmi amintesc că Warner e ostaticul *meu*, nu invers.

— Da, îi răspund. Îmi plăcea.

Zâmbetul i se transformă în ceva un pic mai serios, calculat. Trăsăturile lui se ţin departe de emoţii.

— Şi când ai avut ocazia ultima oară să citeşti?

— La ce te referi?

Dă din umeri încet, rătăcind cu privirea pe undeva prin cameră.

— Mi se pare ciudat ca o fată care a fost complet izolată toată viaţa ei să aibă acces la literatură. Mai ales în această lume.

Nu spun nimic.

El nu spune nimic.

Respir de câteva ori înainte să-i răspund:

— N-am... n-am avut niciodată ocazia de a-mi alege singură cărţile, îi explic, şi nu ştiu de ce mă simt atât de agitată s-o spun cu voce tare, de ce trebuie să-mi aduc aminte să nu şoptesc. Citeam tot ce prindeam. Şcolile mele aveau mereu mici biblioteci şi părinţii mei aveau câte ceva prin casă. Iar mai târziu... Şovăi. Mai târziu, am petrecut câţiva ani ~~în spitale şi la psihiatrie şi~~ la un centru de d-detenţie.

Chipul îmi ia foc ca la un semnal, mereu pregătit să fie stânjenit de trecutul meu, de cine am fost şi de cine continui să fiu.

Dar e ciudat.

În vreme ce o parte din mine să străduieşte să fie sinceră, o altă parte din mine se simte chiar relaxată să vorbească cu Warner. În siguranţă. Familiară.

Fiindcă el deja ştie totul despre mine.

Ştie fiecare detaliu al celor 17 ani ai mei. Are toate fişele mele medicale, ştie totul despre incidentele mele cu poliţia şi relaţia dureroasă pe care ~~o am~~ am avut-o cu părinţii mei. Iar acum mi-a citit şi jurnalul.

Nu există nimic în trecutul meu care l-ar putea surprinde; nimic n-ar putea să-l şocheze sau să-l îngrozească. Nu-mi fac griji că mă va judeca sau că va fugi de mine.

Iar această conştientizare, probabil mai mult decât orice altceva, mă scoate din sărite.

~~Şi îmi oferă o oarecare senzaţie de uşurare.~~

— Mereu existau cărţi la îndemână, continui eu, cumva incapabilă să mă opresc acum, cu ochii lipiţi de podea. La centrul de detenţie. O mulţime erau vechi şi uzate şi nu

aveau coperte, aşa că nu ştiam mereu ce titluri aveau sau cine le scrisese. Citeam orice-mi pica în mână. Basme şi mistere şi istorie şi poezie. Nu conta ce era. O citeam iar şi iar şi iar. Cărţile... m-au ajutat să nu-mi pierd de tot minţile...

Las fraza în aer, oprindu-mă înainte să spun prea multe. Mă sperie când îmi dau seama cât de mult vreau să am încredere în el. În Warner.

Groaznicul, groaznicul Warner, care a încercat să-i ucidă pe Adam şi Kenji. Care m-a transformat în jucăria lui.

Detest c-ar trebui să mă simt suficient de protejată pentru a vorbi atât de liber cu el. Detest că, dintre toţi oamenii, Warner e singura persoană cu care pot fi complet sinceră. Mereu mă simt de parcă trebuie să-l protejez pe Adam de mine, de povestea de groază care e viaţa mea. Nu-mi doresc niciodată să-l sperii sau să-i spun prea multe de teamă ca nu cumva să se răzgândească şi să-şi dea seama ce greşeală a făcut să se încreadă în mine; să-mi arate afecţiune.

Dar cu Warner nu am nimic de-ascuns.

Vreau să-i văd expresia; vreau să ştiu ce gândeşte acum că m-am deschis, că i-am oferit o fărâmă din trecutul meu, dar nu am curajul să-l privesc în ochi. Aşa că stau aici, încremenită, cu umilinţa cocoţată pe umerii mei, iar el nu spune niciun cuvânt, nu face nicio mişcare, nu scoate niciun sunet. Secundele zboară pe lângă noi, roind în cameră toate deodată, şi vreau să flutur din mână ca să le alung; vreau să le prind şi să le vâr în buzunar suficient cât să oprească timpul în loc.

Într-un final, el sparge tăcerea.

— Şi mie îmi place să citesc, spune.

Ridic privirea, speriată.

S-a rezemat din nou de perete, cu o mână în păr. Își trece o dată degetele prin straturile aurii. Lasă mâna jos. Îmi întâlnește privirea. Ochii lui sunt extrem, extrem de verzi.

— Îți place să citești? întreb eu.

— Ești surprinsă.

— Credeam că Restaurația urma să distrugă toate lucrurile alea. Credeam că e ilegal.

— O vor face, și va fi, spune el, foindu-se un pic. Curând. Au distrus deja o parte din ele, de fapt. Pentru prima dată, pare să nu se simtă în largul lui. E ironic, continuă el, că m-am apucat de citit doar atunci când fusese pus la punct planul de a distruge totul. Am fost desemnat să sortez listele – să-mi dau cu părerea asupra lucrurilor pe care le vom păstra, pe care le vom arunca, pe care le vom recicla pentru a le folosi în campanii, în viitoare planuri de învățământ et cetera.

— Și crezi că e OK? îl întreb. Să distrugi ce-a mai rămas din cultură... toate limbile... toate acele texte? Ești de acord?

Se joacă din nou cu jurnalul meu.

— Există... multe lucruri pe care le-aș face diferit, spune el, dac-aș fi la conducere. Inspiră adânc. Dar un soldat nu trebuie întotdeauna să fie de acord pentru a fi ascultător.

— Ce anume ai schimba? îl întreb. Dac-ai fi la conducere?

Râde. Oftează. Se uită la mine și zâmbește cu coada ochiului.

— Pui prea multe întrebări.

— Nu mă pot abține, îi spun. Pari extrem de diferit acum. Tot ce faci mă surprinde.

— Cum așa?

— Nu ştiu. Eşti atât de... calm. Un pic mai puţin nebun.

Scoate unul din acele râsete tăcute, acelea care îţi zguduie pieptul fără să scoată vreun sunet, şi spune:

— Viaţa mea n-a însemnat decât bătălii şi distrugere. Să mă aflu aici, zice el, uitându-se în jur. Departe de îndatoriri, de responsabilităţi. De moarte, continuă el, fixând peretele cu privirea. E ca o vacanţă. Nu trebuie să gândesc tot timpul. Nu trebuie să fac nimic sau să vorbesc cu cineva sau să fiu undeva. N-am mai avut niciodată la dispoziţie atâtea ore doar ca să *dorm*, zice el, zâmbind. E un lux. Cred că mi-ar plăcea să fiu luat mai des ostatic, adaugă el, mai mult în sinea lui.

Şi nu pot să nu-l studiez.

Îi studiez chipul într-un fel în care n-am mai îndrăznit niciodată s-o fac şi-mi dau seama că habar n-am cum e să fii în locul lui. Mi-a spus odată că n-aveam nici cea mai vagă idee, că nu era cu putinţă să înţeleg legile ciudate ale lumii lui, şi abia acum încep să văd câtă dreptate avea. Fiindcă nu ştiu nimic despre acel tip de existenţă sângeroasă, înregimentată. Dar dintr-odată îmi doresc să ştiu.

Dintr-odată îmi doresc să înţeleg.

Îi urmăresc mişcările grijulii, efortul pe care-l face să pară indiferent, relaxat. Dar văd cât de calculat e. Cum există un motiv în spatele fiecărei mişcări, al fiecărei reajustări a corpului său. Mereu ascultă, mereu lipeşte o mână de podea, de perete, se zgâieşte la uşă, îi studiază conturul, balamalele, clanţa. Văd felul în care se încordează – doar un pic – la auzul unor sunete mici, al unui zăngănit metalic, al unor voci înăbuşite din afara camerei. E limpede că-i mereu în alertă, mereu neliniştit, pregătit să lupte, să

reacţioneze. Mă face să mă întreb dacă a cunoscut vreodată liniştea. Siguranţa. Dacă a putut să doarmă vreodată o noapte întreagă. Dacă a plecat vreodată undeva fără să se uite constant peste umăr.

Are mâinile împreunate.

Se joacă întruna cu un inel de pe mâna stângă, răsucindu-l şi răsucindu-l şi răsucindu-l pe degetul mic. Nu-mi vine să cred că mi-a luat atât de mult să observ că-l poartă; e un inel din jad, o nuanţă de verde suficient de deschisă ca să se asorteze cu ochii lui. Iar apoi îmi amintesc, deodată, că l-am mai văzut.

Doar o dată.

A doua zi dimineaţă după ce îi făcusem rău lui Jenkins. Când Warner a venit să mă ia din cameră. M-a surprins zgâindu-mă la inelul lui şi şi-a tras imediat mănuşile.

E déjà-vu.

Mă surprinde uitându-mă la mâinile lui şi îşi strânge repede pumnul stâng, acoperindu-l cu mâna dreaptă.

— Ce...

— E doar un inel, zice el. Nu-i nimic.

— De ce-l ascunzi dacă nu-i nimic?

Deja sunt mult mai curioasă decât eram în urmă cu o clipă, prea nerăbdătoare pentru orice şansă de a-l descoase, de a afla ce Dumnezeu se petrece în capul lui.

El oftează.

Îşi flexează întruna degetele. Se uită lung la mâinile lui, cu palmele în jos, cu degetele răsfirate. Îşi scoate inelul de pe degetul mic şi îl ridică spre lumina neonului; se uită la el. E un mic O verde. Într-un final, îmi întâlneşte privirea. Dă drumul inelului în palmă şi îşi strânge degetele peste el.

— N-o să-mi povesteşti? îl întreb.

El clatină din cap.

— De ce nu?

Se freacă pe-o parte a gâtului, masând pentru a scăpa de încordarea din zona mai joasă, zona care-i atinge partea superioară a spatelui. Nu pot să nu mă uit. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi să am pe cineva care să-mi maseze aşa durerile pe care le resimt. Mâinile lui par atât de puternice!

Am cam uitat despre ce vorbeam când spune:

— Am inelul ăsta de vreo zece ani. Cândva îmi venea pe degetul arătător. Îmi aruncă o privire înainte să se uite din nou în altă parte. Şi nu vorbesc despre el.

— Niciodată?

— Nu.

— Oh...

Îmi muşc buza inferioară. Dezamăgită.

— Îţi place Shakespeare? mă întreabă el.

Ciudată tranziţie.

Clatin din cap.

— Tot ce ştiu despre el e că mi-a furat numele şi că l-a scris greşit.

Warner se uită la mine o secundă întreagă înainte să izbucnească în râs – hohote de râs puternice, nestăpânite –, încercând să se abţină şi eşuând lamentabil.

Brusc mă simt inconfortabil, agitată în faţa acestui băiat ciudat care râde şi poartă inele secrete şi îmi pune întrebări despre cărţi şi poezie.

— Nu încercam să fiu amuzantă, reuşesc să-i spun.

Însă ochii lui sunt plini de zâmbete când spune:

— Nu-ţi face griji. Nici eu nu ştiam prea multe despre el până acum aproximativ un an. Tot nu înţeleg jumătate din lucrurile pe care le spune, aşa încât cred c-o să scăpăm de cele mai multe opere ale lui, însă a scris, totuşi, un vers care chiar mi-a plăcut.

— Ce anume?

— Vrei să-l vezi?

— Să-l *văd*?

Dar Warner e deja în picioare, descheindu-şi pantalonii, şi mă întreb ce oare se întâmplă, mă tem că sunt iar păcălită să iau parte la vreun joc bolnav de-al lui, când se opreşte brusc. Zăreşte privirea îngrozită de pe faţa mea. Spune:

— Nu-ţi face griji, iubire! Nu mă dezbrac, îţi promit. E doar un alt tatuaj.

— Unde? îl întreb, încremenită, dorindu-mi şi nedorindu-mi să-mi mut privirea.

El nu răspunde.

Pantalonii îi sunt descheiaţi, dar îi atârnă jos pe talie. Dedesubt i se văd boxerii. Trage întruna de banda elastică a lenjeriei intime până ce aceasta ajunge să stea chiar imediat sub osul şoldului.

Mă înroşesc de sus până jos.

N-am mai văzut niciodată o zonă atât de intimă la vreun băiat, şi nu-mi pot dezlipi privirea. Clipele mele împreună cu Adam se desfăşurau mereu pe întuneric şi erau mereu întrerupte; n-am văzut niciodată atât de mult din el, nu fiindcă n-am vrut, ci fiindcă n-am avut niciodată ocazia. Iar acum luminile sunt aprinse şi Warner se află chiar în faţa mea, şi sunt extrem de atrasă, extrem de intrigată de forma trupului său. Nu pot să nu remarc felul în care talia

lui se îngustează spre șolduri și dispare sub o bucată de material. Vreau să știu cum ar fi să înțeleg o altă persoană fără acele bariere.

Să cunosc o persoană atât de profund, atât de intim.

Vreau să studiez secretele vârâte între coatele lui și șoaptele prinse între genunchii lui. Vreau să urmăresc liniile siluetei lui cu ochii și buricele degetelor. Vreau să trasez râuri și văi de-a lungul mușchilor curbați ai trupului său.

Gândurile mele mă șochează.

Există o căldură disperată în adâncul stomacului meu pe care mi-aș dori s-o pot ignora. Există fluturi în pieptul meu pe care mi-aș dori să-i pot explica. Există o durere în sufletul meu pe care nu sunt dispusă s-o numesc.

~~Frumos.~~

~~El e atât de *frumos*!~~

Sigur am luat-o razna.

— E interesant, spune el. Pare foarte... relevant, cred. Chiar dacă a fost scris acum mult timp.

— Ce anume?

Îmi dezlipesc ochii de partea inferioară a trupului său, disperată să-mi împiedic imaginația să fie sedusă de detalii. Mă uit la cuvintele tatuate pe pielea lui și de data asta mă concentrez.

— Oh, spun. Da.

Sunt 2 rânduri. Fontul seamănă cu cel al unei mașini de scris, iar cuvintele sunt tatuate de-a lungul celei mai de jos părți a torsului său.

i a d u l e g o l

ș i t o ț i d i a v o l i i s u n t a i c i

Da. Interesant. Da. Sigur.

Cred că trebuie să mă întind.

— Cărţile, zice el, ridicându-şi boxerii şi trăgând fermoarul pantalonilor, sunt distruse cu uşurinţă. Însă cuvintele lor dăinuie atâta timp cât oamenii şi le amintesc. Tatuajele, de pildă, sunt foarte dificil de uitat. Îşi încheie nasturele. Cred că există ceva în legătură cu efemeritatea vieţii zilele acestea care impune necesitatea de a ne grava cerneală în piele, zice el. Asta ne-aduce aminte că am fost însemnaţi de lume, că încă suntem în viaţă. Că nu vom uita niciodată.

— *Cine* eşti?

Nu-l cunosc pe acest Warner. N-aş putea niciodată să-l recunosc pe acest Warner.

El zâmbeşte în sinea lui. Se aşază la loc. Spune:

— Nimeni altcineva nu va trebui să ştie vreodată.

— La ce te referi?

— Eu ştiu cine sunt, zice el. Asta-i suficient pentru mine.

Pentru o clipă tac. Mă încrunt spre podea.

— Trebuie să fie grozav să treci prin viaţă cu atâta încredere.

— Tu eşti increzătoare, îmi zice el. Eşti încăpăţânată şi flexibilă. Atât de curajoasă! Atât de puternică! Neomeneşte de frumoasă! Ai putea cuceri lumea.

Încep să râd şi înalţ capul pentru a-i întâlni privirea.

— Plâng prea mult. Şi nu sunt interesată să cuceresc lumea.

— Asta, spune el, e ceva ce n-am să înţeleg niciodată. Clatină din cap. Eşti doar speriată. Ţi-e teamă de lucrurile cu care nu eşti familiarizată. Îţi faci prea multe griji că vei dezamăgi oamenii. Îţi înăbuşi potenţialul, zice el, din cauza

a ceea ce crezi că aşteaptă alţii de la tine – fiindcă încă urmezi regulile care ţi-au fost impuse. Se uită la mine, insistent. Aş vrea să n-o faci.

— Aş vrea să încetezi să te mai aştepţi ca eu să-mi folosesc puterea pentru a ucide oameni.

Warner dă din umeri.

— N-am spus niciodată că trebuie s-o faci. Dar se va întâmpla la un moment dat; e o inevitabilitate în război. Uciderea e statistic imposibil de evitat.

— Glumeşti, nu?

— Categoric nu.

— Poţi mereu să eviţi să ucizi oameni, Warner. Eviţi să-i ucizi *nemergând* la război.

Dar el rânjeşte, extrem de luminos, fără să mai fie atent.

— Ador când îmi rosteşti numele, zice el. Nici măcar nu ştiu de ce.

— Nu te cheamă Warner, subliniez eu. Numele tău e Aaron.

Zâmbetul lui e tot mai larg.

— Doamne, ador asta!

— Numele tău?

— Doar când îl pronunţi tu.

— Aaron? Sau Warner?

Închide ochii. Îşi lasă capul pe spate, sprijinit de perete. Gropiţe.

Deodată, mă loveşte realitatea a ceea ce fac aici. Stau aici, petrecându-mi timpul cu Warner de parcă avem la dispoziţie numeroase ore de irosit. De parcă nu există o lume îngrozitoare dincolo de aceşti pereţi. Nu ştiu cum reuşesc să fiu atât de distrasă şi îmi promit că de data asta nu voi

permite conversaţiei să o ia pe alt drum. Dar când deschid gura el spune:

— N-am să-ţi dau înapoi jurnalul.

Închid gura la loc.

— Ştiu că-l vrei înapoi, zice el, dar mă tem că va trebui să-l ţin pentru totdeauna.

Îl ridică, mi-l arată. Rânjeşte. Apoi îl bagă la loc în buzunar. Singurul loc în care nu aş îndrăzni niciodată să bag mâna.

— De ce? nu mă pot abţine să întreb. De ce-l vrei atât de mult?

Petrece prea mult timp doar uitându-se la mine. Fără să-mi răspundă la întrebare. Iar apoi spune:

— *În cele mai întunecate zile trebuie să cauţi o pată de lumină, în cele mai reci zile trebuie să găseşti o pată de căldură; în cele mai mohorâte zile trebuie să-ţi ţii ochii drept înainte şi în sus, iar în cele mai triste zile trebuie să-i laşi deschişi pentru a le îngădui să plângă. Iar apoi să se usuce. Să le oferi şansa de a curăţa durerea pentru a vedea din nou proaspăt şi limpede.*

— Nu pot să cred că ai memorat asta, şoptesc eu.

Se reazemă din nou. Închide ochii din nou. Spune:

— *Nimic în viaţa asta nu va avea noimă pentru mine, dar nu pot decât să încerc să adun schimbarea şi să sper că va fi suficientă pentru a plăti greşelile noastre.*

— Tot eu am scris asta? îl întreb, nevenindu-mi a crede că e cu putinţă ca el să recite aceleaşi cuvinte care au căzut de pe buzele mele pe buricele degetelor mele şi au sângerat pe o pagină.

Încă nevenindu-mi a crede că acum el e un cunoscător al gândurilor mele intime, sentimente pe care le-am capturat

cu o minte torturată şi le-am bătut cu ciocanul în propoziţii pe care le-am îndesat în paragrafe, idei pe care le-am prins împreună cu semne de punctuaţie a căror funcţie este doar să stabilească unde sfârşeşte un gând şi începe altul.

Băiatul ăsta blond are secretele mele pe limbă.

— Ai scris o mulţime de lucruri, spune el, fără să se uite la mine. Despre părinţii tăi, despre copilăria ta, despre experienţele tale cu alţi oameni. Ai vorbit despre speranţă şi izbăvire şi cum ar fi să vezi o pasăre zburând. Ai scris despre durere. Şi despre cum e să crezi că eşti un monstru. Cum a fost să fii judecată de toată lumea înainte ca măcar să schimbi două vorbe cu ei. Inspiră adânc. De multe ori era ca şi când mă vedeam pe mine pe pagină, şopteşte el. Ca şi când citeam toate lucrurile pe care n-am ştiut niciodată cum să le pun în cuvinte.

Şi îmi doresc ca inima mea să tacă să tacă să tacă să tacă odată.

— În fiecare zi îmi pare rău, zice el, şi cuvintele lui sunt de-abia o şoaptă acum. Îmi pare rău c-am crezut lucrurile pe care le-am auzit despre tine. Iar apoi pentru că te-am torturat când credeam că te ajutam. Nu-ţi pot cere scuze pentru ceea ce sunt, zice el. Partea aia din mine e deja dusă; deja distrusă. Am renunţat la mine în urmă cu mult timp. Dar îmi pare rău că nu te-am înţeles mai bine. Tot ce-am făcut, am făcut pentru că voiam să te ajut să fii mai puternică. Voiam să-ţi foloseşti furia ca pe o unealtă, ca pe o armă care să te ajute să exploatezi forţa dinlăuntrul tău; voiam să poţi fi în stare să lupţi cu lumea. Te-am provocat dinadins, spune el. Te-am împins prea departe, prea tare, am făcut lucruri pentru a te îngrozi şi dezgusta, şi am

făcut-o dinadins. Fiindcă așa am fost învățat să mă oțelesc împotriva terorii din această lume. Așa am fost antrenat să ripostez. Și am vrut să te învăț și pe tine. Știam că ai potențialul de a fi mai mult, mult mai mult. Vedeam măreție în tine... Se uită la mine. Se uită la mine cu adevărat. Vei face lucruri extraordinare, zice el. Mereu am știut. Cred doar că nu voiam decât să iau parte la asta.

Și încerc. Încerc din răsputeri să-mi amintesc toate motivele pentru care ar trebui să-l urăsc, încerc să-mi amintesc toate lucrurile oribile pe care l-am văzut înfăptuindu-le. Dar sunt torturată, întrucât înțeleg prea multe despre ceea ce înseamnă să fii torturat. Să faci lucruri pentru că nu știi altminteri. Să faci lucruri deoarece crezi că ei au dreptate deoarece nu ți s-a spus niciodată ce era greșit.

Deoarece e tare greu să fii amabil cu lumea când tot ce-ai simțit vreodată a fost ură.

Deoarece e tare greu să vezi bunătate în lume când tot ce-ai cunoscut vreodată a fost groază.

Și vreau să-i spun ceva. Ceva profund și desăvârșit și memorabil, dar el pare să înțeleagă. Îmi oferă un zâmbet straniu, nesigur, care nu i se oglindește și în ochi, dar care spune extrem de multe.

Apoi

— Spune-i echipei tale, zice el, să se pregătească de război. Dacă planurile lui nu s-au schimbat, tatăl meu va porunci un atac asupra civililor poimâine și va fi un adevărat masacru. De asemenea, va fi singura voastră șansă de a vă salva oamenii. Sunt ținuți captivi undeva în nivelurile subterane de la sediul Sectorului 45. Mă tem că asta-i tot ce-ți pot spune.

— Cum de-ai...

— Ştiu de ce eşti aici, iubire. Nu sunt prost. Ştiu de ce eşti silită să-ţi petreci timpul cu mine.

— Dar de ce ne oferi informaţiile astea fără să fii constrâns? îl întreb. Ce motiv ai ca să ne ajuţi?

Există un licăr de schimbare în ochii lui care nu durează suficient cât să-l examinez. Şi cu toate că expresia lui e atent neutră, ceva în spaţiul dintre noi pare deodată diferit. Încărcat.

— Du-te! spune el. Trebuie să le spui acum!

CINCIZECI ȘI TREI

Adam, Kenji și cu mine ne aflăm în biroul lui Castle pentru a încerca să punem la punct strategia.

Seara trecută am fugit direct la Kenji – care apoi m-a dus la Castle – să-i spun ce mi-a divulgat Warner. Castle a fost deopotrivă ușurat și îngrozit, și cred că încă n-a digerat informația.

Mi-a spus că se va întâlni cu Warner dimineață, doar pentru a continua discuția, doar pentru a vedea dacă Warner ar fi dispus să elaboreze un pic (n-a fost), și că Adam, Kenji și cu mine ne vom întruni la prânz în biroul său.

Așa încât acum stăm toți înghesuiți în acest spațiu mic, împreună cu alți 7 inși. Multe dintre chipurile din această încăpere sunt aceleași pe care le-am văzut când am prădat depozitul Restaurației; asta înseamnă că sunt importanți, indispensabili acestei mișcări. Și mă face să mă întreb când am devenit eu parte din grupul de bază al lui Castle de la Punctul Omega.

Nu pot să nu mă simt un pic mândră. Un pic încântată să fiu o persoană pe care el se bazează. Să contribui.

Și mă face să mă întreb cât de mult m-am schimbat într-o perioadă atât de scurtă de timp. Cât de diferită a devenit viața mea, cum mă simt acum mult mai puternică și mult mai puțin slabă. Mă face să mă întreb dacă lucrurile ar fi fost altfel în cazul în care Adam și cu mine am fi găsit o cale

de a rămâne împreună. Dacă m-aş fi aventurat în afara siguranţei pe care el mi-a adus-o în viaţă.

Îmi pun întrebări în legătură cu multe lucruri.

Dar când ridic ochii şi îl văd privindu-mă fix, întrebările îmi dispar; şi nu rămân decât cu suferinţa stârnită de dorul lui. Nu rămân decât cu dorinţa ca el să nu se uite în altă parte în clipa în care înalţ capul.

Asta a fost alegerea mea nefericită. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

Castle stă la birou, cu coatele pe masă, cu bărbia odihnindu-se pe mâinile împreunate. Sprâncenele îi sunt trase, buzele strânse, ochii concentraţi pe hârtiile din faţa lui.

N-a spus nimic de mai bine de 5 minute.

Într-un final, ridică privirea. Se uită la Kenji, care stă chiar în faţa lui, între mine şi Adam.

— Ce părere ai? zice el. Ofensivă sau defensivă?

— Război de gherilă, răspunde Kenji fără să stea pe gânduri. Nimic altceva.

Castle inspiră adânc.

— Da, încuviinţează el. Aşa ziceam şi eu.

— Trebuie să ne despărţim, spune Kenji. Vrei să desemnezi tu grupurile sau o fac eu?

— Am să desemnez eu grupurile preliminare. Aş dori să arunci un ochi şi să-mi sugerezi schimbări, dacă ai.

Kenji încuviinţează din cap.

— Perfect. Şi armele...

— Am să supraveghez eu asta, zice Adam. Pot avea grijă ca totul să fie curat, încărcat, gata de utilizare. Sunt deja familiarizat cu armurăria.

Habar n-aveam.

— Bun. Excelent. Vom desemna un grup care să încerce să pătrundă în bază pentru a-i găsi pe Winston și Brendan; toți ceilalți se vor împrăștia printre complexuri. Misiunea noastră e simplă: să salvăm cât mai mulți civili cu putință. Să eliminăm doar atâția soldați cât e absolut necesar. Lupta noastră nu e împotriva oamenilor, ci a liderilor lor – nu trebuie să uităm niciodată asta. Kenji, spune el, aș vrea să te ocupi de grupurile care vor pătrunde în complexuri. Ești în regulă cu asta?

Kenji dă din cap.

— Eu voi conduce grupul care va pătrunde în bază, zice Castle. Deși tu și domnul Kent ați fi ideali pentru a vă infiltra în Sectorul 45, aș vrea să rămâneți cu domnișoara Ferrars; voi trei lucrați bine împreună și am putea folosi forțele voastre sus pe pământ. Acum, zice el, împrăștiind hârtiile din fața lui, am studiat toată noaptea aceste schițe și...

Cineva bate în geamul de sticlă din ușa lui Castle.

E un bărbat oarecum tânăr pe care nu l-am mai văzut niciodată, cu ochii căprui-deschis luminoși și părul tuns atât de scurt, încât nu prea pot să-mi dau seama ce culoare are. E extrem de serios și are fruntea încordată.

— Domnule! strigă el, *striga* el, îmi dau seama, însă vocea lui e înăbușită și abia atunci îmi dau seama că această încăpere trebuie să fie antifonată, chiar dacă doar un pic.

Kenji sare de pe scaunul lui și deschide repede ușa.

— Domnule!

Bărbatul a rămas fără suflare. E clar că a alergat până aici.

— Domnule, vă rog...

— Samuel?

Castle s-a ridicat, a ocolit biroul, întinzându-se pentru a-l apuca pe băiat de umeri, încercând să-l facă să fie atent.

— Ce e... ce s-a întâmplat?

— Domnule, zice din nou Samuel, de data asta mai normal, recuperându-şi parţial suflul. Avem o... problemă.

— Spune-mi totul... acum nu e timpul să ţii pentru tine dacă s-a întâmplat ceva...

— N-are nimic de-a face cu ce se petrece deasupra, domnule, e doar...

Ochii lui ţâşnesc în direcţia mea pentru o fracţiune de secundă.

— Vizitatorul nostru... nu... nu cooperează, domnule, le... le dă de furcă paznicilor...

— În ce fel? întreabă Castle, mijind ochii.

Samuel vorbeşte mai încet.

— A reuşit să strâmbe uşa, domnule. A reuşit să strâmbe *uşa de oţel*, domnule, şi ameninţă paznicii, iar aceştia încep să-şi facă griji...

— *Juliette.*

Nu.

— Am nevoie de ajutorul tău, zice Castle, fără să se uite la mine. Ştiu că nu vrei să faci asta, dar eşti singura de care el va asculta, iar în clipa de faţă nu ne putem permite această distragere.

Vocea lui e atât de subţire, atât de întinsă, încât mai are un pic şi se frânge de tot.

— Te rog să faci tot ce poţi ca să-l potoleşti, şi când crezi de cuviinţă că e în siguranţă ca una dintre fete să intre, poate putem găsi o modalitate de a-l seda fără să le punem în pericol.

Îmi aţintesc privirea spre Adam aproape din întâmplare. El nu pare fericit.

— Juliette. Castle îşi încordează maxilarul. Te rog! Du-te acum!

Încuviinţez din cap. Mă întorc să plec.

— Pregătiţi-vă, adaugă Castle în timp ce eu ies pe uşă, glasul lui fiind prea blând pentru cuvintele pe care le rosteşte în continuare. În cazul în care nu am fost traşi pe sfoară, supremul va masacra mâine civili neînarmaţi, iar noi nu ne putem permite să presupunem că Warner ne-a oferit informaţii false. Pornim în zori.

CINCIZECI ȘI PATRU

Paznicii mă lasă în cameră lui Warner fără să-mi adreseze vreun cuvânt.

Ochii mei țâșnesc de colo-colo în spațiul parțial mobilat acum, cu inima bubuindu-mi, cu pumnii încleștați, cu sângele gonind gonind gonind. Ceva nu e bine. Ceva s-a întâmplat. Warner era perfect în regulă când l-am lăsat seara trecută și nu-mi pot închipui ce l-ar fi putut face să-și piardă mințile în halul ăsta, dar mi-e teamă.

Cineva i-a dat un scaun. Acum îmi dau seama cu ce a putut să strâmbe ușa din oțel. Nimeni n-ar fi trebuit să-i dea un scaun.

Warner stă așezat pe el, cu spatele la mine. Doar capul i se vede din locul în care mă aflu.

— Te-ai întors, spune el.

— Firește că m-am întors, îi răspund, apropiindu-mă cu pași mărunți. Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva?

Râde. Își trece o mână prin păr. Ridică privirea spre tavan.

— Ce s-a întâmplat? Acum sunt de-a dreptul îngrijorată. Ești... Ți s-a întâmplat ceva? Ești OK?

— Trebuie să ies de-aici, spune el. Trebuie să plec. Nu mai pot sta aici.

— Warner...

— Știi ce mi-a spus? Ți-a zis ce mi-a spus?

Tăcere.

— Azi-dimineaţă a intrat în camera mea. A intrat chiar aici şi mi-a spus că vrea să poarte o conversaţie cu mine. Warner râde din nou, tare, prea tare. Clatină din cap. Mi-a spus că mă pot schimba. A spus că s-ar putea să posed un *har* la fel ca toţi ceilalţi de-aici – că poate am o *abilitate*. A spus că pot fi diferit, iubire. A spus că el *crede* că pot fi *diferit*, dacă *vreau* să fiu.

Castle i-a spus.

Warner se ridică, dar nu se întoarce cu totul, şi văd că nu poartă un tricou. Ba chiar nu pare să-i pese că pot să-i văd cicatricele de pe spate, cuvântul *APRINDE* tatuat pe trupul său. Părul îi e ciufulit, neîmblânzit, îi cade în ochi, iar pantalonii au fermoarul tras, dar nu şi nasturele încheiat, şi nu l-am mai văzut niciodată în neorânduială. Îşi lipeşte palmele de peretele din piatră, cu braţele întinse; are trupul aplecat şi capul lăsat în jos ca şi când se roagă. E tot tensionat, încordat, cu muşchii întinşi la maximum. Hainele sunt într-un maldăr pe podea şi salteaua se află în mijlocul camerei, iar scaunul pe care stătea e întors cu faţa spre perete, uitându-se în gol, şi-mi dau seama că Warner a început să-şi piardă minţile aici.

— Poţi să crezi asta? mă întreabă el, evitând în continuare să privească în direcţia mea. Poţi să crezi că el e de părere că pot pur şi simplu să mă trezesc într-o dimineaţă şi să fiu *diferit*? Să cânt melodii vesele şi să dau bani cerşetorilor şi să implor lumea să mă ierte pentru ce-am făcut? Crezi că e cu putinţă? Crezi că mă pot schimba?

Într-un sfârşit, se întoarce cu faţa spre mine şi ochii lui râd, ochii lui sunt ca nişte smaralde care strălucesc în soarele ce apune, şi gura lui zvâcneşte, înăbuşind un zâmbet.

— Crezi c-aş putea fi *diferit*?

Face câţiva paşi spre mine şi nu ştiu de ce asta îmi afectează răsuflarea. De ce nu-mi găsesc gura.

— E doar o întrebare, continuă el, şi se află chiar în faţa mea, şi nici măcar nu ştiu cum a ajuns aici.

Încă se uită la mine, cu ochii deopotrivă extrem de concentraţi şi lipsiţi de vigoare, luminoşi, arzând cu ceva ce nu-mi dau seama ce e.

Inima mea nu vrea să stea liniştită palpită palpită palpită

— Spune-mi, Juliette. Mi-ar plăcea să ştiu ce crezi cu adevărat despre mine.

— De ce?

De-abia o şoaptă într-o încercare de a trage de timp.

Buzele lui Warner se răsucesc într-un zâmbet înainte să se deschidă, doar un pic, suficient cât să se transforme într-o privire stranie, curioasă, care îi zăboveşte în privire. Nu răspunde. Nu spune niciun cuvânt. Doar se apropie de mine, studiindu-mă, iar eu am încremenit, cu gura plină de secundele pe care el nu le vorbeşte, şi mă lupt cu fiecare atom din corpul meu, cu fiecare celulă tâmpită din organismul meu, fiindcă sunt extrem de atrasă de el.

Oh.

Doamne.

~~Sunt îngrozitor de atrasă de el.~~

Sentimentul de vină creşte în stive înlăuntrul meu, instalându-se peste oasele mele, rupându-mă în două. E un cablu răsucit în jurul gâtului meu, o omidă care se târăşte peste abdomenul meu. E noaptea şi miezul nopţii şi amurgul indeciziei. E prea multe secrete pe care nu le mai pot stăpâni.

~~Nu înţeleg de ce vreau asta.~~

Sunt o persoană îngrozitoare.

Şi e ca şi când el *vede* ce gândesc, ca şi când simte ce se petrece în mintea mea, fiindcă deodată e diferit. Energia i se potoleşte, ochii îi sunt profunzi, tulburaţi, tandri; buzele îi sunt moi, încă uşor întredeschise, iar acum aerul din această cameră e prea înăbuşitor, prea plin de vată, şi simt sângele alergându-mi prin cap, izbindu-se de fiecare regiune raţională a creierului meu.

Îmi doresc ca cineva să-mi aducă aminte cum să respir.

— De ce nu poţi să-mi răspunzi la întrebare?

Priveşte atât de adânc în ochii mei, încât sunt surprinsă că n-am cedat intensităţii, şi îmi dau seama, chiar în acest moment îmi dau seama că totul în legătură cu el e intens. Nimic în legătură cu el nu e uşor de controlat sau uşor de compartimentat. El e prea mult. Totul în legătură cu el e prea mult. Emoţiile lui, acţiunile lui, furia lui, agresivitatea lui.

~~Dragostea lui.~~

E periculos, electric, imposibil de stăpânit. Trupul lui musteşte de o energie atât de extraordinară, încât chiar şi atunci când e calm e aproape palpabilă. Are o prezenţă.

Însă am dezvoltat o credinţă stranie, înspăimântătoare, în cine e Warner cu adevărat şi cine ar avea capacitatea să devină. Vreau să-l găsesc pe băiatul de 19 ani care ar hrăni un căţel. Vreau să cred în băiatul cu o copilărie chinuită şi un tată abuziv. Vreau să-l înţeleg. Vreau să-l eliberez.

Vreau să cred că el e mai mult decât mulajul în care a fost forţat să intre.

— Cred că te poţi schimba, mă aud spunând. Cred că oricine se poate schimba.

Şi zâmbeşte.

E un zâmbet leneş, încântat. Genul acela de zâmbet care erupe într-un râs şi îi luminează trăsăturile şi îl face să ofteze. Închide ochii. Faţa lui e atât de înduioşată, atât de amuzată.

— E atât de drăguţ! zice el. Insuportabil de drăguţ. Că tu chiar crezi asta.

— Bineînţeles că o cred.

Într-un sfârşit se uită la mine când şopteşte:

— Dar te înşeli.

— Poftim?

— Sunt lipsit de inimă, îmi spune, iar cuvintele lui sunt reci, pustii, îndreptate spre sine. Sunt un ticălos lipsit de inimă şi o fiinţă crudă, nemiloasă. Nu-mi pasă de sentimentele altor oameni. Nu-mi pasă de temerile lor sau de viitorurile lor. Nu-mi pasă ce-şi doresc sau dacă vor sau nu să aibă o familie, şi nu-mi pare rău, zice el. Nu mi-a părut niciodată rău pentru tot ce-am făcut.

Îmi ia câteva clipe să-mi găsesc capul.

— Dar mie mi-ai cerut scuze, îi spun. Chiar seara trecută...

— Tu eşti diferită, spune el, retezându-mi-o. Tu nu eşti luată în considerare.

— Nu sunt diferită, îi spun. Sunt doar o altă persoană, la fel ca toată lumea. Şi ai dovedit că eşti capabil de remuşcări. De compasiune. Ştiu că poţi fi bun...

— Ăsta nu sunt eu! izbucneşte, şi vocea lui e deodată dură, deodată prea puternică. Şi n-am să mă schimb. Nu pot şterge acei nouăsprezece ani nefericiţi din viaţa mea. Nu pot alunga amintirile lucrurilor pe care le-am făcut. Nu pot să mă trezesc într-o dimineaţă şi să mă hotărăsc să trăiesc cu speranţe şi vise împrumutate. Cu promisiunile

altcuiva pentru un viitor mai luminos. Şi n-am să te mint, continuă el. N-am dat niciodată doi bani pe alţii şi nu fac sacrificii şi nu fac compromisuri. Nu sunt bun, sau corect, sau decent, şi nu voi fi niciodată. Nu pot fi. Deoarece să încerc să fiu toate acele lucruri ar fi *stânjenitor*.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Vreau să-l scutur. Cum poate să-ţi fie ruşine de încercarea de a fi mai bun?

Dar el nu ascultă. Râde. Spune:

— Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi? Să zâmbesc copilaşilor şi să ofer cadouri la zilele de naştere? Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să ajut un străin? Să mă joc cu căţelul vecinului?

— Da, îi spun. Da, pot.

Am văzut deja, nu-i spun.

— Ba nu.

— De ce nu? insist eu. De ce e atât de greu de crezut?

— Genul acela de viaţă, zice el, e imposibil pentru mine.

— Dar de ce?

Warner îşi încleştează şi descleştează cele 5 degete înainte să şi le treacă prin păr.

— Fiindcă aşa simt, zice el, acum mai încet. Mereu am putut s-o simt.

— Să simţi ce? şoptesc eu.

— Ce cred oamenii despre mine.

— Ce...?

— Sentimentele lor... energia lor... e... Nu ştiu ce e, spune el, frustrat, împleticindu-se înapoi, clătinând din cap. Mereu am putut să-mi dau seama. Ştiu cum toată lumea mă urăşte. Ştiu cât de puţin îi pasă tatălui meu de mine. Ştiu agonia din sufletul mamei mele. Ştiu că nu sunt ca ceilalţi.

Vocea i se sugrumă.

— Ştiu că vorbeşti serios când spui că nu mă urăşti. Că vrei s-o faci, dar nu poţi. Fiindcă nu există un strop de rea-voinţă în sufletul tău, nu faţă de mine, iar dacă ar exista, aş şti. La fel cum ştiu, zice el, uşor răguşit, că ai simţit ceva când ne-am sărutat. Că ai simţit acelaşi lucru pe care l-am simţit şi eu, şi ţi-e ruşine de el.

Picur panică pretutindeni.

— De unde ştii asta? îl întreb. N-nu... e posibil *să ştii* pur şi simplu astfel de lucruri...

— Nimeni nu s-a uitat vreodată la mine aşa cum o faci tu, şopteşte el. Nimeni nu-mi vorbeşte aşa cum o faci tu, Juliette. Tu eşti diferită, zice el. Atât de diferită! Tu m-ai înţelege. Însă ceilalţi oameni nu vor compasiunea mea. Nu vor zâmbetele mele. Castle e singurul om de pe Pământ care e excepţia de la această regulă, iar dorinţa lui de a avea încredere în mine şi de a mă accepta arată doar cât de slabă e această opoziţie. Nimeni de-aici nu ştie ce face, şi cu toţii vor ajunge să fie măcelăriţi...

— Asta nu-i *adevărat*... nu poate fi adevărat...

— Ascultă-mă! îmi zice Warner, mai imperios acum. Trebuie să înţelegi – singurii oameni care contează în această lume nenorocită sunt cei cu putere adevărată. Iar tu, spune el, *tu* ai putere. Ai acea forţă care ar putea zgudui întreaga planetă – care ar putea-o cuceri. Şi poate că încă e prea devreme, poate că ai nevoie de mai mult timp pentru a-ţi recunoaşte potenţialul, însă eu te voi aştepta mereu. Te voi dori mereu alături de mine. Întrucât noi doi... noi doi, zice el, apoi tace. Pare să fi rămas fără suflare. Îţi poţi imagina? Mă priveşte intens, cu sprâncenele unite, mă studiază. Fireşte că poţi, şopteşte el. Te gândeşti tot timpul la asta.

Icnesc.

— Locul tău nu-i aici, continuă el. Locul tău nu-i alături de aceşti oameni. Te vor trage în jos cu ei şi vor face să fii *ucisă*...

— N-am altă opţiune! Sunt furioasă acum, indignată. Prefer mai degrabă să stau aici, cu cei care încearcă să mă ajute – care încearcă să schimbe ceva în lume! Cel puţin ei nu ucid oameni nevinovaţi...

— Crezi că noii tăi prieteni n-au ucis niciodată? strigă Warner, arătând spre uşă. Kent crezi că n-a omorât niciodată pe nimeni? Kenji crezi că n-a ciuruit trupul vreunui necunoscut? Au fost soldaţii *mei*! zice el. I-am văzut cu ochii mei făcând asta!

— Încercau să supravieţuiască, îi spun eu, tremurând, luptându-mă să ignor groaza propriei mele imaginaţii. N-au fost niciodată loiali Restauraţiei...

— Eu nu sunt loial Restauraţiei, zice el. Eu sunt loial acelora care ştiu cum să trăiască. Nu am decât două opţiuni în acest joc, iubire. Respiră greoi: Ucide. Sau fii ucis.

— Nu, îl contrazic, dând înapoi, simţind că mi se face rău. Nu trebuie să fie aşa. Nu trebuie să fii aşa. Ai putea să te distanţezi de tatăl tău, de viaţa aia. Nu trebuie să fii ceea ce-şi doreşte el să fii...

— Răul, zice el, a fost deja făcut. E prea târziu pentru mine. Mi-am acceptat deja soarta.

— Nu... Warner...

— Nu-ţi cer să-ţi faci griji pentru mine, spune el. Ştiu exact cum arată viitorul meu, şi sunt împăcat cu asta. Sunt bucuros să-mi trăiesc viaţa în singurătate. Nu mă tem să-mi

petrec restul vieţii în compania propriei mele persoane. Nu mă tem de singurătate.

— Nu trebuie să ai viaţa aia, îi spun. Nu trebuie să fii singur.

— Nu voi rămâne aici, mă informează el. Voiam doar să ştii asta. Voi găsi o modalitate de a ieşi de-aici şi voi pleca de-ndată ce am ocazia. Vacanţa mea s-a terminat în mod oficial.

CINCIZECI ȘI CINCI

Tic-tac.

Castle a convocat o şedinţă extraordinară pentru a-i pune la curent pe toţi cu detaliile luptei de mâine; au rămas mai puţin de 12 ore până ce plecăm. Ne-am adunat în sala de mese, întrucât aici încape toată lumea lejer.

Am avut o ultimă masă, câteva conversaţii forţate, 2 ore tensionate pline de momente scurte, spastice, de râsete care păreau mai mult înecări. Sara şi Sonya au fost ultimele care s-au furişat în sală, ambele zărindu-mă şi făcându-mi un semn cu mâna înainte să se aşeze în cealaltă parte a încăperii. Apoi Castle a început să vorbească.

Toată lumea va fi nevoită să lupte.

Toţi cei apţi, atât bărbaţi, cât şi femei. Cei în etate incapabili să intre în bătălie vor rămâne aici cu cei mici, printre care şi James, alături de fostul său grup de prieteni.

James îi striveşte deocamdată mâna lui Adam.

Anderson vrea să le vină de hac oamenilor, zice Castle. Oamenii s-au revoltat, dezlănţuindu-se împotriva Restauraţiei acum mai mult ca oricând. Bătălia noastră le-a oferit speranţă, ne spune Castle. Ei nu auziseră decât zvonuri despre o opoziţie, iar bătălia a concretizat acele zvonuri. Speră ca noi să-i putem ajuta, să stăm alături de ei, iar acum, pentru prima dată, vom lupta cu harurile noastre în văzul lumii.

La complexuri.

Unde civilii ne vor vedea aşa cum suntem.

Castle ne spune să ne pregătim de agresiune din partea ambelor tabere. El spune că, uneori, mai ales când sunt înspăimântaţi, oamenii nu reacţionează pozitiv la vederea celor ca noi. Preferă teroarea familiară decât lucrurile necunoscute sau inexplicabile, iar prezenţa noastră, manifestarea noastră publică, s-ar putea să ne aducă noi duşmani.

Trebuie să fim pregătiţi pentru asta.

— Atunci, de ce-ar trebui să ne pese? strigă cineva din fundul încăperii.

Femeia se ridică în picioare şi îi observ părul lucios şi negru, un văl greu de cerneală care i se opreşte la nivelul taliei. Ochii îi licăresc în luminile fluorescente.

— Dacă nu vor face decât să ne urască, spune ea, atunci de ce ar mai trebui să-i apărăm? E ridicol!

Castle inspiră adânc.

— Nu-i putem învinui pe toţi pentru nesăbuinţa unuia.

— Dar nu e doar unul, nu-i aşa? intervine o nouă voce. Câţi dintre ei se vor întoarce împotriva noastră?

— N-avem cum să ştim, spune Castle. Ar putea fi unul singur. Ar putea să nu fie niciunul. Nu fac decât să vă sfătuiesc să fiţi cu băgare de seamă. Nu trebuie să uitaţi niciodată că aceşti civili sunt nevinovaţi şi neînarmaţi. Sunt ucişi pentru nesupunere – pentru că n-au făcut decât să deschidă gura şi să ceară să fie trataţi corect. Sunt înfometaţi şi şi-au pierdut casele, familiile. Cu siguranţă vă regăsiţi în situaţia lor. Mulţi dintre voi încă aveţi familiile pierdute, împrăştiate prin ţară, nu-i aşa?

În mulţime se iscă un murmur general.

— Trebuie să vă închipuiţi că e mama voastră. Tatăl vostru. Fraţii şi surorile voastre printre ei. Sunt răniţi şi bătuţi. Trebuie să facem orice putem pentru a-i ajuta. E singura cale. Suntem singura lor speranţă.

— Şi cum rămâne cu oamenii noştri?

O altă persoană se ridică în picioare. E un bărbat de vreo 40-50 de ani, rotund şi robust, dominând încăperea.

— Care-i garanţia că-i vom recupera pe Winston şi pe Brendan?

Privirea lui Castle cade în pământ preţ de o secundă. Mă întreb dacă sunt singura care a observat durerea apărând şi dispărând din ochii săi.

— Nu există nicio garanţie, prietene. Niciodată nu există. Dar vom face tot ce ne stă în putinţă. Nu vom renunţa.

— Atunci, pentru ce l-am mai luat ostatic pe puştiul ăla? protestează el. De ce nu-l omorâm? De ce-l ţinem în viaţă? Nu ne-a ajutat cu nimic, şi ne mănâncă mâncarea şi ne foloseşte resursele care ar trebui să meargă la noi ceilalţi!

Mulţimea erupe într-o frenezie agravată, furioşi, mânaţi de emoţii. Toată lumea strigă deodată, zbierând lucruri precum „Omorâţi-l!" şi „Îi arătăm noi supremului!" şi „Trebuie să ne facem înţeleşi!" şi „El merită să moară!".

Simt o apăsare în piept. Aproape am început să hiperventilez şi îmi dau seama, pentru prima dată, că moartea lui Warner mi se pare oricum, numai atrăgătoare nu.

Mă îngrozeşte.

Mă uit la Adam pentru un alt tip de reacţie, dar nu ştiu la ce mă aşteptam. Sunt proastă să fiu surprinsă de încordarea din ochii lui, din fruntea lui, de felul în care-şi strânge buzele. Sunt proastă să mă fi aşteptat la orice altceva în

afară de ură din partea lui Adam. Fireşte că Adam îl urăşte pe Warner. Fireşte c-o face.

Warner a încercat să-l *ucidă.*

Fireşte că şi el îl vrea mort pe Warner.

Cred că mi se face rău.

— Vă rog! strigă Castle. Ştiu că sunteţi supăraţi! Mâine ne vom înfrunta cu o situaţie tare dificilă, dar nu ne putem canaliza agresiunea spre o singură persoană. Trebuie s-o utilizăm ca pe un combustibil pentru lupta noastră şi trebuie să rămânem uniţi. Nu putem permite niciunui lucru să ne despartă. Nu acum!

6 ticăituri de tăcere.

— N-am să lupt până ce el nu e mort!

— Îl ucidem în seara asta!

— Haideţi s-o facem acum!

Mulţimea e un muget de trupuri furioase, hotărâte, de feţe urâte, atât de înspăimântătoare, atât de sălbatice, atât de schimonosite de mânie inumană. Nu-mi dădusem seama că oamenii de la Punctul Omega nutreau atâtea resentimente.

— POTOLIŢI-VĂ!

Mâinile lui Castle sunt în aer, ochii i-au luat foc. Fiecare masă şi scaun din sală a început să se zguduie. Oamenii se uită în jur, împrăştiaţi şi speriaţi, neliniştiţi.

Încă nu sunt dornici să submineze autoritatea lui Castle. Cel puţin deocamdată.

— Ostaticul nostru, începe Castle, nu mai e ostatic.

Imposibil.

E *imposibil.*

Nu e *posibil.*

— A venit la mine, chiar aseară, zice Castle, şi a cerut adăpost la Punctul Omega.

Creierul meu urlă, dezlănţuindu-se asupra celor 13 cuvinte pe care tocmai le-a rostit Castle.

Nu poate fi adevărat. Warner a spus că avea să plece. A spus că avea să găsească o modalitate de a *ieşi* de-aici.

Dar Punctul Omega e şi mai şocat decât mine. Până şi Adam tremură de furie lângă mine. Mi-e teamă să mă uit la faţa lui.

— LINIŞTE! VĂ ROG! Castle întinde o altă mână pentru a potoli explozia de proteste. Spune: Recent, am descoperit că şi el are un har. Şi spune că vrea să ni se alăture. Spune că va lupta alături de noi mâine. Spune că va lupta împotriva tatălui său şi că ne va ajuta să-i găsim pe Brendan şi Winston.

Haos

Haos

Haos

explodează în fiecare colţ din sală.

— E un mincinos!

— Dovedeşte-o!

— Cum poţi să ai încredere în el?

— Şi-a trădat propriii oameni! Ne va trăda şi pe noi!

— Nu voi lupta niciodată alături de el!

— Am să-l omor mai întâi!

Castle mijeşte ochii, scăpărând sub luminile fluorescente, iar mâinile i se mişcă prin aer aidoma unor teluri, adunând fiecare farfurie, fiecare lingură, fiecare pahar de sticlă din sală, şi le ţine acolo, chiar în aer, provocând pe cineva să vorbească, să strige, să dezaprobe.

— Nu vă veţi atinge de el, spune el încet. Am făcut un jurământ să-i ajut pe cei ca noi şi nu-l voi încălca acum. Gândiţi-vă la voi înşivă! strigă el. Gândiţi-vă la ziua în care aţi aflat! Gândiţi-vă la singurătatea, la izolarea, la groaza care v-au copleşit! Gândiţi-vă cum aţi fost izgoniţi de familiile şi de prietenii voştri! Nu credeţi c-ar putea fi un om schimbat? *Voi* cum v-aţi schimbat, prieteni? Îl judecaţi acum! Îl judecaţi pe unul de-al vostru care cere amnistie! Castle pare dezgustat. Dacă face ceva pentru a ne compromite pe vreunul dintre noi, dacă face un singur lucru care-i va dovedi lipsa de loialitate – abia atunci veţi fi liberi să-l judecaţi. Dar mai întâi trebuie să-i acordăm o şansă, nu-i aşa? Acum Castle nu se mai deranjează să-şi ascundă furia. Spune că ne va ajuta să ne găsim oamenii! Spune că va lupta împotriva tatălui său! Are informaţii de valoare pe care le putem folosi! De ce să nu fim dispuşi să riscăm? Nu e decât un copil de 19 ani! El e unul singur şi noi suntem mult mai mulţi!

Oamenii sunt reduşi la tăcere, şuşotind între ei, şi aud frânturi de conversaţii şi lucruri de genul „naiv" şi „ridicol" şi „o să ne omoare pe toţi!", dar nimeni nu ridică vocea, şi sunt uşurată. Nu-mi vine să cred ce simt în momentul de faţă şi aş vrea să nu-mi pese deloc de ce i se întâmplă lui Warner.

Aş vrea să-l doresc mort. Aş vrea să nu simt nimic pentru el.

Dar nu pot. Nu pot. Nu pot.

— De unde ştii? întreabă cineva.

O voce nouă, o voce calmă, o voce care se străduieşte să fie raţională.

Vocea se află chiar lângă mine.

Adam se ridică în picioare. Înghite anevoie. Spune:

— De unde ştii că posedă un har? L-ai testat?

Şi se uită la mine, Castle se uită la mine, se zgâieşte la mine de parcă mă îndeamnă să vorbesc, şi mă simt de parcă am înghiţit tot aerul din această sală, de parcă am fost aruncată într-un cazan cu apă fiartă, de parcă nu-mi voi mai găsi niciodată bătăile inimii, şi implor mă rog sper şi-mi doresc ca el să nu spună cuvintele pe care le spune în continuare, dar o face.

Fireşte c-o face.

— Da, răspunde Castle. Ştim că el, la fel ca tine, o poate atinge pe Juliette.

CINCIZECI ȘI ȘASE

E ca şi când petrec 6 luni doar încercând să inhalez.

E ca şi când uiţi cum să-ţi mişti muşchii şi retrăieşti fiecare moment dezgustător din viaţa ta şi te chinui să-ţi scoţi aşchiile de sub piele. E ca momentul acela în care te-ai trezit şi ai căzut într-o vizuină de iepuri, iar o fată blondă îmbrăcată într-o rochie albastră îţi tot cerea indicaţii, dar tu nu puteai să-i spui, habar n-aveai, încercai întruna să vorbeşti, dar gâtul îţi era plin cu nori de ploaie, şi e ca şi când cineva a luat oceanul şi l-a umplut cu tăcere şi i-a dat drumul deasupra acestei săli.

Exact aşa e.

Nimeni nu vorbeşte. Nimeni nu se mişcă. Toată lumea e atentă.

La mine.

La Adam.

La Adam care e atent la mine.

Are ochii mari, clipeşte prea repede, trăsăturile i se schimbă întruna între confuzie şi furie şi durere şi confuzie atât de multă confuzie şi un strop de trădare, de suspiciune, de şi mai multă confuzie şi o doză extra de durere, iar eu mişc din gură ca un peşte în momentele dinaintea morţii sale.

Mi-aş dori să spună ceva. Mi-aş dori ca măcar să întrebe sau să acuze sau să ceară *ceva*, dar nu spune nimic, doar

mă studiază, se holbează la mine şi privesc cum lumina îi fuge din ochi, cum furia face loc durerii şi imposibilităţii extraordinare pe care probabil c-o experimentează acum, şi se aşază.

Nu se uită în direcţia mea.

— Adam...

S-a ridicat. S-a ridicat. S-a ridicat şi a ţâşnit din sală, iar eu sar de pe scaun, îl urmăresc pe uşă şi aud haosul erupând în urma mea, mulţimea transformându-se din nou în furie, şi aproape că mă izbesc de el, icnesc şi el se răsuceşte şi spune

— Nu înţeleg.

Ochii lui sunt extrem de răniţi, extrem de profunzi, extrem de albaştri.

— Adam, eu...

— Te-a atins.

Nu e o întrebare. De-abia mă poate privi în ochi şi pare aproape stânjenit de cuvintele pe care le rosteşte în continuare.

— Ţi-a atins pielea.

Dac-ar fi fost doar asta... Dac-ar fi fost atât de simplu... Dac-aş putea să-mi scot aceşti curenţi din sânge şi pe Warner din cap şi *de ce sunt atât de derutată*

— Juliette.

— Da, îi spun, de-abia mişcându-mi buzele.

Răspunsul la nonîntrebarea lui e da.

Adam îşi duce degetele la gură, ridică privirea, se uită în altă parte, scoate un sunet ciudat, neîncrezător.

— Când?

Îi povestesc.

Îi povestesc când s-a întâmplat, cum a început totul, îi povestesc cum eu purtam una dintre rochiile pe care Warner mă obliga să le port, cum el s-a străduit să mă oprească înainte să fi sărit pe fereastră, cum mâna lui mi-a mângâiat piciorul şi cum el m-a atins şi nu s-a întâmplat nimic.

Îi povestesc cum am încercat să pretind că era doar un rod al imaginaţiei mele, până ce Warner ne-a prins din nou.

Nu-i povestesc cum Warner mi-a spus că i-a fost dor de mine, cum mi-a spus că mă iubeşte şi m-a sărutat, cum m-a sărutat cu o asemenea intensitate sălbatică, nesăbuită. Nu-i povestesc că m-am prefăcut a-i întoarce afecţiunea lui Warner, astfel încât să-mi pot strecura mâinile sub paltonul lui pentru a-i scoate pistolul din buzunarul interior. Nu-i povestesc că am fost surprinsă, ba chiar şocată, de cum m-am simţit în braţele lui, şi că am alungat acele sentimente stranii întrucât îl uram pe Warner, întrucât eram atât de îngrozită că-l va împuşca pe Adam, încât voiam să-l omor.

Tot ceea ce Adam ştie e că aproape am făcut-o. Că aproape l-am omorât pe Warner.

Iar acum Adam clipeşte, digerând cuvintele pe care i le spun, necunoscând lucrurile pe care le-am omis.

~~Chiar sunt un monstru.~~

— Nu voiam să ştii, îngaim eu. M-am gândit că asta nu va face decât să complice lucrurile dintre noi – după tot ce-a trebuit să înfrunţi, m-am gândit c-ar fi mai bine s-o ignor, şi nu ştiu. Caut alte cuvinte, dar eşuez. A fost o prostie. Eu am fost o proastă. Ar fi trebuit să-ţi spun şi-mi pare rău. Îmi pare enorm de rău! Nu voiam să afli în felul ăsta.

Adam respiră greoi, frecându-se la ceafă înainte să-și treacă o mână prin păr, și spune:

— Nu... nu înțeleg... Vreau să zic... știm de ce te poate atinge? E ca mine? Poate să facă ce fac eu? Eu nu... *Dumnezeule*, Juliette, și ai petrecut atâta timp singură cu el...

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spun. N-am făcut decât să vorbesc cu el, și n-a încercat niciodată să mă atingă. Habar n-am de ce mă poate atinge... nu cred că știe cineva. Încă n-a început să fie testat de Castle.

Adam oftează, își trece o mână peste față și spune, atât de încet, încât doar eu îl pot auzi:

— Nici măcar nu știu de ce mă surprinde. Împărțim același ADN nenorocit. Înjură printre dinți. Înjură din nou. Oare o să am vreodată un moment de respiro? întreabă el, ridicând vocea, vorbind cu aerul. O să fie vreodată un moment când n-o să fiu lovit drept în față de fiecare lucru de rahat? Iisuse! E ca și când nebunia asta n-o să se termine niciodată.

Vreau să-i spun că nu cred c-o să se întâmple asta vreodată.

— Juliette.

Încremenesc la auzul vocii lui.

Închid ochii strâns, atât de strâns, refuzând să cred ce aud. Warner nu poate fi aici. Firește că nu e aici. Nici măcar nu e *posibil* ca el să se afle aici, dar apoi îmi amintesc. Castle a spus că nu mai e ținut ostatic.

Probabil că l-a lăsat să iasă din cameră.

Oh...

Oh, nu...

Asta nu se poate întâmpla. Warner nu se află atât de aproape de mine şi de Adam acum, nu din nou, nu aşa nu după toate asta *nu se poate* întâmpla

dar Adam se uită peste umărul meu, se uită în spatele meu la persoana pe care încerc din răsputeri s-o ignor, şi nu pot ridica privirea. Nu vreau să văd ce urmează să se întâmple.

Vocea lui Adam e precum acidul când vorbeşte.

— Ce dracu' cauţi aici?

— Mă bucur să te revăd, Kent!

Practic, îl pot auzi pe Warner zâmbind.

— Ar trebui să ne punem la curent cu noutăţile, ştii tu. Mai ales în urma acestei noi descoperiri. Nu ştiam că avem atât de multe în comun!

Habar nu ai, vreau să spun eu cu voce tare.

— Rahat cu ochi bolnav, îi spune Adam, cu vocea joasă, măsurată.

— Ce limbaj nefericit! Warner clatină din cap. Numai aceia care nu se pot exprima inteligent ar recurge la asemenea substituiri grosolane în vocabular. Face o pauză. E din cauză că te intimidez, Kent? Te fac să te simţi neliniştit? Râde. Se pare că de-abia reuşeşti să te abţii.

— Am să *te-omor*...

Adam se năpusteşte ca să-l apuce pe Warner de gât tocmai când Kenji se izbeşte în el, în amândoi, despărţindu-i cu o expresie absolut dezgustată pe chip.

— Ce dracu' credeţi că faceţi aici? spune, şi ochii lui au luat foc. Nu ştiu dac-aţi observat, dar staţi chiar în faţa uşii şi îi speriaţi *de moarte* pe ăia mici, Kent, aşa că mă văd nevoit să te rog să te calmezi naibii odată.

Adam încearcă să vorbească, dar Kenji i-o taie din scurt.

— Ascultă, n-am idee ce caută Warner în afara camerei lui, dar decizia asta nu-mi aparţine. Castle e şeful pe-aici şi trebuie să respectăm asta. Nu poţi să începi să ucizi oameni doar c-aşa ai tu chef.

— Ăsta-i acelaşi tip care a încercat să mă omoare prin tortură! strigă Adam. Şi-a pus oamenii să te bată măr! Şi trebuie să locuiesc cu el? Să lupt alături de el? Să mă prefac că totul e în regulă? Oare Castle *şi-a pierdut minţile*...

— Castle ştie ce face! se răsteşte Kenji. Nu trebuie să-ţi dai tu cu părerea. Te vei supune judecăţii lui.

Adam îşi aruncă braţele în aer, furios.

— Nu cred asta. E o *glumă*! Cine face aşa ceva? Cine îi tratează pe ostatici de parcă se află în vacanţă? strigă el din nou, nefăcând vreun efort de a-şi coborî vocea. Ar putea să se întoarcă şi să divulge fiecare detaliu al acestui loc – ar putea să ne dea în vileag ascunzătoarea!

— Asta-i imposibil, zice Warner. Habar n-am unde ne aflăm.

Adam se întoarce spre Warner atât de repede, încât eu mă răsucesc la fel de iute, doar pentru a surprinde acţiunea. Adam strigă, spunând ceva, părând că vrea să-l atace pe Warner chiar aici în acest moment, iar Kenji încearcă să-l ţină în frâu, însă de-abia aud ce se petrece în jurul meu. Sângele îmi pompează prea tare în cap şi ochii mei uită să clipească, deoarece Warner se uită la mine, doar la mine, cu ochii atât de concentraţi, atât de absorbiţi, atât de sfâşietor de profunzi, încât mă paralizează.

Pieptul lui Warner se ridică şi coboară, suficient de puternic încât să-l văd din locul în care mă aflu. Nu e atent

la agitaţia din jurul lui, la haosul din sala de mese sau la Adam care încearcă să-l pună la pământ; nu s-a mişcat nici măcar un milimetru. Nu-şi mută privirea şi ştiu că trebuie s-o fac în locul lui.

Îmi întorc capul.

Kenji încă urlă la Adam să se liniştească în legătură cu ceva, iar eu întind mâna, îl apuc pe Adam de braţ, îi surâd şi el se potoleşte.

— Haide, îi spun. Hai să ne întoarcem înăuntru. Castle încă n-a terminat şi trebuie să auzim ce spune.

Adam se străduieşte să-şi recapete controlul. Inspiră adânc. Încuviinţează scurt din cap spre mine şi-mi îngăduie să-l conduc. Mă silesc să mă concentrez asupra lui Adam, astfel încât să mă prefac că Warner nu-i aici.

Warner nu e un fan al planului meu.

Acum stă în faţa noastră, blocându-ne calea, şi mă uit la el, în pofida celor mai bune intenţii, doar ca să văd ceva ce n-am mai văzut niciodată. Nu la acest nivel, nu aşa.

Durere.

— Mişcă-te! se răsteşte Adam la el, dar Warner nu pare să observe.

Se uită la mine. Se uită la mâna mea strânsă în jurul braţului acoperit al lui Adam, iar agonia din ochii lui îmi frânge oasele, şi nu pot vorbi, n-ar trebui să vorbesc, n-aş şti ce să spun chiar dac-aş putea vorbi, iar apoi el îmi rosteşte numele. Îl spune din nou. Zice:

— Juliette...

— Mişcă! latră Adam din nou, de data asta pierzându-şi cumpătul şi împingându-l pe Warner cu suficientă forţă pentru a-l doborî.

Doar că Warner nu cade. Se împleticeşte înapoi, doar un pic, însă cumva mişcarea declanşează ceva înlăuntrul lui, un soi de furie latentă pe care e tare nerăbdător s-o dezlănţuie, şi se năpusteşte înainte, pregătit să provoace rele, iar eu încerc să-mi dau seama ce-ar trebui să fac pentru a opri asta, încerc să născocesc un plan, şi sunt proastă.

Sunt suficient de proastă cât să mă pun între ei.

Adam mă înşfacă pentru a încerca să mă tragă înapoi, dar eu îmi lipesc deja o palmă de pieptul lui Warner şi nu ştiu ce gândesc, dar nu gândesc deloc şi asta pare să fie problema. Sunt aici, sunt captivă în milisecundele care stau între cei 2 fraţi dispuşi să se distrugă unul pe altul, şi nici măcar nu-s eu aia care reuşeşte să facă ceva.

Ci Kenji.

Îi apucă pe ambii băieţi de braţe şi încearcă să-i despartă, însă sunetul brusc care erupe din gâtul lui e o tortură şi o groază pe care mi-aş dori să mi le smulg din craniu.

E jos.

E la pământ.

Se sufocă, gâfâie, se zvârcoleşte până ce se înmoaie, până ce de-abia poate respira, şi apoi e nemişcat, atât de nemişcat, şi cred că ţip, îmi ating întruna buzele ca să văd de unde vine sunetul ăsta, şi cad în genunchi. Încerc să-l zgudui ca să se trezească, dar nu se mişcă, nu răspunde şi habar n-am ce s-a întâmplat.

Habar n-am dacă Kenji a murit.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Categoric țip.

Niște brațe mă ridică de pe podea și aud voci și sunete pe care nu le recunosc, deoarece tot ce știu e că asta nu se poate întâmpla, nu lui Kenji, nu prietenului meu amuzant, complicat, care tăinuiește secrete în spatele zâmbetelor, și mă smulg din mâinile care mă țin, și sunt oarbă, țâșnesc în sala de mese și o sută de fețe neclare devin una cu fundalul, întrucât singura pe care vreau s-o văd poartă un blazer bleumarin și un cap plin de dreaduri legate într-o coadă de cal.

— Castle! țip eu.

Încă țip. Probabil că am căzut pe jos, nu sunt sigură, dar îmi dau seama că rotulele încep să mă doară și nu-mi pasă nu-mi pasă nu-mi pasă...

— Castle! E Kenji... El a... *Te rog*...

Nu l-am mai văzut niciodată pe Castle fugind.

Se năpustește prin sală cu o viteză inumană, trecând pe lângă mine și ieșind pe culoar. Toată lumea se ridică, agitată, unii strigând, panicați, iar eu îl urmăresc pe Castle înapoi în tunel, iar Kenji e încă acolo. Încă moale. Nemișcat.

Prea nemișcat.

— Unde sunt fetele? strigă Castle. Cineva să le cheme pe fete!

Îi leagănă capul lui Kenji, încercând să tragă trupul lui greoi în brațele sale, și nu l-am mai auzit niciodată așa, nici măcar atunci când vorbea despre ostaticii noștri, nici măcar atunci când a vorbit despre ceea ce le-a făcut Anderson civililor. Mă uit în jur și-i văd pe membrii Punctului Omega stând în jurul nostru, cu expresii îndurerate, și mulți dintre ei au început deja să plângă, ținându-se unii de alții, și-mi dau seama că nu l-am recunoscut niciodată pe deplin pe Kenji. Nu am înțeles cât de mare era autoritatea lui. Nu văzusem niciodată cu adevărat cât înseamnă el pentru oamenii de-aici.

Cât de mult îl iubesc ei.

Clipesc, și Adam e unul dintre cei 50 de oameni diferiți care încearcă să ajute să-l care pe Kenji, iar acum aleargă, sperând când nu mai e nimic de sperat, și cineva spune:

— Fetele au pornit spre aripa medicală! Îi pregătesc un pat!

Și e ca și când a dat strechea în oameni, cu toții gonesc după ei, încercând să afle ce s-a întâmplat, și nimeni nu se uită la mine, nimeni nu vrea să-mi întâlnească privirea, și mă îndepărtez, făcându-mă nevăzută, după colț, în întuneric. Îmi gust lacrimile care mi se preling pe buze, număr fiecare picătură sărată, întrucât nu pot înțelege ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat, cum e posibil așa ceva, deoarece nu l-am atins, nu e posibil să-l fi atins te rog te rog te rog nu e posibil să-l fi atins, dar apoi înlemnesc. Mi se formează țurțuri pe brațe în timp ce-mi dau seama:

Nu port mănușile.

Mi-am uitat mănușile. M-am grăbit atât de tare să ajung aici în seara asta, încât am sărit de la duș și mi-am uitat

mănuşile în cameră, şi nu pare real, nu pare posibil că aş fi putut face asta, că aş fi putut uita, că aş putea fi responsabilă pentru încă o viaţă pierdută şi eu doar eu doar eu doar

cad pe jos.

— Juliette.

Ridic privirea. Sar în picioare.

Spun:

— Stai departe de mine!

Şi tremur, încerc să-mi înăbuş lacrimile, dar mă fac mică în nimicnicie, deoarece mă gândesc că asta e. Asta e pedeapsa mea supremă. Merit această durere, merit să-l fi ucis pe unul dintre singurii mei prieteni din această lume, şi vreau să mă ofilesc şi să dispar pentru totdeauna.

— Pleacă...

— Juliette, *te rog*, zice Warner, apropiindu-se.

Chipul lui e scăldat în umbre. Tunelul ăsta e doar pe jumătate luminat şi nu ştiu încotro duce. Tot ce ştiu e că nu vreau să fiu singură cu Warner.

Nu acum. Niciodată de-acum.

— Am spus să stai departe de mine!

Vocea îmi tremură.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Te rog... lasă-mă-n pace!

— Nu te pot abandona în halul ăsta! insistă el. Nu când plângi!

— Poate că tu nu înţelegi această trăire! mă răţoiesc eu. Poate că ţie nu-ţi pasă, fiindcă să ucizi oameni nu înseamnă nimic pentru tine!

Respiră greu acum. Prea repede.

— La ce te referi?

— Mă refer la Kenji! explodez eu. Eu i-am făcut-o! E vina mea! E vina mea că tu şi Adam vă certaţi, e vina mea că a venit Kenji să vă oprească, şi e vina mea...

Vocea mi se frânge o dată, de două ori.

— E vina mea că el e mort!

Warner face ochii mari.

— Nu fi ridicolă! zice el. N-a murit.

Sunt agonie.

Plâng pentru ce-am făcut şi cum el fireşte că e mort, nu l-ai văzut, nici măcar nu se mişca şi eu l-am omorât şi Warner tace mâlc. Nu spune niciun cuvânt în timp ce arunc cu insulte îngrozitoare, oribile, în el şi îl acuz că are o inimă prea rece pentru a înţelege cum e să jeleşti. Nici măcar nu conştientizez că m-a tras în braţele lui până ce nu mă trezesc cuibărită la pieptul său, şi nu mă zbat. Nu mă zbat deloc. Mă agăţ de el, întrucât am nevoie de această căldură. Mi-e dor de aceste braţe puternice în jurul meu, şi de-abia încep să-mi dau seama cât de repede am ajuns să mă bazez pe proprietăţile tămăduitoare ale unei îmbrăţişări excelente.

Cu câtă disperare mi-a lipsit asta.

Iar el pur şi simplu mă ţine. Îmi mângâie părul, îşi trece o mână blândă pe spatele meu şi îi aud inima bătând un ritm ciudat, nebunesc, care pare prea rapid pentru a fi uman.

Are braţele petrecute întru totul în jurul meu când spune:

— Nu l-ai omorât, iubire.

Iar eu spun:

— Poate că tu n-ai văzut ce-am văzut eu.

— Înţelegi complet greşit această situaţie. N-ai făcut nimic ca să-l răneşti.

Clatin din cap la pieptul lui.

— Despre ce vorbeşti?

— N-ai făcut-o tu. Ştiu că n-ai făcut-o tu.

Mă dau înapoi şi mă uit în ochii lui.

— Cum ai putea să ştii aşa ceva?

— Fiindcă, zice el, nu tu l-ai rănit pe Kenji. Ci eu.

CINCIZECI ȘI OPT

— *Poftim?*

— Nu-i mort, spune Warner, deşi e grav rănit. Bănuiesc c-ar trebui să fie în stare să-l readucă la viaţă.

— Despre... – mă panichez, mă panichez până-n măduva oaselor – despre ce vorbeşti...

— Te rog, spune Warner. Stai jos. Îţi voi explica.

Se aşază pe podea şi bate cu mâna în locul de lângă el. Nu ştiu ce altceva să fac şi picioarele mele sunt acum oficial prea nesigure pentru a sta singure.

Membrele mele se revarsă pe jos, stăm amândoi cu spatele lipit de perete, latura lui dreaptă şi latura mea stângă despărţite doar de 3 centimetri subţiri de aer.

Trec 1

2

3 secunde.

— Nu mi-a venit să cred când Castle mi-a spus c-aş putea avea un... un *har*, începe Warner. Îşi coboară atât de tare vocea, încât fac eforturi s-o aud, chiar dacă mă aflu la doar câţiva centimetri depărtare. O parte din mine spera că el încerca să mă facă să-mi pierd minţile spre propriu-i interes. Warner oftează scurt. Dar avea o oarecare noimă, dacă mă gândeam bine. Castle mi-a povestit şi despre Kent, continuă Warner. Despre cum el te poate atinge şi cum ei au descoperit de ce. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu

cumva aveam o abilitate similară. Una la fel de penibilă. La fel de inutilă. Râde. Mi-a venit foarte greu să cred.

— Nu e o abilitate inutilă, mă trezesc spunând.

— Zău?

Se întoarce cu fața spre mine. Umerii aproape ni se ating.

— Spune-mi, iubire. Ce poate să facă el?

— Poate dezactiva lucruri. Abilități.

— Corect, spune el, dar cum îl va *ajuta* asta vreodată? Cum l-ar putea ajuta vreodată să dezactiveze puterile oamenilor lui? E absurd. E *risipitor*. Nu va ajuta deloc în acest război.

Mă zbârlesc toată. Aleg să ignor comentariul.

— Ce-au toate astea de-a face cu Kenji?

Își întoarce din nou capul în altă direcție. Vocea lui e mai blândă când spune:

— M-ai crede dacă ți-aș zice că pot să-ți simt energia chiar în clipa asta? Să-i simt tonul și greutatea?

Mă uit lung la el, îi studiez trăsăturile și nota sinceră, șovăitoare, din glas.

— Da, îi spun. Bănuiesc că te-aș crede.

Warner zâmbește într-un fel care aproape că-l întristează.

— Pot să percep, zice el, inspirând adânc, emoțiile pe care le simți cel mai puternic. Și fiindcă te cunosc, sunt capabil să pun acele sentimente într-un context. Știu că teama pe care o simți acum, de pildă, nu e îndreptată către mine, ci către tine, și către ce crezi că i-ai făcut lui Kenji. Îți simt ezitarea... șovăirea de a crede că asta n-a fost din vina ta. Îți simt tristețea, mâhnirea.

— Chiar simți astea? îl întreb.

Dă din cap a încuviințare fără să se uite la mine.

— Nu ştiam că aşa ceva e posibil, îi spun.

— Nici eu... nu eram conştient de asta, spune el. N-am fost multă vreme. Credeam că era de fapt normal să fiu extrem de conştient de emoţiile umane. Mă gândeam că poate eram mai receptiv decât cei mai mulţi. E un factor important în motivul pentru care tatăl meu mi-a permis să preiau Sectorul 45, îmi mărturiseşte el. Întrucât am abilitatea nefirească de a-mi da seama când cineva ascunde ceva, sau se simte vinovat, sau, mai important, când minte. Face o pauză, apoi continuă: Asta, şi pentru că nu mi-e teamă să livrez consecinţe, dacă situaţia o cere. Am început s-o analizez abia atunci când Castle mi-a sugerat că poate există ceva acolo totuşi. Aproape c-am luat-o razna. Clatină din cap. Am răsucit-o pe toate părţile, gândindu-mă la metode de a demonstra şi dezaproba teoriile lui. Chiar şi cu atenta mea deliberare, am respins-o. Şi cu toate că îmi pare un pic rău – de dragul tău, nu al meu – că în seara asta Kenji a fost suficient de tâmpit ca să se bage între noi, cred că asta a fost de fapt spre avantajul meu. Fiindcă acum am în sfârşit o dovadă. Dovada că m-am înşelat. Castle avea dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am preluat Energia, îmi explică el, şi nu ştiam c-o pot face. Am simţit-o foarte vie când noi patru ne-am conectat. Adam a fost inaccesibil – ceea ce, apropo, explică de ce nu l-am bănuit niciodată ca fiind neloial. Emoţiile lui erau mereu ascunse; mereu blocate. Eu am fost naiv şi am presupus că el pur şi simplu era ca un robot, lipsit de orice personalitate sau interese reale. S-a ferit de mine şi

a fost vina mea. Am avut prea multă încredere în mine pentru a putea anticipa o breşă în sistemul meu.

Şi vreau să spun, abilitatea lui Adam nu e chiar atât de inutilă la urma urmei, nu-i aşa?

Dar n-o fac.

— Iar Kenji, zice Warner după o clipă. Se freacă pe frunte, râde un pic. Kenji era... foarte isteţ. Mult mai isteţ decât îl credeam eu – ceea ce, s-a dovedit, era exact tactica lui. Kenji, continuă el, expirând, a avut grijă să fie mai degrabă o ameninţare evidentă decât una discretă. Mereu intra în belele – cerând porţii în plus la masă, luptându-se cu ceilalţi soldaţi, încălcând ora stingerii. Încălca reguli simple pentru a atrage atenţia asupra lui. Pentru a mă păcăli în a-l vedea ca pe un om iritant şi nimic altceva. Mereu am simţit că era ceva în neregulă cu el, dar am pus-o pe seama comportamentului său gălăgios, grosolan, şi a incapacităţii lui de a urma regulile. Îl consideram un biet soldat. Cineva care nu va fi promovat niciodată. Cineva care va fi mereu recunoscut drept o pierdere de vreme. Warner clatină din cap, ridică din sprâncene cu privirea în pământ. Genial, spune el, părând aproape impresionat. A fost genial. Singura lui greşeală, adaugă Warner după o clipă, a fost să fie mult prea prietenos cu Kent. Iar greşeala asta aproape că l-a costat viaţa.

— Şi... ce? Încercai să-i vii de hac în seara asta? Sunt în continuare derutată, făcând o încercare de a reveni la ce mă interesează. L-ai rănit dinadins?

— Nu dinadins. Warner clatină din cap. Nici măcar n-am ştiut ce făceam. Nu la început. Eu doar *simţeam* mereu Energia; niciodată n-am ştiut c-o pot *prelua*. Dar am atins-o

pe-a ta pur şi simplu atingându-te pe tine – a fost atât de multă adrenalină în grupul format din noi, încât a ta practic s-a aruncat în mine. Iar când Kenji m-a apucat de braţ, spune el, noi doi încă eram conectaţi. Iar eu... am reuşit cumva să redirecţionez puterea ta în direcţia lui. A fost destul de accidental, dar am simţit-o când şi cum s-a întâmplat. Am simţit puterea ta ţâşnind în mine. Ţâşnind în afara mea. Ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii. A fost cel mai extraordinar lucru pe care l-am trăit vreodată.

Cred c-aş fi căzut din picioare dacă n-aş fi stat deja jos.

— Deci tu poţi să preiei... poţi să preiei puterile altor oameni? îl întreb.

— Se pare că da.

— Şi eşti sigur că nu i-ai făcut rău lui Kenji dinadins?

Warner râde şi se uită la mine de parcă tocmai am spus ceva incredibil de amuzant.

— Dacă aş fi vrut să-l ucid, aş fi făcut-o. Şi n-aş fi avut nevoie de o organizare atât de complicată pentru a o înfăptui. Nu mă interesează să joc teatru, zice el. Dacă vreau să-i fac rău cuiva, n-am nevoie decât de cele două mâini ale mele.

Tac de uimire.

— Sunt de fapt uluit, zice Warner, cum tu ai reuşit s-o stăpâneşti atât de mult fără să găseşti modalităţi de a elibera excesul. Eu de-abia am reuşit s-o reţin. Transferul din trupul meu în al lui Kenji n-a fost doar imediat, ci şi necesar. Nu puteam suporta intensitatea prea mult timp.

— Şi eu nu pot să-ţi fac rău? Clipesc spre el, uimită. Deloc? Puterea mea doar *intră* în tine? Tu doar o absorbi?

Încuviinţează din cap. Spune:

— Vrei să vezi?

Şi spun da cu capul şi cu ochii şi cu buzele, şi niciodată până acum nu mi-a mai fost atât de teamă să fiu entuziasmată.

— Ce trebuie să fac? îl întreb.

— Nimic, răspunde el, foarte încet. Doar atinge-mă.

Inima îmi bate bubuie goneşte aleargă prin trupul meu, iar eu încerc să mă concentrez. Încerc să stau calmă. O să fie bine, îmi spun. Asta o să fie bine. E doar un experiment. Nu e nevoie să mă entuziasmez atât de tare că pot să ating din nou pe cineva, îmi tot spun.

~~Dar, oh, sunt tare, tare entuziasmată.~~

Îşi întinde mâna goală.

O iau.

Aştept să simt ceva, să simt o senzaţie de slăbiciune, o oarecare secătuire a Energiei mele, vreun semnal că are loc un transfer între trupul meu şi al lui, dar nu simt nimic. Mă simt exact la fel. Dar îl văd pe Warner în timp ce închide ochii şi se străduieşte să se concentreze. Apoi îi simt mâna strângând-o mai tare pe a mea şi icneşte.

Deschide brusc ochii şi mâna liberă îi trece direct prin podea.

Sar înapoi, panicată. Mă înclin într-o parte, mâinile mele prinzându-mă de la spate. Probabil că halucinez. Probabil că halucinez gaura din podea care se află la nici 10 centimetri de locul în care stă Warner. Probabil c-am halucinat când i-am văzut palma apăsând prea tare şi pătrunzând prin podea. Probabil c-am halucinat totul. Toate astea. Visez şi sunt sigură c-am să mă trezesc curând. Asta trebuie să fie.

— Nu-ţi fie teamă...

— C-cum, mă bâlbâi eu, ai f-făcut asta...

— Nu te teme, iubire, e în regulă, îţi promit – e nou şi pentru mine...

— Puterea... puterea mea? Nu face... Nu simţi nicio durere?

Warner clatină din cap.

— Dimpotrivă. E cel mai extraordinar val de adrenalină, diferit de tot ce-am experimentat vreodată. De fapt, mă simt un pic ameţit, zice el, în cel mai bun mod cu putinţă. Râde. Zâmbeşte în sinea lui. Ridică privirea. Putem s-o facem din nou?

— Nu, răspund eu prea repede.

Warner rânjeşte.

— Eşti sigură?

— Nu pot... Mie nu-mi vine să cred că poţi să mă atingi. Că tu chiar... Vreau să zic... – clatin din cap –, nu-i nicio şmecherie? Nu există condiţii? Mă atingi şi nimeni nu-i rănit? Şi nu numai că nu se răneşte nimeni, dar tu te *bucuri* de asta? Ţie chiar *îţi place* felul în care te simţi când mă atingi?

Clipeşte spre mine acum, privindu-mă de parcă nu e sigur cum să-mi răspundă la întrebare.

— Deci?

— Da, zice el, dar e un cuvânt fără suflare.

— Da, ce?

Aud cât de tare îi bate inima. Chiar pot s-o aud în tăcerea dintre noi.

— Da, zice el. Îmi place.

Imposibil.

— Nu trebuie să-ţi fie niciodată teamă să mă atingi, spune el. N-o să-mi faci rău. Nu faci decât să-mi dai forţă.

Vreau să scot unul dintre acele râsete stranii, piţigăiate, delirante, care semnalează sfârşitul sănătăţii mintale a unei persoane. Întrucât această lume, sunt eu de părere, are un simţ al umorului tare groaznic. Am senzaţia că mereu râde de mine. Pe seama mea. Îmi face viaţa infinit mai complicată tot timpul. Îmi distruge cele mai bine întocmite planuri, punându-mă în faţa unor alegeri extrem de dificile. Face ca totul să fie extrem de derutant.

Nu-l pot atinge pe băiatul pe care-l iubesc.

Dar îmi pot folosi atingerea pentru a-l întări pe băiatul care a încercat să-l ucidă pe cel pe care-l iubesc.

Nimeni, vreau să-i spun lumii, nu râde.

— Warner. Ridic privirea, conştientizând brusc ceva. Trebuie să-i spui lui Castle.

— De ce-aş face asta?

— Fiindcă trebuie să ştie! Asta ar explica situaţia lui Kenji şi ne-ar putea ajuta mâine! Vei lupta cu noi şi s-ar putea să ne fie de folos...

Warner râde.

Râde şi râde şi râde, cu ochii luminoşi, strălucind chiar şi în această lumină slabă. Râde până ce e doar o gâfâială, până ce devine un oftat blând, până ce se dizolvă într-un zâmbet amuzat. Iar apoi rânjeşte la mine până ce rânjeşte în sinea lui, până ce îşi lasă capul în jos şi privirea îi cade pe mâna mea, cea care zace moale în poala mea, iar el şovăie preţ de o clipă înainte să-şi treacă degetele peste pielea netedă, subţire, care îmi acoperă încheieturile.

Nu respir.

Nu vorbesc.

Nici măcar nu mă mişc.

Warner e şovăitor, de parcă aşteaptă să vadă dacă voi da înapoi, şi ar trebui, ştiu c-ar trebui, dar n-o fac. Aşa că mă ia de mână. Mi-o studiază. Îşi trece degetele de-a lungul liniilor din palma mea, de-a lungul încreţiturilor de pe încheieturile mele, de-a lungul locului sensibil dintre degetul mare şi arătător, iar atingerea lui e atât de tandră, atât de delicată şi de gentilă, şi e o senzaţie aşa de frumoasă, încât doare, chiar doare. Şi e prea mult pentru inima mea în clipa asta.

Îmi retrag mâna într-o mişcare smucită, stângace, îmbujorându-mă, cu pulsul anapoda.

Warner nu tresare. Nu ridică privirea. Nici măcar nu pare surprins. Nu face decât să se zgâiască la mâinile lui acum goale în timp ce vorbeşte.

— Ştii, zice el, cu vocea deopotrivă ciudată şi blândă, Castle cred că e un pic mai mult decât un tontălău optimist. Se străduieşte prea tare să primească prea mulţi oameni, iar asta o să se întoarcă împotriva lui, întrucât e imposibil să mulţumeşti pe toată lumea. Face o pauză, apoi: El e exemplul perfect de tipul ăla de persoană care nu cunoaşte regulile acestui joc. Cineva care gândeşte prea mult cu inima şi se agaţă prea disperat de o idee fantastică de speranţă şi pace. N-o să-l ajute niciodată, oftează el. De fapt, îi va aduce sfârşitul, sunt destul de sigur de asta. Dar există ceva în legătură cu tine, continuă Warner, ceva în legătură cu felul în care *tu* speri anumite lucruri. Clatină din cap. E atât de naiv, încât e ciudat de adorabil. Îţi place să-i crezi pe

oameni când vorbesc, spune el. Preferi bunătatea. Warner surâde. Ridică privirea şi adaugă: Mă amuză.

Dintr-odată, mă simt ca o proastă.

— Nu vei lupta cu noi mâine.

Warner zâmbeşte de-a dreptul acum, cu ochii calzi.

— Am să plec.

— Ai să pleci.

Sunt amorţită.

— Locul meu nu-i aici.

Clatin din cap, spunând:

— Nu înţeleg – cum poţi să pleci? I-ai spus lui Castle c-ai să lupţi cu noi mâine – el ştie că pleci? Ştie cineva? îl întreb, cercetându-i chipul. Ce-ai plănuit? Ce-ai să faci?

Nu-mi răspunde.

— Ce-ai să *faci*, Warner...

— Juliette, şopteşte el, iar ochii lui sunt insistenţi, deodată torturaţi. Trebuie să te întreb cev...

Cineva vine alergând prin tunel.

Strigându-mi numele.

Adam.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Sar agitată şi-i spun lui Warner că mă întorc imediat.

Spun nu pleca încă, nu te duce nicăieri încă, mă întorc imediat, dar nu-i aştept răspunsul, întrucât sunt în picioare şi alerg spre culoarul luminat, şi aproape că mă izbesc de Adam. El mă prinde să nu cad şi mă strânge tare, ţinându-mă aproape, uitând mereu să nu mă atingă aşa, şi observ că e neliniştit şi spune „Eşti în regulă?" şi „îmi pare atât de rău" şi „te-am căutat peste tot" şi „credeam c-ai să vii în aripa medicală" şi „n-a fost vina ta, sper că ştii asta..."

Şi asta mă tot loveşte în faţă, în craniu, în şira spinării, această conştientizare legată de cât de mult îmi pasă de el. Legată de cât de mult ştiu că lui îi pasă de mine. Să fiu aşa de aproape de el e o aducere-aminte dureroasă a tuturor lucrurilor de care a trebuit să mă îndepărtez forţat. Inspir adânc.

— Adam, îl întreb, Kenji e în regulă?

— Încă nu e conştient, îmi răspunde, dar Sara şi Sonya sunt de părere că va fi bine. Îl vor supraveghea toată noaptea, doar ca să fie sigure că va trece cu bine peste. Tace preţ de o clipă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, spune el. Dar n-ai fost tu de vină. Mă priveşte adânc în ochi. Ştii asta, da? Nici măcar nu l-ai atins. Ştiu că n-ai făcut-o.

Şi cu toate că deschid gura de un milion de ori ca să spun „Warner a fost. Warner a făcut-o. El e cel care i-a făcut asta

lui Kenji, trebuie să-l găseşti să-l prinzi să-l opreşti vă minte pe toţi! O să evadeze mâine!", nu spun nimic din toate astea şi nu ştiu de ce.

Nu ştiu de ce îl protejez.

Cred că o parte din mine se teme să spună cuvintele cu voce tare, să teme să le facă să fie adevărate. Tot nu ştiu dacă Warner o să plece sau nu cu adevărat, sau cum intenţionează să evadeze; nu ştiu dacă e măcar posibil. Şi nu ştiu dacă-i pot spune cuiva încă de abilitatea lui Warner; nu cred că vreau să-i explic lui Adam că în vreme ce el şi restul Punctului Omega se îngrijeau de Kenji, eu m-am ascuns cu Warner – inamicul şi ostaticul nostru – într-un tunel, ţinându-l de mână şi testându-i noua putere.

Mi-aş dori să nu fiu atât de derutată.

Mi-aş dori ca interacţiunile mele cu Warner să înceteze să mă facă să mă simt atât de vinovată. Fiecare moment pe care îl petrec cu el, fiecare conversaţie pe care o port cu el mă face să mă simt ca şi cum l-am trădat cumva pe Adam, chiar dacă teoretic noi nici nu mai suntem împreună. Inima mea încă pare să-i aparţină lui Adam; mă simt legată de el, ca şi când trebuie să compensez pentru că l-am rănit deja atât de tare. Nu vreau să fiu motivul pentru durerea din ochii lui, nu din nou, şi cumva m-am hotărât că păstrarea acestor secrete e singurul fel prin care pot să-l împiedic să fie rănit. Dar în adâncul sufletului meu, ştiu că nu-i un lucru bun. În adâncul sufletului meu, ştiu c-ar putea sfârşi urât.

Dar nu ştiu ce altceva să fac.

— Juliette? Adam încă mă ţine strâns, încă este extrem de aproape şi de cald şi de minunat. Te simţi bine?

Şi nu sunt sigură ce anume mă face să întreb, dar brusc trebuie să ştiu.

— Ai să-i spui vreodată?

Adam se trage înapoi, doar un pic.

— Poftim?

— Warner. Ai să-i spui vreodată adevărul? Despre voi doi?

Adam clipeşte, perplex, luat prin surprindere de întrebarea mea.

— Nu, răspunde el într-un final. Niciodată.

— De ce nu?

— Fiindcă sângele nu e suficient pentru a fi o familie, zice el. Şi nu vreau să am nimic de-a face cu el. Mi-ar plăcea să-l pot vedea murind şi să nu simt niciun strop de compasiune, niciun strop de remuşcare. El e definiţia monstrului, îmi zice Adam. La fel ca tatăl meu. Şi prefer să mor decât să-l recunosc drept fratele meu.

Brusc, am senzaţia c-o să cad.

Adam mă apucă de talie, încearcă să mă facă să fiu atentă.

— Tu încă eşti în stare de şoc, zice el. Trebuie să mănânci ceva... sau poate să bei un pic de apă...

— E în regulă, îi spun. Sunt OK.

Îmi îngădui să mă bucur de încă o secundă în braţele lui înainte să mă desprind, căci am nevoie să respir. Încerc întruna să mă conving că Adam are dreptate, că Warner a făcut lucruri oribile, îngrozitoare, şi că n-ar trebui să-l iert. N-ar trebui să-i zâmbesc. Nici măcar n-ar trebui să-i vorbesc. Iar apoi vreau să ţip, deoarece nu cred că mintea mea îmi poate suporta personalitatea dublă pe care se pare c-o dezvolt în ultima vreme.

Îi spun lui Adam că am nevoie de o clipă. Îi spun că trebuie să mă opresc la baie înainte să ne îndreptăm spre aripa medicală, iar el spune bine, spune c-o să mă aştepte. Spune c-o să mă aştepte până ce sunt gata.

Şi mă duc pe vârfuri înapoi spre tunelul întunecat ca să-i spun lui Warner că trebuie să plec, că totuşi n-am să mă mai întorc, dar, când mijesc ochii în întuneric, nu văd nimic.

Mă uit de jur împrejur.

Warner a plecat deja.

ŞAIZECI

Nu trebuie să facem absolut nimic pentru a muri.

Ne putem ascunde toată viaţa în dulapul de sub scări, şi tot ne va găsi. Moartea îşi va face apariţia purtând o mantie invizibilă şi va flutura o baghetă magică şi ne va lua de-acolo când nici nu ne aşteptăm. Va şterge orice urmă a existenţei noastre de pe acest pământ şi va face toată această muncă pe gratis. Nu va cere nimic în schimb. Va face o plecăciune la înmormântarea noastră şi va accepta elogiile pentru o treabă bine făcută, iar apoi va dispărea.

Să trăieşti e un pic mai complicat. Există un lucru pe care trebuie să-l facem mereu.

Să respirăm.

Inspirăm şi expirăm, în fiecare zi în fiecare oră minut şi moment trebuie să inhalăm, indiferent că ne place sau nu. Chiar şi în timp ce plănuim să ne asfixiem speranţele şi visurile, respirăm. Chiar şi în timp ce îmbătrânim şi ne vindem demnitatea bărbatului de la colţ, respirăm. Respirăm când ne înşelăm, respirăm când avem dreptate, respirăm chiar şi-atunci când alunecăm de pe lespede către un mormânt prematur. E ceva ce nu poate fi nefăcut.

Aşa că respir.

Număr toate treptele pe care le-am urcat spre funia care atârnă de tavanul existenţei mele, şi număr momentele în care am fost proastă, şi rămân fără numere.

Kenji aproape c-a murit azi.

Din cauza mea.

Tot vina mea e că Adam şi Warner se certau. Tot vina mea e că m-am pus între ei. Tot vina mea e că el a simţit nevoia să-i despartă, şi dacă n-aş fi fost prinsă la mijloc, Kenji n-ar fi fost niciodată rănit.

Şi iată-mă aici. Uitându-mă lung la el.

De-abia respiră şi îl implor. Îl implor să facă acel lucru care contează. Singurul lucru care contează. Am nevoie ca el să reziste, dar nu mă ascultă. Nu mă poate auzi, şi am nevoie ca el să fie bine. Am nevoie ca el să treacă peste asta. Am nevoie ca el să respire.

Am nevoie de el.

Castle n-a avut prea multe de spus.

Toată lumea stătea în jur, unii înghesuiţi în aripa medicală, alţii de cealaltă parte a geamului, privind în tăcere. Castle a ţinut un mic discurs despre cum trebuie să fim uniţi, că suntem o familie şi că dacă nu ne avem unii pe ceilalţi, atunci ce mai avem? A spus că suntem cu toţii speriaţi, desigur, dar că acum e timpul să ne susţinem reciproc. Acum e timpul să ne coalizăm şi să ripostăm. Acum e timpul, a spus el, să ne recuperăm lumea.

— Acum e timpul să trăim, a spus el. Vom amâna plecarea de mâine suficient cât toată lumea să poată avea un ultim mic dejun împreună. Nu putem merge la luptă dezbinaţi, a spus el. Trebuie să avem încredere în noi înşine şi în ceilalţi. Acordaţi-vă câteva clipe dimineaţă pentru a găsi pace în voi înşivă. Plecăm după micul dejun. Ca unul.

— Şi Kenji? a întrebat cineva, iar eu am fost surprinsă să aud vocea familiară.

James. Stătea acolo cu pumnii încleştaţi, cu pete de lacrimi pe obraji, cu buza de jos tremurându-i în timp ce se lupta să-şi ascundă durerea din glas.

Mi-a frânt inima.

— La ce te referi? l-a întrebat Castle.

— Va lupta şi el mâine? a vrut să ştie James, trăgându-şi pe nas ultimele lacrimi în timp ce pumnii au început să-i tremure. El vrea să lupte mâine. Mi-a spus că vrea să lupte mâine.

Faţa lui Castle s-a crispat şi s-a boţit. El nu s-a grăbit cu răspunsul.

— Mă... mă tem că nu ni se va putea alătura mâine Kenji. Dar poate, a zis el, poate că ai vrea să rămâi aici şi să-i ţii de urât?

James n-a răspuns. Doar s-a uitat lung la Castle. Apoi la Kenji. A clipit de câteva ori înainte să-şi facă loc prin mulţime pentru a se căţăra în patul lui Kenji. S-a cuibărit lângă el şi a adormit pe loc.

Cu toţii am luat-o ca pe un semn să plecăm.

În fine. Toţi, mai puţin eu, Adam, Castle şi fetele. E interesant că toată lumea le spune Sonyei şi Sarei „fetele", ca şi când sunt singurele fete de-aici. Nu sunt. Nici măcar nu ştiu cum au căpătat această poreclă, şi cu toate că o parte din mine îşi doreşte să afle, o altă parte din mine e prea obosită ca să întrebe.

Mă ghemuiesc în scaunul meu şi mă uit lung la Kenji, care se chinuie să inspire şi să expire. Îmi reazem capul de pumn, luptându-mă cu somnul care-şi croieşte drum spre

conştiinţa mea. Nu merit să dorm. Ar trebui să rămân aici toată noaptea şi să-l veghez. Aş face-o, dacă l-aş putea atinge fără să-i distrug viaţa.

— Voi doi ar trebui să mergeţi să dormiţi.

Mă trezesc cu o smucitură, tresărind, fără să-mi dau seama că eu chiar adormisem câteva clipe. Castle se uită la mine cu o expresie blândă, ciudată.

— Nu sunt obosită, mint eu.

— Mergi la culcare, insistă el. Mâine e o zi mare. Trebuie să dormi.

— Pot s-o conduc eu, zice Adam. Dă să se ridice. Şi apoi pot să mă întorc imediat...

— Te rog! i-o taie Castle. Du-te! Eu şi fetele ne vom descurca fără probleme.

— Dar tu ai nevoie mai mare decât noi să dormi, îi spun eu.

Castle îmi zâmbeşte trist.

— Mă tem că nu voi mai avea parte de somn în noaptea asta. Se întoarce să se uite la Kenji, făcând în jurul ochilor riduri de bucurie sau de tristeţe sau de ceva între ele. Ştiaţi, ne spune Castle, că-l cunosc pe Kenji de când era mic? L-am găsit la scurt timp după ce construisem Punctul Omega. A crescut aici. Când l-am întâlnit prima oară, trăia într-un cărucior de cumpărături vechi pe care-l găsise pe marginea drumului. Castle tace o clipă. V-a spus vreodată povestea asta?

Adam se aşază la loc. Eu sunt deodată complet trează.

— Nu, răspundem amândoi în acelaşi timp.

— Ah... iertaţi-mă. Castle clatină din cap. N-ar trebui să vă irosesc timpul cu lucrurile astea, zice el. Cred că am

prea multe pe cap în clipa de față. Uit ce povești trebuie să țin pentru mine.

— Nu... te rog... vreau să știu, îi spun. Sincer!

Castle își privește mâinile. Surâde.

— Nu-s prea multe de povestit, zice el. Kenji n-a vorbit niciodată cu mine despre ce s-a întâmplat cu părinții lui, iar eu încerc să nu întreb. Tot ce-a avut vreodată a fost un nume și o vârstă. Am dat peste el întâmplător. Era doar un băiat care stătea într-un cărucior de cumpărături. Departe de civilizație. Era în toiul iernii și nu purta decât un tricou vechi și o pereche de pantaloni de trening cu câteva numere prea mari. Arăta de parcă era înghețat, de parcă i-ar fi prins bine câteva mese și un acoperiș deasupra capului. Nu puteam să plec așa, pur și simplu, zice Castle. Nu-l puteam lăsa acolo. Așadar, l-am întrebat dacă îi era foame. Castle se oprește, aducându-și aminte. Kenji n-a spus nimic timp de cel puțin treizeci de secunde. Pur și simplu s-a zgâit la mine. Aproape c-am luat-o din loc, gândindu-mă că-l băgasem în sperieți. Dar apoi, într-un final, a întins brațul, m-a apucat de mână, m-a strâns bine și a scuturat-o. Foarte tare. Apoi a spus: „Bună ziua, domnule! Mă numesc Kenji Kishimoto și am nouă ani. Mă bucur să vă cunosc!" Castle râde, iar ochii îi strălucesc de o emoție care îi trădează zâmbetele. Probabil că murea de foame, bietul copil. El întotdeauna, continuă Castle, clipind spre tavan acum, întotdeauna a avut un tip de personalitate puternică, hotărâtă. Foarte multă mândrie. De neoprit, băiatul ăla.

Cu toții rămânem tăcuți o vreme.

— Habar n-aveam, zice Adam, că voi doi erați atât de apropiați.

Castle se ridică. Se uită la noi și zâmbește prea luminos, prea forțat. Spune:

— Da. Păi, sunt sigur c-o să fie bine. O să fie bine dimineață, așa c-ar trebui să mergeți să dormiți un pic.

— Ești sig...

— Da, vă rog, mergeți la culcare. Voi fi în regulă aici cu fetele, vă promit.

Așa că ne ridicăm. Ne ridicăm, iar Adam reușește să-l ia pe James în brațe de pe patul lui Kenji fără să-l trezească. Și ieșim.

Privesc înapoi.

Îl văd pe Castle prăbușindu-se pe scaun, lăsându-și capul în mâini și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Îl văd ducând o mână tremurândă pe piciorul lui Kenji și mă mir de cât de multe lucruri încă nu știu despre acești oameni alături de care trăiesc. De cât de puțin mi-am îngăduit să devin o parte din lumea lor.

Și știu că vreau să schimb asta.

ȘAIZECI ȘI UNU

Adam mă conduce la camera mea.

S-a dat stingerea de mai bine de-o oră şi, cu excepţia luminilor slabe de urgenţă care licăresc la fiecare câţiva metri, totul e, literalmente, stins. E un întuneric absolut, ba mai mult, paznicii de rond reuşesc să ne zărească doar ca să ne avertizeze să ne îndreptăm direct spre camerele noastre separate.

Adam şi cu mine nu vorbim până ce nu ajungem la intrarea în aripa femeilor. Există foarte multă tensiune, foarte multe griji nerostite între noi. Foarte multe gânduri despre azi şi mâine şi numeroasele săptămâni pe care le-am petrecut deja împreună. Foarte multe lucruri pe care nu le ştim despre ce ni se întâmplă deja şi ce ni se va întâmpla la un moment dat. Doar să-l privesc, să fiu atât de aproape şi atât de departe de el... e dureros.

Îmi doresc cu disperare să închid distanţa dintre trupurile noastre. Vreau să-mi lipesc buzele de fiecare părticică din el şi vreau să-i savurez mirosul pielii, forţa din mâini, din inima lui. Vreau să mă învălui cu căldura şi senzaţia de siguranţă pe care am ajuns să mă bazez.

Dar.

În alte feluri, am ajuns să-mi dau seama că depărtarea de el m-a silit să mă bazez pe mine însămi. Să-mi îngădui să fiu speriată şi să-mi găsesc singură drumul prin asta.

Am fost nevoită să mă antrenez fără el, să lupt fără el, să-i înfrunt pe Warner şi pe Anderson şi haosul din mintea mea fără ca el să fie alături de mine. Şi mă simt diferită acum. Mă simt mai puternică de când am pus distanţă între noi.

Şi nu ştiu ce înseamnă asta.

Tot ce ştiu e că nu va fi niciodată sigur pentru mine să depind din nou de cineva, să am *nevoie* de asigurări constante în legătură cu cine sunt şi cine voi putea fi într-o bună zi. Pot să-l iubesc, dar nu pot depinde de el pentru a fi punctul meu de sprijin. Nu pot să fiu eu însămi dacă am nevoie întruna de altcineva care să mă susţină.

Mintea mea e vraişte. În fiecare zi sunt confuză, nesigură, îngrijorată c-am să fac o nouă greşeală, îngrijorată c-am să pierd controlul, îngrijorată c-am să mă pierd pe mine însămi. Dar e ceva prin care trebuie să trec. Pentru că, pentru tot restul vieţii, mereu, mereu am să fiu mai puternică decât oricine din jurul meu.

Dar cel puţin nu va mai trebui să-mi fie teamă.

— O să fii bine? mă întreabă Adam, spărgând în sfârşit tăcerea dintre noi.

Ridic privirea şi remarc că ochii lui sunt îngrijoraţi, încercând să mă citească.

— Da, îi răspund. Da, am să fiu bine.

Îi ofer un zâmbet forţat, dar pare greşit să fiu atât de aproape de el fără să-l pot atinge vreun pic.

Adam încuviinţează din cap. Şovăie. Spune:

— A fost o noapte al naibii de nasoală.

— Şi mâine va fi o zi al naibii de nasoală, şoptesc eu.

— Da, zice el încet, uitându-se în continuare la mine ca şi când încearcă să găsească ceva, ca şi când caută un răspuns

la o întrebare nerostită, şi mă întreb dacă vede ceva diferit în ochii mei acum. Rânjeşte şi spune: Ar cam trebui să plec.

Dă din cap spre James, ghemuit în braţele lui.

Încuviinţez şi eu din cap, neştiind ce altceva să fac. Ce altceva să spun.

Foarte multe lucruri sunt incerte.

— O să trecem peste asta, zice Adam, răspunzând gândurilor mele. Prin toate. O să fim bine. Iar Kenji va fi în regulă.

Mă atinge pe umăr, îşi îngăduie degetelor să alunece pe braţul meu şi să se oprească brusc la încheietura mâinii mele dezgolite.

Închid ochii, încercând să savurez momentul.

Iar apoi degetele lui îmi mângâie pielea şi deschid brusc ochii, iar inima îmi goneşte în piept.

Se uită la mine de parcă ar fi putut să facă mult mai mult decât să-mi atingă mâna dacă nu l-ar fi ţinut pe James la piept.

— Adam...

— Am să găsesc o cale, îmi spune el. Am să găsesc o cale de a face asta să meargă. Îţi promit! Am nevoie doar de timp.

Mi-e teamă să vorbesc. Mi-e teamă de ce-aş putea spune, de ce-aş putea face; mi-e teamă de speranţa care înfloreşte înlăuntrul meu.

— Noapte bună! şopteşte el.

— Noapte bună!

Încep să cred că speranţa e o chestie periculoasă, înspăimântătoare.

ȘAIZECI ȘI DOI

Sunt atât de obosită când intru în camera mea, încât sunt doar pe jumătate conştientă în timp ce mă schimb în maioul şi pantalonii de pijama în care dorm. Le-am primit cadou de la Sara. A fost recomandarea ei să mă schimb din costum în timp ce dorm; ea şi Sonya cred că e important să-i ofer pielii mele contact direct cu aerul proaspăt.

Dau să mă strecor sub pătură, când aud o bătaie uşoară la uşă.

Adam

e primul meu gând.

Dar apoi deschid uşa. Şi o închid imediat.

Sigur visez.

— Juliette?

O, Doamne!

— Ce *cauţi* aici?! strig-şoptesc prin uşa închisă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— În momentul ăsta! Trebuie să vorbeşti cu mine în momentul ăsta.

— Da. E important, zice Warner. L-am auzit pe Kent spunându-ţi că fetele alea gemene vor fi toată noaptea în aripa medicală şi m-am gândit c-ar fi un moment bun să vorbim între patru ochi.

— Ai tras cu urechea la conversaţia mea cu Adam?

Încep să mă panichez, îngrijorată c-ar fi putut auzi prea multe.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin conversaţia ta cu Kent, zice el, pe un ton deodată neinteresat, neutru. Am plecat de-ndată ce-am auzit că vei fi singură în seara asta.

— Oh. Expir. Cum ai reuşit să ajungi aici fără să fii oprit de paznici?

— Poate c-ar trebui să-mi deschizi uşa ca să-ţi pot explica.

Nu mă mişc.

— Te rog, iubire, n-am de gând să te rănesc. Ar trebui să ştii asta deja.

— Îţi ofer cinci minute. Apoi trebuie să dorm, bine? Sunt frântă.

— OK, acceptă el. Cinci minute.

Inspir adânc. Întredeschid uşa. Mă uit la el.

Zâmbeşte. Nu arată deloc ca şi cum i-ar părea rău.

Clatin din cap.

Se strecoară pe lângă mine şi se aşază direct pe patul meu.

Închid uşa, mă îndrept spre capătul opus lui şi mă aşez pe patul Sonyei, dintr-odată extrem de conştientă de ceea ce port şi de cât de incredibil de expusă mă simt. Îmi încrucişez braţele peste bumbacul subţire care mi se agaţă de piept – chiar dacă sunt sigură că el nu mă vede de fapt – şi mă străduiesc să ignor aerul rece. Mereu uit cât de multe face costumul pentru a-mi regla temperatura corpului atât de adânc sub pământ.

Winston a fost un geniu că mi l-a creat.

Winston.

Winston şi Brendan.

Of, sper din tot sufletul că ei doi sunt bine!

— Deci... ce vrei? îl întreb pe Warner. Nu văd absolut nimic în bezna asta; de-abia reuşesc să-i întrezăresc forma siluetei. Ai plecat mai devreme, în tunel, îi spun. Cu toate că te-am rugat să aştepţi.

Câteva clipe de tăcere.

— Patul tău e mult mai confortabil decât al meu, zice el încet. Ai şi pernă. Şi o pătură adevărată? Râde. Trăieşti ca o regină aici. Te tratează bine.

— Warner!

Sunt agitată acum. Neliniştită. Îngrijorată. Tremur un pic şi nu din pricina frigului.

— Ce se întâmplă? Ce cauţi aici?

Nimic.

În continuare, nimic.

Dintr-odată.

O respiraţie scurtă.

— Vreau să vii cu mine.

Lumea nu se mai învârte.

— Când plec mâine, zice el. Vreau să vii cu mine. N-am avut ocazia să termin de vorbit cu tine mai devreme şi m-am gândit că n-ar fi deloc propice să te întreb asta mâine-dimineaţă.

— Vrei să vin cu tine.

Nu sunt sigură că mai respir.

— Da.

— Vrei să fug cu tine.

Nu-i posibil să se întâmple asta.

O pauză.

— Da.

— Nu pot să cred. Clatin întruna din cap. Ţi-ai pierdut minţile!

Aproape că-l pot auzi zâmbind în întuneric.

— Unde-i faţa ta? Mă simt de parcă vorbesc cu o fantomă.

— Sunt chiar aici.

— Unde?

Mă ridic.

— Sunt aici.

— Tot nu te pot vedea, zice el, dar vocea lui e deodată mai aproape decât era înainte. Poţi să mă vezi?

— Nu, mint eu, şi încerc să ignor tensiunea imediată, electricitatea care zumzăie în aerul dintre noi.

Fac un pas înapoi.

Îi simt mâinile pe braţele mele, îi simt pielea pe pielea mea şi îmi ţin respiraţia. Nu mişc niciun centimetru. Nu spun niciun cuvânt în timp ce mâinile lui cad pe talia mea, pe materialul subţire care face o încercare lamentabilă de a-mi acoperi trupul. Degetele lui mângâie pielea catifelată de pe partea inferioară a spatelui meu, imediat sub tivul maioului, şi nu mai ştiu de câte ori inima mea a stat în loc.

Mă străduiesc să adun oxigen în plămâni.

~~Mă străduiesc să-mi ţin mâinile acasă.~~

— E oare posibil, şopteşte el, să nu simţi acest foc dintre noi?

Mâinile lui călătoresc din nou în sus peste braţele mele, o atingere uşoară, degetele lui se strecoară pe sub bretelele maioului, iar asta mă sfâşie, mă doare în adâncul fiinţei mele, e un puls care bate în fiecare centimetru din trupul

meu, şi încerc să mă conving să nu-mi pierd capul, când simt bretelele căzând şi totul se opreşte.

Aerul e nemişcat.

Pielea mea e speriată.

Până şi gândurile mele şoptesc.

2

4

6 secunde uit să respir.

Apoi îi simt buzele pe umărul meu, moi şi mistuitoare şi tandre, atât de delicate, încât aproape că le-aş putea confunda cu sărutul unei brize şi nu al unui băiat.

Din nou.

De data asta pe clavicula mea, şi e ca şi când visez, retrăind mângâierea unei amintiri uitate, şi e ca o durere ce doreşte a fi alinată, e o oală aburindă aruncată în apă rece ca gheaţa, e un obraz îmbujorat lipit de o pernă rece într-o noapte fierbinte fierbinte fierbinte şi gândesc *da*, gândesc *asta*, gândesc *îţi mulţumesc îţi mulţumesc îţi mulţumesc*

înainte să-mi amintesc că gura lui se află pe trupul meu şi că nu fac nimic ca să-l opresc.

El se trage înapoi.

Ochii mei refuză să se deschidă.

Degetul lui îmi a-atinge buza de jos.

Trasează forma gurii mele, curbele îmbinarea înclinarea, şi buzele mele se întredeschid, deşi le-am rugat să n-o facă, iar el se apropie de mine. Îl simt mult, mult mai aproape, umplând aerul din jurul meu până ce nu mai e nimic în afară de el şi de căldura trupului său, mirosul de săpun proaspăt şi ceva neidentificabil, ceva dulce, dar nu chiar, ceva real şi fierbinte, ceva care miroase *ca el*, ca şi când îi

aparține lui, ca și când el a fost turnat în sticla în care mă înec eu, și nici măcar nu-mi dau seama că mă las spre el, inhalând mireasma gâtului său până ce descopăr că degetele lui nu mai sunt pe buzele mele, întrucât mâinile lui sunt în jurul taliei mele și el spune

— Tu.

Și îl șoptește, literă cu literă apasă cuvântul în pielea mea înainte să șovăie.

Apoi.

Mai blând.

Pieptul lui, umflându-se mai tare de data asta. Cuvintele lui, aproape icnind de data asta.

— Mă *distrugi*.

Mă rup în bucăți în brațele lui.

Pumnii mei sunt plini de monede nenorocoase, și inima mea e un tonomat care cere câțiva bănuți, și mintea mea dă cu banul cap sau pajură cap sau pajură cap sau pajură cap sau pajură

— Juliette, zice el, și spune numele pe mutește, de-abia îl rostește, și toarnă lavă topită în membrele mele, și niciodată n-am știut c-aș putea să mă topesc de moarte. Te doresc, zice el. Te doresc toată. Te doresc înăuntru și în afară și când ți se taie răsuflarea și când mori de dorul meu așa cum mor eu de dorul tău. O spune de parcă e o țigară aprinsă înfiptă în gâtul lui, de parcă vrea să mă scufunde în miere caldă, și apoi: N-a fost niciodată un secret. N-am încercat niciodată să-ți ascund asta. Nu m-am prefăcut niciodată c-aș fi vrut mai puțin.

— Ai... ai spus că voiai o relație de p-prietenie...

— Da, zice el, şi înghite, voiam. Vreau. Vreau să fiu prietenul tău. Încuviinţează din cap, iar eu înregistrez această mişcare vagă în aerul dintre noi. Vreau să fiu prietenul de care te îndrăgosteşti fără speranţă. Cel pe care îl iei în braţele tale şi în patul tău şi în lumea privată pe care o ţii captivă în capul tău. Vreau să fiu acel gen de prieten, zice el. Cel care va memora lucrurile pe care le spui, la fel şi forma buzelor tale când le rosteşti. Vreau să ştiu fiecare arcuire, fiecare pistrui, fiecare fior al trupului tău, *Juliette*...

— Nu, icnesc eu. Nu... nu s-spune asta...

Nu ştiu ce-am să mă fac dacă o să vorbească în continuare nu ştiu ce-am să fac şi nu am încredere în mine

— Vreau să ştiu unde să te ating, continuă el. Vreau să ştiu cum să te ating. Vreau să ştiu cum să te conving să creezi un zâmbet doar pentru mine.

Îi simt pieptul ridicându-se, coborând, sus şi jos şi sus şi jos şi

— Da, spune el. Vreau să fiu prietenul tău. Vreau să fiu cel mai bun prieten al tău din întreaga lume.

Nu pot gândi.

Nu pot *respira*

— Vreau atât de multe lucruri! şopteşte el. Vreau mintea ta. Forţa ta. Vreau să fiu demn de timpul tău.

Degetele lui mângâie tivul maioului meu şi spune

— Vreau ăsta sus.

Trage de marginea pantalonilor mei şi spune

— Vreau ăştia jos.

Îşi lipeşte vârfurile degetelor de-o parte şi de alta a trupului meu şi spune

— Vreau să-ți simt pielea luând foc. Vreau să-ți simt inima gonind lângă a mea și vreau să știu că gonește datorită mie, fiindcă mă dorești. Fiindcă niciodată, spune el, șoptește el, niciodată nu vrei să mă opresc. Vreau fiecare secundă. Fiecare centimetru din tine. Vreau totul.

Și am murit, ducându-mă grămadă la pământ.

— Juliette.

Nu înțeleg de ce încă îl pot auzi, fiindcă sunt moartă, sunt deja moartă, am murit iar și iar și iar

Warner înghite, tare, gâfâind, cuvintele lui sunt o șoaptă tremurată, fără suflare, când spune

— Sunt atât de... Sunt disperat de îndrăgostit de tine...

Am prins rădăcini în pământ, învârtindu-mă în timp ce stau în picioare, amețită în sângele meu și în oasele mele, și respir de parcă sunt primul om care a învățat vreodată să zboare, de parcă inhalez tipul acela de oxigen pe care-l găsești doar în nori, și încerc, dar nu știu cum să-mi împiedic trupul să reacționeze la persoana lui, la cuvintele lui, la durerea din vocea lui.

Mă atinge pe obraz.

Blând, atât de blând, de parcă nu e sigur dacă sunt reală, de parcă îi e teamă că dacă se apropie prea tare eu am să oh, uite, ea a plecat, pur și simplu a dispărut. Cele 4 degete ale lui îmi mângâie obrazul, încet, atât de încet înainte să se strecoare la ceafă, prinse în acel loc din mijloc, imediat deasupra gâtului. Degetul lui mare mă mângâie pe pomete.

Se tot uită la mine, se uită în ochii mei după ajutor, după călăuzire, după un semn de protest, de parcă e extrem de sigur c-am să încep să țip sau să plâng sau să fug, dar n-am s-o fac. Nu cred c-aș putea chiar dac-aș vrea, fiindcă nu

vreau. Vreau să stau aici. Chiar aici. Vreau să fiu paralizată de acest moment.

Se apropie mai tare, doar 2 centimetri. Mâna lui liberă se ridică pentru a-mi cuprinde obrazul.

Mă ţine de parcă sunt făcută din pene.

Îmi ţine faţa şi se uită la mâinile lui de parcă nu-i vine să creadă c-a prins această pasăre care e mereu atât de disperată să zboare. Mâinile îi tremură, doar un pic, suficient cât eu să simt uşorul tremur pe pielea mea. S-a dus băiatul cu armele şi cu scheletele din dulap. Aceste mâini n-au ţinut niciodată o armă. Aceste mâini n-au atins niciodată moartea. Aceste mâini sunt perfecte şi blânde şi tandre.

Şi se apleacă, extrem de precaut. Respirând şi ne-respirând, şi inimile bat între noi, şi el e atât de aproape, el e atât de aproape, şi nu-mi mai simt picioarele. Nu-mi mai simt degetele sau frigul sau goliciunea acestei camere, întrucât tot ce simt e el, pretutindeni, umplând totul, şi şopteşte

— Te rog!

Spune

— Te rog să nu mă împuşti pentru asta.

Şi mă sărută.

Buzele lui sunt mai moi decât orice altceva am simţit vreodată, moi ca prima zăpadă, ca atunci când muşti dintr-o vată de zahăr, ca topirea şi plutirea şi imponderabilitatea în apă. E dulce, e dulce fără pic de efort.

Şi apoi se schimbă.

— O, *Doamne*...

Mă sărută din nou, de data asta mai puternic, mai disperat, de parcă trebuie să mă aibă, de parcă tânjeşte să memoreze senzaţia buzelor mele peste ale lui. Gustul lui mă

scoate din minţi; e tot numai căldură şi dorinţă şi mentă, şi vreau mai mult. Tocmai am început să-l legăn spre mine, să-l trag spre mine, când el se dă înapoi.

Respiră de parcă şi-a pierdut minţile şi se uită la mine de parcă ceva s-a stricat în el, de parcă s-a trezit şi a descoperit că toate coşmarurile lui erau exact asta, că nu au existat niciodată, că totul a fost doar un vis urât care a părut mult prea real, dar acum e treaz şi e în siguranţă şi totul va fi bine şi

eu cad.

Mă destram în inima lui şi sunt un dezastru.

Mă caută, se uită în ochii mei după ceva anume, după da-uri sau nu-uri sau poate după un semnal să continue, şi tot ce vreau e să mă scufund în el. Vreau să mă sărute până ce mă prăbuşesc în braţele lui, până ce îmi las oasele în urmă şi plutesc spre un nou spaţiu care ne aparţine întru totul.

Niciun cuvânt.

Doar buzele lui.

Din nou.

Profund şi imperios, de parcă nu-şi mai permite s-o facă pe îndelete, de parcă există atât de multe pe care vrea să le simtă şi nu are la dispoziţie suficienţi ani pentru a le experimenta pe toate. Mâinile lui se plimbă pe spatele meu, învăţând fiecare curbă a siluetei mele, şi mă sărută pe gât, pe povârnişul umerilor, şi respiră mai greu acum, mai repede, mâinile lui sunt deodată împletite în părul meu, şi mă învârt, sunt ameţită, mă mişc şi duc mâinile după gâtul lui şi mă agăţ de el, şi e o căldură rece ca gheaţa, e o durere care atacă fiecare celulă din trupul meu. E o dorinţă atât de disperată, o nevoie atât de insuportabilă, încât rivalizează

cu totul, cu fiecare moment fericit pe care l-am cunoscut vreodată.

Mă lipesc de perete.

Mă sărută de parcă lumea se rostogolește de pe o stâncă, de parcă încearcă să se țină și s-a hotărât să se agațe de mine, de parcă e flămând după viață și iubire și n-a știut niciodată că ar putea să se simtă atât de bine să fie așa de aproape de cineva. De parcă e pentru prima dată când a simțit și altceva în afară de foame și nu știe cum s-o lase mai moale, nu știe cum să mănânce în bucăți mai mici, nu știe cum să facă orice orice orice cu moderație.

Pantalonii mei cad pe jos și mâinile lui sunt responsabile pentru asta.

Sunt în brațele lui în lenjeria mea intimă și un maiou care nu face mare lucru pentru a mă acoperi, și el se trage înapoi ca să se uite la mine, ca să mă absoarbă din priviri, și spune „ești atât de frumoasă", spune „ești incredibil de frumoasă", și mă trage din nou în brațele lui și mă ridică, mă duce în patul meu, și dintr-odată mă sprijin de pernele mele, și el îmi încalecă șoldurile, și tricoul lui nu mai e pe corpul lui, habar n-am unde s-a dus. Tot ce știu e că ridic privirea spre ochii lui și mă gândesc că nu există niciun lucru pe care mi-aș dori să-l schimb în legătură cu acest moment.

Are o sută o mie un milion de sărutări și mi le oferă pe toate mie.

Îmi sărută buza de sus.

Îmi sărută buza de jos.

Mă sărută imediat sub bărbie, pe vârful nasului, pe frunte, pe ambele tâmple, pe obraji, de-a lungul liniei maxilarului. Apoi pe gât, după urechi, în jos pe gât și

mâinile lui
alunecă
în jos
pe trupul meu. Întreaga lui formă se apleacă deasupra mea, dispărând în timp ce se mişcă în jos, şi deodată pieptul lui pluteşte deasupra şoldurilor mele; deodată nu-l mai văd. Nu pot să disting decât creştetul capului său, curba umerilor, felul în care spatele i se ridică şi coboară în timp ce inspiră, expiră. Îşi trece mâinile în jos şi în jurul coapselor mele goale şi din nou în sus, pe lângă coastele mele, în jurul şalelor şi din nou în jos, pe lângă osul şoldului. Îşi trece degetele pe după elasticul lenjeriei mele intime, iar eu icnesc.

Buzele lui îmi ating abdomenul gol.

E doar o şoaptă de sărut, dar ceva se prăbuşeşte în craniul meu. E o atingere uşoară ca o pană a gurii lui peste pielea mea într-un loc pe care nu prea pot să-l văd. E mintea mea care vorbeşte în o mie de limbi diferite pe care nu le înţeleg.

Şi-mi dau seama că urcă în sus pe trupul meu.

Lasă o urmă de foc de-a lungul torsului meu, sărut după sărut, şi nu cred că mai rezist mult; chiar nu cred că voi putea supravieţui acestui lucru. Simt cum creşte un scâncet în gâtul meu, implorând să fie eliberat, şi-mi strâng degetele în părul lui, şi-l trag în sus, pe mine, deasupra mea.

Trebuie să-l sărut.

Întind braţul doar ca să-mi strecor mâna pe gâtul lui, peste pieptul lui şi în jos pe trupul lui, şi-mi dau seama că n-am simţit niciodată asta, nu la acest nivel, nu ca şi când fiecare moment e pe cale să explodeze, ca şi când fiecare

suflare ar putea fi ultima noastră suflare, ca şi când fiecare atingere e suficientă pentru a aprinde lumea. Uit totul, uit de pericolul şi de oroarea şi de teroarea zilei de mâine, şi nici măcar nu-mi pot aminti *de ce* uit, *ce anume* uit, că există ceva ce se pare c-am uitat deja. Mi-e greu să fiu atentă la altceva în afară de ochii lui, arzători; pielea lui, goală; trupul lui, perfect.

E complet nevătămat de atingerea mea.

Are grijă să nu mă strivească, ţine coatele proptite de-o parte şi de alta a capului meu şi cred că-i zâmbesc, deoarece el îmi zâmbeşte, dar îmi zâmbeşte ca şi când ar fi pietrificat; respiră ca şi când a uitat că trebuie s-o facă, se uită la mine ca şi când nu e sigur cum să facă asta, şovăie ca şi când nu ştie sigur cum să-mi îngăduie să-l văd aşa. Ca şi când habar n-are cum să fie atât de vulnerabil.

Dar iată-l aici.

Şi iată-mă aici.

Fruntea lui Warner e lipită de a mea, pielea lui e fierbinte, nasul lui îl atinge pe-al meu. Îşi schimbă greutatea pe un braţ, îşi foloseşte mâna liberă pentru a mă mângâia delicat pe obraz, pentru a-mi cuprinde faţa ca şi când e făurită din sticlă, şi-mi dau seama că-mi ţin respiraţia şi că nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am expirat.

Ochii lui coboară pe buzele mele şi urcă din nou. Privirea lui e intensă, flămândă, acaparată de emoţii de care nu-l credeam în stare. N-am crezut niciodată c-ar putea să fie atât de desăvârşit, atât de uman, atât de real. Dar e acolo. E chiar aici. Sângerândă, scrisă pe chipul lui ca şi când tocmai i-a fost smulsă din piept.

Îmi oferă inima lui.

Şi spune doar un cuvânt. Şopteşte doar un singur lucru. Cu imperiozitate.

Spune:

— Juliette.

Închid ochii.

— Nu vreau să-mi mai spui Warner de-acum, zice el.

Deschid ochii.

— Vreau să mă cunoşti, zice el, fără suflare, dându-mi din ochi o şuviţă de păr. Nu vreau să mai fiu Warner cu tine, continuă el. Vreau să fie diferit acum. Vreau să-mi spui Aaron.

Şi sunt pe cale să spun da, desigur, înţeleg pe deplin, dar există ceva în legătură cu această tăcere care mă derutează; ceva în legătură cu acest moment şi cu senzaţia numelui său pe limba mea care deblochează alte părţi din creierul meu, şi există ceva acolo, ceva care împinge şi trage de pielea mea şi încearcă să-mi reamintească, încearcă să-mi spună şi

mă pălmuieşte peste faţă

mă loveşte în maxilar

mă aruncă direct în ocean.

— Adam.

Oasele mele sunt pline de gheaţă. Întreaga mea fiinţă vrea să vomite. Mă trag de sub el şi mă îndepărtez şi aproape că mă duc grămadă pe jos, şi această senzaţie, această senzaţie, această *senzaţie* copleşitoare de ură de sine absolută mi se lipeşte în stomac precum tăietura unui cuţit prea ascuţit, prea gros, prea letal pentru a mă ţine în picioare, şi mă cuprind cu braţele, încercând să nu plâng, şi spun

nu nu nu asta nu e posibil asta nu se poate *întâmpla* îl iubesc pe Adam, inima mea e cu Adam, nu-i pot face asta

şi Warner arată de parcă iar l-am împuşcat, de parcă i-am înfipt un glonţ în inimă cu mâinile goale, şi se ridică în picioare, dar de-abia poate sta. Tremură tot şi se uită la mine de parcă vrea să spună ceva, dar de fiecare dată când încearcă să vorbească eşuează.

— Îmi pare r-rău, mă bâlbâi eu, îmi pare rău... Nu voiam ca asta să se întâmple... Nu m-am *gândit...*

Dar el nu ascultă.

Clatină din cap iar şi iar şi iar, şi se uită la mâinile lui de parcă aşteaptă partea în care cineva îi spune că asta nu-i adevărat, şi şopteşte:

— Ce mi se întâmplă? Visez?

Şi mi-e atât de rău, sunt atât de confuză, întrucât îl doresc, îl doresc, şi îl doresc şi pe Adam, şi îmi doresc prea multe, şi nu m-am mai simţit niciodată ca un monstru, aşa cum m-am simţit în seara asta.

Durerea îi e vădită pe faţă, iar asta mă omoară.

O simt. O simt cum mă omoară.

Încerc din răsputeri să privesc în altă parte, să uit, să-mi dau seama cum să şterg ce tocmai s-a întâmplat, dar nu mă gândesc decât că viaţa e aidoma unui leagăn stricat, a unui copil nenăscut, a unui pumn de dorinţe. E plină de posibilităţi şi potenţial, paşi greşiţi şi corecţi către un viitor care nici măcar nu e garantat, iar eu, eu mă înşel tare de tot. Toţi paşii mei sunt greşiţi, mereu greşiţi. Eu sunt întruchiparea erorii.

Fiindcă asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Asta a fost o greşeală.

— Îl alegi pe el? mă întreabă Warner, de-abia respirând, încă arătând ca şi când ar putea să cadă. Asta e ceea ce tocmai s-a întâmplat? Îl alegi pe Kent în detrimentul meu? Fiindcă nu cred că înţeleg ce s-a întâmplat şi am nevoie să spui ceva, am nevoie să-mi spui ce dracu' mi se întâmplă în clipa asta...

— Nu, icnesc eu. Nu, nu aleg pe nimeni... eu nu... eu n-nu...

Dar o fac. Şi nici măcar nu ştiu cum am ajuns aici.

— De ce? întreabă el. Deoarece el e alegerea mai sigură pentru tine? Deoarece crezi că-i *datorezi* ceva? Faci o greşeală, zice el, mai tare acum. Eşti speriată. Nu vrei să faci alegerea dificilă şi de asta fugi de mine.

— Poate că pur şi simplu n-nu vreau să fiu cu tine.

— Ştiu că vrei să fii cu mine! explodează el.

— Te înşeli.

O Doamne ce tot spun nici măcar nu ştiu unde găsesc aceste cuvinte, de unde vin sau din care copac le-am cules. Tot cresc în gura mea şi uneori muşc prea tare de un adverb sau de un pronume, şi uneori cuvintele sunt amare, uneori sunt dulci, dar în clipa asta totul are gust de romantism şi regret şi mincinosul roade osul toate alunecând pe gâtul meu.

Warner încă mă priveşte fix.

— Zău?

Se străduieşte să-şi ţină în frâu mânia şi face un pas mai aproape, mult mai aproape, şi pot să-i văd faţa prea clar, pot să-i văd buzele prea clar, pot să-i văd furia şi durerea şi neîncrederea întipărite în trăsăturile lui, şi nu sunt sigură

c-ar trebui să mai stau în picioare. Nu cred că picioarele mele mă mai pot susține prea mult.

— D-da.

Culeg un alt cuvânt din copacul care minte în gura mea, minte minte minte pe buzele mele.

— Deci mă înşel. Spune propoziția încet, extrem de încet. Deci mă înşel că tu mă vrei. Că vrei să fii cu mine.

Degetele lui îmi mângâie umerii, brațele; mâinile lui alunecă de-a parte şi de alta a trupului meu, trasând fiecare centimetru din mine, şi închid gura strâns pentru a împiedica adevărul să se reverse, dar eşuez şi eşuez şi eşuez, întrucât singurul adevăr pe care-l ştiu în momentul de față e că mai am un pic şi-mi pierd mințile.

— Spune-mi ceva, iubire, şoptesc buzele lui peste maxilarul meu. Sunt şi orb?

De fapt, cred c-o să mor.

— N-am să fiu măscăriciul tău! zice Warner, îndepărtându-se de mine. N-am să-ți permit să-ți bați joc de sentimentele mele pentru tine! Ți-aş putea respecta decizia de a mă *împuşca*, Juliette, dar să faci asta... să faci... să faci ceea ce tocmai ai făcut...

De-abia poate vorbi. Îşi trece o mână peste față, ambele mâini prin păr, arătând de parcă vrea să țipe, de parcă vrea să distrugă ceva, de parcă el chiar e pe cale să-şi piardă mințile. Vocea lui e o şoaptă aspră când vorbeşte într-un sfârşit.

— E jocul unei laşe, zice el. Credeam că eşti mai bună decât atât.

— Nu sunt laşă...

— Atunci fii sinceră cu tine! zice el. Fii sinceră cu mine! Spune-mi adevărul!

Capul mi se rostogolește pe podea, învârtindu-se precum un titirez, rotindu-se și rotindu-se și rotindu-se, și nu-l pot opri. Nu pot face lumea să nu se mai învârtă, iar confuzia mea sângerează în vină care se transformă repede în furie și deodată fierbe mugește se ridică la suprafață, și mă uit la el. Îmi încleștez mâinile tremurânde, făcându-le pumn.

— Adevărul, îi spun eu, e că niciodată nu știu ce să cred despre tine! Despre acțiunile tale, despre comportamentul tău – nu ești niciodată consecvent! Te porți îngrozitor cu mine și apoi ești amabil cu mine și-mi spui că mă iubești și apoi le faci rău celor la care țin cel mai mult! Și ești și-un mincinos! mă răstesc eu, îndepărtându-mă de el. Spui că nu-ți pasă ce faci – spui că nu-ți pasă de alți oameni și de ce le-ai făcut, dar eu nu cred. Eu cred că te-ascunzi. Cred că adevărata ta persoană se ascunde sub toată acea distrugere, și cred că ești mai bun decât această viață pe care ai ales-o pentru tine. Cred că te poți schimba. Cred c-ai putea fi diferit. Și-mi pare rău pentru tine!

Aceste cuvinte aceste cuvinte stupide stupide se revarsă fără oprire din gura mea.

— Îmi pare rău pentru copilăria ta oribilă. Îmi pare rău că ai un tată atât de ticălos și de inuman, și-mi pare rău că nimeni nu ți-a acordat vreodată o șansă. Îmi pare rău pentru deciziile îngrozitoare pe care le-ai luat. Îmi pare rău că te simți captiv din cauza lor, că te consideri un monstru care nu poate fi schimbat. Dar cel mai mult, îi spun, cel mai mult îmi pare rău că n-ai niciun pic de milă pentru tine!

Warner tresare de parcă tocmai i-am tras o palmă.

Tăcerea dintre noi a măcelărit o mie de secunde nevinovate, și când într-un sfârșit vorbește, vocea lui de-abia se aude, plină de neîncredere.

— Ți-e milă de mine.

Mi se taie răsuflarea. Hotărârea mea șovăie.

— Mă consideri un soi de proiect stricat pe care-l poți repara.

— Nu... N-am...

— Habar *n-ai* ce-am făcut!

Cuvintele lui sunt furioase în timp ce se apropie de mine.

— Habar n-ai ce-am văzut, la ce-a trebuit să iau parte. Habar n-ai de ce sunt capabil sau câtă milă merit. Îmi cunosc inima! se răstește el. Știu cine sunt. Să nu îndrăznești să mă compătimești!

Oh picioarele mele cu siguranță nu funcționează.

— Credeam că m-ai putea iubi pentru *mine*, spune el. Credeam că vei fi singura persoană în această lume uitată de Dumnezeu care mă va accepta așa cum sunt! Credeam că tu, dintre toți oamenii, vei înțelege.

Fața lui e fix în fața mea când spune:

— M-am înșelat. M-am înșelat îngrozitor de tare.

Dă înapoi. Își înșfacă tricoul și se întoarce să plece, și ar trebui să-l las, ar trebui să-l las să iasă pe ușă și din viața mea, dar nu pot, îl prind de braț, îl trag înapoi și zic:

— Te rog... nu asta voiam să spun...

Se răsucește și zice:

— Nu am nevoie de *compasiunea* ta!

— Nu încercam să te rănesc...

— Adevărul, zice el, e o amintire dureroasă a motivului pentru care prefer să trăiesc printre minciuni.

Nu pot accepta privirea din ochii lui, durerea îngrozitoare, jalnică, pe care nu se străduieşte s-o ascundă. Nu ştiu ce să spun ca să îndrept lucrurile. Nu ştiu cum să-mi retrag cuvintele.

Ştiu că nu vreau să plece.

Nu aşa.

Arată de parcă vrea să zică ceva; se răzgândeşte. Inspiră scurt, strânge din buze ca şi când vrea să împiedice cuvintele să evadeze şi sunt pe cale să spun ceva, sunt pe cale să încerc din nou, când el inspiră tremurat, când spune:

— Rămas-bun, Juliette!

Şi nu ştiu de ce asta mă omoară, nu înţeleg brusca mea nelinişte, şi trebuie să ştiu, trebuie s-o spun, trebuie să pun întrebarea care nu e o întrebare, şi zic:

— N-o să te mai văd.

Îl văd străduindu-se să găsească nişte cuvinte, îl văd întorcându-se spre mine şi din nou cu spatele la mine, şi pentru o fracţiune de secundă văd ce s-a întâmplat, văd diferenţa din ochii lui, licărul de emoţie despre care n-aş fi visat niciodată că e capabil, şi ştiu, înţeleg de ce nu vrea să se uite la mine, şi nu-mi vine să cred. Vreau să cad pe jos în timp ce se luptă cu el însuşi, se luptă să vorbească, se luptă să-şi reprime tremurul din voce când spune:

— Sper din tot sufletul că nu.

Şi asta-i tot.

Iese.

Mă frâng în două şi el a plecat.

Pentru totdeauna.

ȘAIZECI ȘI TREI

Micul dejun e o tortură.

Warner a dispărut şi a lăsat haos în urma lui.

Nimeni nu ştie cum a evadat, cum a reuşit să plece din camera lui şi să găsească ieşirea de-aici, iar acum toată lumea îl învinuieşte pe Castle. Toată lumea spune că a fost prost să aibă încredere în Warner, să-i acorde o şansă, să creadă că s-ar fi putut schimba.

Furia e o insultă faţă de nivelul de agresiune de-aici.

Dar n-am să fiu eu cea care le va spune tuturor că Warner a ieşit din camera lui aseară. N-am să fiu eu cea care le va spune că probabil n-a trebuit să facă prea multe pentru a găsi ieşirea. Nu le voi explica eu că el nu e un idiot.

Sunt sigură c-a descoperit-o suficient de uşor. Sunt sigură c-a găsit o cale de a trece de paznici.

Acum toată lumea e pregătită să lupte, dar din toate motivele greşite. Vor să-l ucidă pe Warner: mai întâi pentru tot ce-a făcut el; apoi pentru că le-a trădat încrederea. Ba mai mult, mai înspăimântător chiar, toată lumea e îngrijorată că el va da în vileag cele mai importante informaţii ale noastre. Habar n-am ce-a reuşit Warner să descopere despre acest loc înainte să plece, dar nimic ce se întâmplă de-acum înainte nu poate fi de bine.

Nimeni nu s-a atins de mâncare.

Suntem cu toţii îmbrăcaţi, înarmaţi, pregătiţi să înfruntăm ceea ce ar putea fi o moarte aproape instantanee, şi mă simt cu totul amorţită. N-am dormit deloc azi-noapte, cu inima şi mintea chinuite şi îngrijorate, şi nu-mi pot simţi membrele, nu pot simţi gustul mâncării pe care n-o mănânc şi nu pot vedea bine, nu mă pot concentra la lucrurile pe care ar trebui să le aud. Nu mă pot gândi decât la toate pierderile ~~şi la buzele lui Warner pe gâtul meu, la mâinile lui pe trupul meu, la durerea şi patima din ochii lui~~ şi la numeroasele feluri posibile în care aş putea muri azi. Nu mă pot gândi decât la ~~Warner, care m-a atins, care m-a sărutat, care m-a torturat cu inima lui~~ Adam, care stă lângă mine, neştiind ce-am făcut.

Probabil că nici n-o să mai conteze după ziua de azi.

Poate c-am să fiu ucisă sau poate că toată agonia acestor ultimi 17 ani va fi fost în zadar. Poate că pur şi simplu am să cad de pe faţa Pământului, dispărând pentru totdeauna, şi toată neliniştea mea adolescentină va fi fost un gând ridicol, o amintire amuzantă.

Dar poate că voi supravieţui.

Poate că voi supravieţui şi va trebui să înfrunt consecinţele acţiunilor mele. Va trebui să încetez să mă mai mint; va trebuie să iau cu adevărat o decizie.

Va trebui să înfrunt faptul că mă lupt cu sentimente pentru o persoană care n-are mustrări de conştiinţă când vine vorba să împuşte un om în cap. Trebuie să iau în considerare posibilitatea că s-ar putea să mă transform cu adevărat într-un monstru. O creatură oribilă, egoistă, căreia nu-i pasă decât de ea însăşi.

Poate că Warner a avut dreptate în tot acest timp.

Poate că el şi cu mine chiar suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Aproape toată lumea a ieşit din sala de mese. Oamenii îşi iau rămas-bun de la bătrânii şi tinerii pe care-i lasă în urmă. James şi Adam au avut parte de un rămas-bun foarte lung chiar azi-dimineaţă. Adam şi cu mine trebuie să pornim în aproximativ 10 minute.

— Să fiu al naibii! Cine-a murit?

Mă răsucesc la auzul vocii. Kenji s-a trezit. Se află în încăperea asta. Stă lângă masa noastră şi arată ca şi când e pe cale să cadă peste ea, dar e *treaz*. Trăieşte.

Respiră.

— Sfinte Sisoe! Adam a rămas cu gura căscată. Să-mi *trag* palme!

— Şi eu mă bucur să te văd, Kent!

Kenji afişează un rânjet strâmb. Dă din cap spre mine.

— Sunteţi gata să daţi papară azi?

Mă năpustesc asupra lui.

— UAU... Hei... Mersi, da... Asta-i... Ăăă...

Îşi drege vocea. Încearcă să se îndepărteze de mine şi eu tresar, dând înapoi. Sunt acoperită peste tot, mai puţin pe faţă; port mănuşile şi întăritoarele pentru încheieturile degetelor, iar costumul mi-e închis până la gât. De obicei, Kenji nu se fereşte de mine.

— Hei, ăăă, poate c-ar trebui să te abţii o perioadă să mă mai atingi, ce zici? Kenji încearcă să zâmbească, încearcă s-o facă să sune de parcă glumeşte, dar simt greutatea cuvintelor lui, tensiunea şi stropul de teamă pe care încearcă atât de tare să le ascundă. Încă nu sunt stabil pe picioare, zice.

Simt sângele ieşind din mine, slăbindu-mi genunchii şi făcându-mă să simt nevoia de a mă aşeza.

— Nu ea a fost, zice Adam. Ştii că nici măcar nu te-a atins.

— De fapt, *nu* ştiu asta, zice Kenji. Şi nu e ca şi când o învinovăţesc – spun doar că poate proiectează fără să-şi dea seama, bine? Fiindcă ultima oară când am verificat, nu cred c-avem o altă explicaţie pentru ce s-a întâmplat aseară. Cu siguranţă n-ai fost tu, îi zice lui Adam, şi la naiba, din câte ştim, faptul că Warner o poate atinge pe Juliette ar putea fi o întâmplare. Încă nu ştim nimic despre el. Face o pauză. Se uită în jur. Nu-i aşa? Asta dacă nu cumva Warner şi-a scos un soi de iepure magic din fund în timp ce eu aveam treabă să fiu mort aseară?

Adam se încruntă. Eu nu spun nimic.

— Bun, continuă Kenji. Aşa ziceam şi eu. Deci. Cred că e cel mai bine dacă, în cazul în care nu e absolut necesar, eu mă voi ţine la distanţă. Se întoarce spre mine. Nu-i aşa? Nu te superi, nu? Vreau să zic, aproape c-am murit. Cred că putem s-o lăsăm un pic mai moale.

De-abia îmi aud vocea când spun:

— Da, sigur.

Încerc să râd. Încerc să-mi dau seama de ce nu le spun despre Warner. De ce încă îl protejez. ~~Probabil din cauză că sunt la fel de vinovată ca el.~~

— În *fine*, zice Kenji. Când plecăm?

— Eşti nebun! îi zice Adam. Tu nu mergi nicăieri.

— Aha, cum să nu!

— De-abia te poţi ţine pe picioare! se răţoieşte Adam.

Şi are dreptate. Kenji e limpede că se sprijină de masă.

— Aş prefera să mor acolo decât să stau aici ca un prost.

— Kenji...

— Hei, zice Kenji, retezându-mi-o. Am auzit prin zgomotosul radio-şanţ că Warner şi-a cărat fundul de-aici aseară. Care-i faza?

Adam scoate un sunet ciudat. Nu seamănă cu un râs.

— Da, răspunde el. Cine ştie? N-am considerat niciodată că era o idee bună să-l ţinem ostatic aici. A fost o idee şi mai proastă să avem încredere în el.

— Deci mai întâi îmi insulţi ideea, iar apoi o insulţi şi pe-a lui Castle, hm?

Kenji ridică dintr-o sprânceană.

— Au fost alegeri proaste, insistă Adam. Idei proaste. Acum trebuie să plătim pentru ele.

— Ei bine, de unde era să ştiu că Anderson va fi atât de dispus să-şi lase propriul fiu să putrezească în iad?

Adam tresare şi Kenji dă înapoi.

— O, hei... Scuze, omule... Nu voiam s-o spun aşa...

— Las-o baltă! i-o taie Adam; faţa lui e deodată dură, deodată rece, închisă. Poate c-ar trebui să te întorci în aripa medicală. Plecăm curând.

— Nu mă duc decât *afară*.

— Kenji, te rog...

— Nup.

— Eşti absurd! Asta nu-i o glumă, îi spun. Astăzi vor muri oameni.

Dar el râde de mine. Mă priveşte de parcă am spus ceva extrem de amuzant.

— Mă scuzi, încerci cumva să-mi predai *mie* o lecţie despre realităţile războiului? Clatină din cap. Ai cât de cât idee

despre cât de multe rahaturi demente am văzut? Gesticulează între el şi Adam. Ştiu exact la ce să mă aştept azi. Warner era *nebun*. Dacă Anderson e cel puţin de două ori mai rău decât fii-su, atunci vom plonja direct într-o baie de sânge. Nu vă pot lăsa de izbelişte.

Însă eu mă agăţ de o singură propoziţie. De un singur cuvânt. Vreau doar să întreb.

— Chiar era atât de rău...?

— Cine? întreabă Kenji, uitându-se lung la mine.

— Warner. Chiar era nemilos?

Kenji izbucneşte în râs. Râde şi mai tare. Se apleacă de mijloc. Practic hârcâie când spune:

— Nemilos? Juliette, tipul e bolnav cu capul! E un animal. Nici măcar nu cred că ştie ce înseamnă să fii om. Dacă există un iad pe undeva, mă gândesc c-a fost creat special pentru el.

E tare greu să-mi scot sabia asta din stomac.

Un iureş de paşi.

Mă întorc.

Toată lumea ar trebui să iasă din tunele în şir indian pentru a încerca să se menţină o oarecare ordine în timp ce părăsim lumea subterană. Kenji, Adam şi cu mine suntem ultimii luptători care nu s-au alăturat încă unui grup.

Ne ridicăm în picioare.

— Hei... deci, Castle ştie ce faci? îl întreabă Adam pe Kenji. Nu cred c-ar aproba să ieşi azi de-aici.

— Castle vrea ca eu să fiu fericit, răspunde Kenji imediat. Şi n-am să fiu fericit dacă rămân aici. Am lucruri de făcut. Oameni de salvat. Doamne de impresionat. El ar respecta asta.

— Şi cu ceilalţi cum rămâne? îl întreb. Toţi şi-au făcut griji pentru tine – i-ai văzut de când te-ai trezit? Să le spui măcar că eşti bine?

— Nee, face Kenji. Probabil c-ar leşina dacă ar şti că ies. M-am gândit c-ar fi mai bine s-o fac în secret. Nu vreau să sperii pe nimeni. Iar Sonya şi Sara – bietele copile – au căzut late. E vina mea că sunt atât de obosite, şi tot vorbesc că vor să iasă azi. Vor să lupte, chiar dacă vor avea o mulţime de făcut odată ce terminăm cu armata lui Anderson. Am încercat să le conving să stea aici, dar sunt al naibii de încăpăţânate. Trebuie să-şi păstreze forţa, zice el, şi au irosit deja o grămadă din ea pe mine.

— Nu e o *irosire*..., încerc să-i spun.

— În fiiiiine, mi-o taie Kenji. Putem, vă rog, să mergem? Ştiu că ţi-ai propus să-l vânezi pe Anderson, îi zice el lui Adam, dar personal? Mi-ar plăcea să-l prind pe Warner. Să bag un glonţ în ticălosul ăla şi să termin odată cu asta.

Ceva mă loveşte în măruntaie atât de tare, încât mă tem c-o să mi se facă rău. Văd pete, fac un efort să stau în picioare, mă lupt să ignor imaginea cu Warner mort, cu trupul lui prăbuşit şi însângerat.

— Hei... te simţi bine?

Adam mă trage într-o parte. Mă măsoară cu privirea.

— Mă simt bine, îl mint.

Încuviinţez din cap de prea multe ori. Clatin din cap o dată sau de două ori.

— Pur şi simplu n-am dormit suficient azi-noapte, dar voi fi bine.

Adam şovăie.

— Eşti sigură?

— Absolut, îl mint din nou.

O pauză. Îl apuc de tricou.

— Hei, ai grijă azi acolo, OK?

El expiră prelung. Dă din cap o dată.

— Da. Şi tu.

— Să mergem, să mergem, să mergem! ne întrerupe Kenji. Astăzi e ziua noastră să murim, doamnelor!

Adam îl împinge. Puţin.

— Aha, deci acum abuzezi un puşti schilodit, hm? Kenji îşi îngăduie câteva clipe ca să se stabilizeze înainte să-i tragă un pumn în braţ lui Adam. Păstrează-ţi mânia pentru câmpul de luptă, frăţioare! O să ai nevoie de ea.

Un fluierat strident răsună în depărtare.

E timpul să mergem.

ŞAIZECI ŞI PATRU

Plouă.

Lumea plânge la picioarele noastre anticipând ce urmează să facem.

Trebuie să ne despărţim, luptând în grupuri restrânse ca să nu putem fi ucişi toţi deodată. Nu avem suficienţi oameni pentru a lupta ofensiv, aşa că trebuie să ne furişăm. Şi cu toate că simt un junghi de vină că recunosc asta, mă bucur că s-a hotărât şi Kenji să vină cu noi. Am fi fost mult mai slabi fără el.

Dar trebuie să ne adăpostim de ploaie.

Suntem deja uzi leoarcă, şi în vreme ce Kenji şi cu mine purtăm costume care ne oferă o oarecare protecţie împotriva elementelor naturii, Adam nu poartă decât haine simple din bumbac, şi mă tem că n-o să rezistăm prea mult aşa. Toţi membrii Punctului Omega s-au împrăştiat deja. Zona aflată imediat deasupra Punctului nu e nimic altceva decât o întindere de pământ aridă care ne face vulnerabili la ieşire.

Din fericire pentru noi, beneficiem de prezenţa lui Kenji. Noi 3 suntem deja invizibili.

Oamenii lui Anderson nu se află departe de acest loc.

Tot ce ştim e că de când a sosit la bază, Anderson s-a dat peste cap pentru a-şi scoate în evidenţă puterea şi pumnul de fier al Restauraţiei. Orice voce a opoziţiei, indiferent cât

de slabă sau neînsemnată, indiferent cât de neameninţătoare sau inofensivă, a fost redusă la tăcere. E furios că noi am inspirat revolta şi acum încearcă să demonstreze ceva. Ceea ce-şi doreşte cu adevărat e să ne distrugă *pe toţi*.

Bieţii civili sunt doar victime colaterale în focul lui prietenesc.

Împuşcături.

Ne îndreptăm automat spre sunetul care răsună în depărtare. Nu spunem niciun cuvânt. Înţelegem ce trebuie să facem şi cum să operăm. Singura noastră misiune e să ne apropiem cât mai tare cu putinţă de devastare şi apoi să eliminăm cât mai mulţi oameni de-ai lui Anderson. Îi protejăm pe nevinovaţi. Îi susţinem pe bărbaţii şi femeile de la Punct.

Ne străduim să nu murim.

Întrezăresc complexurile în zare, apropiindu-se tot mai tare, însă ploaia îmi obstrucţionează vederea. Toate culorile se îmbină, topindu-se la orizont, şi trebuie să mă încordez ca să discern ce se află în faţa noastră. Ating din instinct pistoalele atârnate în tocurile de pe spatele meu şi asta îmi aduce aminte de ultima mea întâlnire cu Anderson – de *singura* mea întâlnire cu acel om oribil, detestabil – şi mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el. Mă întreb dacă Adam nu cumva avea dreptate când a spus că Anderson s-ar putea să fie grav rănit, că poate încă se chinuie să-şi revină. Mă întreb dacă Anderson îşi va face apariţia pe câmpul de luptă. Mă întreb dacă nu cumva e mult prea laş pentru a lupta în propriile-i războaie.

Ţipetele ne spun că ne apropiem.

Lumea din jurul nostru e un peisaj neclar de albastru şi gri şi nuanţe pestriţe, şi puţinii copaci care încă rezistă au sute de braţe tremurânde ieşind din trunchiurile lor, întinzându-se spre cer ca şi când s-ar ruga, implorând să fie eliberaţi din tragedia în care au prins rădăcini. E suficient pentru a mă face să-mi pară rău pentru plantele şi animalele silite să fie martore la ceea ce noi am făcut.

Ele n-au cerut niciodată aşa ceva.

Kenji ne conduce spre marginea complexurilor şi ne grăbim să ne lipim de peretele uneia dintre căsuţele pătrate, ghemuiţi sub bucăţica de acoperiş ieşit în afară care, cel puţin pentru o clipă, ne fereşte de pumnii încleştaţi care cad din cer.

Vântul zguduie ferestrele, se năpusteşte asupra pereţilor. Ploaia pocneşte pe acoperiş precum floricelele de porumb într-un capac de sticlă.

Mesajul din cer e limpede: suntem furibunzi.

Suntem furibunzi şi vă vom pedepsi şi vă vom face să plătiţi pentru sângele pe care-l vărsaţi cu atâta uşurinţă. Nu vom mai sta cu braţele încrucişate, niciodată, s-a terminat. Vă vom *distruge*, e ceea ce încearcă să ne transmită cerul.

Cum aţi putut să-mi faceţi aşa ceva? şopteşte el în bătaia vântului.

V-am oferit totul, ne spune.

Nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Mă întreb de ce încă nu văd niciun semn al armatei. Nu văd pe nimeni altcineva de la Punctul Omega. Nu văd picior de om. De fapt, încep să cred că acest complex e un pic prea liniştit.

Sunt pe cale să sugerez să plecăm, când aud o uşă deschizându-se.

— Asta-i ultima! strigă cineva. Se ascundea aici.

Un soldat târăşte o femeie care plânge, ieşind în afara complexului de care stăm lipiţi, şi femeia ţipă, cerşind milă şi întrebând de soţul ei, iar soldatul latră la ea să-şi ţină pliscul.

Trebuie să-mi ţin emoţiile în frâu, împiedicându-le să se reverse din ochii mei, din gura mea.

Nu vorbesc.

Nu respir.

Un alt soldat vine în pas alergător dintr-un loc pe care nu-l pot vedea. Strigă un soi de mesaj aprobator şi face un gest pe care nu-l înţeleg. Îl simt pe Kenji încordându-se lângă mine.

Ceva nu e bine.

— Arunc-o împreună cu ceilalţi! strigă al doilea soldat. Iar apoi vom declara această zonă liberă.

Femeia e isterică. Ţipă, dă să-l zgârie pe soldat, îi spune că n-a făcut nimic greşit, nu înţelege, unde-i soţul ei, şi-a căutat fiica peste tot şi ce se întâmplă, plânge, zbiară, flutură din pumni spre bărbatul care o ţine ca pe un animal.

El îşi lipeşte ţeava armei de gâtul ei.

— Dacă nu taci, am să te împuşc chiar acum!

Femeia scânceşte o dată, de două ori, apoi se înmoaie. A leşinat în braţele lui şi soldatul pare dezgustat când o trage din câmpul nostru vizual spre locul în care îi ţin şi pe ceilalţi. Habar n-am ce se întâmplă. Nu înţeleg ce se întâmplă.

Îi urmărim.

Vântul şi ploaia se înteţesc şi există suficiente zgomote în aer şi în distanţa dintre noi şi soldaţi ca să mă simt în siguranţă să vorbesc. Îl strâng pe Kenji de mână. El e în continuare lipiciul dintre mine şi Adam, proiectându-şi puterile pentru a ne ţine pe toţi invizibili.

— Ce crezi că se petrece? îl întreb.

Nu-mi răspunde pe loc.

— Îi adună laolaltă, spune el după o clipă. Creează grupuri de oameni pentru a-i ucide pe toţi deodată.

— Femeia...

— Da...

Îl aud cum îşi drege vocea.

— Da, ea şi oricine altcineva cred ei c-ar putea avea legături cu protestele. Nu-i omoară doar pe instigatori, îmi explică el. Le omoară şi prietenii, şi membrii familiei. E cea mai bună metodă de a-i ţine pe oameni în frâu. Asta întotdeauna îi sperie de moarte pe cei câţiva rămaşi în viaţă.

Trebuie să-mi reprim voma care ameninţă să mă copleşească.

—Trebuie să existe o cale de a-i scoate de-aici, spune Adam. Poate că îi putem elimina pe soldaţii responsabili.

— Da, dar ascultă, ştiţi că va trebui să vă dau drumul, nu? Deja îmi cam pierd din putere; Energia mea se risipeşte mai repede cât de obicei. Aşa că veţi fi vizibili, zice Kenji. Veţi fi o ţintă mai clară.

— Ce altă opţiune avem? întreb.

— Am putea încerca să-i eliminăm în stilul lunetiştilor, sugerează Kenji. Nu trebuie să ne angajăm într-o luptă directă. Avem această opţiune. Face o pauză. Juliette, n-ai mai fost niciodată până acum într-o astfel de situaţie. Vreau

să ştii că o să-ţi respect decizia dacă vrei să stai departe de linia de tragere. Nu oricine poate suporta ceea ce-am putea vedea dacă-i urmărim pe soldaţii ăştia. Nu există nicio ruşine sau învinuire în asta.

Simt un gust metalic în gură când mint.

— Voi fi bine.

Kenji tace o clipă.

— Doar... Bine... Dar să nu-ţi fie teamă să-ţi foloseşti abilităţile pentru a te apăra, îmi zice el. Ştiu că ai nişte idei ciudate cum că nu vrei să le faci rău oamenilor sau mai ştiu eu ce, dar băieţii ăştia nu se joacă. Ei *vor încerca* să te ucidă.

Încuviinţez din cap, chiar dacă ştiu că nu mă poate vedea.

— Bine, îi spun. Da.

Dar sunt panicată de-a binelea.

— Să mergem, şoptesc.

ȘAIZECI ȘI CINCI

Nu-mi simt genunchii.

Există 27 de oameni aliniați, stând unul lângă altul în mijlocul unui câmp mare, arid. Bărbați, femei și copii de toate vârstele. De toate mărimile. Stând cu toții în fața a ceea ce ar putea fi numit un pluton de execuție format din 6 soldați. Ploaia se năpustește în jurul nostru, puternică și furioasă, atacând totul și pe toți cu lacrimi la fel de tari precum oasele mele. Vântul și-a ieșit pur și simplu din minți.

Soldații se hotărăsc ce să facă. Cum să-i ucidă. Cum să scape de cele 27 de perechi de ochi care privesc drept înainte. Unii bocesc, alții tremură de frică și necaz și groază, alții stau perfect drepți, stoici în fața morții.

Unul dintre soldați trage o dată.

Primul bărbat cade la pământ și mă simt de parcă am fost biciuită pe spate. În decurs de câteva secunde țâșnesc atâtea emoții în mine și din mine, încât mă tem c-o să leșin; mă agăț de conștiință cu o disperare animalică și încerc să-mi reprim lacrimile, încerc să ignor durerea care mă săgetează.

Nu înțeleg de ce nimeni nu mișcă, de ce noi nu ne mișcăm, de ce niciunul dintre civili nu mișcă, chiar dacă doar pentru a sări la o parte, și îmi dau seama că fuga, încercarea de evadare sau de a riposta pur și simplu nu e o opțiune viabilă. Sunt complet biruiți. Nu au arme. Niciun fel de muniție.

Dar eu am.

Am o armă.

De fapt, am 2.

Acesta-i momentul, aici e locul unde trebuie să ne dezlănțuim, aici e locul unde luptăm singuri, doar noi 3, 3 copii maturi care luptă să salveze 26 de fețe, sau murim încercând. Fixez cu privirea o fetiță care nu poate fi cu mult mai mare decât James, cu ochii atât de mari, atât de îngroziți, cu partea din față a pantalonilor deja udă de teamă, iar asta mă sfâșie, mă *omoară*, iar mâna mea liberă se întinde deja după pistol când îi spun lui Kenji că sunt pregătită.

Îl privesc pe același soldat îndreptându-și arma asupra următoarei victime când Kenji ne eliberează.

3 arme sunt ridicate, pregătite să tragă, și aud gloanțele înainte să fie eliberate în aer; văd unul găsindu-și ținta în gâtul unui soldat și habar n-am dacă-i al meu.

Nu mai contează acum.

Încă mai avem 5 soldați de înfruntat, iar acum ei ne pot vedea.

Fugim.

Ne ferim de gloanțele îndreptate spre noi și-l văd pe Adam lăsându-se la pământ, îl văd trăgând cu o precizie perfectă și tot nu reușește să găsească o țintă. Mă uit în jur după Kenji doar ca să descopăr c-a dispărut și mă bucur pentru asta; 3 soldați cad imediat. Adam profită de distragerea soldaților rămași și îl elimină pe al patrulea. Eu îl împușc pe al cincilea de la spate.

Nu știu dacă l-am ucis sau nu.

Strigăm spre oameni să ne urmeze, îi mânăm înapoi spre complexuri, țipând să stea aplecați, să stea ascunși; le

spunem că va sosi şi ajutorul şi că vom face tot ce putem pentru a-i proteja, iar ei încearcă să se apropie de noi, să ne atingă, să ne mulţumească şi să ne ia de mâini, dar nu avem timp. Trebuie să-i grăbim spre un loc oarecum sigur şi să ne îndreptăm spre următoarea zonă în care se desfăşoară această decimare.

Încă nu l-am uitat pe singurul bărbat pe care n-am putut să-l salvăm. Nu l-am uitat pe numărul 27.

Nu vreau ca asta să se repete.

Ţâşnim ca fulgerul de-a lungul numeroşilor kilometri de pământ dedicat acestor complexuri, fără să ne mai batem capul să stăm ascunşi sau să născocim un plan definitiv. Încă n-am vorbit între noi. Încă n-am discutat despre ce-am făcut sau ce-am putea face, şi ştim doar că trebuie să înaintăm.

Îl urmăm pe Kenji.

El îşi croieşte drum printr-o adunătură de complexuri demolate şi ştim că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu există niciun semn de viaţă pe nicăieri. Micile boxe de metal care găzduiau civili sunt complet distruse şi nu ştim dacă atunci când s-a întâmplat erau oameni înăuntru.

Kenji ne spune că trebuie să căutăm în continuare.

Pătrundem mai adânc pe teritoriul reglementat, aceste bucăţi de pământ dedicate aşezărilor omeneşti, până ce auzim paşi apropiindu-se, sunetul unui mecanism care zbârnâie uşor.Tancurile.

Funcţionează cu electricitate, aşa încât sunt mai puţin stridente în timp ce înaintează pe străzi, însă sunt familiarizată cu aceste tancuri pentru a le putea recunoaşte zumzetul electric. La fel sunt şi băieţii.

Urmărim zgomotul.

Ne luptăm cu vântul care încearcă să ne împingă la o parte şi e aproape ca şi când el ştie, ca şi când vântul încearcă să ne protejeze de ceea ce ne aşteaptă de cealaltă parte a acestui complex. Nu vrea ca noi să vedem asta. Nu vrea ca noi să murim azi.

Ceva explodează.

Un foc vuitor sfâşie atmosfera la nici 15 metri de locul în care ne aflăm. Flăcările ling pământul, sorbind oxigenul, şi nici măcar ploaia nu poate acoperi deodată devastarea. Focul biciuieşte şi se leagănă în vânt, scăzând atât cât trebuie, supunându-se cerului.

Trebuie să mergem acolo unde se află acest foc.

Înaintăm cu greu pe pământul noroios şi nu simt frigul în timp ce fugim, nu simt umezeala, simt doar adrenalina care-mi curge prin membre, silindu-mă să înaintez, cu pistolul strâns bine în pumn, prea pregătită să ţintesc, prea pregătită să trag.

Dar când ajungem la flăcări, aproape că-mi scap arma din mână.

Aproape că mă duc grămadă la pământ.

Nu pot să-mi cred ochilor.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Moartea moartea moartea e pretutindeni.

Atât de multe trupuri amestecate şi doborâte la pământ, încât nu am idee dacă sunt ale noastre sau ale lor, şi încep să mă întreb ce înseamnă, încep să mă îndoiesc de mine însămi şi de această armă din mâna mea, şi nu pot să nu-mi pun întrebări despre aceşti soldaţi, mă întreb cum ar putea să fie exact ca Adam, exact ca celălalt milion de suflete torturate, orfane, care pur şi simplu aveau nevoie să supravieţuiască şi au acceptat singurul loc de muncă pe care-l puteau obţine.

Conştiinţa mea a declarat război împotriva ei însăşi.

Clipesc pentru a alunga lacrimile şi ploaia şi groaza, şi ştiu că trebuie să-mi mişc picioarele, ştiu că trebuie să înaintez şi să fiu curajoasă, că trebuie să lupt, fie că-mi place, fie că nu, întrucât nu pot lăsa ca asta să se întâmple.

Sunt atacată de la spate.

Cineva mă ţintuieşte la pământ, şi faţa mea e îngropată în ţărână, şi lovesc, încerc să ţip, dar simt pistolul smuls din strânsoarea mea, simt un cot în şira spinării, şi ştiu că Adam şi Kenji au dispărut în sufletul bătăliei, şi eu sunt pe cale să mor. Ştiu că s-a terminat, şi nu pare real, cumva, pare ca şi când asta-i o poveste pe care altcineva o spune, ca şi când moartea e o chestie ciudată, distantă, care nu s-a întâmplat

decât oamenilor pe care nu i-ai cunoscut niciodată, şi cu siguranţă nu mi se întâmplă mie, ţie, celorlalţi dintre noi.

Dar iat-o aici.

E un pistol la ceafa mea şi un bocanc apăsat pe spatele meu, şi gura mea e plină cu noroi, şi e un milion de momente inutile pe care nu le-am trăit niciodată, şi e chiar în faţa mea. O văd limpede.

Cineva mă întoarce.

Aceeaşi persoană care îmi ţinea pistolul la ceafă îl are acum îndreptat spre faţa mea, inspectându-mă ca şi când încearcă să mă citească, şi sunt derutată, nu-i înţeleg ochii cenuşii furioşi sau felul băţos în care-şi ţine gura, întrucât nu apasă pe trăgaci. Nu mă omoară, iar asta, asta mai mult decât orice altceva, e ceea ce mă împietreşte.

Trebuie să-mi scot mănuşile.

Temnicerul meu strigă ceva ce nu aud, fiindcă nu mi se adresează mie, nu priveşte în direcţia mea, întrucât vorbeşte cu altcineva, iar eu profit de momentul lui de distragere ca să-mi smulg proteza din oţel pentru degete de pe mâna stângă şi să o arunc pe jos. Trebuie să-mi scot mănuşa. Trebuie să-mi scot mănuşa, deoarece e singura mea şansă de supravieţuire, însă ploaia a umezit materialul prea tare şi mi se lipeşte de piele, refuzând să iasă cu uşurinţă, iar soldatul se răsuceşte prea repede. Vede ce încerc să fac şi mă ridică brusc în picioare, îmi prinde capul cu braţul în jurul gâtului şi-mi lipeşte pistolul de tâmplă.

— Ştiu ce încerci să faci, ciudăţenie mică ce eşti, zice el. Am auzit de tine. Mai faci o singură mişcare şi te omor!

Cumva, nu-l cred.

Nu cred că are voie să mă împuşte, pentru că, dacă voia, ar fi făcut-o deja. Dar aşteaptă ceva. Aşteptă ceva ce nu înţeleg, şi trebuie să acţionez repede. Am nevoie de un plan, dar habar n-am ce să fac, şi nu încerc decât să-i zgârii braţul acoperit, muşchii pe care îi are încordaţi în jurul gâtului meu, şi mă scutură, strigă la mine să încetez să mă zbat, şi mă strânge mai tare, ca să-mi taie respiraţia, iar degetele mele sunt încleştate în jurul antebraţului său, încercând să lupte cu strânsoarea ca de menghină pe care o are în jurul meu, şi nu pot respira, şi sunt panicată, brusc nu mai sunt chiar atât de sigură că n-o să mă omoare, şi nici măcar nu-mi dau seama ce-am făcut până ce nu-l aud ţipând.

I-am strivit toate oasele din braţ.

Cade pe jos, aruncă arma pentru a se apuca de braţ şi urlă de o durere atât de înfiorătoare, încât aproape că sunt tentată să simt remuşcări pentru ce-am făcut.

În schimb, fug.

Nu apuc să fac decât câţiva paşi înainte ca alţi 3 soldaţi să se izbească de mine, alertaţi de ce le-am făcut camaradului lor, şi îmi văd faţa şi mă recunosc. Unul dintre ei îmi pare vag cunoscut, aproape ca şi când am mai văzut înainte acest păr şaten neîngrijit, şi îmi dau seama: aceşti bărbaţi mă cunosc. Aceşti soldaţi mă ştiau când Warner m-a ţinut captivă. Warner a făcut un adevărat spectacol din mine. Fireşte că m-au recunoscut.

Şi nu-mi dau drumul.

Cei 3 mă împing cu faţa în pământ, imobilizându-mi braţele şi picioarele până ce sunt ferm convinsă că s-au hotărât să-mi rupă membrele. Încerc să mă lupt, încerc

să-mi duc mintea unde trebuie pentru a-mi concentra Energia, şi tocmai sunt pe cale să-i dărâm, dar apoi

o lovitură ascuţită în capul meu şi aproape că rămân fără cunoştinţă.

Sunetele se amestecă, vocile devin o masă de zgomote şi nu pot vedea culori, nu ştiu ce mi se întâmplă, întrucât nu-mi mai simt picioarele. Nici măcar nu ştiu dacă merg sau dacă sunt cărată, dar simt ploaia, o simt căzând cu repeziciune pe faţa mea până ce aud sunetul de metal pe metal, aud un zumzet electric familiar şi apoi ploaia se opreşte, dispare din cer, şi ştiu doar 2 lucruri, şi doar unul din ele cu certitudine.

Mă aflu într-un tanc.

Am să mor.

ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Aud clopoţei de vânt.

Aud clopoţei de vânt isterizaţi de un vânt atât de violent, încât e o adevărată ameninţare, şi nu mă pot gândi decât că zăngănitul îmi pare extrem de familiar. Capul încă mi se învârte, dar trebui să rămân cât mai conştientă cu putinţă. Trebuie să aflu încotro sunt dusă. Trebuie să ştiu cât de cât unde mă aflu. Trebuie să am un punct de referinţă şi mă străduiesc să-mi ţin capul drept fără să le dau de ştire că nu sunt inconştientă.

Soldaţii nu vorbesc.

Speram cel puţin să pot afla câte ceva din conversaţiile pe care le-ar putea avea, dar nu-şi adresează niciun cuvânt între ei. Sunt ca nişte maşinării, ca nişte roboţi programaţi să urmeze întocmai o misiune specifică, şi mă întreb, sunt atât de curioasă, nu înţeleg de ce a trebuit să fiu târâtă departe de câmpul de luptă pentru a fi omorâtă. Mă întreb de ce moartea mea trebuie să fie atât de specială. Mă întreb de ce mă cară din tanc spre haosul clopoţeilor de vânt furioşi, şi îndrăznesc să deschid ochii doar un pic, şi aproape că icnesc.

E casa!

E casa aceea, casa de pe teritoriul nereglementat, cea vopsită în nuanţa perfectă de ouă de măcăleandru, şi singura casa tradiţională, funcţională, pe o rază de 800 de

kilometri. E aceeaşi casă despre care Kenji mi-a zis că sigur e o capcană, e aceeaşi casă unde eram sigură c-am să-l întâlnesc pe tatăl lui Warner, iar apoi mă izbeşte din plin. Un baros. Un tren de mare viteză. Un val de înţelegere care-mi striveşte creierul.

Anderson trebuie să fie aici. Probabil că vrea să mă omoare cu mâna lui.

Sunt o livrare specială.

Ba chiar soldaţii apasă pe sonerie.

Aud paşi. Aud scârţâieli şi gemete. Aud vântul trosnind prin lume şi apoi îmi văd viitorul, îl văd pe Anderson torturându-mă de moarte în fiecare fel posibil, şi mă întreb cum am să ies din asta. Anderson e prea isteţ. Probabil că mă va lega de podea şi-mi va tăia mâinile şi picioarele, membru cu membru. Probabil c-o să vrea să se bucure de asta.

El e cel care răspunde la uşă.

— Ah! Domnilor. Vă mulţumesc foarte mult! zice el. Vă rog, urmaţi-mă!

Şi îl simt pe soldatul care mă cară schimbându-şi greutatea sub trupul meu umed, moale, dintr-odată greu. Încep să simt un aer rece pătrunzându-mi în oase şi-mi dau seama c-am alergat prea mult prin ploaia torenţială.

Tremur, şi nu o fac din cauza fricii.

Ard, şi nu o fac din cauza furiei.

Sunt atât de copleşită de emoţii, încât chiar şi dacă aş avea forţa de a mă apăra nu sunt convinsă c-aş putea s-o fac cum trebuie. E uimitor în cât de multe feluri mi-aş putea întâlni sfârşitul azi.

Anderson miroase intens, a pământ reavăn; îi simt mirosul chiar dacă sunt purtată în braţele altcuiva, iar parfumul

e tulburător de plăcut. Închide uşa în urma noastră imediat după ce îi sfătuieşte pe soldaţii aflaţi în aşteptare să se întoarcă la muncă. Ceea ce e practic un ordin să se ducă să mai ucidă câţiva oameni.

Cred că încep să halucinez.

Văd un şemineu cald precum acelea despre care doar am citit. Văd o cameră de zi tihnită, cu canapele moi şi un covor persan gros întins pe podea. Văd o poliţă cu poze pe care nu le pot recunoaşte de aici, iar Anderson îmi spune să mă trezesc, spune trebuie să faci o baie, te-ai cam murdărit, nu-i aşa, iar asta nu-i acceptabil, nu? Am nevoie să fii trează şi complet coerentă, ori asta n-o să fie deloc distractiv, zice el, şi sunt destul de sigură că-mi pierd minţile.

Simt bufnetul unor paşi grei urcând o scară şi-mi dau seama că trupul meu se mişcă odată cu el. Aud o uşă deschizându-se cu un scârţâit, aud sunetul altor paşi şi se rostesc nişte cuvinte pe care nu le mai pot distinge. Cineva spune ceva cuiva şi sunt lăsată pe o podea rece, tare.

Mă aud scâncind.

— Ai grijă să nu-i atingi pielea, e singura propoziţie pe care o înţeleg cap-coadă.

Restul e „baie" şi „somn" şi „dimineaţă" şi „nu, nu cred" şi „foarte bine", şi aud o altă uşă trântindu-se. E cea de lângă capul meu.

Cineva încearcă să-mi scoată costumul.

Deschid ochii atât de repede, încât mă doare; simt ceva arzând prin mine, prin capul meu, până ce mă loveşte fix în ochi, şi ştiu că sunt un amestec de foarte multe lucruri în clipa de faţă. Nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am mâncat ceva, şi n-am mai pus geană pe geană de

mai bine de 24 de ore. Sunt udă până la piele, capul îmi bubuie de durere, trupul meu a fost răsucit şi călcat în picioare şi simt un milion de feluri diferite de durere. Dar n-am să-i îngădui unui bărbat să-mi scoată hainele. Aş prefera mai degrabă să fiu moartă.

Dar vocea pe care o aud nu e deloc masculină. Sună blând şi delicat, maternă. Femeia îmi vorbeşte într-o limbă pe care n-o înţeleg, dar poate că e doar capul meu cel care nu înţelege nimic. Scoate sunete de alinare, îşi freacă mâinile în cercuri pe spatele meu. Aud apă curgând şi simt căldura ridicându-se în jurul meu, şi e atât de cald, par a fi aburi, şi cred că asta trebuie să fie o baie, sau o cadă, şi nu pot să nu mă gândesc că n-am mai făcut un duş de când eram la Punct cu Warner.

Încerc să deschid ochii şi nu reuşesc.

E ca şi când două nicovale stau pe pleoapele mele, ca şi când totul e negru şi murdar şi confuz şi obositor, şi nu pot desluşi decât circumstanţele generale ale situaţiei mele. Văd prin ceva un pic mai mare decât o despicătură; văd doar porţelanul lucios a ceea ce presupun că e o cadă, şi mă târăsc spre ea în pofida protestelor din urechea mea, şi mă caţăr pe ea.

Mă răstorn direct în apa fierbinte complet îmbrăcată, cu mănuşile şi cizmele şi costumul intacte, şi e o plăcere incredibilă pe care nu mă aşteptam s-o experimentez.

Oasele încep să mi se topească şi dinţii îşi opresc clănţănitul şi muşchii învaţă să mi se relaxeze. Părul îmi pluteşte în jurul feţei şi îl simt gâdilindu-mi nasul.

Mă scufund sub apă.

Adorm.

ȘAIZECI ȘI OPT

Mă trezesc într-un pat divin şi port hainele unui băiat.

Mi-e cald şi bine, dar încă simt scârţâitul din oasele mele, durerea din cap, confuzia care-mi întunecă mintea. Mă ridic în capul oaselor. Mă uit în jur.

Mă aflu în dormitorul cuiva.

Aşternuturile de pe pat sunt în nuanţe de albastru şi portocaliu, decorate cu mici mănuşi de baseball. Într-o parte a camerei există un mic birou cu un scăunel, şi o comodă pe care se află o colecţie de trofee din plastic aşezate în şiruri perfect drepte. Văd o uşă din lemn simplă cu un mâner tradiţional rotund din alamă, care probabil duce afară; văd o pereche de oglinzi glisante, care probabil ascund un dressing. Mă uit în dreapta mea şi găsesc o noptieră cu un ceas deşteptător şi un pahar cu apă, pe care-l înşfac imediat.

E aproape stânjenitor cât de repede îl golesc.

Mă dau jos din pat ca să descopăr că port o pereche de pantaloni scurţi bleumarin, care îmi atârnă atât de jos pe talie, încât mă tem c-o să-mi cadă de tot. Mai port un tricou gri cu un soi de logo pe el şi înot în prea mult material. N-am şosete. Nici mănuşi. Nici lenjerie intimă.

N-am nimic.

Mă întreb dacă am voie să ies afară şi mă hotărăsc că merită să încerc. Habar n-am ce caut aici. Habar n-am de ce încă n-am murit.

Încremenesc în faţa uşilor cu oglindă.

Părul meu a fost spălat bine şi îmi încadrează faţa în bucle dese, moi. Pielea mea e luminoasă şi, cu excepţia câtorva zgârieturi, e aproape intactă. Ochii mei sunt mari; un amestec ciudat, vibrant, de verde şi albastru clipind înapoi la mine, surprinşi şi surprinzător de neînfricaţi.

Dar gâtul meu...

Gâtul meu e o harababură purpurie, o vânătaie mare care-mi strică întregul aspect. Nu-mi dădusem seama cât de tare fusesem sufocată ieri – cred c-a fost ieri –, şi abia acum îmi dau seama cât de dificil îmi e să înghit. Inspir adânc şi trec pe lângă oglinzi. Trebuie să găsesc o cale de-a ieşi de-aici.

Uşa se deschide la atingerea mea.

Mă uit pe hol după vreun semn de viaţă. Habar n-am cât e ceasul sau în ce m-am băgat. Nu ştiu dacă există cineva în această casă cu excepţia lui Anderson – şi a persoanei care m-a ajutat în baie –, dar trebuie să evaluez situaţia. Trebuie să-mi dau seama cu exactitate în ce pericol mă aflu înainte să pot născoci un plan pentru a putea fugi de-aici.

Încerc să cobor scările pe vârfuri.

Nu merge.

Scările scârţâie şi gem sub greutatea mea, şi de-abia am ocazia de a da înapoi înainte să-l aud strigându-mă pe nume. E jos.

Anderson e jos.

— Nu te sfii, zice el şi aud un foşnet care seamănă cu cel al unei hârtii. Am mâncare pentru tine şi ştiu că probabil mori de foame.

Inima îmi bate deodată în gât. Mă întreb ce alegeri am, ce opţiuni trebuie să iau în considerare, şi mă hotărăsc că nu mă pot ascunde de el în propria sa ascunzătoare.

Îl întâlnesc jos.

E acelaşi bărbat chipeş care era şi înainte. Părul perfect aranjat, hainele apretate, curate, atent călcate. Se află în camera de zi, într-un fotoliu, cu o pătură peste picioare. Observ un baston superb, rustic, minuţios sculptat, rezemat de braţul fotoliului. Anderson are un teanc de hârtii în mână.

Simt miros de cafea.

— Te rog, îmi zice el, deloc surprins de aspectul meu ciudat, sălbatic. Ia loc.

Iau loc.

— Cum te simţi? mă întreabă.

Ridic privirea. Nu-i răspund.

El încuviinţează din cap.

— Da, păi, sunt convins că eşti foarte surprinsă să mă vezi aici. E o căsuţă drăguţă, nu-i aşa? Se uită de jur împrejur. Am pus să fie conservată la scurt timp după ce mi-am mutat familia în ceea ce e acum Sectorul 45. Acest sector trebuia să fie al meu, la urma urmei. S-a dovedit a fi un loc ideal pentru a-mi depozita soţia. Anderson flutură din mână. Aparent, nu-i place în complexuri, zice el, ca şi când ar trebui să am habar despre cine vorbeşte.

Să-şi *depoziteze* soţia?

Nu ştiu de ce îngădui ca vorbele care ies din gura lui să mă surprindă.

Anderson pare să remarce confuzia mea. E amuzat.

— Să-nţeleg că îndrăgostitul meu fiu nu ţi-a povestit despre preaiubita sa mamă? Nu ţi-a împuiat capul cu prostii despre iubirea lui penibilă faţă de creatura care i-a dat viaţă?

— Poftim? e primul cuvânt pe care-l rostesc.

— Sunt de-a dreptul şocat! zice Anderson, zâmbind de parcă nu e deloc şocat. Nu s-a deranjat să menţioneze că are o mamă bolnavă, suferindă, care locuieşte în casa asta? Nu ţi-a spus că de-asta a vrut postul de-aici, din acest sector, cu atâta disperare? Nu? Nu ţi-a povestit nimic despre asta? continuă Anderson, înclinând capul într-o parte. Sunt pur şi simplu şocat, minte el din nou.

Încerc să-mi potolesc bătăile inimii, încerc să-mi dau seama de ce Dumnezeu îmi spune asta, încerc să fiu cu un pas înaintea lui, dar se descurcă de minune să mă deruteze naibii din ce în ce mai tare.

— Când am fost ales comandant suprem, continuă el, urma s-o las pe mama lui Aaron aici şi pe el să-l iau cu mine în capitală. Însă băiatul nu voia să-şi lase mama singură. Voia să aibă grijă de ea. Nu voia s-o părăsească. Voia *să fie* cu ea ca un *copil* prost, zice el, ridicând vocea la sfârşit, uitând că stă de vorbă cu mine.

Înghite. Îşi recapătă calmul.

Iar eu aştept.

Aştept nicovala pe care se pregăteşte să mi-o scape în cap.

— Ţi-a spus cumva câţi soldaţi voiau să se ocupe de conducerea Sectorului 45? Din câţi candidaţi bine pregătiţi am putut alege? El avea doar 18 ani! Râde. Toată lumea a crezut că Aaron înnebunise. Dar i-am oferit această ocazie, zice Anderson. M-am gândit c-ar fi bine pentru el să îşi asume o astfel de responsabilitate.

Încă aştept.

Un oftat adânc, satisfăcut.

— Ţi-a spus vreodată, zice Anderson, ce-a fost nevoit să facă pentru a dovedi că era demn de acest post?

Iat-o.

— Ţi-a spus vreodată ce l-am pus să facă pentru a câştiga postul?

Simt c-am murit pe dinăuntru.

— Nu, zice Anderson, cu ochii luminoşi, prea luminoşi. Bănuiesc că n-a vrut să menţioneze partea aia, nu-i aşa? Pun pariu că n-a inclus acea parte a trecutului său, nu-i aşa?

Nu vreau să aud asta. Nu vreau să ştiu asta. Nu vreau să-l mai ascult...

— Nu-ţi face griji, zice Anderson. N-am să-ţi stric plăcerea de a afla. Mai bine îl las pe el să-ţi împărtăşească aceste detalii.

Nu mai sunt calmă. Nu sunt calmă şi oficial am început să mă panichez.

— Mă voi întoarce la bază cât de curând, zice Anderson, sortându-şi hârtiile, nepărând să-l deranjeze că poartă o conversaţie de unul singur cu mine. Nu suport să stau sub acelaşi acoperiş cu maică-sa pentru mult timp – din păcate, nu mă înţeleg prea bine cu cei bolnavi –, dar asta s-a dovedit a fi o mică tabără convenabilă în condiţiile de faţă. Am folosit-o drept bază de la care să supraveghez tot ce se întâmplă la complexuri.

Bătălia.

Lupta.

Vărsarea de sânge şi Adam şi Kenji şi Castle şi toţi cei pe care i-am lăsat în urmă

Cum am putut să uit

Posibilităţile îngrozitoare, înspăimântătoare, îmi fulgeră în minte. Habar n-am ce s-a întâmplat. Dacă ei sunt bine. Dacă ei ştiu că sunt în viaţă. Dacă a reuşit Castle să-i recupereze pe Brendan şi Winston.

Dacă vreun om pe care-l cunosc a murit.

Ochii mei sunt înnebuniți, țâșnind de colo-colo. Mă ridic în picioare, convinsă că asta e doar o capcană elaborată, că poate cineva o să mă ciopârțească de la spate sau cineva așteaptă în bucătărie cu un satâr, și nu pot respira, gâfâi și încerc să-mi dau seama ce să fac ce să fac ce să fac, și întreb:

— Ce caut aici? De ce m-ai adus aici? De ce nu m-ai omorât încă?

Anderson se uită la mine. Își lasă capul într-o parte. Spune:

— Sunt foarte supărat pe tine, Juliette. Foarte, foarte supărat. Ai făcut un lucru foarte rău.

— Ce? pare a fi singura întrebare pe care știu s-o pun. Despre ce vorbești?

Pentru o clipă de nebunie, mă întreb dacă știe ce s-a întâmplat cu Warner. Aproape că mă îmbujorez.

Însă el inspiră adânc. Își înșfacă bastonul care se reazemă de brațul fotoliului. Trebuie să se folosească de întreaga parte superioară a trupului pentru a se ridica. Tremură, chiar și cu bastonul care-l sprijină.

E schilodit.

— Tu mi-ai făcut asta. Ai reușit să mă învingi. M-ai împușcat în picioare. Aproape că m-ai împușcat în inimă. Și mi-ai răpit fiul.

— Nu, icnesc eu, aia n-a fost...

— Tu mi-ai făcut asta, mi-o retează el. Iar acum vreau despăgubiri.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Să respir. Trebuie să-mi amintesc să respir.

— E chiar remarcabil, zice Anderson, ceea ce-ai reuşit să faci de una singură. Erau doar 3 oameni în camera aia, zice el. Tu, eu şi fiul meu. Soldaţii mei supravegheau întreaga zonă în căutare de oameni care ar fi putut veni cu tine, şi au spus c-ai venit singură. Tace pentru o clipă. Vezi tu, eu chiar credeam c-ai să vii însoţită de o echipă. Nu credeam c-aveai să fii suficient de curajoasă pentru a te întâlni cu mine de una singură. Dar apoi m-ai dezarmat fără ajutorul cuiva şi ţi-ai recuperat ostaticii. A trebuit să cari doi bărbaţi – inclusiv pe fiul meu – şi să-i duci la adăpost. Cum ai reuşit să faci asta îmi depăşeşte complet nivelul de înţelegere.

Şi apoi mă loveşte din plin: alegerea asta e simplă.

Fie îi spun adevărul despre Kenji şi Adam şi risc să-l fac pe Anderson să se ducă după ei, fie îmi asum vina.

Aşa că mă uit în ochii lui Anderson.

Încuviinţez din cap. Spun:

— Mi-ai zis că sunt o fetiţă toantă. Ai spus că sunt prea laşă ca să mă apăr.

Pentru prima dată, Anderson se simte stânjenit. Pare să-şi dea seama că probabil aş putea să-i fac din nou acelaşi lucru, chiar acum, dacă aş vrea.

Şi mă gândesc în sinea mea că da, probabil aş face-o. Ce idee excelentă!

Dar, deocamdată, încă sunt ciudat de curioasă să văd ce vrea de la mine. De ce îmi vorbeşte. Nu mă gândesc să-l atac pe loc; ştiu că am un avantaj asupra lui acum. Ar trebui să-l pot doborî cu uşurinţă.

Anderson îşi drege vocea.

— Plănuiam să mă întorc în capitală, zice el. Inspiră adânc. Dar e limpede că treaba mea încă nu s-a sfârşit aici. Oamenii tăi complică infinit lucrurile şi devine din ce în ce mai greu să-i ucid pur şi simplu pe toţi civilii. Face o pauză. Ei bine, nu, de fapt, asta nu-i adevărat. Nu e greu să-i omor, doar că nu mai e eficient de-acum. Se uită la mine. Dacă ar fi să-i ucid pe toţi, n-aş mai avea ce popor să conduc, nu-i aşa?

Anderson râde. Râde de parcă a spus ceva haios.

— Ce vrei de la mine? îl întreb.

Inspiră adânc. Zâmbeşte.

— Trebuie să recunosc, Juliette... că sunt de-a dreptul impresionat. Ai putut să mă învingi de una singură. Ai fost suficient de prevăzătoare să-mi iei fiul ostatic. Ai salvat doi dintre oamenii tăi. Ai provocat un *cutremur* pentru a-ţi salva restul echipei!

Râde. Râde şi râde şi râde.

Nu mă deranjez să-i spun că doar 2 dintre acele lucruri sunt adevărate.

— Acum înţeleg că fiul meu avea dreptate. Ai *putea* fi nepreţuită pentru noi, mai ales acum. Cunoşti interiorul sediului lor mai bine decât ar putea Aaron să-şi amintească.

Vasăzică, Warner a fost să-şi vadă tatăl.

I-a împărtăşit secretele noastre. Fireşte c-a făcut-o. Nu-mi pot imagina de ce sunt atât de surprinsă.

— Tu, îmi zice Anderson, m-ai putea ajuta să-i distrug pe toţi prietenii tăi. Mi-ai putea spune tot ce trebuie să ştiu. Mi-ai putea spune totul despre celelalte ciudăţenii ale naturii, despre ce sunt în stare, care le sunt forţele şi slăbiciunile. M-ai putea duce la ascunzătoarea lor. Ai face orice-ţi cer.

Vreau să-l scuip între ochi.

— Mai degrabă prefer *să mor*, îi spun. Mai degrabă prefer să fiu arsă de vie.

— Oh, mă îndoiesc de asta, zice el. Îşi schimbă greutatea asupra bastonului ca să stea mai bine. Cred că te-ai răzgândi dacă ai avea ocazia cu adevărat să-ţi simţi pielea de pe faţă topindu-se. Dar, zice el, nu sunt lipsit de amabilitate. Cu siguranţă nu voi respinge această opţiune, dacă eşti chiar atât de interesată.

Un om îngrozitor, îngrozitor...

Zâmbeşte, larg, satisfăcut de tăcerea mea.

— Da, mă gândeam eu.

Uşa din faţă se deschide.

Nu mişc. Nu mă întorc. Nu ştiu dacă vreau să văd ce urmează să mi se întâmple, dar apoi îl aud pe Anderson întâmpinându-şi vizitatorul. Invitându-l înăuntru. Spunându-i să salute noul lor musafir.

Warner păşeşte în câmpul meu vizual.

Dintr-odată mă simt slăbită până în măduva oaselor, mi-e rău şi sunt uşor umilită. Warner nu spune niciun cuvânt. Poartă costumul lui perfect cu părul lui perfect şi seamănă exact cu acel Warner pe care l-am văzut prima dată; singura diferenţă acum e privirea din ochii lui. Se zgâieşte la mine într-o stare de şoc atât de istovitoare, încât zici că i s-a făcut rău.

— Copii, vă cunoașteți, nu-i așa?

Anderson e singurul care râde.

Warner respiră de parcă a escaladat câțiva munți, de parcă nu înțelege ce vede sau de ce vede asta, și se uită lung la gâtul meu, la ceea ce trebuie să fie o vânătaie urâtă cu umflături ce-mi pătează pielea, și fața i se schimonosește în ceva ce pare furie și groază și durere sufletească. Ochii îi coboară spre tricoul și pantalonii mei, iar gura i se deschide suficient ca eu s-o observ, înainte ca el să se stăpânească, alungându-și emoțiile de pe față. Se străduiește să rămână calm, dar văd mișcările rapide ale pieptului său. Vocea lui nu e la fel de puternică pe cât ar putea fi când spune:

— Ce caută aici?

— Am pus să fie adusă aici pentru noi, zice Anderson simplu.

— Pentru ce? întreabă Warner. Ai spus că n-o voiai...

— Ei bine, zice Anderson, meditând. Asta nu-i întru totul adevărat. Am putea beneficia de pe urma ei, dar m-am hotărât în ultimul moment că nu mai eram interesat de compania ei. Clatină din cap. Își coboară privirea spre picioarele lui. Oftează. E extrem de *frustrant* să fii schilodit în halul ăsta, zice el, râzând din nou. E pur și simplu incredibil de *frustrant*. Dar, zice el, zâmbind, cel puțin am găsit o metodă rapidă și ușoară de a repara problema asta. S-o fac să revină la normal, cum se spune. Va fi ca o magie.

Ceva în legătură cu ochii lui, cu zâmbetul acela bolnav din vocea lui, cu felul în care spune ultima propoziție mă face să-mi fie rău.

— Ce vrei să spui? îl întreb, fiindu-mi aproape teamă să aud răspunsul.

— Sunt surprins că trebuie să mă întrebi, draga mea. Vreau să zic, zău aşa – chiar credeai că n-o să observ umărul nou-nouț al fiului meu? Râde. Credeai că n-o să mi se pară ciudat să-l văd venind acasă nu doar nevătămat, ci și complet *vindecat*? Nicio cicatrice, niciun loc dureros, nicio slăbiciune – ca şi când nici măcar nu fusese împuşcat vreodată! E un miracol, zice el. Un miracol, mă informează fiul meu, care a fost executat de două dintre micuțele tale ciudățenii.

— Nu!

Groaza creşte înlăuntrul meu, orbindu-mă.

— O, ba da! Se uită la Warner. Nu-i aşa, fiule?

— Nu! icnesc eu. O, Doamne... Ce-ai făcut... UNDE SUNT FETELE...

— Calmează-te, îmi zice Anderson. Sunt perfect nevătămate. Pur şi simplu am pus să fie prinse, la fel cum am pus să fii şi tu prinsă. Trebuie să le țin în viață şi sănătoase dacă urmează să mă vindece, nu crezi?

— Ştiai despre asta? Mă întorc spre Warner, agitată. Tu ai făcut asta? Ştiai...

— Nu... Juliette, zice el, îți jur... asta n-a fost ideea mea...

— Vă agitați amândoi pentru o nimica toată, zice Anderson, fluturând leneş din mână în direcția noastră. Avem lucruri mult mai importante de care trebuie să ne ocupăm acum. Chestiuni urgente de rezolvat.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Warner.

El nu pare să respire.

— Dreptate, fiule. Anderson se zgâieşte la mine acum. Vorbesc despre dreptate. Îmi place ideea de a îndrepta lucrurile. De a face din nou ordine în lume. Şi aşteptam să soseşti ca să-ți arăt exact la ce mă refer. Asta, zice el, e ceea

ce-ar fi trebuit să fac de prima dată. Se uită la Warner. Mă asculţi? Fii extrem de atent acum. Te uiţi?

Scoate un pistol.

Şi mă împuşcă în piept.

ȘAPTEZECI

Inima mea a explodat.

Sunt aruncată pe spate, şi mă împiedic de propriile-mi picioare până ce cad, izbindu-mi capul de podeaua mochetată, iar braţele mele nu fac prea mare lucru pentru a-mi amortiza căderea. E o durere pe care n-am cunoscut-o vreodată, o durere pe care nu credeam c-o s-o pot simţi vreodată, pe care nici nu mi-aş fi închipuit-o vreodată. E ca şi când o dinamită a explodat în pieptul meu, ca şi când mi s-a dat foc pe dinăuntru, şi dintr-odată totul încetineşte.

Vasăzică, gândesc eu, aşa te simţi când mori.

Clipesc şi pare că durează o veşnicie. Văd un şir de imagini neclare în faţa mea, culori şi trupuri şi lumini legănându-se, mişcări întrerupte amestecate laolaltă. Sunetele sunt deformate, trunchiate, prea înalte şi prea joase pentru mine pentru a le auzi clar. Simt explozii reci, electrice, prin venele mele, ca şi când fiecare parte din trupul meu a adormit şi încearcă să se trezească din nou.

Există un chip în faţa mea.

Încerc să mă concentrez asupra formei, culorilor, încerc să mă concentrez, dar e prea greu şi dintr-odată nu pot respira, dintr-odată mă simt de parcă am cuţite în gât, găuri în plămâni, şi cu cât clipesc mai tare, cu atât mai puţin sunt în stare să văd. Deodată nu mai pot decât să inspir scurt, mici gâfâieli care-mi aduc aminte de când eram mică şi

doctorii îmi spuneau că sufăr de atacuri de astm. Totuşi, se înşelau; respiraţiile mele scurte n-aveau nicio treabă cu astmul. Ci cu panica şi anxietatea şi hiperventilaţia. Însă această senzaţie pe care o simt acum e foarte asemănătoare cu ce experimentam atunci. E ca şi când încerc să înghit oxigen respirând prin cel mai subţire pai. Ca şi când plămânii mei pur şi simplu se închid şi pleacă în vacanţă. Simt ameţeala preluând controlul, senzaţia de delir preluând controlul. Şi durerea, durerea, *durerea*. Durerea e îngrozitoare. Durerea e cea mai rea. Durerea nu pare să înceteze niciodată.

Dintr-odată sunt oarbă.

Mai degrabă simt decât văd sângele, îl simt curgând din mine în timp ce clipesc şi clipesc şi clipesc într-o încercare disperată de a-mi recăpăta vederea. Dar nu văd nimic altceva decât o pâclă de alb. Nu aud nimic altceva decât bubuitul din timpane şi gâfâiala gâfâiala gâfâiala frenetică scurtă, scurtă, scurtă a respiraţiei mele, şi mă simt fierbinte, atât de fierbinte, sângele trupului meu e încă proaspăt şi cald şi băltind sub mine, în jurul meu.

Viaţa se scurge din mine şi mă face să mă gândesc la moarte, mă face să mă gândesc la cât de scurtă e viaţa pe care am trăit-o şi cât de puţin am trăit-o. Cum mi-am petrecut cei mai mulţi ani tremurând de frică, fără să lupt vreodată pentru mine, mereu încercând să fiu ceea ce-şi doreau ceilalţi. Timp de 17 ani am încercat să mă transform în ceea ce speram că-i va face pe alţii să se simtă confortabil, în siguranţă, neameninţaţi.

Şi niciodată nu m-a ajutat.

Voi fi murit fără să realizez ceva. Sunt în continuare un nimeni. Nu sunt altceva decât o fetiţă prostuţă care sângerează de moarte pe podeaua unui bolnav mintal.

Şi gândesc: dacă aş putea s-o fac din nou, aş face-o complet diferit.

Aş fi mai bună. Aş face ceva cu viaţa mea. Aş schimba lucrurile în lumea asta jalnică, jalnică.

Şi aş începe prin a-l omorî pe Anderson.

Păcat că eu sunt deja cu un picior în groapă.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Deschid ochii.

Mă uit în jur și mă minunez la această viziune stranie a vieții de apoi. Ciudat, că Warner e aici, că încă nu pot să mă mișc, că încă simt această durere nemaiîntâlnită. Mai ciudat mi se pare să le văd pe Sonya și pe Sara în fața mea. Nici măcar nu pot pretinde că înțeleg prezența lor în această imagine.

Aud lucruri.

Sunetele încep să vină mai clare și, din cauză că nu-mi pot înălța capul ca să privesc de jur împrejur, încerc în schimb să mă concentrez asupra lucrurilor pe care ei le spun.

Se ceartă.

— Trebuie s-o faceți! strigă Warner.

— Dar nu putem... Nu p-putem s-o atingem, zice Sonya, plângând. N-avem efectiv cum s-o ajutăm...

— Nu pot să cred că ea chiar moare, icnește Sara. Nu credeam că vorbești serios...

— Nu moare! insistă Warner. N-o să moară! Vă rog, ascultați-mă, vă spun, zice el, disperat acum, o puteți ajuta... Am tot încercat să vă explic că tot ce trebuie să faceți e să mă atingeți pe mine și eu vă pot prelua puterea... eu pot fi transferul, o pot controla și vă pot redirecționa Energia...

— Asta nu e cu putință, zice Sonya. Asta nu-i... Castle nu a spus niciodată c-ai putea face asta... Ne-ar fi spus dacă puteai s-o faci...

— Iisuse, vă rog, ascultaţi-mă! zice el şi vocea i se frânge. Nu încerc să vă păcălesc...

— Ne-ai răpit! strigă amândouă în acelaşi timp.

— Nu eu am făcut-o! Nu eu am poruncit răpirea voastră...

— Cum am putea avea încredere în tine? întreabă Sara. De unde ştim că nu tu i-ai făcut asta?

— De ce nu vă pasă? Warner respiră extrem de tare acum. Cum e posibil să nu vă pese? De ce nu vă pasă că sângerează de moarte... Credeam că sunteţi prietenele ei...

— Fireşte că suntem! exclamă Sara, şi vocea i se frânge la ultimul cuvânt. Dar cum o putem ajuta acum? Unde o putem duce? La cine o putem duce? Nimeni n-o poate atinge şi a pierdut deja o mulţime de sânge... Uită-te doar la...

O inspiraţie scurtă.

— Juliette?

Paşii tropăie tropăie tropăie pe podea. Fug la capul meu. Toate sunetele se lovesc unul de altul, ciocnindu-se din nou, învârtindu-se în jurul meu. Nu pot să cred că încă n-am murit.

Habar n-am de cât timp stau întinsă aici.

— Juliette? JULIETTE...

Vocea lui Warner e o funie de care vreau să mă agăţ. Vreau s-o prind şi s-o leg în jurul meu, şi vreau ca el să mă ridice din această lume paralizată în care am fost prinsă. Vreau să-i spun să nu-şi facă griji, că e bine, că eu voi fi OK, întrucât am acceptat-o, sunt pregătită să mor acum, dar nu pot. Nu pot spune nimic. Încă nu pot să respir, încă nu-mi pot mişca buzele pentru a forma cuvinte. Nu pot

decât să icnesc dureros şi să mă întreb de ce naiba trupul meu încă n-a cedat.

Dintr-odată, Warner îmi încalecă trupul care sângerează, având grijă să nu permită ca vreo parte din greutatea lui să mă atingă, şi îmi suflecă mânecile. Mă apucă de braţele goale şi spune:

— O să fii bine. O să reparăm asta... Ele mă vor ajuta să reparăm asta, iar tu... tu vei fi bine. Warner inspiră adânc de câteva ori. O să fii perfectă. Mă auzi? Juliette, poţi să mă auzi?

Clipesc spre el. Clipesc şi clipesc şi clipesc spre el şi-mi dau seama că încă sunt fascinată de ochii lui. O nuanţă extrem de uluitoare de verde.

— Amândouă, apucaţi-mă de braţe! le strigă el fetelor, cu mâinile încă strângându-mă ferm de umeri. Acum! Vă rog! Vă *implor*...

Şi, din cine ştie ce motiv, ele îl ascultă.

Poate c-au văzut ceva în el, au văzut ceva pe faţa lui, în trăsăturile lui. Poate că văd ceea ce văd şi eu din această perspectivă dezmembrată, înceţoşată. Disperarea din expresia lui, chinul din trăsăturile lui, felul în care se uită la mine, de parcă ar muri dacă aş face-o şi eu.

Şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc că e un dar de despărţire de această lume foarte interesant.

Că cel puţin, la final, n-am murit singură.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Am orbit din nou.

Căldura curge în ființa mea cu o asemenea intensitate, încât mi-a acaparat vederea. Nu simt nimic decât o căldură fierbinte, fierbinte, extrem de fierbinte care-mi inundă oasele, nervii, pielea, celulele.

Totul a luat foc.

La început, cred că e aceeași căldură din pieptul meu, aceeași durere de la gaura în care era cândva inima mea, dar apoi îmi dau seama că această căldură nu-mi face rău. E un soi de căldură alinătoare. Atât de potentă, atât de intensă, dar cumva e bine-venită. Trupul meu nu vrea s-o respingă. Nu vrea să se îndepărteze de ea, nu caută să se protejeze de ea.

De fapt, îmi simt spatele ridicându-se de pe podea când focul îmi ajunge în plămâni. Dintr-odată icnesc în respirații hiperventilate uriașe, vuitoare, luând guri mari de aer de parcă aș putea plânge dacă n-o fac. Beau oxigen, îl devorez, mă înec cu el, absorbindu-l cât mai repede cu putință; întregul trup mi se agită în timp ce se străduiește să revină la normal.

Îmi simt pieptul ca și când a fost cusut laolaltă, ca și când carnea se regenerează singură, se vindecă singură cu o viteză inumană, și clipesc și respir și-mi mișc capul și încerc să văd, dar totul e extrem de încețoșat, încă neclar,

dar devine mai uşor. Îmi simt degetele de la mâini şi picioare şi viaţa din membrele mele, şi chiar îmi pot auzi inima bătând din nou, şi dintr-odată văd clar feţele aflate deasupra mea.

Dintr-odată, căldura dispare.

Mâinile dispar.

Mă prăbuşesc la loc pe podea.

Şi totul se întunecă.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Warner doarme.

Ştiu asta fiindcă doarme lângă mine. E atât de întuneric, încât trebuie să clipesc de câteva ori pentru a înţelege că de data asta nu sunt oarbă. Arunc o privire pe fereastră şi văd luna aproape plină, revărsând lumină în această cămăruţă.

Încă sunt aici. În casa lui Anderson. În ceea ce probabil a fost cândva dormitorul lui Warner.

Iar el doarme pe perna de lângă mine.

Trăsăturile lui sunt extrem de blânde, extrem de eterice în lumina lunii. Faţa lui e înşelător de calmă, extrem de naivă şi nevinovată. Şi mă gândesc la cât de imposibil e că el se află aici, întins lângă mine. Că eu sunt aici, întinsă lângă el.

Că ne aflăm împreună în patul copilăriei lui.

Că el mi-a salvat viaţa.

Imposibil e un cuvânt atât de stupid.

Mă foiesc un pic de tot şi Warner reacţionează imediat, ridicându-se brusc în capul oaselor, cu pieptul mişcându-i-se repede, clipind întruna. Se uită la mine, vede că sunt trează, că ochii mei sunt deschişi, şi încremeneşte.

Există atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun! Atât de multe lucruri pe care trebuie să i le spun! Atât de multe lucruri pe care trebuie să le fac acum, pe care trebuie să le sortez, pe care trebuie să le hotărăsc.

Dar, deocamdată, am doar o singură întrebare.

— Unde-i tatăl tău? șoptesc eu.

Îi ia câteva clipe să-și găsească glasul.

— S-a întors la bază, răspunde Warner. A plecat imediat după... – șovăie, se chinuie o secundă – imediat după ce te-a împușcat.

Incredibil.

M-a lăsat să sângerez pe toată podeaua camerei lui de zi. Ce cadou frumos pentru fiul lui să curețe! Ce lecție frumoasă pentru fiul lui să învețe! Îndrăgostește-te, și ai ocazia să-ți vezi iubita împușcată.

— Deci el nu știe că sunt aici? îl întreb pe Warner. Nu știe că trăiesc?

Warner clatină din cap.

— Nu.

Și gândesc *Bine*. Asta-i foarte bine. Va fi mult mai bine dacă mă consideră moartă.

Warner încă se uită la mine. Se uită și se uită și se uită la mine de parcă vrea să mă atingă, dar îi e prea teamă să se apropie. Într-un final, șoptește:

— Iubire, ești bine? Cum te simți?

Și zâmbesc în sinea mea, gândindu-mă la toate felurile în care i-aș putea răspunde la întrebare.

Mă gândesc la cum trupul meu e mai epuizat, mai învins, mai secătuit decât a fost vreodată în toată viața mea. Mă gândesc la cum n-am înghițit nimic de la ultimul pahar de apă de acum 2 zile. La cum n-am fost niciodată mai derutată în privința oamenilor, în privința felului în care ei par să fie și cine sunt cu adevărat, și mă gândesc la cum stau întinsă aici, împărțind un pat într-o casă care ni s-a spus că nu mai există, cu unul dintre cei mai detestați și mai de

temut oameni din Sectorul 45. Şi mă gândesc la cum acea creatură înspăimântătoare e capabilă de o asemenea tandreţe, cum mi-a salvat viaţa. Cum tatăl lui m-a împuşcat în piept. Cum în urmă cu doar câteva ore zăceam într-o baltă de sânge.

Mă gândesc la cum prietenii mei sunt probabil în continuare la luptă, cum Adam trebuie să sufere neştiind unde sunt sau ce mi s-a întâmplat. Cum Kenji încă duce pe umeri prea multe greutăţi. Cum Brendan şi Winston s-ar putea să fie în continuare pierduţi. Cum oamenii de la Punctul Omega s-ar putea să fie toţi morţi. Şi asta mă face să mă gândesc.

Mă simt mai bine decât m-am simţit vreodată în toată viaţa mea.

Sunt uimită de cât de diferit mă simt acum. De cât de diferite vor fi lucrurile de-acum înainte. Am foarte multe de făcut. Foarte multe răfuieli de pus la punct. Foarte mulţi prieteni care au nevoie de ajutorul meu.

Întrucât totul s-a schimbat.

Deoarece, odată ca niciodată, eu eram doar o copilă.

Astăzi sunt în continuare o copilă, însă de data asta am o voinţă de fier şi 2 pumni de oţel şi am îmbătrânit cu 50 de ani. Acum ştiu în sfârşit ce fac. Mi-am dat seama în sfârşit că sunt suficient de puternică – poate chiar şi-un pic curajoasă –, că poate de data asta pot să fac ceea ce eram menită să fac.

De data asta sunt o forţă.

O deviaţie a naturii umane.

Sunt dovada vie a faptului că natura a dat-o în mod oficial în bară, că se teme de ce-a făcut, de ce-a devenit.

Şi sunt mai puternică. Mai mânioasă.

Sunt pregătită să fac ceva ce cu siguranţă voi regreta, dar de data asta nu-mi pasă. M-am săturat să fiu amabilă. M-am săturat să fiu agitată. Nu-mi mai este teamă de nimic.

În viitorul meu se întrezăreşte un haos în masă.

Şi las mănuşile în urmă.

Exclusiv în această ediție,
citește în continuare

FRÂNGE-MĂ

O NUVELĂ
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

FRÂNGE-MĂ

În timp ce Punctul Omega se pregătește să lanseze un atac asupra soldaților Restaurației instalați în Sectorul 45, gândurile lui Adam sunt departe de bătălia ce stă să vină. Încă nu și-a revenit după despărțirea de Juliette, se teme pentru viața prietenului său Kenji și e la fel de îngrijorat ca întotdeauna pentru siguranța fratelui său, James. Tocmai când Adam începe să se întrebe dacă această viață e pentru el, sună alarma. E vremea de război.

Pe câmpul de luptă, se pare că șansele sunt de partea lor – dar eliminarea lui Warner, nou-descoperitul frate vitreg al lui Adam, nu va fi atât de ușoară. Restaurația nu poate tolera o revoltă, și soldații ei vor face tot ce le stă în putință pentru a distruge opoziția... inclusiv să-i omoare pe toți cei la care Adam a ținut vreodată.

UNU

— Addie? Addie, trezește-te! *Addie*...

Mă rostogolesc cu un geamăt și mă întind, în vreme ce mă frec la ochi cu podul palmelor. E prea devreme pentru rahatul ăsta.

— Addie...

Pe jumătate adormit, îl apuc pe James de guler și-l trag spre mine, vârându-i capul sub pătură. El strigă și eu râd, și îl înfășor în așternut până ce nu mai poate ieși din el.

— Înceteaaaazăăăă! scâncește el, lovind cu pumnișorii în așternut. Addie, lasă-mă să ies...

— Hei... de câte ori te-am rugat să nu-mi mai spui așa?

James încearcă să-mi tragă un pumn prin pătură. Îl ridic și-l răsucesc în brațele mele, iar el țipă, lovind sălbatic cu picioarele.

— Ești atât de rău! strigă el, zvârcolindu-se în strânsoarea mea. Dacă ar fi Kenji aici, nu te-ar lăsa...

La asta, încremenesc, și James o simte. Se liniștește în brațele mele, iar eu îi dau drumul. Reușește să se descâlcească din așternutul meu și ne privim lung.

James clipește. Buza de jos îi tremură și și-o mușcă.

— Știi dacă e bine?

Clatin din cap.

Kenji se află în continuare în aripa medicală. Nimeni nu știe încă ce s-a întâmplat cu adevărat, dar oamenii vorbesc. Șoptesc.

Privesc spre perete. James vorbeşte în continuare, dar sunt prea căzut pe gânduri pentru a fi atent.

Mi-e greu să cred că Juliette ar putea să rănească pe cineva aşa.

— Toată lumea spune că el a plecat, zice James acum.

Pe asta o aud.

— Poftim?! Mă întorc spre el, alarmat. Cum?

James dă din umeri.

— Nu ştiu. Oamenii zic c-a evadat din camera lui.

— Despre ce vorbeşti? Cum ar fi putut să evadeze din camera lui...?

James ridică din nou din umeri.

— Cred că nu mai voia să stea pe-aici.

— Dar... ce? Mă schimonosesc, confuz. Asta înseamnă că se simte mai bine? Ţi-a spus cineva că se simte mai bine?

James se încruntă.

— Vrei să se simtă mai bine? Credeam că nu-l placi.

Oftez. Îmi trec o mână prin părul de la spate.

— Fireşte că-l plac. Ştiu că nu ne înţelegem mereu, dar e cam înghesuială pe-aici, iar el are tot timpul o grămadă de păreri afurisite...

James îmi aruncă o privire ciudată.

— Deci... nu vrei să-l omori? Mereu spui că vrei să-l omori.

— Nu vorbesc serios când zic chestii din astea. Încerc să nu-mi dau ochii peste cap. Noi doi suntem prieteni de mult. Chiar îmi fac griji pentru el.

— OK, zice James precaut. Eşti ciudat, Addie.

Nu mă pot abţine să nu râd un pic.

— De ce sunt ciudat? Şi, hei, nu-mi mai spune Addie – ştii cât de mult urăsc asta...

— Da, şi tot nu ştiu de ce, mi-o taie el. Mama mereu îţi spunea Addie...

— Da, păi mama a murit, nu-i aşa?

Tonul mi-a devenit dur. Pumnii mei sunt încleştaţi. Şi când văd privirea lui James, îmi pare rău imediat c-am fost atât de aspru. Îmi desfac pumnii. Inspir adânc.

James înghite anevoie.

— Îmi pare rău, zice el încet.

Încuviinţez din cap şi-mi mut privirea.

— Da. Şi mie. Îmi trag un tricou peste cap. Deci Kenji a plecat, ha? zic. Nu pot să cred că pur şi simplu ar pleca aşa.

— De ce ar pleca Kenji? întreabă el. Parc-ai spus că nici măcar nu ştii dacă el a...

— Dar credeam că *tu* ai spus...

Tăcem. Ne uităm unul la altul.

James e primul care vorbeşte.

— Am spus că *Warner* a plecat. Toată lumea zice c-a evadat aseară.

Numai ce-i aud numele şi îmi sare ţandăra.

— Stai aici, îi spun, întreptând un deget spre el şi înşfăcându-mi bocancii.

— Dar...

— Să nu te mişti până ce nu mă întorc! strig eu înainte să ţâşnesc pe uşă.

Ticălosul ăla! Nu pot să cred!

Bat cu pumnii la uşa lui Castle când Ian mă zăreşte în drumul lui pe culoar.

— Nu-i acolo, zice el, continuând să meargă.

Îl prind de braţ.

— E adevărat? Warner chiar a fugit?

Ian oftează. Îşi vâră mâinile în buzunare. Într-un final, încuviinţează din cap.

Vreau să trag un pumn în perete.

— Mă duc să mă pregătesc, zice Ian, îndepărtându-se. Şi tu ar trebui s-o faci. Plecăm după micul dejun.

— Vorbeşti serios?! spun eu. Încă mergem la luptă – chiar şi cu tot rahatul ăsta care se petrece?

— Fireşte că mergem! se răsteşte Ian. Ştii că nu mai putem aştepta nici măcar o clipă. Supremul n-o să-şi amâne planurile de a lansa un atac asupra civililor. E prea târziu pentru a da înapoi acum.

— Şi cum rămâne cu Warner? întreb eu. N-o să încercăm să-l găsim?

— Poate. Ian ridică din umeri. Vezi dacă poţi să-l găseşti pe câmpul de luptă.

— Iisuse!

Sunt atât de mânios, încât de-abia mai pot să văd limpede în faţa ochilor.

— Îmi vine să-l omor pe Castle fiindcă a permis să se întâmple asta... fiindcă a fost atât de-al naibii de blând cu el...

— Calmează-te, omule! mi-o taie Ian. Avem alte probleme pe cap. Şi, hei – mă apucă de umăr şi se uită în ochii mei –, nu eşti singurul care-i furios pe Castle. Dar acum n-avem timp de asta.

Îi împing deoparte mâna, îi arunc o privire urâtă şi pornesc pe culoar.

James are tot soiul de întrebări când mă întorc, însă sunt în continuare atât de furios, încât nu mă simt pregătit să am de-a face cu el. Nu pare să conteze; James e al naibii de încăpăţânat. Îmi prind curelele tocurilor şi bag armele în ele, iar el nu vrea s-o lase mai moale.

— Dar ce-a spus? întreabă James. După ce-ai spus c-ar trebui să-l găsim pe Warner?

Îmi aşez pantalonii mai bine, leg şireturile bocancilor mai strâns.

James mă bate pe braţ.

— Adam. Mă bate din nou pe braţ. Ştia unde se află Castle?

Altă bătaie.

— Ţi-a spus la cât plecaţi azi?

Şi mai multe bătăi.

— Adam, când o să...

Îl ridic şi chiţcăie; îl pun jos într-un colţ îndepărtat al camerei.

— *Addie*...

Îi arunc o pătură pe cap.

James strigă şi se chinuie cu pătura până ce reuşeşte s-o tragă de pe el şi s-o arunce jos. E roşu la faţă, şi are pumnii încleştaţi, şi în sfârşit e supărat.

Încep să râd. Nu mă pot abţine.

James e atât de frustrat, încât scuipă cuvintele când vorbeşte.

— Kenji a spus că am aceleaşi drepturi ca toată lumea să ştiu ce se petrece aici. Kenji nu se supără niciodată când pun întrebări. Nu mă ignoră niciodată. Nu e niciodată rău

cu mine, iar tu eşti r-rău cu mine, şi nu-mi place când r-râzi de mine...

Lui James i se frânge vocea, şi abia atunci ridic privirea. Observ lacrimile care i se preling pe obraji.

— Hei! spun eu, întâlnindu-l la mijlocul camerei. Hei, hei! Îl apuc de umeri şi mă las într-un genunchi. Ce se întâmplă? Ce-i cu lacrimile? Ce s-a întâmplat?

— Pleci.

James sughiţă.

— Uf, haide, oftez eu. Ştiai doar c-am să plec, nu-ţi aduci aminte? Nu-ţi aduci aminte când am vorbit despre asta?

— O să mori.

Un alt sughiţ.

Ridic dintr-o sprânceană la el.

— Nu ştiam că poţi prezice viitorul.

— Addie...

— *Hei...*

— Nu-ţi spun Addie de faţă cu toată lumea! zice James, protestând înainte s-o fac eu. Nu ştiu de ce te supără atât de tare! Ai spus că-ţi plăcea când mama îţi spune Addie. Eu de ce nu pot s-o fac?

Oftez din nou când mă ridic în picioare, ciufulindu-i părul. James scoate un sunet strangulat şi sare înapoi.

— Care-i problema? îl întreb. Ridic cracul pantalonilor ca să-mi ataşez un pistol semiautomat în tocul de dedesubt. Sunt soldat de mult timp. Ai ştiut mereu care-s riscurile. Ce s-a schimbat dintr-odată?

James tace suficient cât să observ. Ridic privirea.

— Vreau să vin cu tine, spune el, ştergându-se la nas cu o mână tremurândă. Vreau şi eu să lupt.

Trupul meu devine rigid.

— Nu vom purta din nou această conversație.

— Dar Kenji a spus...

— Nu dau doi bani pe ce-a spus Kenji! Ești un *copil* de zece ani, îi spun. N-o să lupți în niciun război! N-o să pui piciorul pe niciun câmp de luptă! M-ai înțeles?

James se zgâiește la mine.

— Am spus, *m-ai înțeles*?

Mă duc direct la el și-l apuc de brațe.

James tresare un pic.

— Da, șoptește el.

— Da, *ce*?

— Da, domnule, spune el, privind în pământ.

Respir atât de greu, încât mi se umflă pieptul.

— Niciodată, spun eu, acum încet. N-o să mai purtăm niciodată această conversație. Absolut niciodată.

— Bine, Addie.

Înghit anevoie.

— Îmi pare rău, Addie!

— Pune-ți pantofii. Mă uit la perete. Mergem să luăm micul dejun.

DOI

— Bună!

Juliette stă lângă masa mea, uitându-se la mine de parcă-i agitată. De parcă n-am mai făcut asta niciodată.

— Salut! spun eu.

E suficient să-i văd faţa şi simt o durere în piept, dar adevărul e că nu mai am nicio idee ce se întâmplă între noi. I-am promis că voi găsi o cale de a trece prin asta – şi m-am antrenat ca nebunul, chiar am făcut-o –, dar, după seara trecută, n-am să mint: mi-e un pic frică. Atingerea ei e o problemă mult mai serioasă decât credeam.

Ar fi putut să-l omoare pe Kenji. Încă nu sunt sigur că n-a făcut-o.

Dar chiar şi după toate astea, tot îmi doresc un viitor cu ea. Vreau să ştiu că într-o bună zi vom putea să ne stabilim într-un loc sigur şi să fim împreună în linişte. Nu sunt pregătit încă să renunţ la acest vis. Nu sunt pregătit să renunţ la noi.

Dau din cap spre locul gol.

— Vrei să te aşezi?

O face.

Stăm în tăcere o vreme, ea împungând cu furculiţa mâncarea ei, eu pe a mea. De obicei, mâncăm acelaşi lucru în fiecare dimineaţă: o lingură de orez, un castron de supă de legume, o bucată de pâine tare ca piatra şi, în zilele bune,

o cupă mică de budincă. Dar astăzi se pare că niciunul dintre noi n-are poftă de mâncare.

Sau glas.

Oftez și privesc în altă parte. Nu știu de ce e atât de greu să vorbesc cu ea în dimineața asta – poate că e lipsa lui Kenji –, dar lucrurile par diferite între noi în ultima vreme. Îmi doresc cu disperare să fiu cu ea, dar să fiu cu ea n-a părut niciodată mai periculos decât acum. În fiecare zi simt că ne îndepărtăm tot mai tare. Și uneori cred că cu cât încerc mai mult să nu mă dau bătut, cu atât încearcă ea mai tare să se îndepărteze.

Mi-aș dori ca James să se grăbească și să vină cu micul dejun. Prezența lui aici ar putea ușura situația. Mă îndrept de spate și privesc în sală, doar ca să-l zăresc vorbind cu un grup de prieteni. Încerc să-i fac semn să vină, dar el râde și nu pare să mă observe. Puștiul e oarecum remarcabil. E un tip atât de sociabil – și atât de popular pe-aici –, încât uneori mă întreb de unde a moștenit asta. În multe feluri e exact opusul meu. Îi place să primească în viața lui mulți oameni; mie-mi place să-i țin pe toți la distanță.

Juliette e singura excepție reală de la această regulă.

Mă uit din nou la ea și observ cercurile roșii din jurul ochilor care țâșnesc de colo-colo prin sala de mese. Arată deopotrivă trează de-a binelea și moartă de oboseală, și nu pare să aibă astâmpăr; bate repede cu piciorul pe sub masă și mâinile îi tremură un pic.

— Te simți bine? o întreb.

— Da, categoric, răspunde ea prea repede.

Dar clatină din cap.

— Ai, ăăă, dormit suficient aseară?

— Da, răspunde ea, repetând cuvântul de câteva ori.

Face asta adesea – repetă acelaşi cuvânt iar şi iar. Nu sunt sigur că e conştientă de asta.

— Tu ai dormit bine? mă întreabă ea.

Bate darabana cu degetele pe masă, apoi pe braţele ei. Se tot uită prin sală. Nici măcar nu aşteaptă să-i răspund înainte să zică:

— Ai mai auzit ceva de Kenji?

Şi atunci înţeleg.

Fireşte că nu e bine. Fireşte că n-a apucat să doarmă azi-noapte. Aseară aproape că şi-a omorât unul dintre cei mai apropiaţi prieteni. Tocmai ce începuse să aibă încredere şi să nu se mai teamă de ea însăşi; acum a luat-o de la capăt. Rahat. Deja îmi pare rău c-am deschis subiectul.

— Nu, încă nu. Mă fac mic. Dar, continui eu, sperând să schimb subiectul, am auzit că oamenii sunt destul de furioşi pe Castle pentru ce s-a întâmplat cu Warner. Îmi dreg vocea. Ai auzit c-a evadat de-aici?

Juliette îşi scapă lingura.

Zăngăneşte pe podea şi ea nu pare să observe.

— Da, răspunde ea încet.

Clipeşte spre paharul cu apă, ţinându-şi şerveţelul în mâini, împăturindu-l şi despăturindu-l.

— Oamenii vorbeau pe holuri. Se ştie cum a evadat?

— Nu prea cred.

Mă încrunt la ea.

— Oh! face ea, repetându-l de câteva ori.

Pare ciudată. Ba chiar speriată. Juliette a fost mereu un pic diferită de toţi ceilalţi – era ca o pisică sperioasă, turbată, când am văzut-o pentru prima oară în celula aia –,

însă începuse să-şi revină în ultimele câteva luni. Odată ce a început în sfârşit să aibă încredere în mine, lucrurile s-au schimbat. Ea a evoluat. A început să vorbească (şi să mănânce) mai mult, şi a devenit chiar şi un pic încrezută. Mi-a plăcut s-o văd revenind la viaţă. Mi-a plăcut să fiu cu ea, s-o văd purtându-se normal.

Cred că această experienţă cu Kenji a adus-o în punctul din care a plecat.

Îmi dau seama că-i doar pe jumătate aici, întrucât priveşte în gol şi mâinile i se mişcă mecanic. Face asta des. E ca şi când uneori ea pur şi simplu dispare, se retrage într-un cotlon al minţii ei şi stă acolo o vreme, gândindu-se la ceva despre care nu va vorbi niciodată. Acum se comportă ca pe vremuri, şi în clipa de faţă mănâncă bob cu bob orezul rece de pe farfurie, numărând fiecare înghiţitură în şoaptă.

Sunt pe cale să încerc să-i vorbesc din nou, când James îşi face în sfârşit apariţia la masă. Mă ridic imediat, recunoscător pentru şansa de a alunga acest moment stânjenitor.

— Hei, amice – ce-ar fi să mergem să ne luăm un adevărat rămas-bun?

— Oh, face James, punându-şi tava pe masă. OK, sigur. Se uită la mine înainte să-şi îndrepte privirea spre Juliette, care acum mestecă un bob de orez foarte atentă. Salut! îi spune el.

Juliette clipeşte de câteva ori, zâmbind cu gura până la urechi în clipa în care-l observă. O schimbă complet acele zâmbete. Şi acestea sunt momentele care mă omoară un pic.

— Salut! zice ea, brusc atât de fericită, încât ai crede că James a agăţat luna pentru ea. Ce mai faci? Ai dormit bine? Vrei să iei loc? Eu tocmai mâncam nişte orez; vrei nişte orez?

James deja s-a înroşit. Probabil că şi-ar mânca şi părul dacă i-ar cere Juliette. Îmi dau ochii peste cap şi-l trag de-acolo, spunându-i lui Juliette că ne vom întoarce imediat.

Ea încuviinţează din cap. Privesc peste umăr în timp ce ne îndepărtăm şi observ că nu pare să-i pese c-a rămas singură o vreme. Dă să-şi înfigă furculiţa în ceva de pe farfurie şi ratează, iar asta e tot ce mai apuc să văd înainte să dăm colţul.

TREI

— Ce se întâmplă? De ce trebuie să vorbim?

Mai multe întrebări de la James. E o afurisită de maşină de întrebări.

— E totul în regulă? Poţi s-o rogi pe Juliette să nu-mi mănânce micul dejun? Îşi răsuceşte gâtul ca să-i mai arunce o privire, aşa cum e aşezată în continuare la masă. Uneori îmi mănâncă budinca.

— Hei, zic eu, apucându-l de umeri. Uită-te la mine.

James se întoarce cu faţa spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Addie? Mă priveşte atent. N-o să mori cu adevărat, nu?

— Nu ştiu, îi spun. Poate că da, poate că nu.

— Nu spune asta, zice el degrabă, coborându-şi privirea. Nu spune asta. Nu e frumos să vorbeşti aşa.

— James.

Ridică din nou ochii, de data asta mai lent.

Mă las în genunchi şi-l trag aproape, lipindu-mi fruntea de a lui. Mă holbez la podea, şi ştiu că şi el o face. Aud inimile noastre gonind în tăcerea care ne înconjoară.

— Te iubesc! îi spun într-un final. Ştii asta, nu? Tu eşti mereu pe primul loc. Tot ce fac e să am grijă de tine. Să te protejez. Să nu-ţi lipsească nimic.

James încuviinţează din cap.

— Tu eşti pe primul loc, îi spun. Tu eşti mereu pe primul loc şi toţi ceilalţi vin după tine. Iar asta n-o să se schimbe niciodată. Bine?

James dă iar din cap. O lacrimă alunecă pe podeaua dintre noi.

— Bine, Addie.

— Vino-ncoa', şoptesc, trăgându-l în braţe. O să fim bine.

James se agaţă de mine, purtându-se ca un copil mai mult decât a făcut-o în ultima perioadă, iar eu mă bucur să văd asta. Uneori îmi fac griji că el creşte prea repede în lumea asta de rahat şi, cu toate că ştiu că nu-l proteja de toate, încă încerc. El a fost singurul lucru constant din viaţa mea de când mă ştiu; cred că aş muri dacă i s-ar întâmpla ceva.

N-am să iubesc niciodată pe cineva aşa cum îl iubesc pe puştiul ăsta.

PATRU

După micul dejun, sala de mese e practic goală. James a trebuit să se prezinte la Camera de Siguranță împreună cu ceilalți copii – și cu cei în vârstă – care rămân aici, și toți ceilalți se pregătesc să iasă. Unele familii încă-și iau rămas-bun. Juliette și cu mine evităm de câteva minute să facem schimb de priviri. Ea își privește mâinile, studiindu-și degetele de parcă vrea să se asigure că încă sunt acolo.

— Să fiu al naibii! Cine-a murit?

Nu cred! Vocea aia. Fața aia.

Imposibil.

— Sfinte Sisoe! Să-mi *trag* palme.

Mă ridic în picioare.

— Și eu mă bucur să te văd, Kent!

Kenji zâmbește cu gura până la urechi și dă din cap spre mine. Arată ca dracu'. Ochii obosiți, fața palidă, mâinile tremurând un pic în timp ce se ține de masă. Și ce-i mai rău e că deja s-a echipat – de parcă el chiar crede c-o să meargă pe câmpul de luptă.

— Sunteți gata să dați papară azi?

Încă mă uit la el cu uluială, încercând să găsesc o modalitate de a-i răspunde, când Juliette sare și practic se năpustește asupra lui. Doar o îmbrățișare, zău așa, dar zău așa!

Un pic prea devreme pentru asta, cred.

— UAU... Hei... Mersi, da... Asta-i... Ăăă...

Kenji își drege vocea. Încearcă să se poarte frumos, dar e clar că vrea să se îndepărteze de Juliette, și da, ea observă. Îi cade fața și pălește, face ochii mari. Își ascunde mâinile la spate, chiar dacă poartă mănușile. În clipa asta nu reprezintă o amenințare pentru Kenji, dar înțeleg ezitarea lui.

Tipul aproape c-a murit. A încercat să despartă o luptă în același timp cu Juliette, și *poc*, a căzut într-o clipită. A fost al naibii de înspăimântător – și cu toate că știu că Juliette n-a *intenționat* s-o facă, nu există o altă explicație. Sigur ea a fost.

— Hei, ăăă, poate c-ar trebui să te abții o perioadă să mă mai atingi, ce zici? Kenji zâmbește – din nou, un tip de treabă – dar nimeni nu-l crede. Încă nu sunt stabil pe picioare, zice.

Juliette pare atât de stânjenită, încât mi se rupe sufletul. Încearcă din răsputeri să fie bine – să facă tot rahatul ăsta să fie bine –, dar uneori e ca și când lumea pur și simplu nu-i permite. Loviturile vin întruna, iar pe ea o doare întruna. Îmi displace complet asta.

Trebuie să spun ceva.

— Nu ea a fost, îi zic lui Kenji. Îi arunc o privire tăioasă. *Las-o în pace*, spun pe mutește. Știi că nici măcar nu te-a atins.

— De fapt, *nu* știu asta, zice Kenji, ignorându-mi aluziile mult mai subtile de a schimba subiectul. Și nu e ca și când o învinovățesc – spun doar că poate proiectează fără să-și dea seama, bine? Fiindcă, ultima oară când am verificat, nu cred c-avem o altă explicație pentru ce s-a întâmplat aseară. Cu siguranță n-ai fost tu, îmi zice mie, și la naiba, din câte știm, faptul că Warner o poate atinge pe

Juliette ar putea fi o întâmplare. Încă nu ştim nimic despre el. O pauză. Nu-i aşa? Asta dacă nu cumva Warner şi-a scos un soi de iepure magic din fund în timp ce eu aveam treabă să fiu mort aseară?

Mă încrunt. Îmi mut privirea.

— Bun, continuă Kenji. Aşa ziceam şi eu. Deci. Cred că e cel mai bine dacă, în cazul în care nu e absolut necesar, eu mă voi ţine la distanţă. Se întoarce spre Juliette. Nu-i aşa? Nu te superi, nu? Vreau să zic, aproape c-am murit. Cred că putem s-o lăsăm un pic mai moale.

— Da, sigur, zice Juliette degrabă.

Încearcă să râdă, dar îi iese complet greşit. Mi-aş dori să mă întind spre ea; mi-aş dori s-o pot lua în braţe. Vreau s-o protejez – vreau să pot avea grijă de ea, dar asta pare imposibil acum.

— În *fine*, zice Kenji. Când plecăm?

Asta îmi atrage atenţia.

— Eşti nebun! îi zic eu. Tu nu mergi nicăieri.

— Aha, cum să nu!

— De-abia te poţi ţine pe picioare!

— Aş prefera să mor acolo decât să stau aici ca un prost.

— Kenji..., încearcă Juliette să spună.

— Hei, am auzit prin zgomotosul radio-şanţ că Warner şi-a cărat fundul de-aici aseară. Kenji se uită la noi. Care-i faza?

— Da, zic eu, tot mai enervat. Cine ştie? N-am considerat niciodată că era o idee bună să-l ţinem ostatic aici. A fost o idee şi mai proastă să avem încredere în el.

Kenji ridică dintr-o sprânceană.

— Deci mai întâi îmi insulţi ideea, iar apoi o insulţi şi pe-a lui Castle, hm?

— Au fost alegeri proaste, îi spun eu, refuzând să cedez. Idei proaste. Acum trebuie să plătim pentru ele.

A fost ideea lui Kenji să-l luăm pe Warner ostatic, şi ideea lui Castle să-l lase să iasă din camera lui. Iar acum suferim cu toţii. Uneori, cred că mişcarea asta e condusă de o adunătură de idioţi.

— Ei bine, de unde era să ştiu că Anderson va fi atât de dispus să-şi lase propriul fiu să putrezească în iad?

Tresar involuntar.

Faptul că mi s-a adus aminte de tatăl meu şi de ceea ce ar fi în stare să-i facă propriului fiu e prea mult pentru mine în dimineaţa asta. Înghit fierea care-mi urcă în gât.

Kenji observă.

— O, hei... Scuze, omule... Nu voiam s-o spun aşa...

— Las-o baltă! i-o tai eu.

Mă bucur că n-a murit, dar uneori tot ce-mi doresc e să-i trag un şut în fund.

— Poate c-ar trebui să te întorci în aripa medicală. Plecăm curând.

— Nu mă duc decât *afară*.

— Kenji, te rog..., începe Juliette.

— Nup.

— Eşti absurd! Asta nu-i o glumă, îi spune ea. Astăzi vor muri oameni.

Kenji râde de ea.

— Mă scuzi, încerci cumva să-mi predai *mie* o lecţie despre realităţile războiului? Clatină din cap. Ai cât de cât idee despre cât de multe rahaturi demente am văzut?

Gesticulează spre mine. Ştiu exact la ce să mă aştept azi. Warner era *nebun*. Dacă Anderson e cel puţin de două ori mai rău decât fii-su, atunci vom plonja direct într-o baie de sânge. Nu vă pot lăsa de izbelişte.

Juliette a încremenit, cu buzele întredeschise, cu ochii mari şi îngroziţi. Reacţia ei pare un pic exagerată.

Cu siguranţă ceva nu-i în regulă cu ea azi.

Ştiu că o parte din ceea ce simte are de-a face cu Kenji, dar dintr-odată nu sunt sigur dacă nu cumva mai e ceva. Ceva ce nu-mi spune.

Nu pot s-o citesc cum trebuie.

Şi totuşi, mă simt de parcă de ceva vreme nu pot s-o mai citesc cum trebuie.

— Chiar era atât de rău...? întreabă Juliette.

— Cine? întrebăm în acelaşi timp Kenji şi cu mine.

— Warner, răspunde ea. Chiar era nemilos?

Dumnezeule, a făcut o obsesie pentru el! Are nişte fascinaţii ciudate cu viaţa lui pervertită pe care nu le înţeleg, şi asta mă înnebuneşte. Simt deja cum devin furios, enervat – ba chiar *gelos* –, ceea ce e ridicol. Warner nici măcar nu e uman; n-ar trebui să mă compar cu el. În plus, ea nu e genul lui deloc. Probabil ar mânca-o de vie.

Kenji, pe de altă parte, nu pare să-mi împărtăşească problema. Râde atât de tare, că practic hârcâie.

— Nemilos? Juliette, tipul e bolnav cu capul! E un animal. Nici măcar nu cred că ştie ce înseamnă să fii om. Dacă există un iad pe undeva, mă gândesc c-a fost creat special pentru el.

Zăresc expresia lui Juliette înainte să aud o mulţime de paşi pe culoar. Ne privim toţi trei, dar mă uit la Juliette

pentru o clipă în plus, dorindu-mi să-i pot citi gândurile. Habar n-am ce gândeşte sau de ce pare atât de îngrozită. Vreau să discut cu ea între patru ochi – să aflu ce se întâmplă –, dar apoi Kenji dă din cap spre mine, şi ştiu că trebuie să-mi limpezesc gândurile.

E timpul să mergem.

Ne ridicăm în picioare.

— Hei... deci, Castle ştie ce faci? îl întreb pe Kenji. Nu cred c-ar aproba să ieşi azi de-aici.

— Castle vrea ca eu să fiu fericit, răspunde Kenji. Şi n-am să fiu fericit dacă rămân aici. Am lucruri de făcut. Oameni de salvat. Doamne de impresionat. El ar respecta asta.

— Şi cu ceilalţi cum rămâne? îl întreabă Juliette. Toţi şi-au făcut griji pentru tine – i-ai văzut de când te-ai trezit? Să le spui măcar că eşti bine?

— Nee, face Kenji. Probabil c-ar leşina dacă ar şti că ies. M-am gândit c-ar fi mai bine s-o fac în secret. Nu vreau să sperii pe nimeni. Iar Sonya şi Sara – bietele copile – au căzut late. E vina mea că sunt atât de obosite, şi tot vorbesc că vor să iasă azi. Vor să lupte, chiar dacă vor avea o mulţime de făcut odată ce terminăm cu armata lui Anderson. Am încercat să le conving să stea aici, dar sunt al naibii de încăpăţânate. Trebuie să-şi păstreze forţa, zice el, şi au irosit deja o grămadă din ea pe mine.

— Nu e o *irosire*..., spune ea.

— În fiiiiine, i-o retează Kenji. Putem, vă rog, să mergem? Ştiu că ţi-ai propus să-l vânezi pe Anderson, îmi zice el mie, dar personal? Mi-ar plăcea să-l prind pe Warner. Să bag un glonţ în ticălosul ăla şi să termin odată cu asta.

Sunt pe cale să râd – în sfârşit, cineva care e de acord cu mine –, când o văd pe Juliette aplecându-se în faţă. Îşi revine imediat, dar clipeşte cu repeziciune şi respiră greu, uitându-se în sus.

— Hei... te simţi bine?

O trag într-o parte şi îi studiez chipul. Uneori mă bagă în sperieţi. Îmi fac aproape la fel de multe griji pentru ea cât îmi fac şi pentru James.

— Mă simt bine, zice ea de prea multe ori. Încuviinţează şi clatină din cap iar şi iar. Pur şi simplu n-am dormit suficient azi-noapte, dar voi fi bine.

Şovăi.

— Eşti sigură?

— Absolut, răspunde ea. Iar apoi mă apucă de tricou, cu ochii înnebuniţi. Hei, ai grijă azi acolo, OK?

Încuviinţez din cap, din ce în ce mai derutat.

— Da. Şi tu.

— Să mergem, să mergem, să mergem! ne întrerupe Kenji. Astăzi e ziua noastră să murim, doamnelor!

Mă relaxez şi-l împing un pic. Mă bucur că-l avem din nou printre noi pentru a alunga monotonia din acest loc.

Kenji mă loveşte peste braţ.

— Aha, deci acum abuzezi un puşti schilodit, hm?

Râd şi îi arăt degetul mijlociu.

— Păstrează-ţi mânia pentru câmpul de luptă, fraţioare! Rânjeşte. O să ai nevoie de ea.

CINCI

Plouă cu găleata.

E frig, şi umed, şi noroios, şi de rahat, şi urăsc asta. Mă încrunt la Kenji şi Juliette, gelos pe costumele lor de fiţe. Chestiile alea sunt create pentru a le oferi protecţie faţă de vremea asta nebună de iarnă. Ar fi trebuit să cer şi eu unul.

Deja îmi îngheaţă fundul.

Suntem în dreptul luminişului, întinderea aridă de la intrarea în Punctul Omega, şi aproape toată lumea s-a împrăştiat. Singura noastră apărare e războiul de gherilă, aşa că ne-am împărţit în grupuri: eu; un Kenji bolnav, care de-abia se ţine pe picioare; şi Juliette (care astăzi s-a închis în mod oficial în mintea ei) – *asta-i* echipa noastră.

Da, categoric îmi fac griji.

În orice caz, cel puţin Kenji îşi face treaba: suntem deja invizibili. Dar acum e timpul să căutăm locul în care se desfăşoară acţiunea şi să intrăm în bătălie. Sunetul de focuri de arme răsună puternic, aşa că acum avem o direcţie spre care să ne îndreptăm. Nimeni nu vorbeşte, dar ştim deja regulile: luptăm să-i protejăm pe nevinovaţi, şi luptăm să supravieţuim. Asta-i tot.

Totuşi, ploaia chiar înrăutăţeşte situaţia. Cade din ce în ce mai tare şi mai repede acum, lovindu-mă peste faţă şi înceţoşându-mi câmpul vizual. De-abia mai pot să văd bine. Încerc să-mi şterg apa din ochi, dar e în zadar. E prea multă.

Știu că ne apropiem de complexuri, așa că măcar avem un punct de reper. Conturul clădirilor iese la iveală și simt că mă cuprinde entuziasmul. Sunt înarmat până-n dinți și pregătit de luptă – pregătit să fac tot ce e necesar pentru a da jos Restaurația –, dar n-am să mint: tot îmi fac un pic griji că avem un dezavantaj.

Juliette n-a mai făcut niciodată asta.

Dacă ar fi după mine, ea s-ar afla la bază, cu James, unde știu că ar fi în siguranță, dar nu m-ar asculta, chiar dacă i-aș cere-o. Kenji și Castle îi cântă mereu în strună când n-ar trebui, și sincer? E periculos. Nu e deloc bine s-o facă să creadă că se poate descurca cu asta când cel mai probabil o va omorî. Ea nu-i soldat; nu știe cum să lupte; și habar n-are cum să-și folosească puterile, chiar nu știe, ceea ce înrăutățește lucrurile. Practic, e ca și când i-ai da unui copilaș o dinamită și i-ai spune să pășească într-un foc.

Așa că mda, sunt îngrijorat. Sunt cu adevărat îngrijorat c-o să i se întâmple ceva. Și poate că și nouă, prin asociere.

Dar nimeni nu mă ascultă vreodată, așa că iată-ne aici.

Oftez și înaintez, iritat, până ce aud un strigăt asurzitor în depărtare. Alertă maximă. Kenji mă strânge de mână și eu îl strâng pe el pentru a-i da de știre că înțeleg.

Complexurile sunt drept în față, iar Kenji ne trage înainte până ce stăm cu spatele lipit de peretele unei unități. Acoperișul e suficient de lat cât să ne ferească de ploaie. E doar norocul meu de rahat că facem asta într-o zi ploioasă. Hainele mele sunt atât de ude, încât mă simt de parcă m-am pișat pe mine.

Kenji mă înghiontește cu cotul, doar un pic, și sunt din nou atent. Aud sunetul unei uși deschizându-se și mă

încordez; duc automat mâna spre pistol. Mă simt de parcă am mai trecut prin asta de un milion de ori, dar nu e niciodată ceva cu care mă obişnuiesc.

— Asta-i ultima! strigă o voce. Se ascundea aici.

Un soldat târăşte o femeie din casa ei şi ea nu se opreşte din ţipat. Pulsul mi se accelerează şi strâng arma mai bine. E revoltător cum îi tratează soldaţii pe civili. Înţeleg că acţionează la ordin – chiar înţeleg –, dar biata femeie cerşeşte milă şi el o târăşte de păr şi strigă la ea să-şi ţină gura.

Kenji de-abia respiră lângă mine. Mă uit spre Juliette înainte să-mi dau seama că încă suntem invizibili, şi când îmi întorc capul zăresc un alt soldat. Vine în pas alergător dinspre câmp şi îi transmite un semnal primului tip. Nu tipul de semnal la care speram.

Rahat.

— Arunc-o împreună cu ceilalţi! strigă celălalt soldat. Iar apoi vom declara această zonă liberă.

Dispare brusc, după colţ, şi nu rămânem decât noi, un soldat şi femeia pe care o ţine ostatică. Ceilalţi soldaţi probabil că i-au adunat pe civilii rămaşi înainte ca noi să ajungem aici.

Apoi femeia se pierde cu firea. E complet isterică şi nu pare să-şi mai poată ţine corpul sub control. A luat-o razna, scrâşnind, zgâriind şi zbătându-se, împiedicându-se de propriile-i picioare. Întreabă de soţul şi de fiica ei, şi aproape că trebuie să-mi închid ochii. E dificil să privesc aşa ceva când ştiu deja ce-o să se întâmple. Războiul nu devine niciodată mai uşor când nu eşti de acord cu ce se petrece. Uneori îmi îngădui să mă entuziasmez că merg la luptă – trebuie să mă conving că fac ceva care merită toată osteneala –, dar să mă

lupt cu un alt soldat e mult mai uşor decât să am de-a face cu o femeie care e pe cale să-şi vadă fiica împuşcată în cap.

Juliette probabil c-o să vomite.

Locul acţiunii e atât de aproape de noi acum, încât mă lipesc din instinct cu spatele de perete, uitând din nou că suntem invizibili. Soldatul o apucă pe femeie şi o izbeşte de peretele unităţii, iar eu simt cum noi trei ne pierdem cumpătul deodată pentru o clipă, calmându-ne la timp pentru a-l vedea pe soldat lipind ţeava pistolului de gâtul femeii şi spunând:

— Dacă nu taci, am să te împuşc chiar acum!

Ce ticălos!

Femeia leşină.

Soldatului nu pare să-i pese. O trage din câmpul nostru vizual – în aceeaşi direcţie în care a plecat şi camaradul său –, şi ăsta-i semnalul nostru să-i urmăm. Îl aud pe Kenji înjurând printre dinţi. E sensibil rău, tipul ăsta. Mereu a fost sensibil când venea vorba de chestii din astea. L-am cunoscut prima oară când făceam ronduri; când ne-am întors, Kenji s-a pierdut cu firea. Pur şi simplu s-a pierdut. L-au băgat la izolare o vreme, şi apoi şi-a ţinut la minimum crizele emoţionale. Cei mai mulţi soldaţi ştiu că nu e bine să te plângi cu voce tare. Ar fi trebuit să ştiu de atunci că el nu era unul dintre noi.

Mă înfior din pricina frigului.

Încă îl urmărim pe soldat, dar e greu să stai prea aproape de el pe vremea asta. Vizibilitatea e redusă, iar vântul suflă ploaia atât de tare în jur, încât ai zice că suntem prinşi într-un uragan. O să devină şi mai urât cât ai zice peşte.

Apoi, o voce mică:

— Ce crezi că se petrece?

Juliette.

Fireşte că n-are habar ce se petrece – de ce ar şti?

Cel mai inteligent lucru ar fi s-o ascundem pe undeva. S-o ţinem la adăpost. Departe de pericol. O verigă slabă poate trage totul în jos după ea, şi nu cred că e vremea să riscăm. Dar, ca de obicei, lui Kenji nu pare să-i pese. Aparent, nu-l deranjează să se oprească pentru a-i preda lui Juliette o lecţie despre cum se desfăşoară războiul în Sectorul 45.

— Îi adună laolaltă, îi explică Kenji. Creează grupuri de oameni pentru a-i ucide pe toţi deodată.

— Femeia..., zice Juliette.

— Da, i-o taie Kenji. Da, repetă el. Ea şi oricine altcineva cred ei c-ar putea avea legături cu protestele. Nu-i omoară doar pe instigatori, continuă el. Le omoară şi prietenii, şi membrii familiei. E cea mai bună metodă de a-i ţine pe oameni în frâu. Asta întotdeauna îi sperie de moarte pe cei câţiva rămaşi în viaţă.

Trebuie să intervin înainte ca Juliette să mai pună şi alte întrebări. Soldaţii ăia n-o să aştepte răbdători ca noi să ajungem acolo – trebuie să ne mişcăm acum, şi avem nevoie de un plan.

— Trebuie să existe o cale de a-i scoate de-aici, spun eu. Poate că îi putem elimina pe soldaţii responsabili...

— Da, dar ascultă, ştiţi că va trebui să vă dau drumul, nu? Deja îmi cam pierd din putere; energia mea se risipeşte mai repede decât de obicei. Aşa că veţi fi vizibili, zice Kenji. Veţi fi o ţintă mai clară.

— Ce altă opţiune avem? întreabă Juliette.

Ea e ca a doua venire a lui James. Bâjbâi după pistol, strângându-mi degetele în jurul lui. Trebuie să ne continuăm drumul.

Trebuie să mergem *acum*.

— Am putea încerca să-i eliminăm în stilul lunetiştilor, sugerează Kenji. Nu trebuie să ne angajăm într-o luptă directă. Avem această opţiune. Face o pauză. Juliette, n-ai mai fost niciodată până acum într-o astfel de situaţie. Vreau să ştii că o să-ţi respect decizia dacă vrei să stai departe de linia de tragere. Nu oricine poate tolera ceea ce-am putea vedea dacă-i urmărim pe soldaţii ăştia. Nu există nicio ruşine sau învinuire în asta.

Da. Bine. Las-o să stea în urmă, unde n-o să fie rănită.

— Voi fi bine.

Înjur printre dinţi.

— Doar... Bine... Dar să nu-ţi fie teamă să-ţi foloseşti abilităţile pentru a te apăra, zice Kenji. Ştiu că ai nişte idei ciudate cum că nu vrei să le faci rău oamenilor sau mai ştiu eu ce, dar băieţii ăştia nu se joacă. Ei *vor încerca* să te ucidă.

— Bine, zice Juliette. Da. Să mergem!

ȘASE

Juliette n-ar trebui să vadă asta.

Șase soldați au adunat aproape treizeci de civili – un amestec de bărbați, femei și copii – și urmează să-i omoare. Practic, e un pluton de execuție. Îi vor lua la rând, *poc poc poc*, iar apoi vor duce de-aici cadavrele. Le vor băga într-un incinerator. Vor curăța, frumos și simplu.

E dezgustător!

Totuși, nu sunt sigur ce așteaptă soldații. Poate că au nevoie de o aprobare finală de undeva, dar există o ușoară amânare în timp ce discută între ei. Plouă cu găleata, așa că poate asta are ceva de-a face cu tergiversarea. Sincer, e posibil să nu vadă unde împușcă. Ar trebui să profităm de această ocazie. Vremea asta ne-ar putea ajuta la urma urmei.

Mijesc ochii din pricina ploii și îi studiez mai atent pe oameni, încercând din răsputeri să nu-mi pierd capul. Ei nu fac prea bine, și nici eu, ca să fiu sincer. Unii sunt destul de isterici, și asta mă face să mă întreb cum aș reacționa eu într-o astfel de situație. Poate c-aș fi ca tipul din mijloc, stând acolo fără nicio expresie pe față. Arată de parcă e împăcat cu ce urmează să se întâmple, și, cumva, siguranța lui mă lovește chiar mai tare decât lacrimile.

Răsună un foc de armă.

La naiba!

Un tip din extremitatea stângă cade la pământ și eu tremur de furie. Acești oameni au nevoie de ajutorul nostru. Nu putem să stăm aici, în spate, și să privim treizeci de oameni neînarmați, nevinovați, cum sunt omorâți, când am putea găsi o modalitate de a-i salva. Se presupune că trebuie să *facem ceva*, dar stăm aici din cine știe ce rahat de motiv pe care nu-l înțeleg, fiindcă lui Juliette îi e teamă sau lui Kenji îi e rău, și bănuiesc că adevărul e că suntem doar o adunătură de adolescenți de doi bani, dintre care doi de-abia pot sta drept sau să tragă cu arma, și e inacceptabil. Sunt pe cale să spun ceva – sunt pe cale să strig ceva, de fapt –, când Kenji îmi dă drumul la mână.

Era și timpul, fir-ar să fie!

Pornim drept înainte și pistolul meu e deja ridicat și îndreptat spre o țintă. Îl zăresc pe soldatul care a tras primul foc și știu că trebuie să trag; nu are rost să șovăi. Sunt norocos: cade imediat. Au mai rămas cinci soldați de eliminat – soldați pe care sper să nu-i recunosc –, și-mi dau toată silința, dar nu e ușor. Am avut noroc chior cu prima țintă; e aproape imposibil să împuști bine pe vremea asta. De-abia văd pe unde merg, darămite unde trag, însă mă las la pământ la țanc pentru a evita un glonț rătăcit. Cel puțin ploaia le îngreunează și lor vederea, împiedicându-i să ne elimine cu ușurință.

Kenji face miracole azi.

E invizibil acum și lucrează repede. E într-o condiție fizică bună, deși a fost rănit, și acum e parte din vânt, doborând trei soldați deodată. Au mai rămas doar doi și sunt distrași de dansul lui Kenji suficient ca eu să elimin unul.

A mai rămas unul și sunt pe cale să-l rezolv și pe ăla, când o văd pe Juliette împușcându-l de la spate.

Nu-i rău.

Kenji reapare chiar atunci și începe să strige la civili să ne urmeze înapoi la adăpost, iar Juliette și cu mine ne alăturăm, făcând tot ce putem pentru a-i duce cât mai repede într-un loc sigur. Încă mai există câteva complexuri în picioare, și ar trebui să fie suficiente. Civilii pot merge înăuntru ca să stea la adăpost de această bătălie – și de furtuna care se apropie. Și chiar dacă recunoștința lor e înduioșătoare, nu ne putem opri suficient cât să vorbim cu ei. Trebuie să-i instalăm înapoi în locuințele lor și apoi să ne vedem de drum.

E ceea ce am făcut mereu.

Mereu am fost pe drumuri.

Arunc o privire spre Juliette în timp ce fugim, întrebându-mă cum rezistă, și pentru o clipă sunt derutat; nu-mi dau seama dacă plânge sau dacă e doar ploaie pe obrajii ei. Sper că va fi bine, totuși. Mă omoară s-o văd înfruntând astfel de lucruri. Mi-aș dori să nu fie nevoită s-o facă.

Alergăm din nou, sprintând printre complexuri acum că i-am dus pe civili înapoi în casele lor. Asta a fost doar o oprire pe drumul spre destinația noastră finală; încă n-am ajuns pe câmpul de luptă, unde bărbații și femeile de la Punct încearcă deja să-i împiedice pe soldații Restaurației să măcelărească civili nevinovați. Lucrurile sunt pe cale să devină mult, mult mai rele.

Kenji ne trage printr-un peisaj pe jumătate demolat. Știu că ne apropiem de locul de acțiune acum, întrucât pe-aici e mult mai multă distrugere: unități prăbușindu-se

şi arzând pe jumătate, cu conţinuturile împrăştiate pretutindeni. Canapele rupte şi veioze sparte, haine şi pantofi şi trupuri căzute peste care să păşim. Complexurile par că s-ar putea întinde la nesfârşit, şi cu cât ne îndepărtăm mai tare, cu atât mai urât devine.

— Suntem aproape! strig spre Kenji.

El încuviinţează din cap şi sunt surprins că m-a auzit.

Aud un sunet familiar.

— Tancuri! strig eu spre el. Le auzi?

Kenji îmi aruncă o privire posomorâtă şi dă din cap.

— Să mergem! zice el, făcându-mi semn cu mâna. Suntem aproape!

E o luptă să ajungem la luptă, cu vântul care ne şuieră puternic în urechi şi ne biciuieşte aspru feţele, cu picăturile de ploaie furioase care ne ciupesc pielea şi ne udă părul. Am îngheţat de frig, dar n-am timp să-mi bat capul cu asta. Am adrenalină, şi asta va fi suficient deocamdată.

Pământul tremură sub picioarele noastre în timp ce un sunet aspru, bubuitor, explodează în cer. Într-o clipită, orizontul ia foc, cu flăcări care se înalţă în depărtare. Cineva aruncă bombe, iar asta înseamnă c-am încurcat-o. Inima îmi bate repede şi tare, şi n-am s-o recunosc niciodată, dar începe să mă cuprindă neliniştea.

Arunc din nou o privire spre Juliette. Ştiu că probabil e speriată, şi vreau s-o liniştesc – să-i spun că totul va fi bine –, dar nu se uită în direcţia mea. E într-o altă lume, cu ochii reci şi tăioşi, atentă la focul din depărtare. Pare diferită – un pic înspăimântătoare, aş putea spune. Cumva, asta mă îngrijorează şi mai mult.

Sunt atât de atent la ea, încât aproape că mă împiedic; pământul e lunecos şi sunt în noroi până la glezne. Îmi eliberez picioarele în timp ce ne croim drum înainte, cu pistolul ferm în mână, şi mă concentrez. Asta-i. Aici lucrurile vor lua o turnură extrem de serioasă, şi ştiu suficiente despre război pentru a fi sincer cu mine însumi: s-ar putea să păşesc pe câmpul de luptă cu o inimă care bate şi să fiu târât de-acolo cu o inimă moartă.

Inspir adânc în timp ce ne apropiem, trei copii invizibili care merg printre complexuri. Ne croim drum peste unităţile căzute, sticlă spartă de la geamurile spulberate; ocolim gunoaiele împrăştiate pretutindeni şi încercăm să nu ascultăm sunetele oamenilor care ţipă. Şi nu ştiu ce să zic despre ceilalţi, dar eu mă străduiesc să-mi înăbuş nevoia de a mă răsuci pe călcâie şi de a alerga spre locul din care am plecat.

Dintr-odată, James e singura persoană din gândurile mele.

ȘAPTE

Rahat!

Asta-i chiar mai rău decât mă așteptam. Există trupuri căzute pretutindeni, prăbușite și adunate laolaltă și sângerând unul în altul. E aproape imposibil să distingi brațe de picioare, dușmani de aliați. Sângele și ploaia se amestecă și inundă pământul, și dintr-odată bocancii mei sunt mânjiți cu noroi și sângele cuiva – mort sau viu, nu știu.

Le ia doar o clipă combatanților dușmani să-și dea seama că suntem nou-veniți pe câmpul de luptă; când o fac, nu stau pe gânduri. Suntem deja sub asediu, și privesc peste umăr la timp pentru a-i zări pe Juliette și pe Kenji continuând să avanseze înainte să simt ceva ascuțit izbindu-mă în moalele capului. Mă răsucesc, se aude o pocnitură ascuțită și soldatul meu s-a ales cu un maxilar rupt. Se apleacă de spate și întinde mâna după pistol, dar i-o iau înainte. Acum e la pământ și eliminat, iar eu trec deja la următorul.

Suntem cu toții atât de îngrămădiți, încât lupta corp la corp pare inevitabilă; mă feresc pentru a evita un croșeu de dreapta și-l lovesc pe soldat în abdomen în timp ce mă ridic, înșfăcând un cuțit de la curea pentru a continua ce-am început. Înăuntru, în sus, răsucit, și gata cu el. Îmi smulg cuțitul din pieptul lui în timp ce omul cade. Cineva se repede spre mine de la spate și mă întorc să-l întâmpin, când dintr-odată tușește sânge și cade în genunchi.

Kenji mi-a salvat viaţa.

E în permanentă mişcare şi se mişcă bine, neîngăduindu-i rănii să-l schilodească. Luptăm împreună, eu şi cu el, şi-i simt mişcările lângă mine. Strigăm avertismente unul la celălalt, ajutându-ne când putem, şi ne descurcăm chiar bine, croindu-ne drum prin haos, când îl aud pe Kenji strigându-mi numele, pe un ton speriat şi imperios.

Dintr-odată sunt invizibil şi Kenji urlă la mine ceva legat de Juliette şi nu ştiu ce se întâmplă, dar o iau razna şi ştiu că nu e timpul să pun întrebări. Ne luptăm pentru a ajunge în faţă şi ţâşnim spre drum, vocea panicată a lui Kenji spunându-mi c-a văzut-o pe Juliette cum cade şi e târâtă de-acolo, şi asta-i tot ce am nevoie să aud. Pe de-o parte sunt furios şi pe de altă parte îngrozit, iar cele două dau o luptă proprie în mintea mea.

Ştiam că asta o să se întâmple.

Ştiam că ea n-ar fi trebuit niciodată să vină cu noi. Ştiam c-ar fi trebuit să rămână la Punct. Nu e croită pentru asta – nu e suficient de puternică pentru a se afla pe câmpul de luptă. Ar fi fost mult mai în siguranţă dacă ar fi rămas în urmă. *De ce nu mă ascultă nimeni niciodată?*

Fir-ar să fie!

Îmi vine să urlu.

Când ajungem la drumul principal, Kenji mă trage înapoi, şi, cu toate c-am rămas fără aer şi de-abia putem vorbi, o zăresc pe Juliette în timp ce e încărcată în spatele unui tanc, cu trupul moale şi greu în timp ce ei o târăsc înăuntru.

Se termină în decurs de câteva secunde. Deja au pornit.

Juliette a plecat.

Mi se cască o gaură în piept.

Kenji mă strânge ferm de umăr şi-mi dau seama că spun „O, Doamne, o, Doamne" iar şi iar, ceea ce-l face să-mi bage minţile-n cap.

— Adună-te naibii! zice el. Trebuie să mergem după ea!

Picioarele mele sunt nesigure, dar ştiu că are dreptate.

— Unde crezi că s-au dus?

— Probabil c-o duc înapoi la bază...

— Fir-ar! Sigur! Warner...

— O vrea înapoi, zice el şi încuviinţează din cap. Probabil că aia era echipa lui pe care a trimis-o ca s-o ia. Kenji înjură printre dinţi. Singurul lucru bun în legătură cu asta e că ştim că n-o vrea moartă.

Scrâşnesc din dinţi pentru a nu-mi pierde minţile.

— Bine, atunci; să mergem!

Dumnezeule, de-abia aştept să pun mâna pe psihopatul ăla! O să mă bucur să-l omor. Lent. Cu grijă. Să-l tai bucăţi, deget cu deget.

Dar Kenji şovăie, şi mă uit fix la el.

— Ce e? îl întreb.

— Frate, nu mai pot să proiectez. Energia mea e praf. Oftează. Îmi pare rău! Trupul meu e varză în clipa asta.

Rahat.

— Planul de urgenţă?

— Putem evita drumurile principale, sugerează el. Să alegem traseul lăturalnic şi să mergem la bază singuri. Va fi mai uşor să urmărim tancul, dar, dacă o facem, tu vei putea fi văzut. E alegerea ta.

Mă încrunt.

— Da, votez pentru planul care nu mă omoară pe loc.

Kenji rânjeşte.

— Bine, atunci. Hai să ne recuperăm fata.

— Fata *mea*, îl corectez eu. E fata mea.

Kenji pufneşte în timp ce ne îndreptăm spre complexuri.

— Corect. Mai puţin partea unde nu e de fapt fata ta. Nu mai e.

— Tacă-ţi fleanca!

— Î-hî.

— Mă rog!

OPT

Durează o vreme să ne întoarcem la bază, întrucât trebuie să fim mega atenți la vizibilitatea mea. Suntem mai lenți, mai precauți și avem grijă să ne ascundem în interiorul și în jurul unităților abandonate cam o dată la câteva sute de metri, doar ca să ne asigurăm că drumul e liber după fiecare colț. Dar când ne apropiem într-un final de bază, lucrurile o iau razna.

Nu suntem singurii care au ales traseul lăturalnic.

Castle, Ian, Alia și Lily și-au ieșit din minți când ne-au văzut; se ascundeau în interiorul unei unități despre care noi credeam sigur că e goală. Au sărit pe noi din spatele unui pat, ceea ce aproape că m-a făcut să-mi ud pantalonii. N-am avut la dispoziție decât o clipă pentru a le explica ce se întâmplase înainte să ne spună și Castle povestea lui.

I-au recuperat pe Brendan și pe Winston – i-au scos din Sectorul 45, așa cum plănuiseră inițial –, dar cei doi erau într-o stare extrem de precară când i-a găsit Castle.

— Credem că vor fi bine, zice Castle, dar trebuie să îi ducem la fete cât mai repede cu putință. Sper ca ele să ne poată ajuta.

— Fetele sunt pe câmpul de luptă, îl informează Kenji, cu ochii mari. Habar n-am unde. Au insistat să lupte azi.

Lui Castle îi cade fața, și cu toate că n-o spune cu voce tare, e limpede că dintr-odată e foarte îngrijorat.

— Unde sunt acum? îl întreb. Brendan şi Winston?

— Se ascund, răspunde Castle.

— Poftim? Kenji se uită în jur. De ce? De ce nu-i duci înapoi la Punct?

Castle păleşte.

Lily e cea care vorbeşte.

— Am auzit zvonuri în timp ce eram la bază ajutându-i să evadeze, zice ea. Zvonuri referitoare la ce urmează să facă soldaţii.

— Se mobilizează pentru un atac aerian, i-o taie Ian. Tocmai am auzit c-o să bombardeze Punctul Omega. Încă ne gândeam ce să facem când am auzit pe cineva venind, şi am sărit aici – dă din cap spre unitate – pentru a ne ascunde.

— Ce? se panichează Kenji. Dar... cum aţi...

— E stabilit, zice Castle.

Ochii îi sunt profunzi şi torturaţi. Îngroziţi.

— Am auzit eu însumi ordinele. Speră că dacă lovesc cu suficientă putere de foc, tot ce se află la subsol se va prăbuşi spre interior.

— Dar, domnule, nimeni nu ştie locul exact în care se află Punctul Omega, nu e posibil...

— Ba e, zice Alia.

N-am mai auzit-o niciodată vorbind şi sunt surprins să descopăr cât de blândă îi e vocea.

— I-au torturat pe câţiva dintr-ai noştri pentru a afla această informaţie.

— Pe câmpul de luptă, continuă Ian. Înainte să-i ucidă.

Kenji arată de parcă mai are un pic şi vomită.

— Trebuie să mergem acum! exclamă el, cu vocea ridicată şi ascuţită. Trebuie să-i scoatem pe toţi de-acolo – toţi cei pe care i-am lăsat în urmă...

Abia atunci mă loveşte în moalele capului.

— *James.*

Nu-mi recunosc vocea. Oroarea, panica, groaza care-mi inundă trupul e ceva ce n-am mai simţit niciodată – ceva ce n-am mai cunoscut niciodată. Nu în felul ăsta.

— Trebuie să-l scoatem pe James! strig eu, iar Kenji încearcă să mă calmeze, dar de data asta nu pot asculta. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă duc singur; am să-mi scot fratele de-acolo. Să mergem! latru la Kenji. Trebuie să luăm un tanc şi să ne întoarcem la bază cât mai repede cu putinţă...

— Şi cum rămâne cu Juliette? întreabă Kenji. Poate că ne putem împărţi – eu mă pot întoarce la Punct cu Alia şi Castle; tu poţi să rămâi aici cu Ian şi Lily...

— Nu. Trebuie să ajung la James. Trebuie să fiu acolo. Trebuie să fiu eu cel care-l...

— Dar Juliette...

— Ai spus-o cu gura ta că Warner n-o s-o omoare – o să fie bine acolo o vreme. Dar în momentul ăsta ei urmează să arunce în aer Punctul Omega, iar James şi toţi ceilalţi vor muri. Trebuie să mergem *acum*...

— Poate că pot să rămân eu aici şi s-o caut pe Juliette, iar voi să mergeţi să...

— Juliette va fi bine. Nu e în pericol imediat aici – Warner n-o să-i facă rău...

— Dar...

— Kenji, *te rog*! Sunt disperat acum şi nu-mi pasă. Avem nevoie de cât mai mulţi oameni cu putinţă la Punctul Omega. Au rămas o grămadă de oameni în urmă, şi nu vor avea nicio şansă dacă nu ajungem acum la ei.

Kenji se uită la mine doar o clipă înainte să încuviinţeze din cap.

— Mergeţi şi luaţi-i pe Brendan şi Winston, le zice el lui Castle şi celorlalţi trei. Kent şi cu mine vom rechiziţiona un tanc şi ne vedem acolo. Vom face tot ce putem pentru a ajunge cât mai repede posibil la Punct.

În clipa în care toată lumea pleacă, îl apuc pe Kenji de braţ.

— Dacă i se întâmplă ceva lui James...

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, îţi promit...

— Asta nu-i suficient pentru mine... Trebuie să ajung la el... Trebuie să mergem chiar acum...

— Nu *poţi* merge chiar acum! se răsteşte Kenji. Păstrează-ţi idioţeniile pentru mai târziu, Kent! Acum mai mult ca oricând trebuie să te stăpâneşti. Dacă o iei razna şi te întorci la Punct pe jos, fără să-ţi pese câtuşi de puţin de siguranţa ta, vei fi mort înainte ca măcar s-ajungi acolo, şi orice şansă pe care o ai de a-l salva pe James se va duce pe apa sâmbetei. Vrei să-ţi ţii în viaţă frăţiorul? Atunci ai grijă să nu te sinucizi în timp ce încerci să-l salvezi.

Simt că mă sufoc.

— Nu poate muri, spun eu, şi vocea mi se frânge. Nu pot fi eu motivul pentru care el moare, Kenji... Nu pot...

Kenji clipeşte repede, alungându-şi propriile emoţii.

— Ştiu, omule. Dar nu pot gândi aşa acum. Trebuie să mergem...

Kenji încă vorbeşte, dar de-abia îl pot auzi.

James.

O, Doamne!

Ce-am făcut?

NOUĂ

Habar n-am cum de încăpem toți în acest tanc. Suntem opt inși îngrămădiți în spații înghesuite, stând în poala cuiva, și nimănui nu-i pasă. Tensiunea e atât de densă, încât e practic o persoană, ocupând un loc pe care nu-l avem. De-abia pot gândi limpede.

Încerc să respir, încerc să stau calm, și nu pot.

Avioanele sunt deja deasupra, și mi-e rău într-un fel pe care nu știu cum să-l explic. E mai profund decât stomacul meu. Mai mare decât inima mea. Mai copleșitor decât mintea mea. E ca și când teama s-a întruchipat în mine; îmi poartă trupul ca pe un costum vechi.

N-am mai rămas decât cu teama acum.

Cred că o simțim cu toții. Kenji conduce acest tanc, reușind cumva să funcționeze în pofida tuturor acestor lucruri, dar nimeni altcineva nu face nicio mișcare. Nu vorbește. Nici măcar nu respiră prea sonor.

Mi-e rău.

O, Doamne, o, Doamne!

Condu mai repede, vreau să spun, dar apoi, totuși, n-o fac. Nu știu dacă vreau să ne grăbim sau să încetinim. Nu știu ce va durea mai mult. Mi-am văzut mama murind și, cumva, n-a durut la fel de mult cât asta.

Vomit atunci.

Peste covorașele din tanc.

Trupul lipsit de viață al fratelui meu de zece ani.

Am spasme şi mă şterg la gură de tricou.

O să doară când moare? O să simtă? Va fi ucis pe loc sau va fi străpuns – rănit, cumva – şi va muri lent? Va sângera de moarte singur-singurel? Fratele meu de zece ani?

Mă ţin strâns de bord, încercând să-mi potolesc inima, respiraţia. E imposibil. Lacrimile curg şiroaie acum, umerii îmi tremură, trupul îmi cedează. Avioanele se aud din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiem. Pot auzi acum. Cu toţii putem.

Nici măcar n-am ajuns.

Auzim bombele explodând în depărtare, şi atunci o simt: oasele dinlăuntrul meu se frâng, mici cutremure care mă rup în bucăţi.

Tancul se opreşte.

Nu mai avem de ce să înaintăm. Nu mai avem la cine sau la ce să mergem, şi o ştim cu toţii. Bombele continuă să cadă şi aud exploziile reverberând odată cu sunetele propriilor mele suspine, puternice şi gâfâind în tăcere. Nu mai am nimic acum.

Nimic.

Nimic la fel de preţios ca sângele din sângele meu.

Mi-am lăsat capul în mâini, când un ţipăt străpunge tăcerea.

— Kenji! Uite!

E Alia, strigând de pe bancheta din spate în timp ce deschide uşa şi sare din tanc. O urmăresc cu privirea şi abia atunci văd ce-a văzut şi ea, şi durează doar câteva secunde înainte să cobor şi să ţâşnesc pe lângă ea, căzând în genunchi în faţa singurei persoane pe care nu credeam vreodată c-am s-o mai văd.

ZECE

Sunt aproape prea copleşit pentru a vorbi.

James stă chiar în faţa mea, plângând, şi nu ştiu dacă visez.

— James? îl aud pe Kenji spunând.

Mă uit înapoi şi văd că aproape toată lumea a coborât din tanc acum.

— Amice, tu eşti?

— Addie, îmi p-pare rău, sughiţă el. Ştiu c-ai s-spus... ai s-spus că nu trebuia să lupt, dar n-am putut să stau în urmă şi a trebuit să p-plec...

Îl trag în braţe, strângându-l bine, de-abia putând să mai respir.

— Voiam să l-lupt cu tine, se bâlbâie el. Nu v-voiam să fiu un copilaş. Voiam s-să ajut...

— Şşşş, îi spun. E în regulă, James. E în regulă. Suntem bine. O să fie bine.

— Dar, Addie, zice el, nu ştii ce s-s-a-ntâmplat... Ieşisem doar de câteva clipe şi apoi am v-văzut avioanele...

Îl şuşui din nou şi-i spun că-i în regulă. Că ştim ce s-a întâmplat. Că acum e în siguranţă.

— Îmi pare rău că n-am putut să te-ajut, zice el, trăgându-se înapoi ca să se uite în ochii mei, cu obrajii pătaţi de roşu şi plini de lacrimi. Ştiu c-ai spus că n-ar trebui, dar chiar v-voiam s-s-ajut...

Îl ridic, legănându-l în brațe în timp ce-l duc înapoi la tanc, și abia atunci îmi dau seama că pata de umezeală de pe partea din față a pantalonilor lui nu e de la ploaie.

Probabil că James a fost îngrozit. Probabil că s-a speriat de moarte, și totuși, s-a furișat din Punctul Omega, fiindcă voia să ajute. Fiindcă voia să lupte alături de noi.

L-aș putea omorî pentru asta.

Dar al naibii să fiu eu dacă nu e unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

UNSPREZECE

Odată ce ne întoarcem în tanc, ne dăm seama că habar n-avem ce să facem.

Încotro să mergem.

Abia acum începem să conștientizăm profunzimea lucrurilor care tocmai s-au întâmplat. Şi doar pentru că eu am putut să mă aleg cu o mică veste bună din tot acel dezastru, asta nu înseamnă că nu există multe altele pentru care să jelesc.

Castle a intrat practic în comă.

Kenji e singurul care mai încearcă să ne țină în viață. El e singurul care a mai rămas cu un instinct de autoconservare, şi cred că e *datorită* lui Castle. Fiindcă nu ne mai conduce nimeni acum şi cineva trebuia să preia frâiele.

Dar chiar şi cu Kenji care-şi dă toată silința să ne facă să ne concentrăm, puțini dintre noi răspund. Ziua a luat sfârşit mult mai repede decât ne-am fi putut aştepta, iar soarele apune cu repeziciune, aruncându-ne pe toți în întuneric.

Suntem obosiți, îndurerați şi nu mai putem funcționa.

Somnul, se pare, e singurul lucru care va veni.

DOISPREZECE

James se foieşte în braţele mele.

Sunt treaz într-o secundă, clipind cu repeziciune şi uitându-mă în jur ca să descopăr că toată lumea încă doarme. Soarele se iveşte la orizont pentru a revărsa lumina, iar dimineaţa e atât de liniştită, atât de tăcută, încât pare imposibil să se fi întâmplat ceva greşit.

Însă adevărul vine năvală peste mine.

Cărămizi pe pieptul meu, apăsare în plămâni, durere în articulaţii şi metal în gură – amintiri ale unei zile lungi, ale unei nopţi şi mai lungi şi ale băiatului ghemuit în braţele mele.

Moarte şi distrugere. Fărâme de speranţă.

Kenji ne-a condus într-un loc izolat şi şi-a folosit ultimul strop de forţă pentru a face tancul invizibil pe timpul nopţii; a fost singurul fel în care am putut aştepta să ia sfârşit bătălia şi am reuşit să dormim câteva ore. Încă nu sunt sigur cum funcţionează tipul ăsta. Categoric e mult mai puternic decât aş fi recunoscut eu.

Lumea din jurul nostru e straniu de calmă. Mă foiesc un pic şi James e în alertă, treaz şi punând întrebări din clipa în care deschide gura. Vocea lui îi deranjează pe toţi, îi trezeşte. Mă frec la ochi cu dosul palmei şi îl aşez mai bine pe James în poala mea, ţinându-l aproape. Îl sărut pe creştet şi-i spun să tacă.

— De ce? mă întreabă el.

Îi acopăr gura cu mâna.

El mi-o împinge deoparte.

— Bună dimineața, soare! zice Kenji și clipește în direcția noastră.

— 'Neața! răspund eu.

— Nu vorbeam cu tine, replică el, încercând să zâmbească. Vorbeam cu soarele.

Rânjesc drept răspuns, nefiind prea sigur încotro ne îndreptăm cu asta. Există multe lucruri de discutat, și foarte multe pe care nu vrem să le discutăm, pe care nu știu dacă le vom discuta vreodată. Mă uit în spate spre Castle și observ că e treaz de-a binelea și că privește în gol pe geam. Îi fac semn cu mâna.

— Ai dormit bine? îl întreb.

Castle se zgâiește la mine.

Mă uit la Kenji.

Kenji privește și el pe geam.

Expir.

Toată lumea se întoarce în prezent, încet, dar sigur. De-ndată ce suntem cu toții semi-funcționali – inclusiv Brendan și Winston –, Kenji nu mai pierde vremea.

— Trebuie să ne gândim încotro vom merge, zice el. Nu putem risca să stăm prea mult pe drum, și nu sunt sigur cât de mult sau cât de bine voi putea proiecta. Energia mea revine, dar lent, și ba e, ba nu e. Nu e ceva pe care să mă pot baza acum.

— Trebuie să ne gândim și la mâncare, zice Ian somnoros.

— Da, mi-e cam foame, adaugă James.

Îl strâng de umeri. Suntem cu toții flămânzi.

— Corect, zice Kenji. Are cineva vreo idee?

Tăcere din partea noastră.

— Haideți, oameni buni, insistă el. Gândiți-vă. Vreo ascunzătoare, vreun loc aflat în siguranță... Vreo zonă în care ați poposit vreodată și vi s-a părut a fi un loc sigur...

— Ce ziceți de fosta noastră casă? întreabă James, uitându-se în jur.

Mă îndrept de spate, surprins că nu m-am gândit eu la asta.

— Corect, firește, spun eu. Bună idee, James! Îi ciufulesc părul. Asta ar putea funcționa.

Kenji lovește cu pumnul în volan.

— Da! exclamă el. Bun. Excelent. Perfect. Slavă Domnului!

— Dar dacă ne caută acolo? întreabă Lily. Warner nu știe despre fosta ta locuință?

— Ba da, îi spun. Dar dacă ei cred că toți cei de la Punctul Omega sunt morți, n-o să vină să mă caute pe mine. Sau pe vreunul dintre noi.

Auzind acestea, toți cei din mașină tac brusc.

Faptul cel mai evident a fost rostit și nimeni nu mai știe ce să spună. Ne uităm cu toții la Castle pentru indicații sau cum ar fi mai bine să procedăm, dar el nu spune nimic. Privește drept înainte în gol, ca și când a fost paralizat pe dinăuntru.

— Să mergem, zice Alia încet.

Ea e singura care-mi răspunde, și îmi oferă un zâmbet prietenos în timp ce-o face. Mă hotărăsc c-o plac pentru asta.

— Ar trebui să găsim un adăpost cât mai repede cu putință, adaugă. Și poate să găsim ceva de mâncare pentru James.

Radiez spre ea. Sunt tare înduioșat că a vorbit pentru James.

— Poate c-ar trebui să găsim ceva de mâncare pentru toți, intervine Ian, morocănos.

Mă încrunt, dar nu-l pot învinovăți. Stomacul meu a protestat deja de câteva ori.

— Ar trebui să fie suficientă mâncare acasă, spun eu. Totul a fost plătit până la sfârșitul anului, așa c-ar trebui să fie cam tot ce avem nevoie – apă, electricitate, un acoperiș deasupra capului –, dar va fi înghesuit, și va fi temporar. Va trebui să găsim curând o soluție pe termen lung.

— Sună bine, îmi zice Kenji. Se întoarce să se uite la toată lumea. Suntem cu toții de acord?

Se aude un murmur de aprobare și asta-i tot ce avem nevoie, zău așa, înainte să pornim și să ne îndreptăm spre fosta mea locuință. Înapoi la locul de unde a început totul.

Mă cuprinde un val de ușurare.

Sunt extrem de recunoscător că-l pot duce pe James acasă. Că-l pot lăsa să doarmă în patul lui. Și cu toate că știu că nu e bine s-o spun cu voce tare, o mică parte din mine se bucură că timpul nostru petrecut la Punctul Omega a luat sfârșit. Există și o parte bună în toată situația asta, și anume că Warner crede c-am murit cu toții. Și chiar dacă el o are pe Juliette acum, n-o s-o aibă pe vecie. Ea va fi în siguranță până vom găsi o modalitate de a o recupera, iar până atunci, el nu va veni după noi. Vom găsi o cale de a trăi, departe de toată această violență și distrugere.

În plus, m-am săturat să lupt. M-am săturat să fiu mereu pe fugă şi să trebuiască să-mi risc viaţa şi să-mi fac întruna griji pentru James. Vreau doar să merg acasă. Vreau să am grijă de fratele meu. Şi niciodată, dar absolut *niciodată* nu vreau să mai simt ce-am simţit aseară.

Nu pot risca să-l pierd din nou pe James.

TREISPREZECE

Drumurile sunt aproape complet abandonate. Soarele e sus pe cer şi vântul e muşcător, şi, cu toate că ploaia s-a oprit, aerul miroase a zăpadă, şi am senzaţia c-o să fie aspru. Îl strâng pe James mai bine în braţe, tremurând din pricina unui fior care vine din adâncul meu. James a adormit din nou, cu feţişoara îngropată în curbura gâtului meu. Îl îmbrăţişez mai tare la pieptul meu.

Cu opoziţia distrusă, nu e nevoie de prea multe trupe pe pământ. Probabil că acum adună cadavrele, strângând mizeria şi punând lucrurile în ordine cât mai curând cu putinţă. Asta am făcut mereu.

Bătălia era necesară, însă curăţarea de după era la fel de crucială.

Warner obişnuia să turuie asta acasă: nu aveam voie niciodată să le îngăduim civililor să jelească. Nu aveam voie să le oferim oportunitatea de a-i transforma în martiri pe cei dragi lor. Nu, era mai bine ca decesele să pară cât mai insignifiante cu putinţă.

Toată lumea trebuia să se întoarcă la muncă imediat.

De multe ori făceam parte din acele misiuni. Mereu l-am detestat pe Warner, mereu am detestat Restauraţia şi tot ce însemna ea, dar acum sentimentele mele în legătură cu asta sunt şi mai puternice. Gândul că-l pierdusem pe James mi-a făcut ceva aseară, iar stricăciunile sunt

ireparabile. Credeam că ştiam ce înseamnă să pierd pe cineva atât de apropiat de mine, dar nu ştiam, nu chiar. Să pierzi un părinte e sfâşietor, dar, cumva, durerea e mult mai diferită când pierzi un copil. Iar James, pentru mine, în multe feluri, e ca şi cum ar fi copilul meu. Eu l-am crescut. Eu am avut grijă de el. L-am protejat. L-am hrănit şi l-am îmbrăcat. L-am învăţat aproape tot ce ştie. El e singura mea speranţă în toată această distrugere – singurul lucru pentru care am trăit vreodată, pentru care am luptat vreodată. Aş fi pierdut fără el.

James îmi oferă un scop în viaţă.

Şi nu mi-am dat seama de asta decât aseară.

Ceea ce face Restauraţia – separându-i pe părinţi de copiii lor, separând soţii între ei, practic distrugând familii –, o face dinadins. Iar cruzimea acestor acţiuni nu m-a lovit niciodată cu adevărat până acum.

Nu cred că aş putea face vreodată parte din nou din aşa ceva.

PAISPREZECE

Tragem în parcarea subterană fără nicio problemă şi, odată ajunşi înăuntru, pot răsufla uşurat. Ştiu că vom fi în siguranţă aici.

Toţi nouă coborâm din tanc şi stăm prin preajmă o vreme. Brendan şi Winston se sprijină imediat unul pe celălalt, încă recuperându-se după rănile lor. Nu sunt sigur ce li s-a întâmplat cu exactitate, întrucât nimeni nu vorbeşte despre asta, dar nu cred că vreau să ştiu. Alia şi Lily îl ajută pe Castle să coboare din tanc, iar Ian îl urmează îndeaproape. Kenji stă lângă mine. Eu încă îl ţin pe James în braţe, şi-l pun jos doar după ce îmi cere el s-o fac.

— Sunteţi pregătiţi să urcăm? îi întreb. Să facem un duş? Să luăm micul dejun?

— Asta sună grozav, omule! zice Ian.

Toată lumea e de acord.

Pornesc în fruntea grupului, cu James de mână.

E o nebunie – ultima oară când am fost aici, fugeam de Warner. Eu şi cu Juliette. A fost prima dată când l-a întâlnit pe James, prima dată când am simţit c-am putea avea o viaţă împreună. Iar apoi şi-a făcut apariţia Kenji şi a schimbat cursul tuturor lucrurilor. Clatin din cap, amintindu-mi. Cumva, am senzaţia că s-a întâmplat în urmă cu o mie de ani. S-au schimbat foarte multe. Practic, pe-atunci eram un tip diferit. Mă simt mult mai în vârstă şi mai furios

acum. Mi-e greu să cred că asta s-a întâmplat în urmă cu doar câteva luni.

Uşa din faţă e încă stricată după ce Warner şi băieţii lui au dat buzna înăuntru, dar ne descurcăm. Trag de mâner şi apoi împing tare, iar uşa se roteşte spre înăuntru.

Dintr-odată, traversăm cu toţii pragul.

Mă uit în jur, uimit să văd că totul e aşa cum l-am lăsat. Câteva lucruri sunt răsturnate şi e nevoie de o curăţenie zdravănă, dar va funcţiona. Va fi un loc grozav şi sigur în care să locuim o perioadă. Încep să apăs pe întrerupătoare şi micile încăperi prind viaţă, luminile fluorescente zumzăind necontenit în tăcere. James ţâşneşte spre dormitorul lui, iar eu mă uit prin dulapuri după conserve şi produse neperisabile; încă avem tone de pachete învelite în celofan pentru Automat.

Respir uşurat.

— Cine vrea micul dejun? întreb, ridicând câteva pachete.

Kenji cade în genunchi, strigând „Aleluia!"; Ian practic se năpusteşte asupra mea. James iese într-un suflet din camera lui, strigând „EU EU EU VREAU VREAU", iar Lily se prăpădeşte de râs. Alia zâmbeşte şi se reazemă de perete în timp ce Brendan şi Winston se prăbuşesc pe canapea, gemând uşuraţi. Castle e singurul care rămâne tăcut.

— Prea bine, oameni buni, zice Kenji. Adam şi cu mine vom pregăti mâncarea, iar voi ceilalţi puteţi să faceţi cu rândul la duş. De asemenea, detest că trebuie să remarc ceva super evident, dar avem doar o singură baie, şi trebuie s-o împărţim, aşa că vă rog să fiţi conştienţi de asta. Adam are câteva provizii, dar nu foarte multe, aşa că haideţi să fim

cumpătaţi, bine? Aduceţi-vă aminte că trăim cu raţii acum. Moderaţia e crucială.

Urmează o aprobare generală şi multe încuviinţări din cap, şi toată lumea îşi găseşte câte ceva de treabă. Toată lumea, mai puţin Castle, care se aşază pe singurul fotoliu şi nu face nicio mişcare. Pare să fie mai rău decât Brendan şi Winston, care se întâmplă să aibă dureri fizice.

Încă mă uit la cei doi când Ian se îndepărtează de grup ca să mă întrebe dacă avem ceva cu care îi putem bandaja pe Brendan şi Winston. Îl asigur că vom folosi orice provizii am pentru a-i ajuta cât de bine putem. Am mereu o trusă medicală acasă, dar nu e cine ştie ce, iar eu nu sunt medic. Însă ştiu suficiente. Cred că le voi putea fi de ajutor. Asta îl înveseleşte considerabil pe Ian.

Abia atunci când Kenji şi cu mine ne aflăm în bucătărie pregătind mâncarea, el se hotărăşte să aducă în discuţie cea mai presantă problemă. Cea pe care încă nu ştiu sigur cum s-o rezolvăm.

— Deci ce-o să facem în legătură cu Juliette? întreabă Kenji, aruncând într-un castron un pachet pentru Automat. Şi-aşa îmi fac multe griji c-am aşteptat atâta să mergem după ea.

Simt cum pălesc. Nu ştiu cum să-i spun că nu am planuri imediate să mă întorc acolo. Cu siguranţă nu să lupt – nu după ce i s-a întâmplat lui James.

— Nu ştiu, zic. Nu sunt sigur ce putem face.

Kenji se uită lung la mine, derutat.

— Ce vrei să spui? Trebuie să o scoatem de acolo. Ceea ce înseamnă că trebuie s-o *scoatem cu forţa* de-acolo, ceea ce

înseamnă că trebuie să plănuim o altă misiune de salvare. Mă fixează cu privirea. Credeam că e clar.

Îmi dreg vocea.

— Dar cum rămâne cu James? Şi Brendan şi Winston? Şi Castle? Nu ne descurcăm cine ştie ce pe-aici. E în regulă să-i lăsăm pur şi simplu aici şi...

— Frate, despre ce dracu' vorbeşti? Nu eşti îndrăgostit de fata asta? Unde ţi-e focul de sub fund? Credeam că mori de nerăbdare să ajungi la ea chiar acum...

— Aşa e, zic eu imediat. Fireşte că sunt. Doar că-mi fac griji – e atât de curând după ce ei au bombardat Punctul, încât...

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai tare se va înrăutăţi situaţia. Kenji clatină din cap. Trebuie să plecăm cât mai curând cu putinţă. Dacă n-o facem, va fi captivă acolo pentru totdeauna, iar Warner o va folosi drept monstrul lui torţionar. Probabil că va sfârşi prin a o omorî fără să vrea.

Mă apuc de marginea blatului şi privesc lung în chiuvetă.

Rahat.

Rahat rahat rahat.

Mă întorc la auzul vocii lui James, ascultând pentru o clipă cum râde la ceva ce-a spus Alia. Mi se strânge inima doar la *gândul* de a mă îndepărta din nou de el. Însă ştiu că am o responsabilitate faţă de Juliette. Ce s-ar face ea dacă eu n-aş fi acolo ca s-o ajut? Are nevoie de mine.

— Bine, oftez eu. Desigur. Ce trebuie să facem?

CINCISPREZECE

După micul dejun, care, de fapt, a fost mai degrabă prânzul, mă îngrijesc un pic de Brendan şi Winston, şi îi instalez pe podea ca să se poată odihni cum trebuie. James şi cu mine am adunat de-a lungul anilor un teanc decent de pături şi perne jerpelite, aşa că există suficiente pentru a împărţi tuturor, şi slavă Domnului pentru asta, întrucât e al naibii de frig. Ba chiar i-am pus şi lui Castle o pătură peste umeri. De-abia s-a mişcat de-acolo, însă l-am silit să mănânce, aşa că cel puţin are un pic de culoare în obraji acum.

Cu Brendan şi Winston instalaţi, Ian, Alia şi Lily hrăniţi şi comozi, James teafăr şi nevătămat şi Castle odihnindu-se, Kenji şi cu mine putem în sfârşit iniţia nişte planuri noi.

— Am să plec un pic, zice Kenji. Mă duc la bază să-mi vâr nasul pe-acolo. Să ascult zvonurile şi şoaptele despre ce se petrece – poate chiar s-o găsesc pe Juliette, să-i dau de ştire că urmează să venim cât de curând după ea.

Încuviinţez din cap.

— E un început bun.

— De-ndată ce ştiu mai multe despre ce se întâmplă, putem stabili un plan ferm, să o luăm şi s-o aducem acasă.

— Aşadar, imediat ce se întoarce, zic eu, va trebui să ne mutăm din nou.

— Probabil, da.

Încuviinţez din cap de câteva ori.

— OK. În regulă. Înghit anevoie. Am să aştept aici până ce te întorci.

— Sună bine.

Kenji rânjeşte, apoi se face nevăzut. Dispare. Uşa de la intrare e deschisă şi apoi închisă, iar eu mă zgâiesc la perete şi încerc să nu mă sperii prea tare pentru ceea ce urmează să se întâmple.

O altă misiune. Ceea ce înseamnă o altă şansă de a o da în bară complet şi de a fi omorâţi. Iar apoi, dacă avem succes, vom fi recompensaţi cu şi mai multă fugă, cu şi mai multă instabilitate, cu şi mai mult haos.

Închid ochii.

O iubesc pe Juliette. Chiar o iubesc. Vreau s-o ajut şi s-o susţin şi să fiu acolo pentru ea. Vreau ca noi doi să avem un viitor împreună. Dar uneori mă întreb dacă o să se întâmple vreodată.

Nu-i uşor de recunoscut, dar o parte din mine nu vrea să-l pună din nou pe James în primejdie – să fugim din nou – pentru o fată care s-a despărţit de mine. O fată care a plecat de lângă noi.

Nu mai ştiu care-i lucrul corect de făcut.

Nu ştiu dacă îi sunt credincios lui James sau lui Juliette.

ȘAISPREZECE

Kenji se întoarce după doar câteva ore. E cadaveric la față și mâinile îi tremură. Respiră greu și privește în gol și se așază pe canapea fără să spună nimic, iar eu deja mă panichez.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ce se petrece? zice Lily.

— Ești OK, frățioare? adaugă Ian.

Îl bombardăm cu întrebări și el nu răspunde. Se holbează, fără să clipească, o copie a lui Castle, care se află într-un fotoliu vizavi de el.

Într-un final, după un lung moment de tăcere, vorbește. Trei cuvinte.

— Juliette a murit.

Haos.

Întrebările zboară și țipetele sunt înăbușite și toată lumea e șocată, îngrozită, speriată.

Eu sunt stupefiat.

Creierul meu pare paralizat, reticent să proceseze sau să digere această informație. *De ce?* vreau să întreb. *Cum?* Cum? Cum e posibil?

Dar nu pot vorbi. Am încremenit de groază. De durere.

— Nu Warner e cel care-a venit după ea, zice Kenji, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji. Ci Anderson. Aceia erau oamenii lui Anderson. Ei au făcut anunțul în urmă cu doar câteva ore, continuă el, cu vocea sugrumată. Au spus c-au

bombardat Punctul Omega, c-au capturat-o pe Juliette şi c-au ucis-o chiar în această dimineaţă. Supremul s-a întors deja în capitală.

— Nu, icnesc eu.

— Ar fi trebuit să mă duc după ea, zice Kenji. Ar fi trebuit să rămân în urmă... Ar fi trebuit s-o găsesc... E vina mea, zice el, cu mâinile în păr, luptându-se cu lacrimile. E vina mea c-a murit. Ar fi trebuit să mă duc după ea...

— Nu-i vina ta, îi zice Ian, ducându-se la el şi apucându-l de braţe. Să nu îndrăzneşti să-ţi asumi asta!

— Am pierdut o mulţime de oameni, adaugă Lily. Oameni dragi nouă pe care nu i-am putut salva. Asta nu-i vina ta. Îţi jur! Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

Toată lumea îl consolează acum pe Kenji, încercând să-l asigure că nu e necesar să-şi asume vina. Nimeni nu e de învinovăţit pentru toate astea.

Dar eu nu pot fi de acord.

Mă împleticesc cu spatele până ce mă lovesc de perete, rezemându-mă de el pentru sprijin. Ştiu pe cine să învinovăţesc. Ştiu unde se află vina.

Juliette a murit din cauza mea.